

SANDRA BROWN
FOCURI ASCUNSE

Capitolul 1

Căldura soarelui de septembrie era ca un atac fizic pentru tînăra care coborî din tren în gara Austin. Obrajii ei albi ca fildeșul erau ușor îmbujorați și cîteva șuvițe de păr negru ca abanosul scăpau din cocul de sub pălărie. Își făcea vînt cu o batistă dantelată în timp ce se uita prin mulțime după o pălărie Sietson familiară și după bărbatul înalt, cu părul alb, care ar fi trebuit să o poarte.

O mulțime destul de numeroasă se adunase la gară pentru sosirea trenului de amiază de la Fort Worth. Unii își îmbrățișau fiii care se întorceau, alții își luau rămas bun de la cei care se imbarcau. Atenționări de a scrie curînd și de a avea grijă se făceau într-un amestec de engleză și spaniolă, iar șuieratul trenului era ca o percuție pentru orchestra aceea discordantă. Cu o îndemînare nemaipomenită, hamalii împingeau cărucioare lungi încărcate cu bagaje, reușind să ocolească femeii în vîrstă, oameni de afaceri și copii.

Femeii mexicane, îmbrăcate în rochii largi și viu colorate, se plimbau pe peron vînzînd bomboane, flori și tot felul de suveniruri texane. "Vaqueros" stăteau rezemați leneș de clădirea gării, jucîndu-se cu lasouri, răsucind țigări sau uitîndu-se la trenul în care ezitau să urce, deoarece preferau aerul liber și cerul senin al Texas-ului.

Mulți din acești cowboys o observaseră pe tînăra care se uita la fiecare trăsură care se apropia. Ochii ei cenușii care, cu numai cîteva clipe în urmă, fuseseră plini de emoție, începură să se întunece de neliniște cînd mulțimea se împuțină. Fusta îi foșnea ademenitor în spate cînd măsura peronul în lung și-n lat. Pantofii delicați și încheiați pînă sus cu nasturi bocăneau pe scîndurile netede cu fiecare pas.

Unul cîte unul, „vaqueros” porniră spre trenul care urma să se întoarcă la Fort Worth. Majoritatea îi mai aruncară o ultimă privire fetei care, în ciuda zăpușelii și a văditei agitații ce o stăpînea, părea extrem de calmă.

Cu un scrîșnet de oțel, un șuvoi de abur și un fluierat prelung, trenul se puse în mișcare încet, luînd treptat viteză, pînă cînd, în cele din urmă, dispăru cu totul.

Peronul se goli complet. Vînzătoarele mexicane își acoperiră mărfurile din coșuri, iar hamalii își traseră cărucioarele în umbra clădirii.

Fata cu costumul bleumarin, bluză albă și pălărie cafenie de fetru rămase lîngă bagajul ei prăpădit, părăsind părăsită și uitată.

Ed Travers ieși iute din clădirea gării, o zări și, după ce își trase vesta peste burtă, porni grăbit spre ea.

- Domnișoara Holbrook? o întrebă el politicos. Domnișoara Lauren Holbrook?

Ochii ei descurajați se luminară brusc cînd își auzi numele și zîmbi, buzele-i perfect formate dezvelind niște dinți mărunți și albi.

- Da, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Da, eu sînt Lauren Holbrook. Ben... ăăă... domnul Lockett v-a trimis după mine?

Ed Travers își ascunse nedumerirea sub un zîmbet liniștitor.

- Nu, domnișoară Holbrook, nu tocmai. Eu sînt Ed Travers, administratorul gării. Îmi pare nespuse de rău că v-am făcut să așteptați, dar telegraful...

Se întrerupse brusc, furios că încurca și mai mult ceea ce era o situație delicată.

- Vă rog să mă iertați că bat cîmpii și că vă fac să stați în căldură. Veniți cu mine și o să vă explic totul, spuse el, după care îi făcu semn unui hamal, care veni fără chef să ia bagajul lui Lauren.

Domnul Travers arătă spre capătul peronului ducînd degetele la melon. Totuși, ea ezită.

- Dar domnul Lockett mi-a spus...

~ Domnul Lockett a venit să vă aștepte, domnișoară Holbrook, dar s-a îmbolnăvit și m-a rugat...

- Ben e bolnav? întrebă ea repede, păbind și prinzîndu-l de braț speriată.

Reacția ei îl ului pe Ed Travers. De ce se tot referea la Ben Lockett? Ce era fata aceea cu bătrînul? Era frumoasă, fără îndoială. Și lui Ben îi plăcuseră femeile întotdeauna. Toată lumea din Texas știa ce fel de căsnicie avea cu Olivia, dar, chiar și așa, fata aceea era uluitoare. De unde venea, oare? De ce venise în Texas să-l vadă pe

Ben Lockett? Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, iar Ben avea vreo șaiszeci. Poate era vreo rudă. Cu siguranță nu părea o prostituată. Și de ce să-și fi luat Ben o amantă? Avea...

- Domnule Travers, vă rog, spuse Lauren, aș- teptînd cu nerăbdare un răspuns, iar acel bărbat plăcut și cumsecade o studie cu o intensitate tulburătoare.

Faptul că venise după o călătorie oboșitoare tocmai de la ea de acasă din Carolina de Nord doar ca să descopere că Ben nu o aștepta era destul de deprimant. Sigur, îi spusese că, dacă nu avea să poată pleca din Coronado, avea să trimită pe cineva să o aștepte.

- Domnul Lockett e bolnav?

- Ben? Întrebă Travers, după care își dresе glasul și spuse: Nu, nu Ben. Cred că l-a trimis pe Jared după dumneavoastră, el este cel care s-a îmbolnăvit.

O conducea de-a lungul peronului ținînd-o încurajator de cot.

- Jared? Întrebă ea.

Dumnezeule! Nici măcar nu-l cunoștea pe Jared! Dar ar fi fost îngrozitor dacă acea tînăra minunată ar fi avut vreo legătură cu el. Se gîndi din nou la Ben. Care să-i fi fost jocul de data aceasta? Era renumit pentru glumele lui proaste, care, de obicei, puneau într-o postură stînjenitoare persoana cealaltă. Dar, să fi fost în stare Ben, cu umorul său legendar, să facă o victimă dintr-o fată nevinovată ca domnișoara Holbrook? În cele cîteva minute pe care le petrecuse împreună cu ea, Ed Travers își dăduse seama că Lauren Holbrook era extrem de încrezătoare și de naivă, ceva cu totul neobișnuit pentru acel al treilea an al secolului douăzeci.

- Jared e fiul lui Ben, domnișoară Holbrook, spuse el răbdător. Ben nu v-a vorbit niciodată de el?

Lauren rîse cu dezinvoltură.

- Ba da. Mi-a spus că are un fiu, dar nu-mi amintesc să-mi fi pomenit numele lui.

Zîmbetul i se transformă într-o expresie de reală îngrijorare.

- E bolnav?

- Oarecum, spuse Travers cu asprime ținînd-o și mai strîns cînd coborîra treptele.

Lauren văzu o căruță lungă oprită la câțiva yarzi în fața lor. Vopseaua verde de pe părțile laterale era decolorată și se cojea, iar roțile erau murdare de noroi. Cei doi cai pășteau iarbă la umbra unui arbore imens.

Un alt cal, de proporții magnifice, era legat de partea din spate a căruței. Își scutură mîndru coama blondă, parcă protestînd de indignare că fusese legat de un asemenea vehicul jalnic.

- Se pare că Ben l-a trimis pe Jared după dumneavoastră. A sosit aseară din Coronado. Azi-dimineață, cînd a ieșit din cursă, m-a rugat pe mine să vă conduc[^] acasă. Mă tem că drumul n-o să fie prea plăcut. Îmi cer scuze, dar acesta a fost cel mai bun mijloc de transport pe care l-am găsit într-un timp atît de scurt.

- Sînt convinsă că o să fie bine, spuse ea zîmbind și Ed Travers simți că amețește în fața chipului ei radios și la auzul acelei voci blînde.

După aceea se muștră pentru faptul că era un bătrîn nebun și se îndreptă repede spre căruță. Cînd ajunseră, ^o ajută pe Lauren să se așeze pe bancheta șubredă. În clipa în care hamalul îi aruncă bagajele pe podeaua căruței, ea auzi un geamăt înăbușit și făcu ochii mari surprinsă cînd zări o siluetă lungă întinsă pe spate.

- Domnule Travers! exclamă ea. E grav rănit?

- Nu, doar puțin indispus. O să trăiască, deși, în curînd, s-ar putea să-și dorească să fi fost mort.

Ultimele cuvinte le rostise mormăind și Lauren nu înțelese ce voise să spună.

Se așeză cît putu mai bine pe bancheta incomodă a cărei piele era crăpată și, din loc în loc, se vedeau ieșind bucăți din umplutură. Arcurile ruginite scîrțîiră sub trupul ei subțire. Își aținti privirea asupra drumului.

•- Trebuie să mă duc înăuntru o clipă, să vorbesc cu ajutorul meu și pe urmă o să plecăm imediat, spuse Ed Travers pornind înapoi spre gară.

Hamalul îl urmă agale.

Lauren oftă. Eh, nu e primirea la care m-am așteptat, dar e ceva nou, își spuse ea, după care zîmbi de bucurie că se afla în Texas și, deci, aproape de capătul călătoriei. Să fi trecut numai trei săptămîni de cînd îl văzuse pe Ben ultima oară? I se părea o veșnicie.

Se întîmplaseră atîtea de cînd acesta îi vizitase tutorii și îi făcuse invitația de a se duce în Texas.

Se aflaseră cu toții în salonul casei parohiale. Lauren turna ceaiul, aceasta fiind una din îndatoririle ei ori de cîte ori reverendul Abel Prather și soția sa, Sybil, aveau oaspeți. Oamenii veneau adesea în vizită la cei doi soți de vîrstă mijlocie, care o luaseră în grijă pe Lauren cînd tatăl ei, care fusese tot preot, murise cu opt ani în urmă. Ținea foarte mult la soții Prather, deși își dădea seama că nu prea cunoșteau multe în afara sferei lor. Majoritatea vizitatorilor erau fie alți preoți, fie enoriași.

Oaspetele din ziua aceea era deosebit. Ben Lockett servise în Armata Confederală alături de tînărul preot Prather în ultimii trei ani de război. Felul lor de a gîndi era foarte diferit, fie că era vorba de forța Armatei Unioniste, fie de predestinare.

După război, Ben Lockett își părăsise orașul natal din Virginia în favoarea unor locuri necunoscute din Texas. Era unul din acei tineri ambițioși și furioși care creau imperii din vastele cîmpii texane. În cei patruzeci de ani care trecuseră de la războiul dintre state, Ben Lockett devenise un puternic crescător de vite.

Acel texan Impunător o intriga pe Lauren. Era înalt și zvelt și numai un ușor început de burtă îi trăda vîrsta înaintată. Părul des și alb ca zăpada îi era pieptănat pe spate lăsîndu-i liberă fruntea lată. Ochii albaștri îi sclipeau veseli de sub sprîncenele albe și stufoase, de parcă ar fi fost în permanență amuzat. Dar Lauren observă că Ben era capabil să arunce și priviri pătrunzătoare și reci ca gheața dacă era nevoie.

Vocea îi era joasă și caldă cînd i se adresă.

- Spune-mi, domnișoară Holbrook, ce părere ai despre Texas? La fel ca majoritatea texanilor, am impresia că toată lumea trebuie să fie la fel de îndrăgostită ca mine de acest ținut.

O privea de sub sprîncenele lui stufoase, dar era o privire prietenoasă.

- Nu... nu știu prea multe în legătură cu această regiune, domnule Lockett, spuse ea cu sinceritate. Am citit despre Alamo și știu că statul a fost pe vremuri o republică. Restul cunoștințelor mele se rezumă la copertile cărților pe care le văd pe rafturi în magazin. Descriu jefuiri de trenuri, furturi de vite și saloon-un. Nu știu dacă este o descriere apropiată de realitate sau nu.

Ben își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs. Sunetul acela tunător făcea să zdrăngăne figurinele din porțelan care se aflau peste tot în salonul mult prea ornate al lui Sybil Prather.

- Bine, avem și jefuiri de trenuri și am frecventat chiar eu însumi câteva saloon-uri, te rog să mă scuzi, Abel. Ba chiar am fugărit câțiva hoți de vite pînă în Mexic, spuse el, după care făcu o pauză. Poate că imaginile pe care le-ai văzut sînt exacte din punctul ăsta de vedere, domnișoară Holbrook.

O privi îndelung, după care o întrebă:

- Ce-ar fi să vii cu mine în Texas să vezi totul cu ochii dumitale?

Urmare a câțiva exclamații de uimire.

- Ben, glumești, bineînțeles! Uitasem ce simț al umorului ai, spuse Abel rîzînd.

- Să o las pe Lauren a mea să meargă în Texas, unde trăiesc indienii! strigă Sybil și volănașele care îi acopereau pieptul voluminos tremurau de indignare.

- Ce sugestie absurdă! spuse William.

William. Da, William Keller fusese și el acolo.

Lauren se cutremură, chiar și în căldura aceea înăbușitoare. Nu voia ca amintirea lui William să-i strice bucuria revederii lui Ben Lockett.

Un alt geamăt, însoțit de astă dată de o înjurătură mormăită, îi întrerupse șirul gândurilor și, șovăitoare, se răsuci pentru a se uita la bărbatul suferind. Privirea i se opri mai întîi asupra unei șei frumos ornamentate, decorațiunile filigranate și argintii sclipind pe pielea neagră. Bagajele ei se aflau în spatele căruței, lîngă picioarele bărbatului.

Trebuie să fie foarte înalt, își spuse Lauren aruncîndu-și privirea repede asupra acelui trup întins. Prima ei impresie fu că era zvelt și bine legat. După aceea apreciere făcută în grabă, începu să-l studieze din ce în ce mai fascinată, pornind de la cizme.

Acestea erau din piele neagră și fină, îi ajungeau pînă sub genunchi și în ele erau băgați niște pantaloni negri și strîmți. Lauren roși cînd văzu cît de perfect îi veneau, îmbrăcîndu-i pulpele lungi și musculoase ca o a doua piele.

Lui Lauren i se tăie respirația cînd privi ca hipnotizată umflătura dintre acestea. Pantalonii strîmți îi scoteau în evidență și îi detaliau anatomia. Lauren, care fusese crescută într-o intenționată ignoranță în ceea ce privea sexul opus, avea impresia că era

o îndrăzneală teribilă. Cum putea fi cineva atât de nonșalant în legătură cu... propria-i persoană? se întrebă ea.

Palmele i se umeziră sub mănuși.

Se sili să privească mai departe. Cămașa de culoarea pielii de căprioară era vîrîtă neglijent în pantaloni, fiind închisă doar la ultimii doi nasturi, astfel încît materialul moale îi dezvelea pieptul lat care se înălța și cobora în ritmul respirației. Era acoperit cu un păr de un castaniu deschis ce sclipea auriu sub razele soarelui care pătrundeau printre ramurile copacului.

Lauren nu mai văzuse niciodată un bărbat fără cămașă. Odată, un membru al comunității reverendului Prather făcuse o febră puternică și ea îi zărise pieptul în timp ce una din femeile căsătorite care îi stăteau la căpătîi îl îmbrășase. Bolnavul era gras, avea o piele trandafirie, iar pieptul lui era neted și lipsit de păr. Nu, nu arătase deloc așa.

Lauren înghiți în sec și își lipi mîna de stomac.

Jared Lockett gemu din nou, iar ea își ținu răsuflarea, temîndu-se ca nu cumva să se trezească și să o surprindă privindu-l cu atîta nerușinare. Dar el oftă doar și își duse mîna la piept, mișcînd-o agitat înainte de a rămîne nemișcată. Mîna era mare și bronzată, cu degete puternice și subțiri. Același păr ars de soare care îi acoperea pieptul îi era presărat și pe dosul mîinii.

Lauren își mută privirea asupra feței, dar fu extrem de dezamăgită, căci trăsăturile îi erau ascunse de o pălărie neagră cu boruri mari. Fiul lui Ben îi stîrnea curiozitatea și ar fi vrut să vadă chipul care aparținea aceluia trup.

Sări ca arsă cînd îl auzi pe Ed Travers.

- Cred că acum putem să plecăm.

Atît de absorbită era de studierea lui Jared Lockett, încît nici nu-l auzise întorcîndu-se.

-- Sînteți foarte drăguț că faceți asta, domnule Travers.

Vocea ei calmă o ului. Furnicăturile din stomac i se răspîndiseră în piept și în gîtlej. Acele simptome erau neobișnuite pentru Lauren Holbrook, care, de obicei, era deosebit de calmă.

- Nu-i nici o problemă, se grăbi să o asigure Travers.

îndemnă caii și încep să străbată străzile capitalei statului. În drumul lor ocoliră cărucioare, trăsură și călăreți. Nu exista nici un automobil din cele pe care le văzuse în călătoriile ei recente la Raleigh.

Îi plăcu să privească clădirea Capitoliului din diversele unghiuri pe care i le oferea ruta pe care o aleseseră.

- Cred că aveți de ce să fiți mândri de clădirea Capitoliului. Am citit despre ea. E foarte impresionantă.

Travers zîmbi.

- Granitul roșu provine dintr-o carieră de piatră de lângă ferma Lockett.

- Keypoint, spuse Lauren, amintindu-și cât de mîndru fusese Ben cînd îi povestise despre fermă.

Lauren zîmbi acelei amintiri și Travers o privi cu coada ochiului. Deci știa de Keypoint. Oare știa și cine locuia acolo?

- Ați mai fost în Texas, domnișoară Holbrook?

- Nu. Tocmai de aceea am acceptat bucuroasă invitația lui Ben de a veni și a locui un timp împreună cu familia lui.

Căruța se zdruncină cînd Travers trase brusc de hățuri. Avea să stea cu ei?! În casa din Coronado? Sau la Keypoint? Oricare ar fi fost răspunsul, era de neconceput. Fata aceea era complet inocentă. Să fi înnebunit Ben Lockett?

Leșiseră din oraș și se îndreptau spre vest. Cînd Lauren își scoase acele lungi din pălărie, Travers o avertiză:

- N-aș scoate-o dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară Holbrook. Soarele nostru e fierbinte și s-ar putea să vă ardă năsul ăsta frumos.

Lauren îl ascultă și își aranjă din nou pălăria, dar își scoase jacheta. Adierea ușoară provocată de mișcarea căruței îi răcorea oarecum pielea umedă.

Travers se întoarse la gîndurile lui. Sălbaticul acela din căruță reprezenta un motiv suficient pentru a nu ține o femeie cuminte sub același acoperiș cu el.

Jared Lockett era renumit în tot statul pentru faptul că era un fustangiu și că îi plăcea să bea foarte mult.

Cînd era mai tînăr, acțiunile lui erau catalogate drept „nebunii de-ale tinereții”, dar, de cînd împlinise treizeci de ani, deveniseră subiect de batjocură pentru toată lumea. Cînd avea să înceapă, oare, să se comporte cu judecată? Nu prea curînd, își spuse Travers posomorît.

Chiar cu o lună în urmă, Jared provocase un mare scandal în gara din Rosenberg. El împreună cu alți cîțiva amici de-ai săi, la fel de nesăbuiți, se duseseră în Harvey House și își petrecuseră după-amiaza bînd și jucînd jocuri de noroc. Își făcuseră simțită prezența în local comportîndu-se ca niște cîini turbați. Jared i-a făcut o propunere nerușinată uneia din fetele fermecătoare de la Harvey. Fetele care lucrau pe post de chelnerițe în lanțul de restaurante care țineau de Santa Fe Railroad erau renumite pentru moralitatea lor. Dacă un bărbat voia să le propună ceva, era bine să fie o căsătorie și o căsuță îmbrăcată în viță de vie.

Cînd fata i-a respins propunerea, Jared a devenit mai agresiv. Conducerea localului a reușit să-l arunce în stradă, dar nu înainte ca Jared să facă prăpăd distrugînd mobila, vasele și să ia la bătaie cîțiva consumatori. Fusesse nevoie de șase oameni pentru a-l imobiliza.

Eh, își spuse Travers, probabil că era mai bine că fata aceea nu știa nimic despre apucăturile lui Jared Lockett, căci, fără îndoială, s-ar fi speriat de moarte. • - întotdeauna e atît de cald în septembrie? întrebă Lauren încercînd să-l atragă în conversație pe administratorul gării.

Avea o experiență de ani de zile de conversație în salonul soților Prather. Domnul Travers fusese drăguț cu ea, dar o stînjenea fruntea lui încruntată și nedumerirea care i se citea pe față ori de cîte ori se uita la ea. Să fi fost chiar atît de deosebită de femeile din Texas?

- Da, răspuse el, liniștind-o cu zîmbetul lui deschis. De obicei, primul vînt puternic[^] dinspre nord se simte pe la sfîrșitul lui octombrie. În majoritatea anilor, în septembrie e chiar mai cald decît în iunie sau iulie. Tot atît de cald e și în...?

Făcu o pauză sugestiv și ea nu îl dezamăgi.

- Carolina de Nord. Am locuit - locuiesc în Clayton. E un orășel nu prea departe de Raleigh. Și nu, nu e tot atît de cald în septembrie.

- Acolo i-ai cunoscut pe Ben? Întrebă el mînat de curiozitate, iar cînd ea încuviință, continuă: Și ce căuta Ben în Clayton, Carolina de Nord?

Lauren îi spuse despre prietenia dintre tutorele ei și fermier.

- Timp de ani de zile au corespondat, dar, de vreo zece ani, scrisorile începuseră să vină mai rar. Totuși, întorcîndu-se dintr-o călătorie de afaceri la New York, Ben s-a hotărît să treacă și pe la vechiul lui prieten.

- De cînd locuiești cu tutorele dumitale?

Oare era prea curios? Nu voia să o jignească și nici un om întreg la minte nu l-ar fi supărat pe Ben Lockett. Totuși, ea îi răspunse imediat și fără timiditate:

- Și tata a fost preot. Abel Prather era superiorul lui. Aveam doisprezece ani cînd a murit tata. Soții Prather m-au luat atunci la ei.

- Și mama? Întrebă Travers.

- Aveam trei ani cînd a murit dînd naștere unui băiețel, dar acesta era mort.

Vocea i se înmuiase deodată și ea devenise gînditoare. Travers observă că își atinse ceasul broșă prins la bluză chiar deasupra umflăturii ușoare a pieptului.

Mica broșă era tot ce îi rămăsese de la mama ei. Aceasta și o fotografie de nuntă a părinților ei. Încerca în zadar să-și amintească de clipele trăite alături de femeia aceea drăguță și mărunțică din fotografie, dar nu își aducea aminte absolut nimic. Lauren nu știa nimic despre personalitatea de dincolo de acei ochi timizi surprinși în fotografie. În momente de tristețe sau cînd îi era foarte dor de mama pe care nu putea să și-o amintească, atingea ceasul cu vîrfurile degetelor, de parcă acest gest ar fi ajutat-o să intre în contact cu mama ei. Era un obicei de care Lauren nu era conștientă.

După moartea tinerei sale soții, Gerald Holbrook se dedicase muncii trup și suflet. Studia în profunzime dogma religioasă și doctrinele teologice în ceasurile cînd nu servea comunitatea sau cînd nu își pregătea slujbele inspirate. Dacă îngrijirea fiicei lui căzu în sarcina menajerei, acesta era unul din prețurile pe care trebuia să le plătească cineva pentru devotamentul absolut față de Cristos. Lauren știa că, în felul lui, tatăl ei o iubea și nu o supăra faptul că o neglija, deși simțea acest lucru, i-ar fi plăcut o apropiere mult mai mare, dar știa că tatăl ei trăia la un nivel mult mai înalt - asemeni Domnului.

Ea era o fată bine crescută, tăcută și liniștită cînd stătea în apropierea tatălui ei în timp ce acesta studia în bibliotecă. Învăță să citească de la o vîrstă foarte fragedă, iar cărțile și personajele lor deveniră tovarășii ei de joacă și cei cărora le făcea confidențe. Colegii ei de clasă nu păreau înclinați s-o includă pe „fata preotului” în jocurile lor. Datorită singurătății, Lauren începuse să-și creeze propriile divertismente.

Cînd a murit Gerald Holbrook, Lauren aproape că nici nu i-a simțit lipsa. S-a mutat în casa familiei Prather și s-a adaptat modului lor de viață fără să crîcnească. Cei doi soți erau cumsecade și, datorită faptului că nu aveau copii, au primit-o cu brațele deschise. Generozitatea lor a mers pînă într-acolo încît i-au dat lui Lauren și lecții de pian. Avea talent muzical, astfel încît pianul deveni o altă pasiune în afară de literatură.

Nimeni nu pleca din casa soților Prather fără să știe cît de mîndri erau de ea. Nu le înșelase niciodată încrederea și nu îi dezamăgise.

În afară de William. Cît de nedreaptă fusese schimbarea lor de atitudine față de ea! Era nevinovată!

- Domnișoară Holbrook! spuse Ed Travers pentru a treia oară și, în sfîrșit, reuși să-i atragă atenția.

- Vă rog să mă iertați, domnule Travers. Ce-ați spus? întrebă ea roșind datorită faptului că o surprinsese atît de cufundată în gînduri.

- Am întrebat dacă nu vrei să bei puțină apă, spuse el, scoțînd de sub banchetă o ploscă pe care o umpluse înainte de a pleca din gară.

- Ah, da, mulțumesc, zise ea luînd plosca. Fiindcă nu mai băuse niciodată din așa ceva, se

simți asemeni unui pionier cînd luă o înghițitură.

Chiar în clipa aceea, căruța trecu peste o adîncă cîtură a drumului și puțină apă îi căzu pe bluză. Își șterse bărbia și rîse amuzată. Dar veselie îi fu curmată în momentul în care bărbatul din spate gemu și înjură furios.

- Dobitocule!

Capitolul 2.

Lauren întoarse capul atît de brusc, încît o duru gîtul. Jared își trase pălăria și mai mult peste față și își schimbă poziția, contractîndu-și și relaxîndu-și mușchii de existența cărora Lauren habar nu avea. Dar, adevărul era că nici nu mai văzuse vreodată un astfel de trup. Mișcările lui leneșe erau revoltătoare dar și tulburătoare, în același timp. Era ca și cum ar fi privit un zeu păgîn care era frumos chiar și în decăderea lui.

Se uită la Ed Travers, care roși de furie.

- Îmi pare rău, domnișoară Holbrook. Nu da atenție vocabularului. E...
- Dar ce-a pățit? îl întrerupse ea, temîndu-se că fiul lui Ben ar fi putut fi grav bolnav.
- Ăăă... se pare că a făcut-o lată aseară.

Dîndu-și seama că nu înțelesese, îi explică. Trebuia să afle odată și-odată de Jared.

- A băut prea mult, nu vezi? spuse el repede.
- S-a îmbătat? întrebă ea nevenindu-i să creadă. E mahmur?

Se uită îngrozită la acel om întins. Niciodată în cei douăzeci de ani ai ei nu văzuse un om beat. Un păhărel de sherry și vin de Ziua Recunoștinței și de Crăciun era tot alcoolul care se consuma în casa parohială.

Se părea că Jared își pierduse din nou cunoștința și sforăieli ușoare se auzeau de sub pălăria neagră.

- Da. Te rog să nu-ți faci griji, domnișoară Holbrook. Se întîmplă mereu. Avem noroc că n-a pus șeriful mîna pe el ca să-l ducă la închisoare. Din fericire a izbutit să ajungă pînă în biroul meu azi-dimineață devreme și m-a rugat să te aștept și să vă duc pe amîndoi la Coronado. Și-a pierdut cunoștința cu vreo oră înainte să sosești dumneata.

- Ben mi-a spus că, dacă nepoate veni el însuși la Austin, va trimite pe altcineva. Îmi închipui că Jared n-a fost prea încîntat de această misiune, zise Lauren.

- Indiferent dacă a fost încîntat sau nu, știa că trebuie să-și asculte tatăl. În ciuda conflictelor dintre ei, Jared își respectă tatăl.

Lauren strîmbă din nas cînd aruncă o ultimă privire peste umăr.

- Impresia mea e că Jared Lockett nu prea respectă pe nimeni și nimic.

Ed Travers rîse ușor și ocoli cu grijă cîteva gropi.

- Probabil că ai dreptate, domnișoară Holbrook.

Căzu apoi din nou pe gânduri și conversația lîncezi. Lauren studie peisajul din jur.

Ben îi spusese că locuia într-o regiune deluroasă, iar ea vedea foarte bine acest lucru. Erau înconjurați de dealuri nu prea înalte, acoperite cu iarbă care devenea maronie în acele zile de sfîrșit de vară. Își continuau drumul la vest de Austin și, în partea dreaptă, un rîuleț străjuit de chiparoși șerpuia vesel pe acel pămînt stîncos. Vitele pășteau printre cedri.

Pe măsură ce soarele aluneca spre linia orizontului, devenea și mai cald. Lauren simțea sudoarea și roindându-i pe pielea capului. Cît de mult ar fi vrut să-și scoată pălăria și să-și lase părul liber pentru a fi mîngîiat de adierea slabă a vîntului.

Părul ei fusese calvarul fiecărei menajere care lucrase pentru Gerald Holbrook. Spălarea și pieptănarea lui fuseseră motive permanente de mormăieli. Doamna Dorothea Harris, o văduvă foarte severă, care le fusese menajeră de cînd Lauren avea șapte ani și pînă la moartea tatălui ei, spusese mereu că avea păr pentru șase copii. În fiecare dimineață, îi făcea cozi atît de strîns împletite, încît ochii lui Lauren se umpleau de lacrimi. Tatăl ei spunea ca un compliment, ceva ce făcea foarte rar, că acel păr des și negru era ca al mamei ei. Cu acest lucru se mîndrea Lauren în taină.

Bineînțeles că nici nu se punea problema să-și lase părul liber acum. Nu s-ar fi convenit să ajungă la familia Lockett fără pălărie, pentru a nu mai vorbi de părul liber.

Se uită dezamăgită la stratul fin de praf de pe fusta ei bleumarin și se îngrozi cînd se gîndi cît de neîngrijită avea să pară cînd va ajunge la destinație. Ce va crede Ben? Oare avea să-i fie rușine cu ea și va regreta invitația făcută? Lauren voia atît de mult să facă o impresie bună familiei.

Își scutură cît putu hainele, dar praful se așeză la loc și ea oftă resemnată.

- E o zonă cam uscată și cu mult praf. Presupun că Ben a lăudat-o foarte mult dacă te-a convins să lași dealurile verzi din Carolina de Nord ca să vii pînă aici.

Curiozitatea lui în privința viitorului statut al lui Lauren Holbrook în casa familiei Lockett nu fusese încă satisfăcută.

Lauren rîse.

- Într-adevăr, mi-a povestit o mulțime de lucruri despre Texas și nu sînt dezamăgită. E minunat.

- Cît o să stai aici? o întrebă el neputîndu-se abține.

Ea își feri repede privirea și își încleștă pumnii.

- Nu... nu știu sigur, zise ea și, reușind să-și stăpînească neliniștea, continuă: Va depinde de doamna Lockett. O să fiu secretara dumneaei.

Ed Travers fu cît pe-aici să cadă. Olivia Lockett cu secretară? Ce încerca, oare, bătrînul Ben?

Înghiți în sec înainte de a o întreba:

- De fapt, ce o să faci pentru ea?

- Mulți ani mi-am ajutat tutorii cînd aveau invitați. Ben s-a gîndit că aș putea să o scutesc pe doamna Lockett de cîteva din aceste sarcini. De exemplu, o pot ajuta să scrie corespondența. Durata șederii mele va depinde de cît de bine o să ne înțelegem și dacă o să mă placă sau nu.

În timp ce-i vorbea despre viitorul ei, încerca să se obișnuiască ea însăși cu gîndul.

Biata fată, își spuse Travers. Dacă era vorba ca Oliviei Holbrook să-i placă să aibă în casă o fată tînă și frumoasă, atunci inocenta Lauren Holbrook avea să se urce în primul tren care pleca din Austin în orice direcție. Olivia putea să înghețe chiar și un bărbat cu ochii ei verzi și reci de creolă. Ce avea să-i facă, oare, acelei sărmane fete?

Lauren sesiză nedumerirea lui Travers intuitiv, căci același lucru îl simțise și ea cînd auzise oferta lui Ben. O făcuse atît de subit și nu fusese deloc pregătită pentru așa ceva.

Serviseră la cină friptură de miel prea arsă și legume lipsite de orice gust, mîncarea tipică bucătăriei soților Prather. Lauren era dureros de conștientă de mîncărurile neplăcute pe care Sybill Prather le servea invitaților. Se bucură că Ben golise farfuria, deși refuză politicos să i se umple din nou.

După cină, Lauren cîntă la pian pentru oaspeți la îndemnurile insistente ale tutorilor ei. Recitalul a fost foarte bine primit, dar, ca de obicei, laudele exagerate ale soților Prather o stînjeniră.

Din păcate, gustul vestimentar al lui Sybil se extindea și asupra casei. Principiul ei era: „Mai mult, mai bine.” Casa era întunecoasă și aglomerată din cauza brocarturilor și catifelei. Candelabrele și vasele din sticlă de culoare închisă întunecau și mai mult, iar

tapetul cu un imprimeu foarte mare și covorul maron cu flori mari portocalii și galbene se luptau pentru supremație.

Soția pastorului zîmbi afectată cînd Abel îi lăudă trandafirii minunați. Spre marea lor surprindere, bucuria lui Lauren și supărarea lui William Keller, Ben o rugă pe Lauren să-i arate acea grădină nemaipomenită.

Seara fusese caldă și greieri cîntau cînd Lauren îl conduse pe Ben în mica grădină de trandafiri, așezîndu-se pe o bancă foarte joasă.

- Creșteți trandafiri în Texas, domnule Lockett?

- Bineînțeles. Am un grădinar mexican care are grijă de terenul din jurul casei din Coronado și crește niște trandafiri mult mai frumoși și mai mari decît cei ai lui Sybil. Cred că secretul lui e bălegarul de cal.

Urmă un moment de tăcere, căci Lauren nu știa ce reacție ar fi trebuit să aibă. Apoi începură să rîdă amîndoi deodată. Ea se muștră pentru faptul că îi acceptase acea impolitețe, dar, într-un fel, nu părea să aibă importanță.

- Vă mulțumesc că m-ați invitat aici cu dumneavoastră, spuse ea. Abel și Sybil fac de obicei tot posibilul să mă lase singură cu William.

- Și tu nu vrei să rămîi singură cu William?

- Nu, nu vreau, spuse ea cutremurîndu-se.

William Keller era un preot serios, de treizeci și cinci de ani, care acceptase să predice într-o bisericuță de pe lîngă orașul Clayton. Lauren simțea că, sub masca lui de pioșenie, era ambițios și viclean, încerca tot timpul să-l impresioneze pe episcop cu moralitatea lui fără cusur și cu dragostea lui nemărginită față de omenire.

Spre marea dezamăgire a lui Lauren, soții Prather îl considerau un candidat excelent care să o scape de feciorie. îi lăudau calitățile lui William de cel puțin trei ori pe zi și ea era obligată să înghită acele doze la fel cum, uneori, ești obligat să înghiți un medicament neplăcut la ore fixe.

Lauren avea doar o idee vagă despre intimitățile pe care le presupunea căsnicia, dar numai ideea de a împărți aceeași cameră cu preotul o făcea să-și închipuie că fecioria era de preferat decît să-și petreacă o viață întregă alături de William Keller.

De obicei, impresiile lui Lauren în legătură cu oamenii erau bune, dar descoperi că William nu avea un fizic atrăgător, intelectual, era plictisitor și avea vederi înguste. Persoana lui îi provoca repulsie. Avea un obicei extrem de supărător de a nu privi în ochi o persoană atunci când îi vorbea, ci de a-i fixa pieptul. Era înalt, cu umerii puțin aduși, și avea un păr moale, drept și blond care îi cădea mereu peste ochii incolori adumbriți de niște gene la fel de incolore. Nasul era cea mai proeminentă și mai nefericită trăsătură a chipului său. Lauren găsea că semăna foarte mult cu Ichabod Crane, personajul principal al lui Washington Irving în Legenda văii adormite.

Ben Lockett îi atrăsese din nou atenția dregîndu-și glasul, dar nu mai aduse vorba despre William.

- Cu ce te ocupi, domnișoară Holbrook? o întrebă el, în schimb, și Lauren îl privise uluită. Cu ce-ți faci de lucru pe-aici? Ești fericită?

Ea îi răspunse cu sinceritate:

- Soții Prather sînt niște oameni foarte buni și a fost drăguț din partea lor că m-au luat în grijă după moartea tatei. Nu aveam nici o rudă. Tata avea o mică rentă pe care ei n-au vrut să o primească pentru a-mi acoperi cheltuielile. Sperasem să predau muzica sau să-i învăț pe copii literatură și gramatică pentru a-mi câștiga singură existența, dar ei resping categoric ideea de a lucra în afara casei.

- Deci le întreții oaspeții. Asta-i tot? o întrebă el și îi zîmbi binevoitor, așa că ea nu se simți jignită.

- Nu e o îndeletnicire prea ambițioasă, nu? spuse ea cu tristețe. Ah, mai fac muncă de caritate la biserică, stau la căpătîiul bolnavilor, le ajut pe proaspetele mame cu gospodăria pînă se mai pun pe picioare. Cînt la orgă în timpul slujbelor de duminică și țin ore la școala de duminică pentru copii.

Chiar și în urechile ei, acele ocupații păreau îngrozitor de plictisitoare.

- Te-ai gîndit vreodată să ai o familie a ta? Să te căsătorești? o întrebă el fixînd-o cu niște ochi albaștri pătrunzători.

- Ăăă... nu prea, spuse ea cu timiditate și își feri privirea.

- Ori de cîte ori încerc să iau o hotărîre și să clarific unele lucruri, călăresc pe linie cîteva zile singur. Îmi place să nu am altă companie decît calul și Mama Natură.

- „Să călăriți pe linie?” întrebă ea cu un interes din ce în ce mai mare.

- Da. Călărim de-a lungul gardurilor pentru a vedea dacă n-au fost doborâte sau distruse. Uneori, hoții de vite încearcă să fure animalele familiei Lockett sau poate vreun fermier care are oi vrea să și le adape fără să plătească și atunci oile se simt ca acasă pe proprietatea Lockett.

Lauren își ținu răsuflarea mult timp.

- Pare... ăăă... foarte frumos, primitiv, încântător. Nu știu care ar fi cuvântul potrivit.

- Toate la un loc, spuse el privind-și o clipă încheieturile degetelor, după care o întrebă: Ce-ar fi să vii în Texas cu mine?

Tonul lui nu mai era glumeț ca mai devreme, când făcuse oferta aceea în public.

- Mă tachinați tot timpul în legătură cu asta, domnule Lockett, spuse ea cu o ușoară îndoială în glas.

- Deloc, domnișoară Holbrook. Sînt doar un cowboy bătrîn care nu crede în pierderea de timp și trece direct la miezul problemei.

- Dar ce să fac în Texas?

Atunci crezuse că era o imposibilitate să pornească într-o asemenea aventură, dar nu voise să renunțe la idee.

- Soția mea e foarte implicată în viața socială a orașului Coronado. Acolo locuim. Se află la o jumătate de zi distanță de Austin. Eu sînt ori la Keypoint, ori plecat cu diverse afaceri, așa că nu poate conta mereu pe mine. Cred că o persoană ca dumneata i-ar fi de mare ajutor. Ai multă experiență în organizarea evenimentelor sociale. Știi să cîmți foarte frumos, ești citită, lucruri care ți-ar putea prinde foarte bine. Te-ai putea ocupa de corespondență și alte chestii din astea. Ce zici?

Cînd văzu că ea nu răspunde, continuă:

- Sigur, ți-am oferi un salariu și o cameră în casă. Fiul meu nu e căsătorit, așa că avem foarte mult spațiu care sperăm că, într-o bună zi, va fi ocupat de nepoți.

Tăcu un moment îndelungat, iar cînd Lauren îl privi, văzu că se uita absent la tufe de trandafiri. După aceea păru să se dezmeticească și continuă:

- Aș vrea să te simți ca un alt membru al familiei. În nici un caz n-ai fi considerată o servitoare, spuse el zîmbind.

- Bine, dar de ce îmi spuneți mie? Sînt sigură că, dacă doamna Lockett ar fi dorit o secretară, și-ar fi putut găsi.

El ridică din umeri.

- Și eu sînt sigură că și-ar fi găsit, dar probabil că nu i-a trecut niciodată prin cap să caute. Eu am motivele mele s-o fac, dar îți garantez că sînt ireproșabile,

îi zîmbi și ochii îi licăriră ca două luminițe albastrui sub sprîncenele albe și stufoase.

- Domnule Lockett, apreciez foarte mult faptul că mă plăceți destul de mult încît să mă invitați, dar locul meu este aici, spuse Lauren. Aici ar fi vrut tatăl meu să stau.

- Tatăl tău e mort, iar tu ești în viață, dar o să mori și tu dacă nu pleci de aici cît mai repede.

Lauren fusese uluită cînd el se ridicase brusc, aproape furios, și se depărtase cu cîțiva pași. Cînd se întoarse, o privi și îi vorbi cu mai multă blîndețe.

- Lauren, spuse el și ea observă că îi folosise numele mic, știu că ai fost învățată să asculți fără să crîcnești. Ai un sentiment al datoriei de-a dreptul admirabil. Dar cred că sesizez în tine o neliniște, o dorință extraordinară de viață, care trebuie lăsată liberă. Ai putea să vii să stai o vreme și, dacă lucrurile nu merg bine sau dacă nu-ți va plăcea familia Lockett, voi avea grijă să fii trimisă înapoi imediat. Fără să ne purtăm pică.

Ce proastă fusese că nu-i acceptase invitația chiar atunci! În schimb, cu capul plecat, îi răspunsese încet:

- Domnule Lockett, invitația dumneavoastră este copleșitoare și mi-ar face mare plăcere să o accept, dar nu pot pleca nicăieri. Am fost învățată, într-adevăr, ce este sentimentul datoriei și al responsabilității. Probabil că voi trăi împreună cu soții Prather pînă cînd aceștia vor muri. Depind de mine. I-aș distruge dacă aș pleca.

- Și ce-o să se întîmple cu tine cînd or să moară? În caz că nu vei fi măritată cu William sau cu un altul ca el, ce se va alege de tine?

- Sînt sigură că or să aibă grijă să facă unele aranjamente în ceea ce mă privește.

El oftă profund și, văzîndu-l atît de dezamăgit, Lauren fu aproape tentată să se răzgîndească. El păruse să-și fi pierdut puțin din vitalitate. Deodată, vîrsta i se putea citi foarte bine pe chip și în ochii albaștri se simțea o rugămintă mută.

- Dacă va exista vreodată cea mai mică posibilitate să te răzgîndești, telegrafiază-mi imediat. Vorbesc foarte serios. Invitația rămîne valabilă.

- Vă mulțumesc, domnule Lockett, spuse ea politicoasă și, fiindcă voia ca el să înțeleagă, adăugă: Nu vreau să fiu ca ei.

Fusese îngrozită de acele cuvinte.

- Nu, nu vreau să...

- Înțeleg foarte bine ce vrei să spui, domnișoară Holbrook. Sînt sigur că ai foarte puține gînduri neplăcute, dar ai vrea să ai un orizont mai larg decît ei, nu-i așa?

- Exact. Asta încercam să spun.

- Nu uita, dacă te vei răzgîndi vreodată... spuse el din nou în șoaptă cînd se întorceau în casă.

Soarele arunca sulite fierbinți asupra căruței. Lauren devenea din ce în ce mai epuizată. Mușchii spatelui și ai umerilor o dureau datorită faptului că trebuia să stea tot timpul dreaptă pe bancheta incomodă de piele. Deși băuse apă de nenumărate ori, își simțea gîtlejul pîrjolit, iar praful o acoperea din cap pînă-n picioare. Tocmai cînd ajunsese să creadă că nu aveau să mai ajungă niciodată la destinație, Ed Travers făcu un semn din cap și spuse:

- Coronado.

Căruța ajunsese în vîrfurile unui deal, de unde Lauren putu să vadă întreaga panoramă a orașului în care locuia Ben atunci cînd nu se afla la fermă. În timp ce caii coborau dealul mai repede, ea întrebă curioasă:

- Cîți oameni locuiesc aici?

- Ummmm, vreo trei mii, spuse Travers.

- Și cît de departe sîntem de fermă? De Keypoint?

- La vreo trei ore spre vest.

Dezamăgirea lui Lauren fu compensată de interesul față de Coronado, pe a cărui stradă principală mergeau acum. Observă că oamenii de pe stradă recunoșteau calul legat în spatele căruței. Unii șușoteau între ei, dar Lauren îi ignoră atît pe bărbatul din spatele ei cît și pe cei care făceau speculații în legătură cu starea acestuia.

Singurul ei țel era acum de a-l revedea pe Ben și de a o cunoaște pe doamna Lockett. Analizându-și sentimentele pentru acel om care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea într-un interval de timp atât de scurt, ajunsese la concluzia că Ben Lockett reprezenta tatăl pe care nu-l avusese niciodată. El era vesel, în timp ce tatăl ei fusese sever; el era solid și robust, în timp ce pastorul fusese slab și nu prea puternic; el era cald, în timp ce Gerald Holbrook fusese rezervat, chiar și față de propria-i fiică. Vocea joasă a lui Ben și teribilul său simț al umorului o atrăseseră pe Lauren care acum ardea de nerăbdare să-l vadă în elementul lui.

Travers mîna căruța pe o alee largă, străjuită de copaci, care se făcea spre sud din centrul orașului. Printre copaci, Lauren zări casa cu mult înainte ca domnul Travers să intre pe alee.

Casa era o capodoperă a celui care o construise. Era în stil victorian, dar nu extrem de încărcată, avînd doar minimum de ornamente. O balustradă subțire, dar solidă, scotea în evidență veranda care înconjura trei laturi ale casei. Pe fiecare din colțurile de la etaj se aflau camere circulare împodobite cu cupole. Ferestrele înalte, cîte trei de fiecare parte a ușii de la intrare, erau acoperite de obloane cărămizii care contrastau superb cu culoarea crem a casei. Ușa de la intrare era vopsită în același maron roșcat și era încadrată de ghivece cu mușcate. Sfirșitul verii nu ofilise petuniile și trandafirii care se întindeau în toată splendoarea lor în fața verandei. Iarba de dincolo de gardul de fier era încă verde și tunsă perfect.

- Cît e de minunat, șopti Lauren uitîndu-se la casă cu respect.

Cîteva clipe rămase pe loc bucurîndu-se de faptul că, în sfîrșit, ajunsese acasă la Ben.

Travers coborî de pe capră și se duse în spatele căruței. Luă bagajele lui Lauren punîndu-le pe aleea care ducea spre treptele din fața intrării, după care se întoarse și, fără nici un pic de politețe, îl înghionti pe Jared Lockett cu pumnul.

- Hai, Jared, trezește-te. Am ajuns acasă.

Lauren abia auzi mormăitul de nemulțumire de sub pălăria cea neagră. Bucuria pe care o simți la vederea casei îi fu întreruptă de Ed Travers care veni să o ajute să coboare. Se aranjă apoi cît putu mai bine, își scutură

puțin praful de pe rochie și tocmai voia să-și pună jacheta, când individul din căruță coborî, în sfîrșit.

Se opri să se uite la făptura aceea șifonată, care se rezema de latura căruței, chinuindu-se să-și țină capul pe umeri.

Niște degete nerăbdătoare trecură prin părul castaniu decolorat de soare ce cădea rebel în dezordine. Bărbatul se încovoie și își sprijini mîinile pe genunchi, trăgînd de cîteva ori aer în piept. Lauren se temea ca nu cumva să-l vadă vărsînd, dar el se îndreptă încet, Abia atunci se întoarse și o văzu pe tînăra care îl privea fascinată.

Umbrele din ce în ce mai întunecate ale amiezei o împiedicară să-i vadă chipul foarte bine. Bănuie că ochii îi erau de o culoare închisă, dar faptul că el clipea într-una pentru a-și limpezi privirea, nu o lăsă să-și dea seama cu exactitate.

Un zîmbet sarcastic îi apărură în colțul gurii senzuale, după care își îndreptă umerii încă puțin și făcu cîteva pași împleticindu-se, oprindu-se la mai puțin de un metru de ea. Lauren era fascinată de acel om și de purtarea lui îngrozitoare, negăsind puterea de a se depărta de el.

Jared își duse mîna în partea stîngă a pieptului, care era gol sub cămașa descheiată și bolborosi:

- Servitorul dumitale, domnișoară Ho... Ho... Holberk.

Se aplecă din nou, de data aceasta încercînd să facă o plecăciune politicoasă, dar executarea aceluia gest îl depășii și, spre groaza lui Lauren, continuă să se aplece, pînă cînd se agăță cu amîndouă mîinile de mijlocul ei și se sprijini de pieptul ei ca să nu cadă. Ea icni îngrozită văzînd că el își găsise o poziție pe care o considera a fi ideală pentru odihnă. Capul i se cuibări între sîni și el oftă mulțumit, fără să știe și fără să-i pese de priveliștea caraghioasă pe care o oferea. Instinctiv, mîinile îi alunecară spre spatele ei, trăgînd-o mai aproape.

Ea îi simțea răsuflarea fierbinte pe piele prin pînza subțire a bluzei. Pentru o clipă, cînd el își cufundă nasul în adîncitura dintre sîni, Lauren avu o senzație de leșin. Și mai uluitoare era dorința puternică de a-i ține capul acolo, între sîni.

Deodată, domnul Travers ocoli căruța și îl apucă furios de umeri, desprinzîndu-l de ea.

- Lockett! Dumnezeu mare, ești un animal!

Animalul păru să nu bage de seamă insulta și se lipi din nou de căruță, cu un zîmbet stupid pe față.

Un mexican veni în fugă din spatele casei pentru a da o mîină de ajutor și, în aceeași clipă, ușa de la intrare se deschise și o femeie ieși pe verandă.

Lui Lauren îi vuia capul. Lucrurile se întîmplau prea repede. Ar fi vrut să-l vadă pe Ben, fiind convinsă că prezența lui ar fi oferit mai multă normalitate acelei situații. Își puse repede jacheta înainte de a porni spre femeia care o privea de pe verandă.

Lauren zîmbi cu timiditate și trecu de poarta de fier, înaintînd pe alee. Se opri în fața primei trepte și se uită la femeie. Instinctul îi spunea să nu mai avanseze. Silueta aceea părea o santinelă care apăra un domeniu absolut interzis.

- Doamnă Lockett, am adus-o...

- Da, mulțumesc, domnule Travers, spuse Olivia Lockett întrerupîndu-l cu severitate. Poți găsi un loc unde să înnoptezi? Te vom despăgubi, bineînțeles, pentru timpul și deranjul dumitale.

Ed Travers era expedit și știa acest lucru, încuviință în tăcere, dar nu plecă de lîngă Lauren.

- Ești domnișoara Holbrook, spuse Olivia.

Afirmația era scurtă, iar Lauren îi răspunse la fel.

- Da, Lauren Holbrook.

Femeia părea să fie doar puțin mai înaltă decît Lauren. Părul îi era negru, dar în jurul feței încărunțise într-un mod extrem de atrăgător. Era subțire, dar se ținea dreaptă și rigidă. Acea atitudine severă o făcea să pară mai înaltă decît era în realitate. Chipul îi era neridat, iar tenul măsliniu. Nu îi putea vedea culoarea ochilor din cauza luminii slabe, dar Lauren era conștientă în mod foarte neplăcut de privirea lor de vultur.

Purta o rochie verde dintr-un material tare și nu s-ar fi potrivit deloc caracterului ei dacă ar fi avut cea mai mărunță cută, vreo scamă sau vreun defect cît de mic care să-i strice perfecțiunea. Datorită faptului că aspectul ei era atît de răvășit, Lauren se simți extrem de dezavantajată. Pe chipul femeii nu se citea nici aprobare, nici dezaprobare față de musafiră.

- Eu sînt Olivia Lockett. Presupun că ai avut o călătorie lipsită de neplăceri.

Nu așteptă nici un răspuns, ci continuă pe același ton sever:

- Cred că s-ar putea să fi făcut acest drum în zadar, domnișoară Holbrook. Nu-mi pot închipui deloc ce-a fost în mintea soțului meu cînd te-a invitat aici.

Lauren fu uimită de vorbele aspre ale Oliviei Lockett. Unde era Ben? Era limpede că doamna Lockett o așteptase. Atunci, de ce acea ostilitate?

- Sînt... sînt sigură că, dacă o să stăm cu toții de vorbă, Ben o să vă explice...

- Jared e bine, Pepe? întrebă Olivia pe un ton imperios, întrerupînd-o pe Lauren.

- Sí, señora Lockett, spuse cel care sărise în ajutorul lui Jared și care încă îl mai susținea pe acesta.

- Bănuiesc că s-a îmbătat zdravăn aseară, spuse Olivia și Lauren avu impresia că vede o umbră de zîmbet pe buzele ei, după care dispăru și ea fu sigură că își imaginase doar.

Ce mamă s-ar fi bucurat să-și vadă fiul într-un asemenea hal?

Continuînd să o igno're pe Lauren, Olivia i se adresă din nou lui Pepe:

- Du-l în grajd și fă-l să se trezească.

Tonul ei era caustic.

- Domnișoară Holbrook, o să trimit pe cineva să-ți aducă bagajele.

Lauren bănuí că aceea avea să fie singura invitație de a intra în casă pe care avea să o primească. Unde să fi fost Ben - la Keypoint? De ce o părăsise astfel?

Își ridică ușor fusta și urcă treptele pînă ajunse la același nivel cu Olivia. Aceasta o privi cu răceală și o presimțire sumbră i se cuibări în stomac lui Lauren.

Găsi, însă, curajul de a spune:

- Dacă-l veți chema pe domnul Lockett, sînt sigură că...

- Este imposibil, domnișoară Holbrook. Soțul meu a murit azi- dimineață devreme.

Capitolul 3.

Lauren rămase mută de uimire. Oare Olivia Lockett era nebună? Chipul acela aristocratic nu trăda nici un fel de emoție.

- E imposibil, îngăimă Lauren.

- Mă tem că este adevărat, domnișoară Holbrook. Nu s-a simțit bine de cîtva timp. Cînd s-a întors de la New York, mi-a spus că fusese la un medic specializat în boli de inimă.

Făcu pauză o clipă și se uită spre fiul ei care, tot susținut de Pepe, dispărea pe după colțul casei.

- Aseară, Ben și Jared s-au certat. După ce-a plecat Jared, Ben a făcut o criză.

Azi-dimineață a murit, spuse ea.

Ochii lui Lauren se umplură de lacrimi.

- Îmi pare rău, spuse ea.

Acum ce avea să facă?

- N-am știut nimic de boala lui. Vă rog să mă credeți, doamnă Lockett.

Olivia o privi stăruitor și apoi îi spuse pe același ton pe care îl folosise cînd i se adresase lui Pepe:

- Putem discuta despre asta altă dată. În următoarele cîteva clipe, simte-te cît mai bine în camera ta. Elena îți va sta la dispoziție. Va trebui să te rog să stai înăuntru cît mai mult posibil. Mi-ar fi greu să explic motivul pentru care te afli aici. Înțelegi, nu?

Lauren încuviință doar.

Întorcîndu-se, se uită la Ed Travers, care rămăsese lîngă poartă, cu pălăria la piept. Gura lui întredeschisă și ochii mari îi trădau uimirea față de vestea morții lui Ben Lockett.

- Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Travers. Ați fost extrem de Cumsecade, îi strigă Lauren.

- Vă stau oricînd la dispoziție, domnișoară Holbrook. Dacă o să vă pot ajuta vreodată, nu trebuie decît să-mi spuneți, zise Travers.

- Mulțumesc, murmură Lauren.

- Doamnă Lockett, cu permisiunea dumneavoastră, voi anunța lumea în legătură cu decesul lui Be... al domnului Lockett.

- Înfirmarea va avea loc poimîine la ora două. Ajutorul dumitale este întotdeauna apreciat, domnule Travers. Ca și discreția dumitale.

Ultimele cuvinte sunară ca o amenințare. Ed Travers încuviință și, punîndu-și pălăria pe cap, se întoarse la căruță.

Lauren o urmă pe Olivia în casă.

Impresiile pe care și le făcu în legătură cu casa lui Ben din cele câteva priviri scurte pe care își permise să le arunce erau foarte plăcute. Un hol larg cu camere de o parte și de alta ținea cât lungimea casei. Scara se afla chiar în dreptul ușii de la intrare, iar sus, la etaj, holurile se întindeau în trei direcții.

Lauren și Olivia urcară, o luară în dreapta și apucară pe un hol lung, bine luminat, cu uși pe fiecare parte dînd, probabil, în dormitoare. În capăt, Olivia deschise o ușă care, la fel ca toată lemnăria din casă, era vopsită în alb. Lauren o urmă înăuntru și își roti privirile prin camera în care avea să fie sechestrată în următoarele câteva zile.

Eh, dacă tot e să fiu închisă, bine că e măcar o celulă plăcută, își spuse ea. Mica încăpere era una din cele circulare pe care le zărise de afară, și era foarte frumos mobilată. Podeaua era dintr-un lemn pătat, acoperită din loc în loc de carpete. O cuvertură din dantelă acoperea patul de patru locuri. Tapetul de pe pereți avea un imprimeu cu flori de un galben pal de foarte bun gust. Înăuntru se aflau un dulap, un lavoar, o bibliotecă, un balansoar, o masă rotundă lîngă acesta și o altă măsuță lîngă pat. Flori proaspete se aflau în câteva vase împrăștiate prin cameră și, deși perdelele erau trase acum, Lauren știa că soarele dimineții avea să inunde încăperea. Cineva intenționase să-i facă o primire frumoasă.

- E minunat, doamnă Lockett. Vă mulțumesc.

- Atunci n-o să te deranjeze dacă o să-ți petreci câteva zile aici pînă după înmormîntare.

Lauren ar fi vrut să asiste la înmormîntare, dar ceva din atitudinea femeii îi dădu de înțeles că s-ar fi opus categoric apariției lui Lauren.

- Baia este acolo, îi spuse ea arătîndu-i o ușă. În partea cealaltă mai e o ușă, dar este încuiată în permanență. Nu trebuie să-ți faci griji că te va deranja cineva.

Sau că voi deranja eu pe cineva, își spuse Lauren.

- Elena va veni imediat să-ți aducă cina. Dacă vei avea nevoie de ceva, cere-i ei. Va fi complet la dispoziția dumitale.

Dădu să iasă, dar Lauren o opri.

- Doamnă Lockett, îmi pare nespuse de rău pentru soțul dumneavoastră. Era...

- Da, o întrerupse Olivia. Noapte bună, domnișoară Holbrook.

Lauren se așeză în balansoar și încercă să analizeze evenimentele care se succedaseră de la sosirea ei.

Ben Lockett mort? Nu era posibil. De câteva săptămîni îi vedea mereu chipul blînd în fața ochilor și îi auzea vocea rugînd-o să se ducă acolo. Acum el era mort și viitorul ei incert.

Abia cînd se așeză își dădu seama cît de obosită era. Zilele nesfîrșite și nopțile chinuitoare petrecute în trenuri, drumul anevoios și plin de praf din Austin pînă acolo, omul acela îngrozitor, beat criță în timp ce tatăl lui era mort, și apoi întîlnirea cu Olivia. Era prea mult. Lauren își rezemă capul de pernita atașată la spătarul balansoarului și adormi.

O trezi o voce insistentă. Cineva îi atinge brațul. Pleacă, își spuse ea în gînd. Nu vreau să mă trezesc, pentru că s-a întîmplat ceva îngrozitor. Nu vreau să-mi amintesc.

Dar nu fu lăsată în pace. Cînd se trezi, văzu cei mai negri și mai umezi ochi pe care îi întîlnise vreodată. Cercetă și restul feței. Era întunecată, netedă și frumoasă. Zîmbetul era blînd și cald, iar vocea liniștitoare și înțeleghătoare.

- Biata señorita. Sînteți atît de obosită că ați adormit pe scaun. Și cu pălăria pe cap! Fără cină? Fără baie? Elena o să vă ajute, și?

- Elena? Eu sînt Lauren, spuse ea agățîndu-se de atitudinea prietenoasă a fetei ca de un colac de salvare.

- Sînteți atît de frumoasă, señorita. Cred că o să fiți și mai frumoasă și o să vă simțiți și mai bine după o baie. Mă duc să umplu cada. Vă dezbrăcați, și?

Elena se depărtă de balansoar și atunci Lauren îi văzu burta. Probabil că sarcina mai avea puțin pînă la termen. Oare Olivia o ascundea pe Elena oferindu-i-o ei ca servitoare? Fără îndoială că starea ei îi făcea pe membrii familiei să se simtă stînjiți față de invitați.

Elena nu avea, probabil, mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani și nu părea să o deranjeze faptul de a fi văzută cu atît de puțin timp înainte de a naște. Sîinii, ai căror sfîrcuri se vedeau foarte clar, erau aproape la fel de mari ca burta și atîrnau liberi sub o bluză albă brodată.

Se duse în baie legănându-se, sporovăind într-un amestec de engleză și spaniolă. Subiectele de conversație pe care le alegea se schimbau la fel de repede ca limbile. Când se întoarse în dormitor și văzu că Lauren nu se mișcase, o certă.

- Señorita, o să se răcească apa, ca să nu mai vorbim de mâncare. Haideți, lăsați-o pe Elena să vă ajute.

Lauren fu șocată când Elena o răsucii și începu să-i descheie nasturii cu degete îndeminate. Ar fi vrut să se împotrivescă, dar era atât de obosită, încât nici nu putea să mai vorbească. Elena o dezbracă repede.

Când Lauren rămase doar cu pantalonii dantelați, corsetul și cămășuța, Elena clătină din cap și scoase un țîțit de dezaprobare.

- Corset! Și sînteți atât de slabă. Nici nu puteți să respirați, zise ea desfăcînd șireturile și, în curînd, articolul respectiv se adăugă celorlalte lucruri la picioarele lui Lauren.

Aceasta îi prinse mîinile când fata încercă să-i scoată și lenjeria intimă și intră repede în baia care era aranjată cu același bun gust ca dormitorul. Se uită cu recunoștință la cada plină cu apă parfumată, intră în ea și își relaxă trupul epuizat. Terminase cu spălatul și, tocmai se bucura de primele momente de relaxare după multe zile, când Elena dădu buzna înăuntru. Lauren rămase cu gura căscată de uimire, căci încă de la începutul adolescenței, nimeni nu o mai văzuse goală.

- Señorita vrea să o spăl pe cap, și?

- Nu! protestă Lauren, încercînd cu disperare să se acopere, iar când văzu expresia de jignire de pe chipul Elenei, adăugă repede: Pot s-o fac și singură.

- Dar de ce să o faceți când eu sînt aici? spuse Elena încîntată. Señor Lockett a zis „Să ai grijă de domnișoară”, și asta fac.

Își făcu semnul crucii peste pieptul imens când pomeni de Ben.

Elena începuse deja să scoată acele din părul lui Lauren, care nu avu nevoie de nici o încurajare pentru a i se revărsa pe spate pînă la brîu. Mexicana continuă să sporovăie în timp ce turna carafă după carafă cu apă caldă pe capul lui Lauren. Îi spală părul făcîndu-i un masaj odihnitor. Lauren își simți nervii relaxîndu-se sub mîinile capabile ale Elenei.

- Señor Lockett aștepta atât de mult să veniți. Ne-a spus tuturor de tînăra frumoasă care o să stea cu noi. A cerut să fie pregătită camera. A verificat el însuși ca totul să fie în regulă.

Înainte ca Lauren să apuce să protesteze, Elena o trase afară din cadă.

Eforturile lui Lauren de a se acoperi erau zadarnice, dar Elena nu păru să-i observe stînjeneala. Culoarea trandafiriu a corpului ei se datora numai în parte băii calde.

Trebuia neapărat să schimbe subiectul, pentru că nu se putea gîndi la Ben acum. Avea să-l plîngă într-un moment de singurătate.

- Cînd o să vină copilul? o întrebă ea pe un ton prietenos.

- Quién sabe? zise Elena ridicînd din umeri. Cînd o să fie gata, o să vină, adăugă ea zîmbind.

- Soțul tău cu ce se ocupă?

- Ah, e un bun „vaquero” la ferma Lockett. Îl cheamă Carlos. E om foarte bun.

Își dădu ochii expresivi peste cap și Lauren roși instinctiv. Nu voia ca Elena să continue.

- Nu e tîrziu ca să mai lucrezi? Poți să pleci cînd vrei.

Elena rîse din nou.

- Señorita, eu locuiesc aici. Carlos stă la fermă și eu aici. Ne întîlnim cînd putem acasă la mama lui în Pueblo.

Lauren era uluită.

- Bine, dar cu siguranță că ați prefera să aveți casa voastră și să locuiți împreună!

- Si, dar am vrea să și mîncăm. Fără bani, nu putem să facem nimic, zise ea chicotind.

- Înțeleg, murmură Lauren, deși nu pricepea absolut deloc.

Deocamdată, nu înțelegea nimic în legătură cu acel ținut necunoscut și locuitorii săi.

Se întoarseră în dormitor. Elena scoase o cămașă de noapte din bagajul lui Lauren și i-o trase pe cap. Lauren stătea în mijlocul încăperii simțindu-se pierdută și neputincioasă, în timp ce Elena aranja cîteva vase pe o tavă mare. Niște arome delicioase inundară încăperea cînd Elena descoperi vasele și Lauren simți că-i lasă gura apă. Nu mai mîncase... de cînd?

Elena îi puse în brațe tava pe care se aflau o friptură excelent făcută, cartofi, salată și două feluri de pâine. Una era ca o chiflă, iar cealaltă, plată și rotundă, total necunoscută lui Lauren. Mai era, de asemenea, și un castronel cu fasole și sos de roșii.

- Ce-i asta? întrebă ea, arătând spre pâine.

- Tortilla. Pâine de porumb, îi explică Elena.

Lauren mușcă puțin și observă că nu prea avea nici un gust, dar Elena o unse cu puțin unt, presără un praf de sare și o rulă ca pe o țigară. Era delicioasă.

- Tortilla? repetă Lauren și Elena încuviință, bătînd din palme.

După aceea, Lauren arată spre castronul cu fasole.

- Frijoles, spuse Elena. Cu picante.

Lauren își pierduse timiditatea deja și luă o înghițitură zdravănă, dar imediat, își dădu seama că făcuse o greșală imensă. Gura îi luase foc! Înghiți repede ce nu putuse să scuipe, îngrozită că făcea un lucru atît de nedelicat. Elena rîdea cu poftă, încît pieptul și burta îi tresăltau.

- Apă, îngăimă Lauren și bău pînă la fund paharul pe care i-l aduse Elena, după care mai ceru unul.

În cele din urmă, focul se stinse, dar gustă șovăitoare din toate celelalte mîncăruri înainte de a mai lua o înghițitură serioasă. Totul fu delicios și ea goli[^]fiecare vas - în afară de cel cu frijoles.

În ciuda protestelor lui Lauren, Elena îi împleti părul într-o coadă lungă, după care se grăbi să dea la o parte cuvertura de pe pat.

- Culcați-vă acum, señorita, și odihniți-vă. Ați avut o zi grea, și?

- Da, a fost o zi grea, spuse ea urcîndu-se în pat, iar

Elena strînse totul pe tavă și stinse apoi lămpile cu gaz.

- Buenas noches, señorita, șopti ea ieșind din cameră.

- Noapte bună, Elena.

Lauren își cufundă capul în pernă. În casă era liniște, dar tot auzea niște voci înăbușite și nedeslușite de jos.

- Ben Lockett, cum ai putut să-mi faci așa ceva? întrebă ea în pernă și imediat se rușină de asemenea gînduri.

După scenele îngrozitoare cărora le fusese supusă înainte de a părăsi Carolina de Nord, forța, afecțiunea și căldura lui Ben fuseseră salvarea ei. Sperase să înceapă o viață nouă alături de familia lui Ben. Acum, toate acele speranțe erau distruse. Ben murise. Casa aceea splendidă părea să o înghită. Și femeia aceea rece și formidabilă care o domina?

Își dădu seama că văduva lui Ben nu arătase nici cea mai mică emoție. Poate că Olivia făcea parte din acei oameni care își exprimau durerea în singurătate. Poate. Gîndul acela era tulburător.

Ce avea să spună Jared Lockett cînd va afla de moartea tatălui său? De ce, oare, un bărbat cu bani și poziție se îmbăta turtă și se făcea de rîs în public? Ed Travers insinuase că Jared era mereu văzut într-o asemenea stare.

Eh, nu mă privește pe mine, își spuse Lauren închizînd ochii. Nu avea să aibă de-a face cu el.

Era foarte înalt, nu? Ar fi vrut tare mult să uite fiorul care o străbătuse în clipa în care, mîinile lui îi cuprin- seseră mijlocul și îi mîngîiaseră spatele. Senzația pe care i-o provocase apăsarea capului său pe sîni nu fusese tocmai neplăcută. Părul lui era de un castaniu-deschis. Oare soarele îl făcea să aibă reflexe aurii la fel ca acela de pe piept?

Lauren se trezi încet, după zece ore de somn. Încăperea era inundată de razele soarelui care pătrundeau prin draperiile subțiri și galbene.

Dădu la o parte așternutul și se duse la baie. Dezamăgirea în legătură cu moartea lui Ben și incertitudinea cu privire la viitorul ei continuau să reprezinte o povară pentru mintea ei. Acum nu mai putea rămîne acolo. Și, categoric, nu se putea întoarce în Carolina de Nord.

Elena intră chiar cînd termină cu îmbrăcatul.

- Buenos días, señorita, spuse ea veselă.

- Bună dimineața, Elena, spuse Lauren continuînd să-și perie părul lung, des și negru.

- Ați dormit bine? o întrebă Elena întinzînd cuvertura pe pat, apoi făcu ordine în camera aceea imaculată, udă florile și plantele și aranjă micul dejun pe aceeași tavă pe care îi adusese cina cu o seară în urmă.

- Da, foarte bine, spuse Lauren, înghițind în sec când își aminti câteva vise.

Acestea fuseseră tulburătoare. O urmăreau niște bărbați înalți. Unul din ei avea părul alb și chipul zîmbitor ale lui Ben, în timp ce fața celuilalt rămînea acoperită de o pălărie neagră, dar ea îi recunoștea fizicul. îi rămăsese extrem de bine întipărit în minte.

După ce mîncase atîta cu o seară înainte, nu credea că îi va mai fi foame, dar feliile de pepene galben erau delicioase. Bău cafeaua fierbinte, deși ar fi preferat ceai. O întrebă cu timiditate pe Elena, dacă, de acum încolo, putea să bea ceai.

- Ah, și, și. Mama e bucătăreasă, spuse ea și rîse când văzu expresia de uimire de pe chipul lui Lauren. Lucrează pentru familia Lockett încă de dinainte să mă nasc eu, O cheamă Rosa.

- Îmi pare nespus de rău că trebuie să cari tava asta grea pînă sus ca să-mi aduci mîncarea, dar doamna Lockett mi-a atras atenția să stau cît mai mult cu putință în cameră în timpul pregătirilor de înmor- mîntare și cînd vin oamenii.

Privirea îi alunecă spre fereastra deschisă și un alt val de tristețe o copleși.

- Înurmormîntarea e programată tot pentru mîine?

- Si, spuse Elena încet. Or să vină foarte mulți oameni de peste tot.

- Păi, presupun că va trebui să-mi găsesc o ocupație, spuse Lauren oftînd.

Reuși să își umple timpul citind și brodînd ce adusesese cu ea din Clayton. Nu se bucură de compania Elenei, pentru că fata trebuia să-și ajute mama la bucătărie.

Ziua trecu foarte încet. Lui Lauren, care era obișnuită să aibă activitate și să caute tot timpul cîte ceva de făcut, i se păru interminabilă.

Mai tîrziu, în cursul după-amiezei, se opri din citit, fiindcă auzi un pas greu pe hol. Persoana intră într-o cameră înainte de a ajunge în capătul culoarului, unde se afla dormitorul ei. Scoțîndu-și ochelarii pentru a-și odihni ochii, ascultă zgomotele provocate de sertare care se deschideau și se închideau, de uși ale dulapului care se trînteau, de pantofi grei sau cizme care cădeau pe podeaua de lemn. Cineva încălțat numai în ciorapi își tîrșîia picioarele de colo-colo.

Lauren auzi un clinchet de sticlă așezată pe sticlă, apa curgînd, câteva mormăieli, un hîrîit al mobilei pe podeaua de lemn, foșnet de haine.

Peste cîteva minute, persoana își termină toaleta și ieși. O ușă se închise încet și niște pași se auziră depărtîndu-se pe hol. Cineva ocupa camera din partea cealaltă a băii. Lauren nu auzise pe nimeni acolo de cînd venise.

În seara aceea, Lauren broda cînd Elena luă tava de la cină și spuse noapte bună.

- Elena, cine ocupă camera de alături? Întrebă Lauren.

- Ah! E camera lui señor Jared, spuse Elena făcînd ochii mari. Carlos al meu îmi atrage mereu atenția să nu mă apropiu de ea.

Chicoti și așeză tava cu grijă pe burtă.

- Zice că señor Jared poate să satisfacă orice femeie, adăugă ea și îi făcu cu ochiul, după care închise ușa.

Ochii cenușii ai lui Lauren priviră absenți la picătura de sînge de pe degetul ei înțepat.

Capitolul 4.

Soarele refuză să strălucească în ziua înmormîntării lui Ben Lockett. Și el părea să îl plîngă pe cel care își petrecuse ore întregi sub razele lui fierbinți, venerînd pămîntul și elementele sale.

Timp de două zile, Lauren a privit de la fereastră tot felul de oameni care au venit să-și aducă ultimul omagiu lui Ben. Erau oameni înstăriți, lucru care se observa după hainele și mijloacele lor de transport. Alții păreau să fie fermieri, purtînd haine curate, dar uzate. Soțiile lor îi urmau, privind casa aceea frumoasă cu respect. „Vaqueros” cu pantalonii de piele prăfuiți soseau pe cai oboșiți de atîta drum. Oamenii veneau singuri, perechi sau în grupuri, dar într- un flux continuu. Lauren nu și-o putea închipui pe femeia care o întîmpinase cu atîta ostilitate, primindu-i cu grație pe cei mai săraci dintre acei vizitatori.

Dricul negru și sclipitor apăru pe alee. Cu per- deluțele lui cu franjuri, cu caii împodobiți cu pene și cu vizitiul îmbrăcat în redingotă și cu joben pe cap, părea mai degrabă un vehicul de circ. Cu siguranță că Ben nu ar fi dorit un mijloc de transport atît de ostentativ care să-l ducă pînă la mormînt, își spuse Lauren, simțînd din nou durere pentru acel bărbat robust și viril.

Lauren urmări de la fereastră cum Olivia fu condusă pe alee de un bărbat deloc mai înalt decât ea. Din locul unde se afla Lauren, capul chel al bărbatului părea să se afle la același nivel cu pălăria neagră cu voaletă a Oliviei. Haina neagră abia îi cuprindea torsul. îi atinse timid cotul Oliviei. Era greu de spus dacă ezitarea aceea se datora respectului față de durerea ei sau fricii de a nu fi rezept. Atitudinea lui față de ea părea mai degrabă servilă.

Lauren își ținu respirația când văzu silueta din spatele celor doi. Înălțimea lui și lățimea umerilor îi trădă identitatea, deși tot nu putu să-i vadă fața ascunsă sub pălăria neagră cu boruri mari. Costumul lui negru nu părea deosebit. Părea rezervat, ignorându-i pe prietenii care îl priveau cu milă în timp ce își urma mama și pe acel bărbat spre trăsura care aștepta în spatele dricului.

Sicriul fu urcat cu grijă și Lauren își spuse că Ben ar fi râs de toată pompa aceea. Era sigură că el se afla undeva și îi privea pe toți cu ochii lui albaștri licărind amuzați. Înălță o rugăciune pentru sufletul lui în clipa în care dricul porni urmat de toți ceilalți.

Când trăsura familiei trecu pe sub fereastră, ea observă o mână puternică și bronzată sprijinită pe ușă și bălăngănindu-se neglijent.

Convocarea fu atât de subită, încât Lauren nici nu era pregătită. Elena deschisese brusc ușa și, cu fustele ei viu colorate înfășurându-i-se în jurul picioarelor goale și cu sînii clătînându-se ca niște felinare agățate de un fir, îi transmise mesajul.

- La señora dorește să vă vadă pronto, señorita. Repede a zis. Repede. E cu señor Wells în biroul lui señor Lockett.

Era extrem de agitată, ajutînd-o pe Lauren să își încheie bluza pe care și-o scosese pregătindu-se să tragă un pui de somn. își strînse părul grabnic în cocul obișnuit, iar Elena se aplecă să-i încheie nasturii pantofilor. Lauren nu ar fi crezut-o în stare de acea poziție, dar nu avea timp să se minuneze acum. Respira iute, inima îi bătea cu putere și palmele îi asudaseră. În viața ei nu fusese atât de emoționată.

leșiră, dar nu înainte ca Lauren să ia o batistă din dantelă. Nu știa dacă pentru a-și șterge mâinile sau pentru a avea ceva de care să se agațe. Și Elena părea tulburată când o conduse pe Lauren spre scară. Coborîră repede și se îndreptară spre o ușă mare

glisantă. Elena îi făcu un semn de încurajare lui Lauren și împinse o parte a ușii. Lauren trase adânc aer în piept.

Păși în încăpere și din nou fu surprinsă de frumusețea simplă a casei. Într-o parte a camerei se aflau rafturi pline cu cărți din podea pînă în tavan, iar de fiecare parte a căminului erau alte rafturi. Polița era sculptată cu gust. Cel de-al patrulea perete era alcătuit din ferestre mari și înalte.

Un covor Aubusson acoperea mai toată podeaua din lemn. Fotolii de piele și măsuțe, așezate strategic, permiteau conversații între patru ochi. Pe un bufet lung se aflau carafe și pahare de cristal. Draperiile fuseseră trase complet, permițînd astfel soarelui de amiază să pătrundă înăuntru și să se reflecte prin sticlă.

În dreptul ferestrelor era un birou masiv plin cu registre și hîrtii de diverse forme, mărimi și culori. Olivia stătea în fotoliul cu spetează înaltă de la birou, iar bărbatul scund și gras pe care Lauren îl văzuse alături de ea la înmormîntare, pe un scaun în fața biroului.

- Domnișoară Holbrook, e o adevărată plăcere. Regret că împrejurările m-au împiedicat să vă cunosc mai înainte. Sper că v-ați simțit bine de cînd ați sosit, spuse el și, pîrînd să nu aștepte nici un răspuns, continuă: Eu sînt Carson Wells, un vechi prieten de-al lui Ben și al Oliviei și, de asemenea, avocatul lor. Încîntat.

- De asemeni, domnule Wells.

Politețea lui o mai liniști pe Lauren.

- M-am simțit foarte bine. Îmi pare rău doar că am nimerit tocmai într-un asemenea moment.

- Nimeni nu te condamnă, spuse el cu blîndețe și ea se bucură de prezența lui.

Era complet chel cu excepția cîtorva fire de un castaniu greu de definit de pe ceafă. Ca pentru a compensa acest lucru, niște favoriți stufoși și demodați i se întindeau pînă la cîțiva centimetri de nasul cărnos. Ochii îi erau blînzi și zîmbitori și părea conștient de situația ei stînjitoare.

Olivia nu scosese nici un sunet. Acum spuse cu o voce calmă:

- Domnul Wells și cu mine am dori să stăm de vorbă cu dumneata, domnișoară Holbrook. Vrei să iei loc? Dorești un sherry?

Lauren acceptă să ia loc pe scaunul pe care i-l ținea domnul Wells, dar refuză paharul de sherry. Poziția Oliviei în dreptul ferestrei îi contura silueta, dar îi ascundea trăsăturile. Lauren se întrebă dacă Ben își imaginase cât de avantajoasă avea să fie așezarea biroului pentru persoana care stătea în dosul acestuia. Aproape că trebuia să facă ochii mici pentru a o vedea bine pe Olivia.

- O să trec direct la subiect, domnișoară Holbrook. Nu cunosc motivele pentru care soțul meu te-a invitat aici. Bănuisem câte ceva, dar, când te-am cunoscut, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Nu îi explică mai mult și sensul cuvintelor ei îi scăpă lui Lauren.

- În orice caz, hotărîse să stai cel puțin două luni, continuă Olivia. În noaptea în care a avut criza, în ciuda faptului că se simțea extrem de rău, m-a rugat să te țin aici această perioadă de timp. Prezența dumitale în această casă era, evident, importantă pentru el.

Lauren își umezi buzele nervoasă. Nu era sigură că putea vorbi.

- Soțul dumneavoastră mi-a spus că v-aș putea fi de folos în ceea ce privește corespondența, pregătirile pentru întreținerea oaspeților și alte asemenea lucruri. Mi-am închipuit că aș fi un fel de secretară.

Inima îi bătea atît de tare, încît abia își auzea propriile cuvinte.

Olivia-schiță un zîmbet foarte slab, iar Carson Wells o bătu pe mîină și spuse încet:

- Domnișoară Holbrook, lui Ben îi plăcea să le facă tot felul de surprize oamenilor și să glumească pe seama lor. Olivia este o femeie de afaceri foarte pricepută și are destui funcționari ai băncii la dispoziție. E foarte posibil ca Ben să-ți fi spus că soția lui ar avea nevoie de o secretară, dar trebuie să fi vrut altceva, te asigur.

Bancă? Nu știa nimic de nici o bancă. Se agăța de un pai și știa foarte bine, dar îngăimă:

- Ăă... cînt la pian destul de bine. Poate s-a gîndit că aș da mici concerte pentru oaspeți.

Olivia își ridică o sprînceană.

- Ar fi minunat, sînt convinsă, dar nici măcar nu avem pian.

Lauren era uluită și nu mai avea ce să spună. Se uită întâi la unul și apoi la celălalt. Umilită peste măsură, își lăsă capul în jos și își aținti privirea asupra batistei umede și șifonate pe care mâinile ei albe și tremurătoare o strângeau în poală.

- Îmi pare rău. N-am știut nimic din toate acestea. Probabil că vă închipuiți... Eram atât de sigură... Nu mi-a spus...

Lacrimile care îi întunecau vederea îi șiroiau pe obraji.

- Nu, nu, nu-i nevoie, spuse Carson repede. Mă tem că bătrînul Ben a vrut să facă vreo glumă cuiva pe spinarea dumată, numai că n-a mai apucat. Poți să rămîi aici o vreme. Olivia și cu mine o să încercăm să-ți facem vizita cît mai plăcută. Haide, nu mai plînge.

Carson părea sincer abătut și o bătea pe mîna atât de tare, încît o ustura.

- Dorești să iei cina cu noi diseară la șapte și jumătate, domnișoară Holbrook? o întrebă Olivia pe care părea să o deranjeze acea exteriorizare a emoțiilor.

Lauren înțelese că era expediată, așa că se ridică și spuse:

- Da, vă mulțumesc, doamnă Lockett.

Își adună toată stăpînirea de sine cînd îi salută pe rînd din' cap și porni spre ușa glisantă. Deodată, Olivia o strigă.

- Domnișoară Holbrook.

- Da? spuse Lauren tremurător, întorcîndu-se spre ei.

- Aș vrea să știu ceva.

- Olivia, te rog... interveni Carson, dar fu ignorat.

-Ai fost amanta soțului meu?

Amantă! Cuvîntul acela îi răsuna strident în urechi. Nici dacă Olivia ar fi azvîrlit cu pietre în ea, nu s-ar fi simțit atât de lovită. Obrajii îi luară foc, dar tot trupul i se răci ca gheața.

- Nu! îngăimă ea. Cum de...? Nu, nu.

Întrebarea aceea o uluise prea mult pentru a nega mai categoric.

- Mi-am închipuit, fu singurul răspuns al Oliviei. Ne vedem la cină.

Retrăgîndu-se spre camera ei, Lauren abia reuși să-și păstreze cumpătul. Cînd ajunse, se prăbuși pe pat și izbucni în plîns. Era îngrozită de naivitatea ei și de bănuiala Oliviei. Mult prea recent i se aruncaseră aceleași cuvinte și tot pe nedrept. De ce era bănuită, oare?

Plîngea după un om în care avusese încredere și care o păcălise. Teama de un viitor îngrozitor o mistuia.

Două luni! Oare ce se așteptase Ben să se întîmple în acel timp? Și, la capătul celor șaiszeci de zile, ea ce avea să facă?

Se îmbracă cu grijă pentru cină, purtînd una din cele două rochii frumoase din garderoba ei. Era dintr-un voal lila. Pliseuri delicate și năsturași din perle îi împodobeau corsajul, iar gulerul înalt, tivit cu dantelă îi ajungea pînă sub bărbie. Fusta îi cădea în falduri moi pînă la căputa pantofilor albi din piele.

Elena o ajută. Acum i se părea ceva aproape firesc ca fata aceea mexicană să o asiste cînd se îmbăia și se îmbrăca. Lauren fusese mai totdeauna singură, dar acele ultime cîteva zile i se păruseră cele mai pustii din viața ei și era extrem de recunoscătoare pentru noua ei tovarășă.

Sufrageria era mobilată cu aceeași eleganță care se simțea în tot restul casei. Chiar dacă Olivia sau Carson observară ochii înroșiți de plîns ai lui Lauren, nu spuseră nimic cînd se așezară la masă.

Mîncarea fu servită de o mexicană obeză despre care Lauren bănuia că era Rosa, mama Elenei. De fiecare dată cînd venea cu cîte un platou, se uita la Lauren și îi zîmbea prietenoasă. Lauren îi zîmbea și ea cu recunoștință.

Mîncarea fu delicioasă și mîncă absolut tot în afară de fasole și sosul picante, care păreau să fie prezente la orice masă cu excepția micului dejun.

Conversația fu limitată la subiecte obișnuite, cotidiene, și din moment ce Lauren trecuse prin astfel de momente de nenumărate ori în casa parohială, se simțea în largul ei. Se minună de absența lui Jared și tresări cînd Carson se referi la el. Faptul că nu era acolo părea să nu-i preocupe prea mult. Olivia îi spuse în treacăt că Jared avea să stea la Keypoint cîteva zile.

Olivia era încântată să vadă că Lauren Holbrook avea măcar bune maniere. Dacă venea cineva în vizită, nu trebuia să explice prezența unei tîrfe proaste și stîngace, acesta fiind modul în care și-o închipuise cînd Ben îi povestise de ea. Era, evident, citită, și, după-amiază, își păstrase cumpătul, chiar dacă recursese la acea trăsătură feminină care era plînsul.

Ce dulce și captivant, își spuse Olivia cu sarcasm. Carson cedase, firește, în fața lacrimilor, la fel ca orice bărbat. Nu puteau rezista unei femei vulnerabile.

Carson Wells simțise, într-adevăr, milă față de Lauren în după-amiaza aceea. Nu era genul de femeie șireată care se temuse el că va fi. Se așteptase la o stricată care să le trîntească un copil la ușă, pretinzînd că Ben era tatăl și cerînd o grămadă de bani.

Lauren Holbrook era o fată inocentă, o victimă a împrejurărilor. Olivia ar fi putut să o scutească de întrebarea referitoare la relația ei cu Ben. Acesta nu o voise ca amantă, Carson era sigur de asta. Lui Ben îi plăcuseră femeile robuste, neastîmpărate și durdulii. Tînăra aceea fragilă și cu ochi de căprioară ar fi înmuiat inima unui bărbat cu frumusețea ei delicată, dar niciodată nu i-ar fi stîrnit poftele lui Ben Lockett.

Cît despre Carson, o singură femeie exista pentru el. Existase întotdeauna. Dar nici un bărbat nu avea să o posede vreodată. Absolut nici un bărbat. Totuși, Carson o iubea pe Olivia Lockett. După tot acel timp, după toate suferințele pe care i le pricinuiseră, după ce trebuise să îndure vina de a-și fi trădat cel mai bun prieten, Carson o iubea.

Începură să discute despre afaceri și Lauren asculta absentă, fără să înțeleagă prea mult și fără să o intereseze. În schimb, se întrebă pe care scaun stătea Jared atunci cînd lua masa în sufrageria aceea.

Cîteva lucruri reușiră, totuși, să-i atragă atenția. Banca din Coronado se afla în proprietatea familiei Lockett. Aceștia încercau să aducă linia de cale ferată pînă în Coronado, deși existau unele obstacole. Ferma Keypoint era administrată de un anume Men- dez, cu toate că membrilor familiei Lockett li se dădea raportul cu privire la profituri și pierderi pînă la ultima centimă.

Carson vorbea apăsător.

- Trebuie să-l invităm pe Vandiver aici, Olivia. El deține puterea. Fără el, nu obținem calea ferată. Acum, că Ben... ei bine, a venit momentul să-l abordăm din nou.

- Știi că va trebui să acceptăm chestiunile în legătură cu apa, zise Olivia calmă.
- Asta o s-o rezolvăm la momentul respectiv. Important acum e să le dăm de înțeles că sîntem interesați. Dar Jared? Crezi că o să se împotrivescă?
- Jared o să facă exact ce o să-i spunem, zise ea cu asprime. S- ar putea să se împotrivescă puțin, dar știa că Ben voia calea ferată. Cred că asta trebuie să-i subliniem.

Tăcură cîteva clipe, iar Lauren le privi chipurile cu timiditate. Amîndoi păreau concentrați.

Jared era obosit, murdar și dorea cu ardoare să bea ceva cînd urcă scara tîrșîindu-și picioarele. Drumul de la fermă fusese parcurs prin căldură, chiar și în acea zi de început de octombrie. Potecile erau prăfuite, îngreunînd respirația, nu mai plouase din ziua înmormîntării. Se opri brusc și se sili să-și alunge acel gînd din minte.

Ajungînd sus, observă că ușa din capătul holului era ușor întredeschisă. Fără să știe de ce, se apropie de camera lui fără zgomot. Atît de încet pășea, încît pintenii lui nici nu zăngăneau. Thorn ar fi fost mîndru de el, își spuse în sinea lui, zîmbind.

Se opri în fața camerei și puse mîna pe clanță, dar o teribilă curiozitate îl făcu să-și continue drumul pînă ajunse în fața ușii camerei de oaspeți.

De ce să nu o deschidă? Probabil că ea nu era acolo. Și, chiar dacă era, ce naiba? Doar era casa lui,

nu \

împinse ușa, care, grație balamalelor bine unse, nu făcu nici un zgomot. Lauren stătea la un birou mic, scriind răspunsurile scrisorilor de condoleanțe. Insistase pentru asta și Olivia o însărcinase cu acea ocupație plictisitoare, fără tragere de inimă și simțînd un oarecare respect față de fată.

Ia te uită. Bătrînul se descurcase foarte bine, își spuse Jared. Nu putea să-i vadă decît spatele, dar Lauren întoarse capul ușor aplecîndu-se deasupra scrisorii pe care o compunea.

În încăpere era o liniște mormîntală, cu excepția scîrțîitului peniței pe hîrtie și a ticăitului unui ceasornic pe noptieră. Firișoare de praf dansau în razele soarelui de după-amiază care pătrundeau în cameră pieziș.

Lauren își îndreptă umerii ușor și oftă înmuind penița în călimara cu cerneală. Jared își ținu răsuflarea ca să nu fie descoperit, dar ea se aplecă din nou asupra foii de hîrtie. Din locul unde se afla, Jared nu îi vedea fața decît parțial - albă și netedă, cu pomeții ușor îmbujorați și o pereche de ochelari micuți se sprijineau pe nasul drept și delicat.

Hainele ei erau prea decente pentru a fi adevărate, își spuse el. Bluza albă cu guler înalt și fusta maron s-ar fi potrivit mai degrabă unei profesoare. Era atrăgător felul în care nasturii bluzei se întindeau de-a lungul șirei spinării, parcă invitînd un bărbat să-și lase degetele să alunece pe acel spate grațios în sus spre gît, deasupra acestuia fiind strîns în coc un păr extrem de bogat. Doamne, ce păr! Era negru precum cărbunele și cu reflexe albastrui. Cîteva șuvițe scăpaseră din coc și îi cădeau leneșe pe ceafă. Jared se întrebă cum ar fi fost să le simtă între degete.

Era slabă. Poate chiar prea slabă. Slăbănoagă.

Mișcîndu-se încet în speranța de a nu-i atrage atenția decît în momentul potrivit, scoase din buzunarul de la piept un trabuc și un chibrit. îl reteză cu dinții și, arborînd aerul pe care îl arăta lumii, scăpără bățul de chibrit de tocul ușii.

Zgomotul fu ca un bubuit de tun în liniștea din încăpere și Lauren sări ca arsă de pe scaun, lipindu-se brusc de birou cînd îl văzu pe Jared și ducîndu-și pumnul încleștat la piept.

Jared își coborî privirea asupra pieptului ei și își modifică prima părere. Nu. Nu era slăbănoagă.

Ea îl privi îngrozită pe deasupra ochelarilor și Jared fu momentan surprins de înfățișarea ei. Ce culoare de ochi mai era și aceea? Albastru? Nu, cenușiu. La naiba. Trebuia să admită că bătrînul avusese gust. Nu era rea deloc.

Lauren se simți ca un animal încolțit. Jared își aprinse trabucul, fără să-și ia ochii de la ea. Fumul îi învăluia fața și își împinse leneș pălăria pe spate cu degetul arătător, aceasta rămînînd agățată de gîtul lui printr-un șiret de piele subțire.

O privi cu ochi întredeschiși, insolent și lasciv, examinînd-o din cap pînă-n picioare pînă cînd obrajii ei deveniră roșii ca focul.

Lauren nici nu se mișcă, nici nu vorbi, privindu-l la rîndul ei. Părul îi era castaniu, iar cîteva șuvițe decolorate de soare îi ofereau reflexele aurii pe care le bănuise. Chipul îi

era ars de soare și vînt, ca urmare a ceasurilor îndelungate petrecute în aer liber. Ochii lui erau de culoarea ambrei, ca două topaze perfecte.

Semăna foarte mult cu Ben, mai ales fizic, dar pe fața lui nu se vedea nici un pic din veselie acestuia. Atitudinea și expresia lui denotau aroganță, înfumurare și dispreț.

Se sprijini de tocul ușii, cu gleznelor încrucișate, îmbrăcat cam la fel ca prima oară cînd îl văzuse în căruță, numai că, de data aceasta, în jurul gîtului avea o eșarfă viu colorată. Pintenii de argint ai cizmelor lui o fascinau și îi privi o clipă înainte "de a aluneca încet pînă la ochii lui, care erau încă ațintiți asupra ei.

- Domnișoară Holbrook, am venit să vă ofer scuzele mele umile. Am înțeles că, în ziua în care ne-am întîlnit prima oară, am fost oarecum indispus și m-am purtat îngrozitor.

Vocea era a lui Ben. Avea același timbru cald, dar era încărcată de sarcasm. Lauren se întrebă ce făcuse, oare, pentru a-i cîștiga disprețul. El era cel care merita să fie ridiculizat.

- Ce-aș putea să fac pentru a-mi îndrepta greșeala?
- Pentru început, scuzîndu-te pentru faptul că ai intrat în camera mea fără să fii invitat, zise ea.

El fu surprins de îndrăzneala ei și își ridică o sprînceană. Totuși, își reveni repede și spuse încet, pe un ton conspirativ:

- M-ai invita în camera dumată, domnișoară Holbrook?

Ea roși cînd îl auzi accentuînd cuvîntul „domnișoară”. Dîndu-și seama că încă își mai ținea pumnul lipit de piept, îl lăsă în jos repede, atingînd în treacăt ceasul. Imediat după aceea își scoase ochelarii cu mîna cealaltă. Zîbind în fața stînjenelei ei, Jared îi privi mîinile, îndeosebi pe cea care acoperea ceasul.

- E încă acolo, spuse el încet. Nu sînt hoț.

Ea era furioasă că îi atrăsese atenția asupra trupului ei.

El se desprinse de tocul ușii și traversă camera cu un mers lent, ca de pisică înainte de atac. Pintenii îi zdrăngăneau pe podeaua de lemn.

Gîtlejul lui Lauren se contractă complet în clipa în care el se opri la numai cîțiva centimetri în fața ei. Era mult mai înalt decît ea, așa că trebui să-și dea capul pe spate

pentru a-l privi. Avu nevoie de un curaj imens pentru a face acest lucru, dar știa instinctiv că ar fi fost în dezavantajul ei dacă i-ar fi arătat că se teme de el.

Falsul ei curaj se evaporă în clipa în care el ridică mîna, întinzînd-o spre ea. Printr-un act de voință, ea nu se înfioră în fața degetelor lui.

- De fapt, ce-i asta? întrebă el încet și cuprinse cu degetele ceasul prins de bluză.

Răsuflarea lui îi mișca ușor firele de păr care îi încadrau chipul și ea simți mirosul pătrunzător de tutun.

El luă ceasul în palmă și îl studie gînditor, atitudinea lui contrastînd profund cu exploziile puternice care aveau loc în ființa lui Lauren.

Luase foc. Fiecare celulă a trupului ei ardea de dorința nelămurită de a se apropia cît mai mult de acel bărbat care o tulbura îngrozitor.

Broșa fu pusă la loc, cu o ușoară apăsare a mîinii lui Jared pe sînul ei pentru a fi sigur că o prinsese bine.

Cîteva clipe, timpul încetă să mai existe. Ochii de culoarea ambrei se întîlniră cu cei cenușii și cinismul primilor fu înlocuit de uimire. Capul lui Jared coborî spre al lui Lauren imperceptibil. Timp de o fracțiune de secundă, ea avu impresia că era pe cale să o sărute. Buzele ei umede se depărtară din proprie voință.

Ea nu știa că tocmai acel gest involuntar îl făcu să se retragă în carapacea batjocurii pe care o folosea drept protecție. Ironia răci acei ochi care fuseseră plini de căldură și Lauren observă imediat schimbarea. El îi apăsă pieptul și mai tare, dar fără tandrețea de dinainte.

Ea îi îndepărtă mîna brusc.

- Ce s-a întîmplat, domnișoară Holbrook? Am vrut să văd doar cît e ceasul, spuse el zîmbind ironic.

Ea îi ignoră cuvintele pline de sarcasm și încercă să își recapete echilibrul în lumea care se învîrtea.

- Vă rog, domnule Lockett, am multă treabă.

De ce îi bătea inima atît de tare? Parcă o durea tot pieptul. Nu se mai putea uita nici la acel chip splendid, nici la ochii aceia de un căprui auriu. De ce nu pleca? De ce nu voia ca el să plece?

El se depărtă puțin și trase adânc din trabucul pe care, pînă atunci, îl ținuse în mînă.

- Bănuiesc că o să ne vedem la cină, spuse el atunci.

Nu aruncă nici o privire în urmă cînd se îndreptă spre camera lui. Lauren se duse la ușă, amețită, și o închise.

Capitolul 5.

Se aflau cu toții în salonul de lîngă sufragerie. Lauren le auzea glasurile în timp ce cobora. Nu numai că trebuia să îndure prima ei cină în prezența lui Jared Lockett, dar Elena îi spusese că veniseră trei oaspeți în seara aceea. Unul era domnul Wells, în compania căruia ea se simțea oarecum bine, căci luaseră masa împreună mai mereu. Ceilalți doi erau niște oameni importanți din Austin.

Rochia îi foșnea frecîndu-i-se de picioare cînd străbătu holul mare. îi era groază să intre în sufragerie. Faptul că avea să-i cunoască pe acei oameni influenți din capitala statului era destul de tulburător, dar adevăratul motiv al neliniștii ei îl constituia Jared Lockett. Întîlnirea lor de după-amiază, în camera ei, o zăpăcise.

Purtă cea mai bună rochie a ei, dintr-o mătase bleu. Gulerul înalt și mânecile strimte erau tivite cu dantelă crem. Cingătoarea era tot de culoare crem și era împodobită cu un trandafir de mătase roz prins în partea stîngă a taliei.

Rămase în prag agitată, privindu-i.

Olivia și Carson erau concentrați asupra unor hărți pe care cei doi bărbați din capitală le întinseseră pe o măsuță joasă. Toți patru le studiau cu foarte mare atenție.

Jared stătea tolănit într-un fotoliu, cu picioarele lungi întinse și cu gleznelor încrucișate. Examina conținutul unui pahar de cristal cu interesul unui chimist. Lichidul de culoarea ambrei se potrivea perfect cu ochii lui.

Încăperea era încă o dovadă a bunului gust al Oliviei. Era luminată de lămpi de sticlă acoperite cu globuri mate. Canapelele și fotoliile, aranjate armonios, erau tapițate cu damasc în culori pastelate și se asortau de minune cu draperiile. Un covor persan țesut în aceleași nuanțe de verde, auriu și bej existente în încăperea, acoperea o mare parte din podea.

Toate vasele, scrumierele și tablourile fuseseră alese și aranjate cu cea mai mare grijă. Era o încăpere plăcută, dar, ca și femeia care o decorase, ducea lipsă de căldură și veselie.

Carson Wells fu primul care o observă pe Lauren și imediat se ridică de pe un scaun, ducându-se spre ea cu brațele întinse.

- Domnișoară Holbrook, arăți de-a dreptul minunat în seara aceasta.

Întotdeauna se purtase cu ea cu un cavalerism care era la fel de demodat și de exagerat ca favoriții săi, dar Lauren îi aprecie zîmbetul de bun venit și îi zîmbi la rîndul ei tremurătoare.

- Bună seara, domnule Wells.

- Vino să te prezint oaspeților noștri, zise el, luînd-o de braț și conducînd-o spre cei doi bărbați care stăteau în picioare lîngă masa la care discutaseră mai înainte.

Domnișoară Lauren Holbrook, permite-mi să ți-i prezint pe domnul Parker Vandiver și pe fiul său, Kurt. Domnilor, domnișoara Holbrook.

Lauren îi salută din cap pe fiecare cînd răspunseră prezentării. Kurt Vandiver îi luă mîna într-a lui, i-o ridică și sărută aerul la cîtiva centimetri de ea.

- Este o adevărată onoare să cunosc o femeie atît de frumoasă aici, în Coronado. O onoare și o surpriză, zise el și ochii albaștri îi licăriră în lumina caldă.

Un zgomot grosolan și batjocoritor se auzi deodată, dar toată lumea îl ignoră. Totuși roșeața din obrajii lui Lauren deveni și mai puternică.

- Ne mîndrim cu frumoasele noastre texane, domnișoară Holbrook, dar se pare că toate au venit din locuri precum Carolina de Nord. Parcă de acolo a spus Carson că sînteți, nu?

Tînărul Vandiver continua să-i țină mîna, dar în timp ce el îi făcea acel compliment Lauren și-o trase ușor.

- Da. Din Clayton, Carolina de Nord. Vă mulțumesc, domnule Vandiver.

- Bună seara, Lauren. Dorești puțin sherry?

Olivia îi vorbea pentru prima oară. Era îmbrăcată în negru, cel dintîi semn de doliu pe care Lauren îl văzuse la ea după înmormîntare. O pereche de cercei negri îi împodobeau urechile și niște mărgelile tot negre sclipeau întunecate de pe corsajul

rochiei. Era frumoasă, dar într-un fel primejdios. Lauren o privea așa cum privești o fiară - cu admirație, dar și cu prudență.

- Da, mulțumesc. Îmi pun singură, îi răspuse Lauren.

- Nu, dați-mi voie, domnișoară Holbrook. Luați loc și vă aduc eu paharul, spuse Kurt luînd-o ușor de cot și conducînd-o spre una din canapele, după care se îndreptă spre dulapul plin de băuturi și pahare.

Lauren își aruncă privirea fără să vrea spre bărbatul tolănit în fotoliu și fu tulburată cînd îi întîlni ochii aurii. Nici măcar nu se ridicase cînd apăruse ea. Cît de nepoliticos! Privirea lui era aproape amenințătoare.

Își ținu răsuflarea, temîndu-se ca el să nu facă vreo referire la după-amiaza aceea, dar el ridică paharul în lumină și, studiindu-l cu atenție, spuse extrem de plictisit:

- Bună seara, domnișoară Holbrook.

Îi rosti numele ca pe o insultă.

Kurt îi întinse paharul de sherry și ea sorbi puțin, hotărîtă să nu-i mai dea atenție lui Jared. Kurt se așeză lîngă ea și începu să i pună întrebări în legătură cu vizita în Texas, Ea îi răspuse cît putu de vag, căci interesul lui o făcea să se simtă stîmjenită. Trupul lui masiv ocupa o mare parte din canapea și ea trebui să facă un efort teribil pentru a nu-l atinge. Cu multă îndemînare, îndepărtă discuția de la sine.

- Ce fel de afaceri faceți, domnule Vandiver?

Parcă Olivia și Carson făcuseră referire într-o seară la numele de Vandiver, dar nu își aducea aminte ce spusese.

- Investiții.

Ea îl privi nedumerită și el rîse ușor.

- Tot felul de investiții - în căi ferate, cherestea, vite. În prezent vrem să aducem electricitatea în aceste orășele.

- Înțeleg, spuse Lauren, deși nu pricepea deloc.

Carson continuă conversația spunînd ceea ce considera el că este o poveste amuzantă. Cu coada ochiului, Lauren îl văzu pe Jared ridicîndu-se, ducîndu-se la bufet și umplîndu-și din nou paharul cu whisky. Deodată,

Olivia sugerează să se meargă la masă. Lui Lauren i se păru că propunerea aceea suna ca un ordin. Sau o amenințare.

Se uită la Olivia și o văzu străpungându-și fiul cu privirea. Intenționat, Jared dădu pe gât conținutul paharului și își puse altul pe care îl luă în sufragerie împreună cu carafa de cristal. Dacă mai observaseră și alții schimbul ostil dintre mamă și fiu, nu o arătară. Cei doi Vandiver rîseră cu poftă de povestirea lui Carson în timp ce se îndreptau spre sufragerie.

Olivia și Carson stăteau fiecare în câte un capăt al mesei, avîndu-i pe Lauren și pe Kurt de o parte și pe Jared și Parker de cealaltă. Jared se afla chiar în fața lui Lauren. Cînd se așeză îi aruncă o privire leneșă, dar chipul îi era complet inexpressiv.

În timp ce masa era servită de Rosa, care renunțase la fustele ei vii colorate și la bluza largă, în favoarea unei uniforme albe, Lauren îi studie pe cei doi Vandiver.

Parker avea o față certăreață, aproape brutală, și ochii lui albaștri pătrunzători aruncau priviri iuți prin încăperea, de parcă ar fi căutat secrete ascunse. Glasul și purtarea îi erau politicoase, deși Lauren bănuia că recepta numai ceea ce considera important excluzînd celelalte lucruri care erau spuse ca fiind lipsite de însemnătate. Trupul îi era solid și gras. Mîinile dolofane, cu degete ca niște cîrnați trandafirii, și le ținea împreunate pe burtă atunci cînd nu le folosea. Acea atitudine relaxată era contrazisă de ochii lui vioi.

Kurt era mai înalt, dar tot solid. Ochii lui erau la fel de agresivi ca ai tatălui său, dar avea două gropițe adînci care apăreau și dispăreau după dorință și care îi atenuau beligeranța feței. Părul blond, tot ca al tatălui său, era aspru și sîrmos și îi acoperea capul ca o bonetă strînsă. Datorită faptului că era ars de soare, sprîncenele îi păreau aproape albe.

Deși cei doi Vandiver cu trăsături de teutoni fuseseră foarte politicoși cu ea, Lauren era, instinctiv, precaută față de ei. Comportamentul lor era prea cizelat, conversația prea elocventă și atitudinea lor, prea umilă. Întreaga lor purtare părea prea repetată pentru a fi sinceră. Cînd surprinse privirea lui Kurt asupra ei, se cutremură fără să vrea. Expresia lui lacomă îi amintea de cea a lui William.

Jared vorbe foarte puțin, nu mîncă aproape nimic și bău destul de mult. Răspundea mormăit cînd cineva, i se adresa și nu iniția nici o conversație. Lauren se simțea stînjinită sub privirea lui atentă și stăruitoare. Avea impresia că ochii aceia implacabili nu o părăsiră nici o clipă cît stătura la masă.

Dacă lui Lauren cina i se păru plictisitoare, lui Jared i se păru interminabilă. Îi disprețuia pe cei doi Vandiver și ambiția lor acaparatoare pe care încercau în zadar să o ascundă printr-o conversație abilă și bune maniere. Jared ura toate formele de prefăcătorie și minciună. Și păpușa asta de porțelan din fața mea e expertă în așa ceva, își spuse el cu cinism.

Încercă să o igno're pe Lauren, dar, pînă la urmă, renunță la acel efort și o studie, vrînd să se dumirească în legătură cu ea. Recunoscu în sinea lui că nu era deloc cum se așteptase. Absolut deloc, și lui Jared nu-i plăceau surprizele. De aceea fusese furios pe Ben în seara cînd acesta murise.

Nu, refuz să mă gîndesc la asta, își spuse el.

Lauren mînuia tacîmurile cu foarte multă ușurință și Jared fu fascinat de mîinile ei. Păreau moi și delicate. Degetele erau lungi și subțiri și cu unghii ovale trandafirii frumos îngrijite. La ce se așteptase el? La lac roșu?

Ce spusese Ben? Ah, da. Era pianistă. Jared chicoti în sinea lui și se gîndi cu nerușinare la o activitate mult mai plăcută pentru acele mîini. Apoi, se întrebă dacă femeia aceea știa astfel de lucruri și hotărî că nu. Îi văzuse teama din privire după-amiază, cînd o atinsese. Era sinceră. Tocmai aceea era problema.

Ridică genele catifelate care îi ascundeau ochii și privi spre el. O clipă, îi susținu privirea, după care și-o feri repede. Își dădea seama de ce fusese vrăjit Ben. Un bărbat se putea îneca în acei ochi de culoarea porumbelului înainte să-și dea seama că se scufundă. Și știa și cum să-i folosească. Nu îți arunca niciodată o privire directă, ci numai pe furiș. Era de ajuns ca să te facă să înnebunești.

Hotărî că avea prea mult păr. Era prea greu pentru fața și trupul ei delicate. Totuși îi stătea bine cu acel coc din creștet și cu șuvițele care îi încadrau chipul și care păreau mai fragile decît porțelanul farfuriilor din care mîncău.

Își coborî privirea asupra ceasului de aur prins în piept. Se foi pe scaun incomod și, fără să-și dea seama, își umezi buzele când se uită la pieptul acela care se înălța și cobora ușor. Indiferent ce altceva ar fi fost fals în legătură cu ea - vocea blîndă, purtarea ciudată, motivul pentru care îl urmase pe Ben atîta drum - un lucru era real. Încă îi mai simțea sînul tare sub palmă. Mîna îi tremură ușor când își umplu din nou paharul cu whisky și bărbăția refuză să i se relaxeze.

Ar fi trebuit să plece imediat. Ar fi trebuit să încalece pe Charger și să se ducă în Pueblo pentru o tăvăleală bună în fîn cu o tîrfă. Dar nu voia cu adevărat acest lucru. Știa că privirea lui insistentă o stînjenea pe Lauren. Chiar dacă nu era o distracție prea mare în sine, stînjeneala ei era de ajuns pentru a-l face să rămînă.

Întorcîndu-se în salon după cină, Carson spuse:

- Păcat că nu ai un pian, Olivia. Lauren ne-ar fi putut cînta ceva.
- Mare păcat. Mi-ar fi făcut mare plăcere să te aud cîntînd, zise Kurt care era foarte aproape de Lauren.
- Ce anume te-a adus în Texas, domnișoară Holbrook? o întrebă Parker Vandiver. dintr-odată, după ce se așezară.

Pe moment, Lauren nu își găsi cuvintele. Și acei ochi albaștri, pătrunzători, păreau să o provoace.

- Lauren e sora unuia din colegii lui Jared de la Harvard. Jared a fost la familia Holbrook într-una din vacanțe, așa că am vrut să le răsplătim ospitalitatea. Din moment ce fratele ei s-a căsătorit, am invitat-o pe Lauren. Ben a adus-o cu el cînd a venit de la New York.

Lauren se uită la Olivia nevenindu-i să creadă că putea să mintă cu atîta ușurință. Femeia îi zîmbi și continuă:

- Mi-a fost de un mare ajutor de cînd s-a stins Ben. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Uimirea lui Lauren se transformă în furie. Cum îndrăznește Olivia să mintă astfel în privința ei? Nu avea nici de ce să-i fie rușine, nici pentru ce să se scuze!
- Nu-mi amintesc să o fi văzut la înmormîntare, spuse Parker cu șiretenie.
- A fost copleșită de durere. S-a atașat foarte mult de Ben în timpul călătoriei. N-aș fi vrut să treacă printr-un asemenea chin, spuse Olivia simplu.

- Lesne de înțeles. Și eu am simțit la fel când a murit mama, șopti Kurt bătîndu-i mîna ușor, dar ea și-o retrase repede.

Carson schimbă subiectul.

- Povestește-ne despre centrala asta electrică pe care visezi să o construiești, Parker.

- Nu-i un vis, Carson. Avem de gînd să o construim, într-un fel sau altul. Bineînțeles, am dori să ne bucurăm de sprijinul familiei Lockett.

- Ce se va întîmpla cu compania de electricitate care există deja aici? întrebă Olivia referindu-se la o centrală mică aflată în proprietatea lui Orville Kendrick.

Lauren o auzise discutînd cu Carson despre acest lucru. Centrala oferea electricitatea locuitorilor orașului Coronado în fiecare seară între orele șase și unsprezece. Destul de ciudat, casa Lockett nu era încă racordată la rețeaua electrică.

- Va da faliment, fără îndoială, răspunse Parker. Noi vom oferi curent electric douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Kendrick nu va putea rezista concurenței. Într-o bună zi, foarte curînd, totul va funcționa pe bază de electricitate.

Kurt se aplecă spre Lauren și o întrebă:

- Ce părere ai despre curentul electric, domnișoară Holbrook?

Toate privirile se întoarseră spre ea și ezită puțin înainte să răspundă.

- Cred că e urît.

Văzîndu-le chipurile șocate, se grăbi să explice.

- Înțeleg că e nevoie de el și sînt de acord cu domnul Vandiver că vom deveni foarte dependenți de el, dar eu una cred că e urît. Prefer lumina caldă a lămpii cu gaz.

- O adevărată romantică, spuse Kurt dînd din cap aprobator.

- I-auzi, i-auzi.

Acele cuvinte caustice căzură ca niște pietre în încăpere. Toată lumea se uită la Jared, care își reluase poziția din fotoliu. Era prima oară când spunea ceva de când terminaseră de mîncat.

- M-ar interesa și părerea ta în legătură cu această chestiune, Jared, spuse Parker.

- Părerea mea e să terminăm cu prostiile și să ajungem la miezul problemei, domnule Vandiver, spuse el cu duritate.

- Și care crezi tu că e „miezul problemei”?

Jared se ridică din fotoliu, se duse la bufet, își umplu paharul cu whisky și abia după aceea se întoarse spre Parker. Lauren observă cât de perfect îi venea costumul negru din lână. Gulerul alb al cămășii contrasta puternic cu chipul său întunecat, care devenise foarte încruntat.

- Miezul problemei e că vreți să construiți o centrală electrică ce va distruge afacerea altcuiva. Pentru alimentarea acestei centrale, aveți nevoie de apă. Cea mai accesibilă sursă se află pe proprietatea familiei Lockett. Pînă aici am dreptate? rowil

- Relatarea ta e puțin denaturată, dar, în linii mari, acesta e planul, spuse Parker calm, deși chipul i se înroșise din nou și degetele dolofane pipăiau furioase buzunărelul pentru ceas care i se întindea peste burtă.

- Ce se va întîmpla cu toți oamenii care depind de această sursă de apă cînd o să vii dumneata și o să ridici un baraj? Cei din familia Lockett sînt foarte generoși cu apa lor. E, într-adevăr, o sursă de venit, dar, uneori, tata primea cîte un miel, doi ca plată, alteori chiar și numai un coș de porumb de la vreun fermier care n-a avut o recoltă bună. Chiar înainte ca legile funciare să intre în vigoare acum cîțiva ani, Ben le promitea fermierilor care aveau animale puține să le adape pe proprietatea noastră. Ce se va întîmpla cu acești oameni cînd vor rămîne fără apă?

Lauren asculta curioasă. Discursul lui Jared era foarte elocvent. Sprîncenele lui stufoase îi aminteau atît de mult de Ben. Purtarea lui nu mai era deloc insolentă.

- Domnule Lockett... Jared, spuse Parker răbdător, poate că eu înțeleg lumea afacerilor mai bine decît tine. În definitiv am treizeci de ani în plus. În orice afacere, unii cîștigă, alții pierd. Așa e economia.

- Nu sînt idiot, Vandiver. Așa că nu-i nevoie să-mi vorbești ca și cum aș fi, zise Jared. Am o diplomă în comerț de care mama e foarte mîndră. Te rog să continui. Cred că o să pot ține pasul cu dumneata, adăugă el ridicînd paharul în semn de salut.

- Foarte bine, atunci o să vorbesc deschis, zise Parker. Voi vreți ceva, noi vrem ceva. O să facem un tîrg. Calea ferată pentru centrala electrică. Ambele părți or să aibă extrem de mult de cîștigat.

- Parker, nu cred că e ne...

- Nu-l întrerupe, Carson, spuse Jared cu asprime și Lauren fu surprinsă când îl văzu pe Carson conformându-se. Ajungem la partea cea bună. Domnul Vandiver și fiul, spuse el, rostind ultimul cuvânt pe un ton ironic, au venit tocmai de la Austin cu o schemă detaliată Trans Plains Railroad a unei căi ferate care să ajungă pînă în Coronado.

Făcu o pauză și luă o înghițitură zdravănă de whisky.

- N-aș vrea să cred că și-au pierdut timpul.

Lauren urmărea totul fascinată. De fiecare dată când deschidea gura, bărbatul acela era și mai enigmatic. Cowboy, absolvent al Universității Han/ard, om de afaceri?

- Vandiver, continuă Jared, Kerrville are cale ferată de ani de zile. Cornfort și Fredericksburg sînt pe cale de a avea una. Cu vitele noastre și cu carierele de piatră, de ce crezi că avem nevoie de ajutorul vostru ca să obținem o cale ferată?

- Taci din gură, Jared. Ești beat și ne jignești oaspeții, se răsti Olivia al cărei chip era o mască de furie.

- Nu-i nici o problemă, Olivia. A pus o întrebare simplă, iar eu îi voi da un răspuns la fel de simplu, zise Parker și făcu o ușoară plecăciune spre ea înainte de a se întoarce spre Jared. Ben Lockett a fost un om respectat în acest stat. Un om foarte puternic. Nu-i nevoie să-ți spun eu asta. Totuși, ani de zile a fost incapabil să aducă o cale ferată pînă în Coronado.

- Asta pentru că n-a vrut să-i exploateze pe cei care îi respectau! strigă Jared.

- Oricare ar fi motivele eșecului, tot nu aveți o cale ferată. Din întâmplare am o mulțime de prieteni în Comisia Căilor Ferate. Dacă le spun că e riscant să se construiască o linie pînă în Coronado...

Ridică din umeri expresiv.

- Pe de altă parte, dacă le spun că ar fi ceva care ne-ar aduce mari cîștiguri, or să fie încîntați să aprobe construirea unei căi ferate. Dacă un om atît de influent ca tatăl tău n-a reușit acest lucru fără ajutorul meu, cum ai de gînd s-o faci tu?

Atunci, puțin din aroganța și înflăcărea lui Jared se stinse. Își puse paharul pe măsută și îl privi pe Parker îndelung. Acesta îi susținu privirea, în mod limpede evaluîndu-și dușmanul.

Calm, Jared îi spuse aproape în șoaptă:

- Ești un ticălos.
- Da, sînt, zise Parker întunecat la față.

Apoi Jared își îndreptă privirea însuflețită de alcool spre Kurt, care tăcuse în tot acest timp.

- În cazul ăsta, mă întreb ce ești tu, spuse Jared disprețuitor, după care se uită la Lauren, la mama lui și la Carson.

Pe chipul lui se citi dezgust și resemnare înainte să se întoarcă și să iasă din încăpere, cizmele lui negre și lustruite călcînd apăsat pe podeaua de lemn. Cîteva secunde mai tîrziu, ușa de la intrare se auzi trîntindu-se.

Diplomat ca întotdeauna, Carson spuse:

- Parker, Kurt, trebuie să aveți răbdare cu băiatul. Abia și-a pierdut tatăl. Moartea lui Ben l-a afectat tare mult.

- Dacă ar fi un băiat, i-aș putea tolera comportarea, zise Parker. Dar e un bărbat de treizeci de ani care se comportă ca un copil. Olivia, ar fi bine să clarifici lucrurile cu el. Dacă nu se poate conta pe sprijinul lui în această afacere, atunci nu mai facem nimic. Fiul tău e moștenitorul lui Ben și toată lumea va fi curioasă să vadă cum se descurcă. Dacă se aude că nu-și poate stăpîni nervii și obiceiurile proaste, zise el aruncînd o privire plină de înțeles spre bufet, atunci nu pot să fiu de acord cu o afacere în comun de teamă să nu-mi pierd credibilitatea.

- Înțeleg, Parker, spuse Olivia și ochii ei verzi erau la fel de reci și de duri ca smaraldele. Jared va gîndi ca noi, întotdeauna se întîmplă așa.

Lauren fu iritată de siguranța Oliviei. Jared era un om matur care spusese niște lucruri interesante. Simți un imbold de a-! apăra, dar bineînțeles că nu putea să o facă.

- Are o reputație îngrozitoare pentru activități care nu pot fi menționate în prezența domnișoarei Holbrook, interveni Kurt.

- Mu e nevoie să-mi spuneți care sînt calitățile sau defectele fiului meu, domnule Vandiver, zise Olivia cu răceală.

- Nu, doamnă Lockett. N-am vrut să spun decît...

- Cred că ar trebui să plecăm, își întrerupse Parker fiul. Am avut o discuție interesantă. O să studiem cu atenție propunerea și o să cîntărim elementele implicate.

Se ridică și se duse la Olivia, luîndu-i mîna într-ale sale.

- Îți mulțumesc pentru o seară minunată, Olivia. Cina a fost excelentă. Carnea vitelor Lockett e inegalabilă.

- Sînt sigură că o să lucrăm împreună pe viitor, Parker. Planurile tale se vor putea pune în aplicare fără probleme. Te asigur.

- Sper.

Kurt îi ură în șoaptă noapte bună lui Lauren și, de data aceasta, cînd îi ridică mîna, i-o atinse ușor cu buzele lui cărnose. Ea avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu § i-o tragă repede și răsufle ușurată cînd ușa se închise în urma celor doi Vandiver.

Carson, Olivia și Lauren se aflau în hol. Restul casei era cufundat în tăcere. Lauren se întoarse spre Olivia și o întrebă brusc:

- Doamnă Lockett, de ce ați mințit în legătură cu mine? M-ați făcut un complice fără voia mea la această minciună.

Era uimită de propria-i îndrăzneală, dar sinceritatea făcea parte din firea ei.

- Fără voia ta? întrebă Olivia și sprîncenele i se arcuiră ca două aripi negre. Ai fi putut să negi chiar atunci și să le spui adevărul. Dar n-ai făcut-o. Am crezut că ți-ai dat seama că varianta mea era mult mai plauzibilă și mai puțin... compromițătoare.

Lauren se uită la Carson, care își privea pantofii și nu îi oferea nici un ajutor. își încrucișă brațele strîns și își mușcă buzele. Primul ei instinct fu să nege din nou insinuarea că ea și Ben Lockett ar fi fost ceva mai mult decît prieteni, dar se abținu.

Două luni. Trebuia să stea cel puțin două luni. Apoi...

Se scuză repede și urcă în camera ei.

Carson stătea în patul cu baldachin și o privea pe Olivia care ieși de după paravan, traversînd goală încăperea.

Nu înceta să-l uimească. Știa că trebuie să aibă vreo cincizeci și cinci de ani, iar corpul ei superb îi contrazicea vîrsta. Cînd își lăsă părul pe spate îi văzu sîinii tari și plini reflectați în oglinda mare mobilă. Burta îi era plată, iar pulpele nu aveau acea greutate

care le supăra pe majoritatea femeilor între două vârste. Șoldurile îi erau înguste și întinse, iar pielea de pe fese era netedă și neîncrețită.

De fiecare dată când o vedea astfel, el era dureros de conștient de propriul său fizic deloc atrăgător. Fără vesta strimță, pieptul și burta îi erau lăsate, iar picioarele scurte i se îngroșaseră cu vârsta. Carson își invidia întotdeauna prietenul, pe Ben, pentru corpul lui înalt și bine făcut. Construcția aceea puternică și părul des și alb sucisera capetele femeilor chiar și la o vîrstă destul de înaintată.

Netulburată de privirea lui stăruitoare, Olivia se duse și stinse împa cu gaz de pe noptieră. Oftă obosită când își cufundă capul în perna parfumată.

- Ai fost grozavă în seara asta, draga mea. Sînt convins că ești epuizată, spuse el mîngîindu-i părul bogat cu degetele lui scurte și groase.

- Ticăloșii, spuse ea furioasă. Știu că sîntem la pămînt și ne lovesc cu picioarele cît sîntem în poziția asta. Dacă n-aș fi vrut atît de mult calea ferată, nici n-aș fi stat de vorbă cu nemernicul ăsta de german.

Carson era obișnuit cu limbajul acela și era bucuros că vorbea astfel numai în prezența lui. O lua drept un semn de încredere.

- Știu, draga mea. Va trebui doar să jucăm după cum ne cîntă ei o vreme. Am mai fost nevoiți să facem asemenea sacrificii și altădată, dar totdeauna am avut de cîștigat.

- Așa e, numai că, de data asta, e ceva deosebit de supărător.

- Nu te mai gîndi la ei acum și încearcă să te relaxezi, spuse Carson apropiindu-se și mai mult de ea și mîngîindu-i obrazul înainte de a se ridica și de a o săruta ușor pe buze; știa că nu îi plăceau sărutările apăsate.

Culcîndu-și capul cît mai aproape de al Oliviei, Carson își lăsă mîna să alunece în jos pe gîtul ei și pe piept și îi cuprinse sînul. Singura ei sarcină nu îi închisese la culoare sfîrcurile, care erau aproape la fel de trandafirii ca ale unei fetișcane. Continuă să se bucure de carnea ei fierbinte și de sfîrcurile ei tari pînă cînd ea începu să se miște nerăbdătoare. Agitația aceea îi dădea de înțeles că trebuia să treacă la acțiune.

Se urcă deasupra ei și nu întîmpină nici o rezistență cînd o penetră repede. Pasiunea lui deveni din ce în ce mai mare și ajunse la orgasm în cîteva clipe. Niciodată nu încerca să prelungească momentele de plăcere. Olivia fusese învățată de maici la Academia

Ursulinelor în orașul ei natal, New Orleans, că doamnelor nu le plăcea actul sexual, dar că îl tolerau ca o dovadă a iubirii. Carson înțelegea. Dacă și-ar fi dorit vreodată să obțină o reacție mai caldă din partea Oliviei, ar fi fost inutil. Propriile lui exclamații de extaz erau înăbușite de perna groasă în care își cufundă fața.

Primi o mângâiere ușoară pe umăr și o atingere a buzelor ei, după care ea se desprinse din îmbrățișarea lui. Încă din ziua aceea, din urmă cu douăzeci de ani, când ea îl invitase complet lipsită de emoție să-i fie amant, nu i se permisesese să zăbovească prea mult înăuntrul ei sau să se bucure de goliciunea ei după aceea.

În seara aceea, ca de obicei, ea se dădu jos din pat și se duse la baie. El o auzi spălându-se. Când se întoarse în cameră, era îmbrăcată cu o cămașă de noapte și un capot.

- Carson, mi-a venit o idee, spuse ea, plimbându-se înapoi și încolo pe covorul scump de la picioarele patului.

El nu avea voie să-și petreacă toată noaptea cu ea și ura tot acel timp pe care ea nu și-l petrecea în pat.

- Da, draga mea? spuse el resemnat.

Își dădu seama după agitația care o stăpînea și după expresia de pe chipul ei frumos că era cufundată în gânduri. În seara aceea trebuia să se mulțumească doar cu ceea ce îi permisesese deja.

Îi ascultă planul uimit. Era îndrăzneț, primejdios, imposibil și, totuși, realizabil. El obiectă în privința motivelor, protestă împotriva mijloacelor, dar, ca întotdeauna, fu de acord cu ideea.

Capitolul 6.

În timp ce Olivia schița planul care avea să aibă un impact dramatic asupra vieții lui Lauren, fata încerca în zadar să adoarmă. Se foia agitată și mii de gânduri îi roiau prin minte, tulburându-i puțină seninătate pe care izbutise să o păstreze de când sosise în casa Lockett.

Olivia și Carson formau un puzzle căruia nu-i putea da de cap. Când avea impresia că o acceptau așa cum era, când avea senzația că reprezentau o amenințare pentru ea.

Carson se purta frumos cu ea, dar era sclavul Oliviei. Iar atitudinea acesteia față de Lauren era rezervată și rece, pentru a nu spune mai mult.

Cei doi Vandiver o înspăimîntaseră. Nu era obișnuită să audă discutîndu-se afaceri, iar asprimea lui Parker o îngrozise. Kurt era, fără îndoială, la fel de lacom și de ambițios ca tatăl lui.

Gîndul la tînărul acela o făcu pe Lauren să se cutremure pînă și în așternutul cald. Era chipeș într-un fel brutal, dar corpul lui solid îi provoca repulsie, iar vocea lui mieroasă și purtarea simandicoasă îi stîrneau neliniște. Se simțea amenințată de el, dar era alt gen de spaimă decît cea care o stăpînea cînd se uita la Jared Lockett.

Jared. Fiul lui Ben era un destrăbălat și un ticălos, un bețiv și un afemeiat, așa că, de ce continua să se gîndească la el? De ce o intriga atît de mult trupul înalt și zvelt al lui Jared? De ce simțea dorința de a-l atinge?

După ce fusese inițiată în tainele sexului slab, la vîrsta de unsprezece ani, și după ce Dorothea Harris îi explicase în mod rudimentar funcțiunile trupului ei, educația lui Lauren în ceea ce privea subiectul sexualității fusese extrem de insuficientă.

Avea cincisprezece ani cînd și-a dat seama că un lucru misterios, o combinație ciudată, atrăgea corpurile bărbaților spre ale femeilor și invers. Se afla la un picnic organizat în parcul orașului în cinstea veteranilor care se întorceau din războiul hispano-american din Cuba. Stînd la umbra unui copac și citind, atenția i-a fost atrasă de un tînăr soldat și de soția lui. îi cunoștea pe amîndoi. Se căsătoriseră cu numai cîteva săptămîni înainte ca el să plece în război.

Stăteau alături la umbra altui copac. Nu vorbea și, totuși, comunicau unul cu celălalt. Se priveau adînc în ochi. Mîna tinerei se afla pe pulpa soțului ei mîngîindu-i-o ușor cu vîrfurile degetelor. Lauren privi pe furiș de după ochelari, cum el îi duse mîna la buze și îi sărută palma cu pasiune, după care i-o așeză din nou pe pulpă, apăsînd-o ușor.

Dintr-un motiv inexplicabil, inima lui Lauren începu să bată cu putere și simți un val de căldură în tot trupul. Sesiză o senzație ciudată în partea inferioară a trupului, simți furnicături în sîni, iar sfîrcurile i se întăriră sub cămășuță. Era stînjenită și rușinată că avea asemenea reacții în acele părți intime ale corpului.

Bărbatul se aplecă și îi șopti ceva la ureche soției, care zîmbi și încuviință. Apoi el se ridică și întinse mîna pentru a o ajuta să se ridice și ea, și o sărută apăsător. Lauren descoperi că îi era greu să respire.

Cei doi își zîmbiră, se uitară în jur și plecară pe neobservate. Nu își luară rămas bun de la nimeni și se părea că numai Lauren îi văzuse plecînd.

Acele senzații tulburătoare, dar plăcute pe care le simțise cu ani în urmă cînd asistase la un moment de intimitate dintre doi soți fuseseră aproape uitate, dar reveniră cu o uluitoare claritate cînd îl văzuse pe Jared Lockett rezemat de tocul ușii în după-amiaza aceea. De ce?

Îi văzuse batjocura din privire și fusese profund rănită. Ce făcuse, oare, pentru a-i stîrni disprețul? Nici măcar vorbele pline de ură pe care i le aruncase William nu o jigniseră atît de mult ca zîmbetul ironic de pe buzele senzuale ale lui Jared.

O privise stăruitor tot timpul cît durase cina. Și Kurt o privise. Dar privirea acestuia era rece și calculată, în timp ce ochii lui Jared o pîrjoliseră asemeni unor flăcări aurii.

Tot trupul îi tremura sub cămașa de noapte, închise ochii, dar imaginea lui Jared îi era întipărită dincolo de pleoape.

Retrăi clipa în care își apăsase mîna pe pieptul ei. Îi simțea răsuflarea pe față și încercă să-și imagineze cum ar fi fost să-i simtă buzele contopite cu ale ei. Un oftat lung și cutremurător îi scăpă și scoase un geamăt în pernă. Voia să știe cum ar fi fost.

Și știa că aflarea aceluia lucru ar fi dus-o primejdios de aproape de iad... sau de paradis.

Pendula de pe peretele biroului bătu ora opt. Era a doua zi dimineată după cina pe care o luaseră în compania celor doi Vandiver. În urechile lui Lauren, bătăile acelea răsuna amenințător, în timp ce stătea în liniște împreună cu Olivia și Carson, așteptîndu-l pe Jared să li se alăture.

Olivia părea extrem de hotărîtă așa cum stătea rigidă în fotoliul din spatele biroului. Carson era nervos și stînjenit, ștergîndu-și fruntea din cînd în cînd cu o batistă. Lauren sorbea delicat dintr-o ceașcă de ceai.

Se trezise devreme după o noapte extrem de agitată. Fusta grea de culoare maron și bluza gălbuie fuseseră puse în grabă și fără ajutorul Elenei. Își prinsese părul într-un coc

la ceafă și ieșise din cameră. Graba ei de a apărea la micul dejun era, probabil, inutilă, dar nu voia să se creadă despre ea că ar fi leneșă.

Înainte să intre în sufragerie, Carson o opri și o rugă să vină împreună cu el și cu Olivia în biroul în care o chemaseră prima oară. Întotdeauna avea să-l considere biroul lui Ben, căci ceva din aura acestuia mai plutea încă în atmosferă.

Lauren îl urmă pe Carson înăuntru și își puse repede o ceașcă de ceai, îndulcindu-l foarte mult, căci bănuia că avea să aibă nevoie de ceva întăritor în cursul acelei întrevederi misterioase. Obrajii dolofani ai lui Carson roșiseră considerabil și nu o privise în ochi când îi făcuse invitația, deși Lauren știa că nu era deloc o invitație, ci un ordin. Carson îi transmitea neliniștea lui.

Ceva plutea în aer. Și, evident, o afecta. Dar cum? Nu își putea închipui. Poate că, după evenimentele din seara precedentă, aveau să o roage politicienii să plece. Urmasii să fie foarte ocupați cu afacerea căii ferate și nu îi putea condamna pentru faptul că nu aveau nevoie de o străină în viața lor.

De ce era nevoie, însă, să audă și Jared ce soartă o aștepta? Ar fi preferat ca el să nu fie de față la acea discuție, căci, fără îndoială, avea să se bucure de orice necaz s-ar fi abătut asupra ei, își spuse ea cu tristețe.

Lauren tresări când îi auzi cizmele pe parchetul din hol. Intră în încăperea și își privi mama furios.

- Ar fi bine să fie ceva extrem de important dacă tot m-ai trezit atât de devreme după ce azi-noapte m-am întors târziu și mă simt îngrozitor. Mă duc să-mi pun o cafea.

Leși și nimeni nu scoase nici un cuvânt pînă cînd nu se întoarse cu o cană de cafea fierbinte din care sorbi și înjură încet cînd își fripse limba.

În contrast cu ținuta perfectă a Oliviei, Jared era extrem de neîngrijit - părul șaten îi era ciufulit, cămașa șifonată vîrîită în grabă și cu neglijență în pantalonii mototoliți, cizmele care fuseseră lustruite cu o seară înainte acum erau pline de praf. Se trînti pe fotoliu într-o poziție care, deja, începuse să-i fie familiară lui Lauren. îi ignoră complet pe ea și pe Carson.

- Dacă n-ar fi fost ceva important, nu te-aș fi deranjat, spuse Olivia ca și cum timpul nu ar fi trecut deloc de cînd el intrase prima oară și i se adresase cu grosolănie. Carson

și cu mine am discutat foarte mult aseară după plecarea Vandiver-ilor și am ajuns la o concluzie. Am vrea să-ți spunem și ție ce avem de gând să facem pentru a rezolva problemele cu Parker.

Carson își șterse din nou fruntea asudată și își umezi buzele nervos, privindu-l pe Jared din partea cealaltă a camerei. Dacă aveau să reia discuția aceea, Lauren ar fi preferat să se întoarcă în camera ei și să se ocupe de corespondența Oliviei. Sau să-și facă bagajele.

- De ce am o bănuială că n-o să-mi placă „ce aveți de gând să faceți”? spuse Jared amețit. Știți foarte bine care-i părerea mea în privința dobitocilor ăloră. Nu-i vreau pe nici o bucățică din pământul nostru.

- Nici mie nu prea-mi plac și-nici n-am încredere în ei, dar vreau calea ferată, Jared. Și Carson o vrea și, de asemenea, tatăl tău a vrut-o.

- Ben n-a vrut-o atît de mult, încît să se lase pe mîna unui hoț ca Vandiver.

- Jared, mama ta încearcă să spună că trebuie să dăm puțin ca să cîștigăm foarte mult, spuse Carson privindu-l aproape rugător. Știu de ce eziți să zăgăzuiesti chiar și un mic afluent al lui Rio Caballo. Unii din micii fermieri vor avea de suferit, dar o să-i ajutăm cît o să putem. N-o să-i lăsăm de izbeliște.

Rîse nervos, dar Jared nu schiță nici măcar un zîmbet.

Lauren îl urmărise pe Jared din clipa în care începuse discuția și văzu pe chipul lui aceeași convingere pe care o arătase cu o seară în urmă. Maxilarul i se încleșta și se descleșta.

Apoi își lăsă capul în jos și începu să învîrtească lichidul din cană. îl privi foarte atent și încruntat. Cînd își înălță capul din nou, chipul îi era complet schimbat. își privi mama acuzator, se uită la Carson cu dezgust și, în final, adoptă un aer de totală indiferență.

Ridică din umeri cu insolență.

- Faceți ce vreți. Puțin îmi pasă. Sînteți niște parteneri excelenți pentru Vandiver.

Puse cana pe masă și dădu să plece, dar Olivia îl opri.

- Așteaptă, Jared. Mă tem că nu-i chiar atît de simplu. Stai jos.

Nerăbdarea se citea foarte limpede pe chipul lui morocănos, dar se trînti din nou în fotoliu și își propti glezna unui picior pe genunchiul celuilalt.

- Se pare că unii din cei care investesc în această cale ferată sînt îngrijorați în legătură cu atitudinea ta. După ce o să se răspîndească zvonul despre comportarea ta de aseară, sînt sigură că or să aibă o părere și mai proastă. Trebuie să susții sau, cel puțin, să dai impresia că susții acest proiect sută la sută. Și centrala electrică și calea ferată au nevoie de aprobarea ta acum, că preiei afacerile tatălui tău.

- Preiau? Mă faci să rîd, mormăi el tăios.

Olivia ignoră întreruperea.

- Bineînțeles, Carson și cu mine vom conduce totul pînă cînd vei fi în stare să-ți asumi răspunderea. Dar, în fața oamenilor, trebuie să dai dovadă de autoritate și maturitate.

Făcu o pauză pentru a-l lăsa să digere acest lucru, după care spuse:

- De aceea considerăm că ar trebui să te însori cît mai curînd. Cu domnișoara Holbrook.

Cuvintele plutiră în atmosferă, suspendate pe curenții palpabili ai diverselor sentimente stîrnite în cei care le auziseră.

Șuvoaie de sînge năvăliră în capul lui Lauren, provocînd un zgomot infernal și urechile și ochii îi ardeau în timp ce trupul i se acoperea de o peliculă de sudoare rece.

Olivia rămase netulburată și stătea calmă și maiestuoasă, așteptînd ca supușii ei să-i îndeplinească dorința, pentru a-și vedea mai departe de treburi.

Carson se uită de la Lauren la Jared și apoi la Olivia, după care își fixă din nou privirea asupra lui Lauren. Habar nu avea ce gîndea aceasta, căci se uita drept în față, de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Reacția lui Jared îi surprinse pe toți. Acesta izbucni deodată într-un hohot de rîs. Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere ținîndu-se de burtă, pînă cînd, complet epuizat, se sprijini de pervazul ferestrei. După ce trase aer în piept de cîteva ori, spuse pe un ton de uimire:

- Nu se poate să vorbiți serios! Să mă-nsor cu domnișoara Holbrook! E cea mai bună glumă pe care am auzit-o după mult timp.

Își șterse lacrimile provocate de rîs și Lauren își aduse aminte de Ben. Doar amintirea aceea îi străpunse creierul șocat.

- Nu glumesc deloc, Jared, spuse Olivia calmă. Vorbesc foarte serios și cred că o să vezi de ce, dacă mă lași să-ți explic.

- N-am nevoie de nici o explicație, mamă. E absurd, strigă Jared, și arată cu degetul spre Lauren. E o puștoaică.

- Domnișoara Holbrook are douăzeci de ani. Mi-a spus Ben.

- Nu mă refeream la vîrstă, fir-ar să fie, ci la...

- Știu la ce te referi, spuse Olivia. E o mare diferență față de părerea pe care ai avut-o inițial despre ea. Îmi amintesc că l-ai acuzat pe Ben că-și aduce în casă „tîrfa din Sud”.

Lauren se înfurie îngrozitor cînd auzi cuvintele nedrepte și neîntemeiate ale lui Jared. Nici măcar nu o cunoscuse! Înainte ca ea să-și poată umple plămîinii cu destul aer ca să protesteze, Olivia continuă:

- Am născocit o poveste plauzibilă potrivit căreia ea ar fi sora unui fost coleg al tău de școală. O să mai adăugăm că v-ați îndrăgostit în timpul uneia din vizitele tale în casa acestuia. Tatăl tău ți-a făcut surpriza de a o aduce înapoi și tu nu suporti gîndul ca ea să se ducă înapoi. Vă veți căsători imediat.

Ridică mîna pentru a-l împiedica să protesteze.

- Am dori să fii mai discret cu... celelalte interese ale tale, dar nu va fi nevoie să-ți schimbi, stilul de viață. Lauren este educată și rafinată și va adăuga o notă convingătoare noii tale imagini.

Jared se rezemă de perete și își încrucișă brațele.

- Nu ne-am purtat chiar ca o pereche de îndrăgostiți aseară, spuse el oarecum amuzat. Cum naiba de-ți închipui că șmecherii ăia de Vandiveri or să vă înghită farsa?

- O să spunem că Lauren nu găsește de cuviință să se mărite atît de curînd după moartea lui Ben și că v-ați certat în această privință. Ați avut o neînțelegere ca între îndrăgostiți, spuse ea, după care adăugă: O să vă căsătoriți imediat. Am vorbit destul de clar?

Jared își privi mama cîteva clipe, dar cînd vorbi, orice urmă de umor dispăru din glasul lui. Vocea îi era scăzută și amenințătoare.

- Tu ai luat fiecare hotărîre afurisită din viața mea. Sînt de acord cu planul vostru pentru calea ferată, dar în nici un caz n-o să mă legi de o nevestă pe care nu o vreau, în nici un caz.

Olivia zîmbi.

- Ba cred că da, Jared. Din întîmplare, am auzit discuția pe care ai avut-o cu Ben în seara de dinaintea morții lui. Vrei să-i spun domnișoarei Holbrook de ce a vrut Ben ca ea să vină încoace?

Jared păli vizibil, deși era destul de palid din cauza mahmurelii. Ochii lui păreau îndurerați. Se îndreptă și își încleștă pumnii, dar nu spuse nimic.

- Nu? îl întrebă Olivia, după care se întoarse spre Lauren. Ei bine, Lauren, se pare că Ben te-a ales pentru Jared. Te-a adus aici în speranța de a-și vedea fiul însurat cu tine înainte de a muri.

După aceea i se adresă din nou fiului ei:

- E o ironie faptul că, pentru prima oară, scopurile mele coincid cu ale tatălui tău, nu? Și numai împotrivirea ta față de această căsătorie și promisiunea de a-i face șederea lui Lauren cît mai îngrozitoare i-a provocat infarctul. Cred că-i datorezi îndeplinirea acestei ultime dorințe, nu? Se lăsă pe spate în fotoliul ei și zîmbi periculos: Da, cred că i-o datorezi.

Maxilarul lui Jared se transformase în fier. Dinții i se încleștau și se descleștau, iar pumnii făceau aceeași mișcare pe lîngă trup. Se întoarse spre fereastră și privi afară cu niște ochi orbiți de o furie neputincioasă.

Dacă Lauren nu ar fi fost șocată de cele întîmplate în ultimele cîteva minute, s-ar fi simțit profund jignită de faptul că discutau despre ea ca și cum ar fi fost surdo-mută, un obiect, nu o persoană. Ben o invitase acolo pentru a o mărita cu acel individ fără valoare! Cum de putuse să fie atît de nemilos? Iar Olivia și Jared știuseră tot timpul, poate și Carson. Conspiraseră cu toții pentru a o înșela, ba o și umiliseră cu bănuielile legate de virtutea ei.

Olivia își întoarse privirea dură și spuse:

- Lauren, nu ți-am auzit părerea.

Era evident că acele cuvinte erau o pură formalitate. Olivia nu se aștepta la nici un fel de împotrivire.

Văzînd că Lauren era incapabilă să spună ceva, Carson zise șovăitor:

- Olivia, poate exagerăm puțin. Hai să le mai lăsăm timp...

- Nu, spuse Olivia. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Sînt sigură că, atunci cînd Lauren va auzi și restul propunerii, va fi imediat de acord.

Lauren îi întîlni privirea din nou și simți puțin curaj. Femeia aceea nu o putea forța să se mărite. Niciodată.

Înainte ca Lauren să apuce să-i spună văduvei lui Ben ce părere avea despre întreaga familie, Olivia zise:

- Nu ne așteptăm să faci treaba asta fără să primești ceva în schimb. Nu-ți cerem decît să stai căsătorită pînă se va termina construcția căii ferate. Apoi, după ce se va încheia totul, vei putea pleca oriunde vei voi. Atunci îți vom oferi douăzeci de mii de dolari.

- Nu vreau nici un ban de la voi, Olivia! exclamă Lauren fără să-și dea seama că i se adresase pe nume.

Acea ultimă insultă era prea umilitoare. De fapt, Olivia îi oferise bani pentru a se mărita cu Jared!

Ignoră rîsul batjocoritor care se auzi dinspre fereastră. Privirea îi era ațintită asupra Oliviei și șopti:

- E imposibil. Sigur nu glumești?

Olivia îi susținu privirea cu stoicism. Atunci Lauren se uită la Carson, care își ștergea mîinile asudate cu batista. Bărbatul de lîngă fereastră rămase neclintit și gînditor. O lăsa să se lupte singură, cînd ar fi trebuit să fie aliați. Furia îi dădea curaj.

- N-o să mă mărit cu nimeni. Nu vreau să mă mărit cu nimeni, spuse ea înălțîndu-și sfidătoare bărbia. Dar Olivia rîse cu indulgență.

- Draga mea Lauren, nu spun să te măriți în sensul biblic al cuvîntului. Căsătoria nu trebuie să se consume neapărat.

Din nou, Lauren auzi un sunet disprețuitor dinspre fereastră.

- Credeam că oferta noastră o să-ți placă. Doar nu vrei să te întorci imediat la acea casă parohială amărîtă, nu? Cînd o să pleci de aici, vei fi o femeie independentă.

- Și, de asemenea, căsătorită, spuse Lauren.

Cu o ușoară notă de nerăbdare în glas, Olivia spuse:

- O căsătorie neconsumată se poate anula imediat. Nu te gîndi la asta acum. Ca soție a lui Jared, vei avea o viață plăcută aici.

Ochii ei verzi se îngustară cînd o întrebă deodată:

- Erai legată de cineva în Carolina de Nord? Vreun iubit să fie motivul împotrivirii tale?

- Nu, zise Lauren și se cutremură cînd chipul lui William îi apăru în minte. Nu, repetă ea cu hotărîre și, simțindu-se mai curajoasă, continuă: Dacă ați știut tot timpul motivul pentru care Ben m-a adus aici, de ce nu mi-ați spus?

- Asta-i o lecție pe care ar fi bine s-o înveți, Lauren. Adună cîte informații poți și păstrează-le pînă la momentul potrivit. Dacă nu s-ar fi ivit această ocazie, peste două luni ai fi fost trimisă înapoi, spuse ea zîmbind încordat. Fără îndoială că sufletul romantic al lui Ben a sperat că tu și Jared o să simțiți afecțiune unul față de celălalt în timpul acestei vizite. Ben a fost întotdeauna un prost în ceea ce privește astfel de lucruri.

Pe Lauren o șocă ura din glasul Oliviei și nu putu decît să se uite la ea.

Olivia se ridică și traversă camera repede.

- Atunci, dacă nu mai avem nimic de discutat, eu mă duc să încep pregătirile.

Se uită la Jared și apoi la Lauren. Văzînd că nici unul nu spune nimic, îi făcu semn lui Carson să o urmeze. Acesta o bătui ușor pe umăr pe Lauren înainte să iasă din încăpere.

În mintea lui Lauren era o adevărată harababură. De ce mai stătea acolo, oare, cînd ar fi trebuit să se ducă sus și să-și facă bagajele? Ar fi trebuit să fugă din casa aceea imediat. Privea în gol în timp ce gîndurile i-o luaseră razna.

Care îi erau alternativele? Nu se putea întoarce în Carolina de Nord să dea ochi cu William și cu foștii ei tutori. Încheiase acel capitol al vieții ei. Sau, mai precis, fusese încheiat pentru ea.

Avea să îndure o căsătorie lipsită de dragoste alături de un străin. Dar nu pentru totdeauna. Avea să aibă posibilitatea de a începe o altă viață după ce pleca de la familia

Lockett și avea să supraviețuiască stigmatului unui divorț. Poate avea să treacă drept văduvă chiar, dacă se depărta cât mai mult de Texas, între timp, avea să trăiască foarte bine.

Ce altceva ar fi putut face? Se gândi în trecut la Ed Travers și la oferta acestuia de o ajuta. Poate i-ar fi găsit un post de chelneriță la Harvey House. Respinse, însă, ideea aceea imediat. A întreține câțiva oaspeți într-un saloon nu era același lucru cu a lucra într-un restaurant, unde trebuia să servească mîn- căruri de pe tăvi încărcate. Și nu i-ar fi plăcut să trăiască într-un cămin, unde momentele de intimitate erau foarte rare, dacă nu chiar inexistente.

Argumentele pro și contra se învîrteau amețitor în mintea ei, dar baza hotărîrii ei era același lucru pe care Olivia îl folosise mai înainte. Fusese dorința lui Ben.

Iarăși se gândi la acest lucru. Ben o alesese pentru fiul lui. De ce? O chinuia extrem de mult gîndul că nu avea să afle niciodată care îi fuseseră motivele,

Lauren era atît de cufundată în gînduri, încît abia acum își aminti că Jared era încă acolo. Stătea rigid la fereastră, la fel ca mai înainte, cu spatele la ea. De ce nu spusese nimic?

Se uită la el și încercă să-și dea seama ce trebuia să simtă. Oare căsătoria cu el avea să fie chiar atît de îngrozitoare? Olivia spusese foarte clar că-avea să-i fie mireasă doar cu numele. Avea să rămînă o mireasă, fără să devină soție. Căci acea căsătorie nu avea să fie consumată. Inima îi tresări în piept. Tot nu cunoștea prea bine mecanismele acelei intimități, dar știa că acel cuvînt implica o confirmare fizică a căsătoriei.

Trebuiau să-și vorbească. înainte să se declare de acord cu acel gest absurd, trebuia să știe ce simțea el. Se ridică încet din fotoliu și se apropie de el. își drese glasul.

- Domnule Lockett?

Cînd îi auzi vocea, trupul lui se încordă automat, dar apoi își îndreptă umerii și se răsuci încet. Nu spuse nimic, ci doar o privi cu răceală. Buzele lui pline și senzuale formau o linie subțire.

- Aș... aș vrea să știi... îngăimă ea, dar el o întrerupse.

- Ai mușcat din momeală, nu? Abia așteptai ocazia asta, nu-i așa? Atîția bani! Și un soț! Doamne, Doamne, ce sus a ajuns fetița bătrînă a pastorului.

Cuvintele lui erau crude și pline de răutate, rostite cu intenția clară de a jigni. Asta credea el? Că ea știuse de planurile lui Ben? Furia și rușinea îi aduseră lacrimi în colțurile ochilor și îl privi implorator.

- Domnule Lockett, trebuie...

El o apucă atunci cu amândouă mâinile de umeri, zgâlțîind-o, și cocul începu să i se desfacă.

Printre dinții încleștați, îi spuse:

- Cred că, da'te fiind împrejurările, putem să renunțăm la „domnule” și „domnișoară”.

Pe mine mă cheamă Jared. Spune! îi ordonă el.

Mâinile lui îi strîngeau cu putere brațele și dinții ei îi clănțăneau de spaimă, dar reuși să îngaiame:

- Jared.

După care o lacrimă uriașă i se desprinse de gene și se rostogoli pe obraz ca o mărgea.

Acea lacrimă îl înfurie și mai mult pe Jared, care îi spuse șuierător:

- Nu știu cum de l-ai orbit și l-ai vrăjit pe un bărbat atât de deștept ca tata, dar să nu crezi că o să procedezi și cu mine la fel recurgînd la lacrimi și alte prefăcătorii. Ochii ăștia cenușii n-or să aibă nici un efect asupra mea, înțelegi? spuse el scuturînd-o ușor.

Sîntem amîndoi băgați în chestia asta. Ținte-te cît mai departe de mine și, poate, o să suportăm. Bătrînul Ben era celebru pentru glumele lui proaste și se pare că pe ultima mi-a făcut-o tocmai mie. A găsit în tine un partener nemaipomenit.

- Nu! strigă ea. N-am știut ce avea de gînd. Mi-a pomenit de tine doar în treacăt. N-am...

- Atunci ești și mai proastă decît mi-am închipuit. Credeai că Ben te vrea pentru el? Ei bine, atunci gluma e valabilă și pentru tine, nu? Căutai un soț simpatic, bogat și bătrîn care să facă din tine foarte curînd o văduvă bogată. Nu-i așa?

Strigă aceste ultime cuvinte, cu fața doar la cîțiva centimetri de a ei. O ținea strîns lipită de el, astfel încît ea îi simțea fiecare mușchi încordat.

Ochii lui ca ambra licăriră o clipă cînd îi privi chipul atrăgător. Fu la fel de surprins ca ea cînd își dădura seama amîndoi, în același timp, că trupurile li se atingeau din dreptul piepturilor pînă-n °picioare.

Moliciune și tărie, slăbiciune și forță, feminitate și masculinitate. Contrastul era prea puternic pentru a putea fi ignorat.

Jared nu plănuise, nu se gîndise niciodată la acest lucru, dar nu se putu abține să nu-i acapareze total gura și o sărută cu ardoare. Voia să o insulte, să o umilească, și mai mult, să-i tulbure acel calm afurisit. Dar trupul ei era atît de feminin, buzele, atît de moi, atît de calde și atît de feciorelnice, încît ceea ce fusese dureros și brutal deveni tandru, curios și iscoditor.

Brațele lui o cuprinseseră încet, strîngînd-o și mai mult. îi ignoră podurile palmelor care încercau zadarnic să-l împingă. Cu o mîină îi cuprinseseră ceafa și îi ținu capul nemișcat pînă cînd buzele ei se desfăcură sub apăsarea alor lui. Degetele lui se strecurară inconștient prin părul care îi cădea liber.

Limba îi pătrunse în gura atît de diferită de toate celelalte pe care le sărutase. O strînse în brațe și mai tare, pînă cînd sîinii ei se striviră de pieptul lui. Sfircurile tari pe care le simțea prin materialul subțire al bluzei îi întuneca judecata, iar gura lui deveni și mai lacomă.

Mintea lui Lauren era ocupată cu acele senzații noi - înțepăturile bărbii care începuse să crească pe fața lui, gustul de cafea, aroma vagă de tutun, buzele, dinții și limba lui care explorau, geamătul care se auzi... de unde?

Jared o împinse[^] deodată, atît de brusc, încît ea fu cît pe-aici să cadă. Își recăpătă echilibrul și încercă să se gîndească la ceea ce se întîmplase. Își duse ambele mîini la gură. Pe deasupra degetelor tremurătoare se uită la Jared care nu părea deloc mai stăpîn pe sine decît ea.

O privea, respirînd agitat, și apoi înghiți în sec. Cînd își mai reveni puțin, se ascunse din nou sub masca de indiferență și zîmbi disprețuitor.

- Foarte frumos, Lauren, dar ți-am spus că n-o să aibă efect asupra mea, spuse el și zîmbi ironic. Fără îndoială că-mi compari puterea sexuală cu a lui Ben, adăugă el apoi și izbucni în rîs. Să fiu al naibii dacă o să iau resturile tatei!

I se păru că toate vasele de sânge i se spărseseră în cap, căci întreaga ei lume era scaldată de o furie roșie. Se duse spre el ca o războinică dornică de răzbunare și îl palmui cu toată puterea.

Capitolul 7.

Jared era prea uimit ca să reacționeze în vreun fel. Ea îl privea cu ochii mari și pieptul îi tresălta de agitație. În orice altă împrejurare, ar fi găsit că furia ei era caraghioasă și ar fi fost extrem de amuzat, dar acum rămase neclintit ca o statuie, în timp ce ea îi spuse:

- Ești îngrozitor, Jared Lockett. Niciodată, absolut niciodată, să nu mă mai insulti așa cum tocmai ai făcut-o.

După aceea se întoarse și ieși furioasă, lăsându-l pe Jared cu gura căscată.

Imediat după ce închise ușa biroului în urma ei, Lauren fugi spre scară și, cu un gest foarte nepotrivit pentru o doamnă, își ridică rochia mai sus de glezne și urcă repede. Când ajunse în cameră, fața îi era scaldată de lacrimi.

- îl urăsc! șopti ea furioasă, E oribil. Toți sînt, zise ea plîngînd și se trînti pe pat, cu obrazul în pernele care îi absorbeau lacrimile și îi înăbușeau exclamațiile de frustrare.

De ce!? De ce credea așa ceva despre ea? Ce făcuse, oare, fără să-și dea seama, încît o bănuia de ceva rău? Olivia și Carson erau pe jumătate convinși că ea și Ben fuseseră amanți. Jared trebuia să gîndească la fel, ba mai insinuase că ar fi avut și motive materiale.

Pîna și Abel și Sybil, care o iubiseră ca pe o fiică, crezuseră minciunile îngrozitoare ale lui William în legătură cu ea. Expresiile lor inițiale de neîncredere se transformaseră în aceeași încruntare disprețuitoare care apăruse și pe chipul lui Jared cu cîteva clipe în urmă. Ea nu făcuse absolut nimic pentru a atrage asemenea bănuieli.

William. Chiar și atunci, cînd amintirea lui începuse să i se șteargă din minte, simți durerea cumplită pe care i-o provocase.

În ziua în care Ben Lockett plecase imediat după micul dejun, soții Prather hotărîseră deodată să se ducă în Raleigh. Abel o invitase și pe Lauren, dar perspectiva de a-și petrece ziua în preajma pastorului și a soției acestuia, oricît de mult i-ar fi iubit, nu era deloc atrăgătoare. Lauren invocă o durere de cap și îi rugă să nu își schimbe planurile

din cauza ei. Sybil enumera deja magazinele pe care ar fi vrut să le viziteze și numea câteva locuri unde ar fi putut să servească masa de prînz.

Lauren le făcu veselă cu mîna cînd plecară. Era extrem de bucuroasă că avea să stea singură toată ziua. Trebuia să-și lingă rănile provocate de renunțarea la ocazia de a-și croi o altă viață.

Ziua trecu mult prea repede. Exersă o nouă bucată muzicală pînă cînd fu complet mulțumită, își petrecu o oră în liniște, citind o carte, dar gîndurile îi alunecau mereu spre Ben Lockett. Nu avea să-l mai vadă niciodată, dar avea să rămînă veșnic în amintirea ei. Fusese atît de bun. Cît de mult își dorea să fi fost și tatăl ei la fel.

Îl alungă pe Ben într-un colț îndepărtat al minții și își făcu o omletă pentru cină. Din moment ce Abel și Sybil aveau să rămînă peste noapte în Raleigh, ea considera acele clipe de singurătate drept un dar neașteptat, dar binevenit.

După acea cină ușoară și, pentru prima oară, gustoasă, tocmai voia să se ducă sus, cînd auzi soneria. Obișnuită ca oamenii să-l caute în permanență pe Abel, deschise ușa fără să ezite nici o clipă. William Keller se afla în fața ei. Primul ei impuls fu să-i trîntească ușa în față, dar bunele ei maniere o împiedicară.

Sperînd să scape repede de compania lui, spuse: - Bună, William. Abel nu e acasă. Blocă ușa cu trupul ei și nu îl pofti înăuntru.

Absența soților Prather nu era o noutate pentru William, căci Abel îl sunase înainte să plece, în legătură cu un pacient care trebuia vizitat, menționînd în trecere faptul că Lauren rămînea acasă.

El o privi îngîmfat și făcu un pas spre ușă. Ea se văzu nevoită să se dea înapoi, altfel trupurile ii s-ar fi atins, ceea ce trebuia să evite cu orice preț.

- Foarte bine. Mă bucur că am ocazia să stau de vorbă cu tine deschis și între patru ochi.

Își puse pălăria și paltonul în cuierul din hol și apoi intră în salon, netulburat de primirea ei rece.

Lauren nu fusese deloc în salon în ziua aceea și se părea că nimeni nu fusese, căci draperiile erau trase și lumina violetă a amurgului pătrundea prin ele. Înăuntru era un aer închis și prezența lui William făcea ca atmosfera să fie și mai sufocantă.

- Despre ce anume vrei să-mi vorbești, William? Sînt foarte ocupată, spuse ea cu o voce tremurătoare.

În clipa aceea știu că singura senzație pe care i-o provoca William era teama.

Era ridicol! De ce să se teamă de el? Își înălță bărbia, nevrînd ca el să-i sesizeze nervozitatea legată de faptul că se afla singură cu el în toată casa.

William stătea în mijlocul încăperii, cu mîinile la spate și cu privirea ațintită asupra ei.

- Abel mi-a dat permisiunea să-ți cer mîna, spuse el cu pedanterie. Înainte să ajungi să fii incapabilă să rezisti avansurilor unor bărbați precum acest cowboy care a fost în vizită de curînd. Am hotărît că ar trebui...

Ea fu uimită cînd auzi aceste cuvinte și neliniștea fu înlocuită de furie.

- Ben Lockett nu mi-a făcut „avansuri”. Dar, chiar dacă le-a făcut sau nu, nu te privește pe tine, pentru că n-am nici o intenție să mă mărit cu tine, William.

Făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea și își încrucișă brațele.

- Discuția s-a terminat. Te conduc.

Se întoarse și porni spre ușă, dar mîna lui rece o prinse de braț deasupra cotului și o răsuci cu fața spre el. Ea fu atît de surprinsă de acel gest, încît nu încercă să se elibereze, ci îl privi nedumerită.

- Nu așa repede, domnișoară. Încă n-am terminat cu tine.

Vocea lui era ca un mîrîit de animal și ea se depărtă simțind repulsie.

- Poate că i-ai prostit pe toți, dar nu și pe mine. Ce fel de propunere ți-a făcut Lockett în grădina de trandafiri?

Ea încercă să-și elibereze brațul, dar el o strînse și mai tare, provocîndu-i durere.

- Nu știu despre ce vorbești. M-a rugat să mă duc în Texas, în vizită, atîta tot.

- Ah, sînt convins, spuse William rînjind. Singurele vizite pe care le-ai face ar fi în dormitorul lui.

Lauren rămase cu gura căscată.

- N-am... n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

Ceea ce era foarte adevărat. Avea doar o noțiune foarte vagă referitoare la sensul acelor cuvinte, dar știa instinctiv că nu era ceva plăcut.

William o privi cu atenție.

- Poate că nu. Eh, atunci o să te învăț eu. Nu un bătrîn uriaș.

Groaza îi dădu forța de a se elibera și încercă să fugă, dar el o prinse imediat. Brațele lui o strînseră ca într-o menghină și o întoarse cu fața. Buzele lui cărnoase și umede le striviră pe ale ei.

Lui Lauren nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Țipa în gînd, în timp ce gura lui o împiedica să o facă de-adevăratelea. O strînse și mai mult, aplecîndu-se asupra ei. Apoi, lipindu-și gura udă de urechea ei, îi șopti:

- Nu te zbate, Lauren. Te-am văzut cît de înnebunitor te miști. Pe mine nu mă prostești făcînd pe doamna.

În tot acest timp, ea îi simțea mîinile reci deschein- du-i nasturii de la spate ai bluzei. Țipă în clipa în care îi simți degetele pe piele.

El îi înăbuși țipătul acoperindu-i gura cu a lui din nou și, fiindcă gura ei era deschisă, el își cufundă limba înăuntru. Ea se zbătu și mai tare, zgîriindu-i fața, trăgîndu-l de păr, lovindu-l în fluierile picioarelor. Un instinct de conservare o făcu să recurgă la lucruri de care nu s-ar fi crezut în stare.

Îi era groază cînd se gîndea cu ce ar fi putut culmina acele pipăieli oribile și știa că nu putea permite așa ceva. Repulsia și spaima îi dădură forță și se împinse în pieptul lui cu toată puterea. El se clătină și căzu pe un taburet din fața fotoliului lui Sybil. În timp ce încerca să se ridice, Lauren luă vătraiul de lîngă șemineu.

- Pleacă imediat, izbuti ea să îngaime. Dacă încerci să mă mai atingi, te omor.

Stînd acolo cu fața zgîriată, cu părul răvășit și cu hainele în dezordine, William nu semăna deloc cu un preot rigid și corect care le vorbea enoriașilor săi despre consecințele cedării în fața poftelor trupești.

~ Ce le-ai spune oamenilor, scumpă Lauren, cînd or să vină și or să-mi vadă capul zdrobit, dacă vei reuși s-o faci? Reputația ți-ar fi afectată pentru totdeauna. Lumea ar crede că m-ai invitat aici în absența tutorilor tăi, zise el și făcu un pas spre ea șovăitor. Dar se opri cînd ea ridică vătraiul și mai mult.

- Nici eu n-aș fi crezut că sînt în stare de crimă, dar o fac, William. Ești un ipocrit și o caricatură. Dispari din fața mea. Imediat!

El rînji.

- Nu renunț, să știi. Probabil că i-ai oferit marfa lui Lockett deja.

După ce îi aruncă acea ultimă insultă, trecu pe lângă ea și se opri în hol doar pentru a-și lua pălăria și paltonul. Lauren auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se încet. Rămase cu vătraiul ridicat pînă cînd începură să o doară brațele și atunci îl lăsă în jos.

Se mișcă foarte încet, ca într-un vis. După ce urcă treptele ca și cum ar fi avut pantofi de plumb, deschise ușa camerei ei și apoi o încuie. Se duse la măsuța de toaletă și se privi în oglindă.

Pe bărbie mai avea încă saliva lui William, iar părul îi era încîlcit.

Se dezbracă și umplu cada cu apă. După aceea își clăti gura de cîteva ori cu antiseptic și intră în apa fierbinte pentru a îndepărta urmele înjosirii. Vîntăile de pe brațe erau dureroase.

Lauren se trezi a doua zi dimineață încă zguduită în urma experienței din seara precedentă. Plimbîn- du-se încoace și încolo, încercă să-și ordoneze gîin- durile. Cum avea să le spună soților Parther ce se întîmplase? Dezamăgirea lor cu privire la tînărul pastor va fi imensă. Cu siguranță că Abel avea să-l destituie din funcție și să-i interzică să mai calce în casa aceea vreodată. Lauren ar fi vrut să-i scutească de acea durere, dar nu putea să tacă. William Keller era un om periculos.

Nu îi dădu prin cap că tutorii ei nu aveau să o creadă.

Cînd aceștia sosiră acasă, ea îi întîmpină veselă. Sporovăiala lui Sybil risipi atmosfera apăsătoare din casă, care parcă devenise și mai îngrozitoare din seara precedentă. Lauren primi o cutie cu batiste din dantelă. Le mulțumi din toată inima în timp ce îi conducea în salon.

Tocmai se așezaseră cînd sună soneria. Lauren fu uluită cînd auzi vocea lui William în clipa în care Abel se duse să deschidă. Vorbiră încet cîteva clipe, după care Abel apăru în prag și spuse:

-• Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați, dar William dorește să discute ceva urgent cu mine. Ne întoarcem imediat.

Dispăru în direcția biroului și Lauren avu o presimțire. Era agitată și temătoare când asculta povestirile lui Sybil despre călătorie. Gura i se uscă și deveni și mai agitată când discuția din birou se prelungi.

Inima i se strînse când auzi ușa deschizându-se și cei doi bărbați intrară în salon. Fața lui Abel era de un roșu foarte aprins. Clătină din cap uitându-se la Lauren cu neîncredere. William se afla la câțiva pași în urma lui. Părea spășit, dar Lauren surprinse o licărire de victorie în ochi lui de reptilă.

- Abel, ce..., spuse Sybil speriată când își văzu soțul în starea aceea.

- Draga mea, aș vrea să te scutesc de așa ceva, dar mă tem că tot va trebui să afli mai devreme sau mai târziu de rușinea care s-a abătut asupra noastră.

Abel traversă începerea cu un pas greoi și se așeză lângă soția lui, luându-i mâna într-a lui. William stătea lângă ușa și studia covorul urît de sub picioarele lui.

Oare credea că ea le povestise despre purtarea lui rușinoasă din seara precedentă și venise să-și ceară scuze? Respinse, însă, bănuiala aceea în clipa în care văzu expresia de pe chipul lui Abel. Tristă. Cercetătoare.

Oftă înainte să spună:

- Preacurvia e un păcat foarte grav, Lauren.

Ea rămase cu gura căscată de uimire, iar Sybil icni și-și ghemui batista la gură.

- Ce..., începu Lauren, dar Abel o întrerupse.

- William a venit și mi-a mărturisit că ați cedat poftelor trupești de câteva luni.

Sybil se prăbuși moale și niște suspine slabe începură să-i iasă de pe buzele tremurătoare. Lauren deschise gura pentru a protesta, dar Abel o întrerupse din nou.

- Poftele unui bărbat sînt mai puternice decît ale unei femei. Chiar și un bărbat devotat Domnului ca William e supus dorințelor carnale. Totuși, zise el și urmă cu o voce mai severă, sarcina unei femei e de a ține în frîu aceste dorințe. William mi-a spus că l-ai ademinit pînă când, în cele din urmă, a cedat.

Sybil plîngea în hohote acum, lacrimile șiroindu-i din belșug pe obrajii dolofani. Tot sîngele dispăru de pe chipul lui Lauren și inima păru să i se oprească în piept. ^Probabil că visez, își spuse ea.

- Într-un fel, noi, care te-am iubit ca pe propria noastră fiică, am dat greș. Ne-ai fost lăsată în grijă de virtuosul tău tată, dar noi am înșelat încrederea lui exact așa cum tu ne-ai înșelat iubirea.

Pe Lauren o durea sufletul văzîndu-și tutorii suferind atît, dar nu făcu nici un efort să vorbească atunci, ci se uită la William care continua să privească în podea cu o falsă pocăință.

Abel închise ochii o clipă, după care spuse:

- Lauren, William mi-a spus că nu mai poate trăi dacă nu aranjează o căsătorie cît mai curînd posibil, îți oferă căsătoria, nu dintr-un sentiment de vinovăție, ci dintr-o dragoste profundă. Eu unul sînt recunoscător...

Vocea i se frînse și își ascunse fața în mîini.

Văzîndu-i durerea, Lauren se ridică de pe fotoliu și se ghemui lîngă Abel. își apăsă ambele mîini pe ale lui și așteptă pînă cînd el își ridică privirea.

- Minte, Abel, spuse ea atunci. Singura dată cînd am fost singură cu William a fost aseară. A venit aici în lipsa voastră și a încercat să mă sărute și, să mă atingă.

Lacrimile îi șiroiau pe față în timp ce le povestea prin ce trecuse.

Cînd termină, simți mîinile lui William pe umeri tră- gînd-o încet în picioare.

- Lauren, draga mea, nu trebuie să ne mai ascundem. Nu înțelegi? Ne vom căsători și vom locui împreună. Am păcătuit. Dar eu mi-am mărturisit păcatul în fața Domnului. Dacă vei mărturisi și tu, vei simți pacea care-mi inundă acum sufletul.

Ea se depărtă iute de el, aruncînd fulgere din privire.

- Ești nebun? Singurul lucru pe care o să-l mărturisesc e că-mi faci silă.

William îi zîmbi lui Abel.

- Mă tem că e prea tensionată. N-a vrut să aflați despre relația noastră ascunsă. A vrut să vă cruțe.

- Bineînțeles, spuse Abel uitîndu-se la Lauren de parcă nu ar mai fi văzut-o pînă atunci. Cred că nunta va trebui să aibă loc cît mai curînd posibil. Lauren, apreciez faptul că ai vrut să ne cruți. Voi binecuvînta această căsătorie. Vei fi redată familiei mele și familiei Domnului.

William cîștigase. Cu o subtilitate satanică, concepuse acel contraatac și cei doi Prather îl crezuseră. Abel vorbise de trădare, dar nu avea să știe cît de trădată se simțea ea.

Le-ar fi putut arăta vîntățile de pe brațe, dar de ce să o facă? Dacă sămînța înșelătoriei lui William găsisese un teren atît de fertil în mințile celor care ar fi trebuit să o cunoască și atît de bine și să o iubească atît de mult încît să nu o bănuiască de o asemenea murdărie, ea nu avea să pledeze în apărarea ei. Abel era slujitorul lui Dumnezeu, dar nu era Dumnezeu. Iar conștiința ei era curată.

- Nu o să mă mărit cu William. E un mincinos. Și chiar dacă n-ar fi fost, tot nu m-aș fi măritat cu William Keller.

Sybil scoase un țipăt și căzu din nou pe pernele canapelei.

-■ Lauren, vrei să ne acoperi de rușine? Copila mea, te rog să te gîndești la noi, dacă nu vrei să te gîndești la nemurirea sufletului tău, spuse Abel.

- N-am făcut absolut nimic. Nu voi fi condamnată la o viață de nefericire alături de un bărbat pe care-l disprețuiesc, spuse ea cu fermitate. Dar nu trebuie să vă temeți de rușinea pe care v-ar aduce-o prezența mea aici, pentru că am de gînd să plec.

Și o făcuse. Plecase în cursul acelei săptămîni, luînd de la bancă puținii bani care îi aparțineau.

Telegrama pe care i-o trimisese lui Ben Lockett a doua zi după discuția lui William cu Abel ajunsese în mîinile marelui proprietar de vite exact cînd acesta sosise în Austin. îi răspunsese repede și bucuria lui vădită i-a redat speranțele. Cîteva zile mai tîrziu, părăsi casa parohială a soților Prather, neiertată și marcată. Dar se îndrepta spre Texas și spre o nouă viață alături de familia lui Ben Lockett.

Familia îui Ben Lockett. Era pe cale de a deveni o membră a acelei familii. Oare făcea bine?

Da, își spuse ea, Făcea singurul lucru pe care putea să-l facă, în afară de a pleca fără nici un ban și fără nici o țintă. Da. Cea mai bună soluție era de a se mărita cu Jared.

Sărutul lui o uluise și o jignise. Dar unde era dezgustul pe care ar fi trebuit să-l simtă? Greața o ținuse trează în seara cînd o sărutase William. De ce nu fusese scîrbită de gura

lui Jared? În legătură cu sărutul lui nu își mai amintea decât insistența senzuală a buzelor și a limbii și căldura protectoare a îmbrățișării lui.

Se întinse pe spate și își acoperi fața cu mâinile de rușine. Îi plăcuse acel sărut.

Și nu avea să-l uite niciodată. Oare se putea căsători cu acel bărbat, putea trăi alături de el și să își amintească mereu de acel unic moment de pasiune? Pe lângă toate celelalte insulte, putea să tolereze acea umilință supremă, știind că și el avea să țină minte acel sărut?

Pe de altă parte, nu găsisese încă altă soluție. Cel puțin, căsătorindu-se cu Jared, avea să aibă un țel de atins, o sarcină de îndeplinit.

Banii păreau lipsiți de importanță acum, dar, peste doi ani, ar fi putut fi extrem de importanți. Cei douăzeci de mii de dolari ar fi putut însemna diferența dintre a trăi confortabil și a muri de foame. Cântărind problema numai din punct de vedere financiar, putea îndrăzni să refuze o asemenea ocazie?

Și, pe urmă, mai era și bărbatul, Jared Lockett. Nu! Nu voia să se gândească la el, căci îi era imposibil să raționeze. Aveau să învețe să trăiască împreună.

Acest lucru avea să fie o realizare majoră, dar avea să avanseze încetul cu încetul.

Se hotărî.

Restul zilei, Lauren rămase în camera ei, încercînd să își stăpînească tulburarea. Cînd veni ora cinei, își schimbă bluza și își pieptăna părul, prinzîndu-l mai bine decât dimineața. O batistă rece și udă pe care o ținuse pe ochi îi făcuse să nu mai fie roșii și umflați din cauza plînsului. Se simțea refăcută, dar inima îi bătea îngrozitor de tare în timp ce cobora.

La masă, Olivia spuse într-o doară:

- Lauren, nunta va avea loc de mîine într-o săptămîină. Vor veni cîțiva invitați.
- Foarte bine, răspunse Lauren.

Jared nu veni la cină, iar absența lui nu-i fu explicată în nici un fel logodnicei.

Capitolul 8.

În următoarele cîteva zile, Lauren fu prinsă de atîtea lucruri de făcut, încît nu îi mai rămase timp pentru introspecție. Importanța acelor evenimente o împiedica să le

analizeze cu mai multă atenție. Era mult mai ușor să se lase dusă de val. Atît de pline îi erau zilele, încît seara cădea în pat epuizată, sperînd să adoarmă repede. Numai că mintea refuza acest lucru și era forțată să se gîndească la ceea ce se întîmpla pînă cînd, în cele din urmă, ochii i se închideau și cădea într-un somn agitat.

La început, Elena și Rosa au fost surprinse cînd au auzit că seînor Jared urma să se însoare cu frumoasa domnișoară Holbrook. Dar după puțin timp, erau în culmea fericirii și au fost prinse în vîltoare. Aproape că o exasperau pe Lauren cu grija lor exagerată.

Reacția lui Jared față de apropiata căsătorie era de acceptare rece. Nici nu simula afecțiune, nici nu o trata cu ura pe care ea știa că trebuia să o simtă. Ori de cîte ori erau împreună, li arăta aceeași indiferență ca tuturor celorlalți. Era politicos, dar nu exagerat. Conversa cu ea cînd era nevoie, dar nu angaja dialoguri personale.

Ar fi putut să o iubească la nebunie sau să o disprețuiască. Expresia lui nu trăda absolut nimic.

Olivia aranjă totul în acea perioadă scurtă de timp. Lauren fu consultată foarte puțin. I se spuse că avea să fie o cununie civilă restrînsă în salonul cel mare, după care se va da o recepție pentru cei cîțiva invitați. A doua zi, Lauren și Jared urmau să plece la Keypoint, în „luna de miere”.

Lui Lauren i se luau măsuri de cîteva ori pe zi pentru trusoul asupra căruia Olivia insistase în ciuda protestelor lui Lauren. Gestul Oliviei nu era motivat de generozitate sau de vreun sentiment matern față de ea, ci doar de dorința ca totul să fie perfect și să nu stîrneasă bănuieli.

Răspîndise zvonul în legătură cu familia lui Lauren. Povestea era că părinții ei nu puteau veni deoarece tatăl ei suferea de inimă și nu putea călători, iar biata ei mamă avea prea multe treburi, așa că Olivia se oferise să se ocupe singură de nuntă. Dacă cineva bănuia ceva, se temea prea mult de Olivia pentru a-și exprima suspiciunile.

Doamna Gibbons, croitoreasa care fusese însărcinată cu realizarea întregii garderobe a lui Lauren într-o perioadă de timp imposibilă, reflecta șocul și bucuria generală în legătură cu faptul că burlacul cel mai înrăit al Texas-ului, Jared Lockett, fusese în sfîrșit, cucerit.

Lauren fu uimită cînd văzu cantitatea și calitatea lucrurilor care se făcuseră pentru ea. Erau fuste și bluze din cele mai bune materiale și toate bluzele erau tivite cu dantele delicate. Rochii, atît pentru zi, cît și pentru seară, pelerine, paltoane, pălării, mănuși erau împrăștiate prin cameră în diverse stadii de execuție. Doamna Gibbons lucra în jurul lui Lauren asemeni unui sculptor în jurul unei capodopere, măsurînd, răsucind, trăgînd, întorcînd, ridicînd, ciupind și murmu- rînd tot timpul aprecieri la adresa modelului ei. Lenjeria de corp era din cele mai fine pînzeturi împodobite cu panglici din satin și dantelă.

Lauren stătea îmbujorată în timp ce doamna Gibbons îi puneă o nouă cămășuță pentru a o proba.

- Sînt foarte... subțiri, nu? întrebă Lauren cu timiditate, privind-și sîni care se vedeau cu atîta claritate prin material.

Doamna Gibbons chicoti ușor.

- Domnului Lockett or să-i placă la nebunie lucrurile astea, dar o să fie, de asemenea, nerăbdător să te vadă fără ele. Ai un corp foarte frumos, Lauren. După ce o să te vadă dezbrăcată, s-ar putea să nu te mai lase să te îmbraci niciodată!

Lauren fu îngrozită. Era încă alarmată în legătură cu reacția ei la sărutul lui Jared.

Rosa, împreună cu alte cîteva ajutoare, gătiseră timp de zile întregi pentru „restrînsa recepție”. Casa fu împodobită cu flori și ferigi în ghivece. Cum de izbutise Olivia să facă să fie aduse de la Austin fără să se ofilească, avea să rămînă un mister pentru mireasă.

Privirea zorilor, în ziua nunții, de la fereastra de unde, cu numai cîteva săptămîni în urmă, privise plecarea cortegiului funerar al lui Ben Lockett.

- Ești mulțumit, Ben? întrebă ea în șoaptă, chiar cînd soarele se iveau deasupra orizontului.

încercă să se încredințeze că acel răsărit era un semn bun.

Elena veni cu tava pe care se afla micul dejun. Agitația ei se citea în ochi și în sporovăiala veselă. După ce mîncă tot ce îi putea tolera stomacul ei nervos, Lauren făcu o baie și Elena începu să o ajute să se îmbrace.

Rochia de mireasă a lui Lauren nu se conforma tradiției și era frumoasă în unicitatea ei. Dantela gălbuie era dublată de un furou de mătase de aceeași culoare. Mînecele

bufante și corsajul, pînă la partea de sus a sînilor, nu erau căptușite. Gulerul era înalt și îi mîngîia ușor maxilarul. Un volan bogat încheia fusta dreaptă, atingînd ușor pantofii din piele de căprioară. Își prinsese în talie un buchețel de violete de un purpuriu aprins. Ceasul-broșă era invizibil, fiind prins de combinezon.

Părul îi era strîns în cocul obișnuit, dar Elena insistă să lase cîteva bucle să-i cadă în jurul feței și pe ceafă. Lauren se uită la fata din oglindă și se întrebă dacă acea făptură în rochie scumpă, cu chip palid și ochi temători, era chiar ea.

Elena își privi idolul cu respect.

- Señorita Lauren, sînteți foarte frumoasă, șopti ea. Ca Preafericita Fecioară Maria. O sărută sfioasă pe obraz și ochii ei mari se umplură de lacrimi.

- Îți mulțumesc, Elena. Aș fi vrut tare mult să fii acolo în timpul ceremoniei. Ești cea mai bună prietenă a mea.

- Și mie mi-ar fi plăcut, dar...

Elena ridică din umeri, după care chicoti și spuse:

- Mai degrabă aș vrea să fiu de față în noaptea nunții, să văd dacă toate zvonurile în legătură cu señor Jared sînt adevărate. Se zice că e mare cît un armăsar. Sînteți foarte norocoasă, nu?

Chicotind în continuare, o împinse pe Lauren ușor spre scară. Chipul miresei pălise considerabil.

Se hotărîse să fie condusă la altar de Carson. Cînd ajunse lîngă el, Lauren era îngrozită că picioarele nu aveau să o mai susțină mult timp. Carson îi vorbi încet, îi zîmbi, o bătu pe braț liniștitor și apoi o conduse spre salonul cel mare.

Se opriră sub arcadă și toți cei aproximativ cincizeci de invitați, care discutau animat, își încetară brusc conversațiile. Orga, împrumutată pentru după-amiaza aceea de la biserica metodistă, inundă încăperea cu acorduri calde.

Era pentru prima oară cînd lumea, în afară de Parker și Kurt Vandiver, o vedea pe misterioasa domnișoară Holbrook și pe toți îi cuceri frumusețea ei izbitoare. Era ușor de văzut cum de reușise să pună stăpînire pe inima sălbatică a lui Jared Lockett.

Dacă mirele nu ar fi avut o experiență de ani de zile în a-și împiedica mușchii feței să trădeze orice emoție, ar fi rămas cu gura căscată la vederea miresei lui. Era categoric

împotriva acelei farse, dar cum putea un bărbat cu sânge în vene să rămână indiferent față de femeia care, în curînd, avea să-i poarte numele?

La naiba, în alte împrejurări, poate... Gîndurile astea n-au rost, bătrîne, îşi spuse el. Totuşi, nu se întîmpla nimic dacă o privea, nu? Doar asta trebuiau să facă mirii. Femeia care mergea la braţul lui Carson era superbă. Era... cum?... la fel ca cine? Ca nici o altă femeie pe care o văzuse vreodată.

O privi cînd se apropie şi văzu că ochii ei cenuşii erau plecaţi. Cît de diferiţi erau faţă de clipa aceea, cu cîteva zile în urmă, cînd îl pălmuisse. Atunci, ochii ei fuseseră de un cenuşiu întunecat, ca nişte ameninţători nori de furtună care se adunau deasupra cîmpiei. Şi fuseseră la fel de ameninţători, de tulburători şi de încărcăţi cu electricitate.

Silueta ei subţire era scoasă în evidenţă de rochia care îi venea perfect. Bustul plin i se zărea deasupra mijlocului îngust prins în cingătoarea înaltă. Jared avu impresia că vede nişte umbre vagi în locurile unde ar fi trebuit să se afle sfîrcurile acelor sîni mîndri, dar îşi spuse că era o aiureală prostească şi îşi încleştă degetele care tînjeau să atingă acele umbre. Înghiţind în sec, îşi desprinse privirea de la pieptul ei şi îi fixă chipul.

Ea îşi ridică ochii în care se citea foarte bine teama. Nici dacă el ar fi fost diavolul în persoană, ea nu ar fi părut atît de speriată. De ce simţea dintr-odată dorinţa de a o linişti?

Carson i-o dădu şi Lauren îi aruncă bărbatului mai în vîrstă un zîmbet timid înainte ca el să se așeze lîngă Olivia, pe primul rînd de scaune aranjate temporar pentru ceremonie.

Jared întinse braţul şi Lauren îşi trecu mîna pe sub el, după care amîndoi se uitară la judecător. Jared nu plănuse, iar Lauren, cu siguranţă nu se aşteptase, dar cealaltă mînă a lui i-o acoperi pe a ei. Forţa caldă a pielii lui contrasta cu fragilitatea rece a ei. Degetele ei îi apăsau mîneca. Riscă şi îl privi printre gene, rămînînd, totuşi, cu ochii plecaţi. Inima îi tresări în piept cînd îi văzu ochii arzători plini de o emoţie pe care ea nu o mai zărise niciodată în ei. Să fi fost înţelegere? Acord? Chiar admiraţie? Aproape că îşi imagină acele buze schiţînd un zîmbet slab. Ar fi vrut să se uite în continuare la acel Jared transformat, dar judecătorul vorbea. Cu părere de rău, îşi desprinse privirea.

Ceremonia fu scurtă și la obiect, spre deosebire de celelalte nunți la care asistase Lauren. Simți o ușoară dezamăgire. În timpul ceremoniilor oficiate de el, Abel vorbea de obicei despre caracterul sacru al căsătoriei și binecuvântarea Domnului, despre faptul că Isus a făcut cea dintâi minune în public în timpul unei nunți. Dar aceasta era cununie civilă. Totuși, când judecătorul spuse: „Vă declar soț și soție”, cuvintele acelea răsunară fals și nu avură nici un sens pentru ea.

Judecătorul Andrews felicită cu căldură perechea de tineri frumoși din fața lui.

- Poți să săruți mireasa, Jared, zise el zîmbind.

Jared își luă un aer detașat și se pregăti să o sărute pe Lauren de ochii lumii, pe obraz. Dar planul îi fu dat peste cap și stăpînirea de sine se evaporă în clipa în care îi văzu buzele trandafirii și tremurătoare.

Își aminti de celălalt sărut. Cel care îl zguduise profund. Cel care fusese cutremurător în violența și strălucirea lui. Cel al cărui impact asupra lui nu scăzuse încă în intensitate.

Amintirea aceea care îi veni în minte nepoftită aduse cu ea atît o durere insuportabilă, cît și o plăcere imensă. O căldură familiară deja i se răspîndi în tot trupul. Dorea nespuse de mult să guste acele buze din nou și, fie să-și potolească focul din vene, fie să-l întetească atît de mult încît să vrea cu tot dinadinsul să-i caute sursa și să-l stingă. Își adună toată stăpînirea de sine cînd o trase spre el și își lipi buzele de cele care promiteau atîta dulceață.

Fu salvat de la acel chin de către Olivia, Carson și prietenii lor, care erau nerăbdători să o cunoască pe Lauren și care îi copleșiră cu felicitări din toată inima. Se surprinse pe sine cînd îi strecură posesiv mîna lui Lauren pe sub brațul său.

Tot restul după-amiezei, familia Lockett își trată oaspeții cu mîncare și băutură din belșug. Cu numai o lună în urmă, mulți din acei invitați fuseseră acolo pentru a-și aduce omagiile lui Ben Lockett, care stătuse întins în sicriu chiar în încăperea aceea. Toată acea atmosferă sumbră dispăruse acum. Domina un aer de mare sărbătoare.

Carson ținu un toast și paharele cu șampanie se ridicară în chip de salut. Cînd duse paharul la buze, Lauren întîlni privirea lui Jared pe deasupra cristalului. Ochii lui sclipeau aurii și erau mult mai amețitori decît vinul. Ea sorbi mult mai puțin și mai delicat decît el, dar cînd vru să lase paharul jos, el i-l duse din nou la buze și șampania îi alunecă prin

gîtlej, întețind furnicăturile din stomac. „Se zice că e mare cît un armăsar!” Sensul exact al cuvintelor Elenei îi scăpa. Nu știa decît că, atunci cînd se uita la Jared, gîndurile în legătură cu fizicul lui o șocau și o tulburau.

Exact cînd el voia să lase paharul jos, cineva îl lovi peste cot și șampania îi curse pe bărbie și pe reverul hainei.

- Oh! exclamă Lauren și nu se putu abține să nu rîdă.

- Crezi că-i amuzant, nu? Să ai un mire ud? spuse el zîbind, după care puse paharul pe o masă și își scutură mîna udă.

Aționînd din instinct, Lauren îi îndepărtă picăturile de pe rever și, ascultînd de un imbold inconștient, îi șterse ușor bărbia.

- Așa, acum e mai bine, zise ea zîbind și își ridică privirea spre el, dar tresări cînd zări încordarea din ei.

Trupul lui Jared îl trădase. În clipa în care degetele ei îi atinseră fața, se simți teribil de excitat. Începuse să creadă că inocența ei era reală. La naiba! Nici o femeie nu putea să atingă un bărbat, să se uite la un bărbat așa cum făcea ea fără să știe exact ce face. Ben ar fi trebuit să nu se lase păcălit de jocul ei. Jared era hotărît să nu o facă.

- Jared...? întrebă ea șovăitor.

- Ar trebui să ne plimbăm printre invitați, doamnă Lockett, spuse el tăios și, luînd-o de cot, o conduse spre un grup de oaspeți.

Lauren simți o strîngere de inimă. Tocmai cînd credea că începuseră să facă progrese, adevăratele sentimente ale lui Jared ieșiseră la lumină. Cum aveau să supraviețuiască celor doi ani? oftă în sinea ei. Acum era prea tîrziu ca să se gîndească la acest lucru. Va trebui să se descurce cum va putea pe viitor.

În ziua aceea, nu se putea concentra decît asupra bărbatului de lîngă ea. Farmecul lui îl făcea să fie aproape imposibil de ignorat. Într-adevăr, Jared arăta splendid în costumul negru și cu cămașă albă. Ochii îi licăreau cu sclipiri de ambră și dinții strălucitori i se dezveleau ori de cîte ori arunca zîmbete în toate părțile, cîștigînd încrederea tuturor celor prezenți. Fermeca femeile cu nerușinare chiar sub privirile soților. Băuse doar cele două pahare de șampanie tradiționale și folosea cuvinte și gesturi pline de afecțiune cînd o prezentă pe Lauren celor pe care îi cunoștea de o viață,

acceptându-le cu aplomb glumele referitoare la norocul de a fi găsit o mireasă atît de încîntătoare.

Entuziasmul i se reduse simțitor cînd cei doi Vandiver veniră să îi felicite. Lauren zări o încleștare a maxilarului lui Jared și îi simți trupul încordîndu-se lîngă al ei. Fu politicos, dar vocea îi era lipsită de convingere cînd le mulțumi pentru prezența la nuntă.

- Ai făcut-o foarte repede, Jared, spuse Parker bătîndu-l pe umăr și Lauren simți o încordare sub materialul negru. N-am știut că tu și Lauren aveți de gînd să vă căsătoriți.

Jared îi susținu privirea pătrunzătoare fără să clipească.

- Mă tem că tocmai ne ciondănisem puțin. Ea credea că nu se cuvenea să ne căsătorim atît de curînd după moartea tatei, dar, din fericire, am reușit să o conving.

O luă posesiv pe după umeri și o privi adînc în ochi, trăgînd-o spre el. Își juca rolul extrem de bine, își spuse ea. Apropierea trupului lui și acea privire intensă o făceau să-i fie greu să respire.

- Doamnă Lockett, dați-mi voie să vă urez multă fericire, spuse Kurt privindu-l pe Jared provocator. Am voie să sărut mireasa, nu?

Fără să aștepte un răspuns, Kurt se aplecă și își apăsă buzele groase pe ale ei. Ea se cutremură și, în aceeași clipă, degetele lui Jared îi strînseră umărul atît de tare, încît ei îi veni să țipe.

Kurt aruncă încă un zîmbet provocator și se depărtă.

Jared se uită furios cum se așeză lîngă una din fetele din oraș, care era distrusă din cauza acelei căsătorii neașteptate. Ochii în permanență atenți ai lui Parker Vandiver văzură animozitatea de pe chipul lui Jared și rîse ușor în sinea lui, gîndindu-se cît de interesante aveau să fie lunile următoare. Îi plăceau foarte mult conflictele.

Jared nu își dădu seama că îi strîngea umărul lui Lauren decît cînd aceasta se mișcă ușor. Atunci, își retrase mîna iute și murmură:

- Nimeni nu poate rezista farmecelor dumitale, nu-i așa, doamnă Lockett?

După care, pe același ton, adăugă:

- Zîmbește, Lauren. Doar ești o mireasă fericită, nu uita.

Un alt oaspete veni lîngă ei, iar Jared își reluu aerul de mire iubitor cu ușurința unui actor cu experiență. Lui Lauren îi vuia capul datorită efectelor șampaniei și emoțiilor care

o copleșiseră în cursul săptămânii ce trecuse. Tare mult ar fi vrut să se scuze și să se retragă în liniștea răcoroasă a camerei ei. Dar, bineînțeles că așa ceva ar fi fost imposibil.

Văduva lui Ben domina cu obișnuita ei ținută maiestuoasă. Era frumoasă în ziua aceea, după cum observă Lauren. Șuvițele argintii captau lumina soarelui de amiază, iar chipul neted îi era îmbujorat de atîta agitație. Lauren bănuie că era maximum de fericire pe care o putea simți Olivia. Purta rochie din georgette de un verde marin care îi învăluia ca o ceață silueta înaltă și impunătoare.

Carson o urma în felul lui umil și demn de milă. Lauren simțea o profundă părere de rău pentru el. Nu îi arătase niciodată altceva decît bunătate, un sentiment foarte rar înfîlnit în casa aceea. Era jalnic în devotamentul lui față de Olivia care îl ignora, îl domina sau îl muștra.

Privirea lui Lauren se opri întîmplător asupra lui Kurt Vandiver, ai cărui ochi albaștri o fixau enervant pe sub sprîncenele aproape albe. Instinctiv și absolut fără să-și dea seama, ea se trase și mai mult îngă Jared, bucurîndu-se de sentimentul de protecție pe care i-l oferea trupul lui.

Acesta o privi repede, întrerupîndu-și conversația cu soția unuia din directorii băncii, și urmărindu-i privirea îngrozită, îl zări pe Vandiver, care stătea rezemat de perete. Imediat, Jared îi înconjură mijlocul și mîna i se opri chiar sub sîn.

Gestul nu scăpă neobservat de Kurt, care, asemenea unui voyeur plimbîndu-se printr-un bordel, își linse buzele lasciv. Lauren se cutremură, dar nu știa dacă era ca reacție față de expresia obscenă de pe chipul lui Kurt sau datorită mîinii lui Jared care părea să o ardă prin materialul rochiei. Kurt îi făcu cu ochiul lui Jared și se desprinse de perete, ieșind pe verandă.

Jared și Lauren nu se mișcară, iar soția bancherului continua să vorbească, fără să bage de seamă drama care se desfășura în prezența ei.

Lauren simți mirosul scrobellei folosite pentru cămașa lui Jared, combinîndu-se amețitor cu cel al tutunului și al șampaniei. Cînd îi vorbi acelei femei, ea îi simți vibrațiile vocii în piept. Soția directorului de bancă se îndepărtă, dar Jared continuă să o țină posesiv. Mîna îi tremură ușor cînd își mișcă degetul arătător în sus, mîngîindu-i ușor

partea laterală a sînului. Sau era doar o închipuire a ei? Lauren simți că moare din cauza bățăilor puternice ale inimii și își căută alinarea într-un geamăt slab.

Un alt oaspete veni spre ei și, încet, cu regret, degetele puternice se retraseră, lăsîndu-și amprenta fierbinte pe pielea lui Lauren.

După-amiaza lăsase locul unui amurg violet. Invitații plecaseră. Carson și Olivia stăteau alături, pe una din canapele. Erau obosiți și bucuroși că, în sfîrșit, se terminase totul.

- Eh, ne-am descurcat minunat. Toată lumea a fost convinsă că e o căsătorie din dragoste. Și o să se ducă vestea, zise Olivia încîntată.

- Îi datorăm totul lui Lauren, spuse Carson cu generozitate. Ești o mireasă foarte frumoasă, draga mea.

- Da. E nevestica perfectă, spuse Jared zîmbindu-i afectat lui Lauren, care o ajuta pe Rosa să așeze farfuriile pe o tavă mare.

Dădu pe gît un pahar de whisky.

Olivia tuși ușor pentru a-și ascunde zîmbetul malițios care îi apăru pe buze fără voia ei. Era evident că fiul ei nu își plăcea soția. Ceea ce avea să fie un mare avantaj în viitor.

- Și tu ți-ai jucat bine rolul, Jared, spuse ea. Poartă-te frumos cu Lauren în public "și nimeni n-o să-și dea seama de nimic.

Lauren continuă să-și țină ochii plecați. Tot nu făcea parte dintre ei și nu le păsa cîtuși de puțin de sentimentele ei.

- Puteți să stați la Keypoint cît vreți de mult. O să spunem că sînteți în luna de miere. Nu-i ceva foarte ieșit din comun, dar, dacă întrebă cineva, o să spunem că Lauren ardea de nerăbdare să vadă ferma, zise Olivia, înăbușindu-și un căscat.

- Foarte bine, rosti Jared. Abia aștept să mă întorc. Cînd am plecat...

- Îți cunoaștem entuziasmul nejustificat față de fermă, Jared. Te rog să nu ne plictisești cu asta acum, zise Olivia tăios și lenea de mai înainte părea să fi dispărut. Jared strînse din buze, după care spuse brusc: Lauren, o să plecăm dis-de-diminează.

Știi să călărești, nu?

Întrebarea sună aproape ca o provocare.

- Da, știu să călăresc, Jared, răspunse ea și el o privi încruntat.

Oare ar fi vrut ca ea să nu știe? I-ar fi plăcut să găsească alt motiv de batjocură?

- Atunci o să mergem călare, spuse el nerăbdător. Pepe o să ne aducă bagajele cu căruța, adăugă el, după care se uită la ea și zise cu asprime: Să nu-ți iei toate lucrurile.

- Nici nu aveam de gînd, îi răspunse ea pe același ton, înfuriindu-se din cauza aceluia aer autoritar al lui, după care continuă în ciuda privirii lui întunecate: Din moment ce vom pleca atît de devreme, cred că o să mă duc sus. Noapte bună, Carson. Noapte bună, Olivia.

Traversă încăperea cu capul sus și spatele drept, dar cînd ajunse la ușă, se opri și își privi soacra. Îi era greu să spună ceea ce știa că trebuia să spună.

- Știi că ai făcut un efort extraordinar și cheltuieli colosale, Olivia. Chiar dacă n-ai făcut-o de dragul meu, apreciez foarte mult gestul. Florile, mîncarea, hainele, totul a fost minunat. Îți mulțumesc.

Cei trei tăcură timp de cîteva clipe după plecarea ei.

Apoi, Carson tuși și spuse:

- Jared, să te porți frumos cu ea. Avem motivele noastre, dar ea e nevinovată în toată afacerea asta. Fii bun cu ea.

Lui Jared nu îi plăcea să-i spună cineva cum să se poarte cu o femeie și, avînd de gînd să dea o replică, se întoarse lîngă bufetul de unde luă o sticlă mare de whisky, Chipul lui Carson era sincer. Nu îi dăduse un ordin, ci îl rugase. Jared își înăbuși cuvintele care i se aflau deja pe buze, spuse mormăit noapte bună și urcă scara.

Stătea de o oră în camera lui, bînd încontinuu și ascultînd zgomotele ușoare pe care le făceau papucii ei pe podeaua camerei alăturate.

- Pentru noaptea nunții mele, spuse el batjocoritor privindu-se în oglinda măsuței de toaletă.

Imaginea lui îl șocă. Nu își amintea cînd își scosese vesta și haina, dar, aruncînd o privire peste umăr, le văzu azvîrlite neglijent pe spătarul unui scaun. Cînd își scosese butonii și își deschieseră cămașa? Cu un gest caracteristic, își trecu degetele prin păr.

Fără îndoială că mireasa lui era la fel de imaculată și calmă ca în clipa în care l-a întîmpinat în fața altarului. Sau poate era îmbrăcată deja de culcare. În ce dormea, oare? În nici un caz în ceva provocator, își spuse el ironic. Ceva cast și...

De ce nu? De ce să nu vadă cu ochii lui? De ce să sufere numai el în acea noapte de iad? În definitiv, era soțul ei și avea niște drepturi!

Nu hotărî în mod conștient să o deranjeze, dar împins de o forță ciudată și obsedantă, se trezi în fața ușii care le despărțea camerele,

Bătu cu putere. Nu primi nici un răspuns, dar mișcările din camera alăturată încetară brusc. Bătu din nou, de data aceasta, rostindu-i numele, care se auzi ca un suspin tremurător. Își dresе glasul, scutură din cap și îl repetă cu mai multă forță. Liniște.

-Da?

Temător. Șovăitor.

- Deschide.

Era un ordin. Spera.

O pauză îndelungată.

Apoi, în sfîrșit, ea îl întrebă cu calm:

- Ce dorești, Jared?

El izbucni într-un hohot de rîs, mormăi cîteva obscenități neinteligibile și răspunse ridicînd vocea:

- Deschide ușa!

Îi auzi pașii și foșnetul hainelor cînd ea se apropie pînă cînd el știu că se afla chiar de partea cealaltă a ușii.

- Putem vorbi și așa, Jared.

- Dacă nu deschizi afurisita asta de ușă, o dărim, spuse el furios. Vrei scandal? Mie puțin îmi pasă.

Urmă un scurt moment de ezitare, după care cheia se răsuci în broasca ruginită de nefolosință. Clanța fu apăsată și ușa se deschise.

Părul îi era lăsat liber, încadrîndu-i chipul într-un nor negru și curgîndu-i în valuri grele pe spate pînă la mijloc. Purta un capot roz croit în formă de V în față, care se încheia cu nasturi de la piept pînă la genunchi. Dantela i se revărsa pe mîinile delicate tivind mînele largi. Buzele tremurătoare îi erau ușor desfăcute pentru a lăsa să-i scape răsuflarea agitată, încerca zadarnic să-și ascundă teama.

Imaginea ei îl surprinse, iar parfumul acela floral îl ameți și mai mult decît imensa cantitate de băutură pe care o consumase. Dorea nespuse de mult să-i guste pielea netedă de la baza gîtului, care zvîcnea nebunește datorită pulsului. Ar fi vrut să vadă ce comori se ascundeau dincolo de primul nasture al capotului.

Printr-un act de voință, își recăpătă stăpînirea de sine și spuse cu un glas gros:

- Nu-i nevoie să fii atît de speriată, doamnă Lockett. Nu am de gînd să te silesc să-mi dai ce mi se cuvine.

Ea doar își umezi buzele cu o limbă delicată și trandafirie. Jared înghiți în sec, înăbușindu-și un geamăt animalic, și spuse:

- Nu-ți cer decît un singur lucru. Nu vreau uși încuiate. Dormitoarele separate nu reprezintă ceva foarte ieșit din comun, dar o ușă încuiată poate da naștere speculațiilor. Servitorii bîrfesc, cred că știi foarte bine. O ușă încuiată între noi și toată farsa asta se duce naibii. Deci, nici o ușă încuiată. Ne-am înțeles?

- Da, Jared, spuse ea calmă.

La naiba! De ce nu striga sau nu leșina? Era atît de stăpînă pe ea, cînd el stătea acolo ca un idiot adolescent, cu palmele asudate, cu inima bătînd puternic și cu sexul în flăcări.

Nemaiavînd încredere în sine, închise ușa repede. Nu auzi cheia răsucindu-se în broască înainte ca pașii ei să se întoarcă în dormitor, dar îi lipsi curajul de a apăsa clanța pentru a se convinge că îl ascultase.

- Presupun că i-am arătat cine e șeful, se împăună el trîntindu- se pe pat și întrebîndu-se de ce nu simțea nici un fel de satisfacție.

Tot ce simțea era o dorință puternică pe care încercă să o alunge prin somn.

Capitolul 9.

Elena îi zgîlții ușor umărul lui Lauren, șoptind: - Señora Lockett, treziți-vă. Trebuie să vă pregătiți de drum.

Lauren deschise ochii, dar cînd văzu întunericul din odaie, murmură un protest în pernă. Nu voia să renunțe la somn după ce acesta se lăsase atît de mult așteptat. În cele din urmă, insistențele Elenei o treziră și își aminti brusc unde trebuia să plece în ziua

aceea. Azvîrli așternutul la o parte și se dădu jos din pat. După puțin timp era complet trează și, în ciuda neliniștii în privința lui Jared, ardea de nerăbdare să vadă ferma pentru prima oară.

În timp ce o ajuta să-și facă toaleta, Elena sporovăia despre cât de frumoasă fusese nunta, cât de minunat arătase Lauren în rochia de mireasă, cât de frumos fusese Jared și cât de norocoasă era Lauren să aibă un asemenea soț.

Fata fusese surprinsă cu câteva minute mai devreme când bătuse în ușa lui Jared pentru a-l trezi.

- Señor Jared, v-ați trezit? Trebuie să vă pregătiți de plecare. Señora Lauren, mă auziți?

Urmără câteva clipe de liniște, pînă cînd Jared mormăi somnoros:

- M-am trezit.

- Señora Lauren, vreți să vă ajut? Întrebase Elena, gîndindu-se că, poate, proaspătul soț avea să preia o parte din îndatoririle ei.

Se auzi un foșnet de așternut, o înjurătură după care Jared spuse:

- E în camera ei. Du-te și trezește-o.

Elena rămăsese uluită în fața ușii.

- Dar, señor...

- E în camera ei, mormăi el.

Acum, în timp ce puneă câteva lucruri de ultim moment în bagajul lui Lauren, Elena ridică din umeri. De ce nu dormea Lauren cu soțul ei? Obiceiurile acelor „gringos” o uluiseră întotdeauna.

Singurul lucru care o împiedica pe Lauren să se numească o mireasă săracă era costumul de călărie, pe care îl primise în dar de la soții Prather, care insistaseră ca ea să urmeze niște cursuri de călărie. Costumul albastru din catifea, cu fusta lungă și jacheta strîmtă, îi venea perfect. Ocupase foarte mult spațiu într-una din valize, dar nu putuse renunța la cel mai frumos lucru pe care îl avea în momentul plecării din Carolina de Nord.

Elena privi costumul cu îndoială și o întrebă pe Lauren dacă nu prefera să îmbrace una din fustele despicate pe care i le făcuse doamna Gibbons.

- Nu, spuse Lauren cu hotărîre, înfigînd niște ace lungi în pălărioara cu voaletă. Vreau ca Jared să mă vadă cu ceva ce-mi aparține. Ceva ce n-a fost cumpărat de mama lui.

Cele două femei tocmai închideau valizele cînd Pepe bătu ușor în ușă. Elena îi deschise și el făcu o plecăciune, după care spuse:

- Señor Jared vă așteaptă.

Luă^ bagajele lui Lauren și porni înaintea lor pe scară. Îi privi costumul cu scepticism și mormăi ceva în spaniolă, clătînînd din cap nedumerit.

Leși cu valizele pe ușa din față, dar Lauren făcu un ocol pe la bucătărie, unde bău în fugă o ceașcă de ceai. Dimineața era rece și ceaiul îi încălzi trupul, dar nimic nu îi putea încălzi sufletul. Încă nu îl văzuse pe Jared și, după schimbul de cuvinte din seara precedentă, îi era groază să dea ochii cu el. Oare în ce stare de spirit era?

Rosa se agita prin bucătărie chiar și la ora aceea matinală. În timp ce Lauren mînca niște „tortillas” calde de pe care picura untul, Rosa observă tristețea de pe chipul tinerei „gringa”. Știa tot ce se petrecea în casă și nu era atît de proastă încît să creadă că acea căsătorie subită se baza pe dragoste. O bătu ușor pe mîină pe Lauren.

- Señora Lockett, totul o să fie bine. Señor Jared... suferă înăuntru. Aici, spuse ea lipindu-și mîna dolofană de pieptul imens. Dar e un om bun. Vă place foarte mult.

Lauren dădu să protesteze, dar Rosa continuă repede:

- Rosa îl cunoaște de cînd s-a născut. Vă spune sigur.

Zîmbi fericită și liniștitor, după care o bătu din nou pe mîină, șoptind:

- Vaya con Dios.

Pepe vîrî capul pe ușă, își drese glasul și spuse, parcă scuzîndu- se:

-Señor Jared...

Și făcu un semn din cap, dîndu-i de înțeles lui Lauren că trebuia să-l urmeze neîntîrziat.

Înainte de a ieși din bucătărie, Lauren o îmbrățișă pe Rosa, abia cuprinzînd-o. Elena stătea lîngă ușa de la intrare și ochii îi scînteiau plini de lacrimi. Lauren o îmbrățișă atît cît îi permitea burta fetei.

- O să mă supăr dacă bebelușul o să vină în lipsa mea. O să mă anunți? Sper că totul o să fie foarte bine.

- O să vă anunț, dar nu vă faceți griji. „Niño” o să se nască bine, spuse Elena rîzînd.

- La revedere, Elena.

Cele două femei mai rămaseră îmbrățișate cîteva clipe, după care Lauren ieși.

Jared era călare pe calul cel mare care era legat în spatele căruței în ziua cînd sosise Lauren. Era din nou un „vaquero”. Purta o pereche de cizme negre înalte și obișnuiții pantaloni strimți. O geacă de piele îl apăra de frigul acelei dimineți de octombrie. Pe dedesubt avea o cămașă albastră și, în jurul gîtului, avea legată neglijent o eșarfă roșie. Pălăria neagră era trasă foarte mult pe ochi și fuma cu nonșalanță unul din trabucurile lui subțiri.

O măsură din cap pînă-n picioare, mișcîndu-și doar ochii și, în semiîntunericul dimineții, expresia nu i se putea desluși. Pepe ținea frîul unei iepe înșeuete. Atît iapa, cît și armăsaul lui Jared se ridicară în două picioare, speriați, în clipa în care rîsul gros al acestuia se auzi răsunînd în liniștea dimineții.

- Unde naiba crezi că o să mergi cu costumația asta?

Lauren era uluită. Credea că arată chiar foarte bine în acel superb costum și cu pălărioara asortată.

- E... este un costum de călărie, se bîlbîi ea cu un glas stins.

- Știu foarte bine ce e, zise el cu asprime. Numai că o să fie foarte amuzant să văd cum o să încaleci, atîta tot, adăugă el rîzînd ușor.

Lauren se uită la iapa care părea destul de liniștită. Apoi văzu șaua și înghiți în sec.

- Aș prefera o șa de damă, Jared, spuse ea cu tot curajul pe care reuși să-l adune.

- Zău? spuse el țînînd trabucul în colțul gurii. Eh, păcat, pentru că n-avem decît șei din astea. Nu poți să încaleci?

Din nou îi arunca mînușa.

- Bineînțeles că pot, răspunse ea tăios.

- Atunci, du-te și pune-ți unul din costumele cele noi și... mișcă-ți... fundul... repede încoace. Pierdem timpul.

Cînd ea se duse înapoi spre ușă, el adăugă:

- Și fă ceva cu părul ăla. Nu poți să-ți pui o pălărie ca lumea pe...

Făcu un gest descriptiv în jurul capului.

- Și, dacă nu porți pălărie, soarele o să-ți ardă pielea asta albă, zise el apoi usturător.

Lauren își ridică fusta grea și se înapoie în casă. Elena, care stătuse înăuntru lângă ușă și auzise tot, o luă de braț înțeleghătoare și o conduse în sus pe scară.

O dezbracă în liniște de costum și îi puse o fustă maron despătată pe care Lauren o considera rușinos de strîmtă pe pulpe și mult prea scurtă. După aceea urmă o bluză albă din bumbac care se încheia în față ca acelea bărbătești. Elena ignoră lacrimile pe care Lauren și le reținea și umerii tremurători peste care ea puse o jachetă din piele moale. O pereche de cizme din piele de căprioară maron îi acoperi gambele și ea fu bucuroasă că îi ajungeau pînă sub genunchi, unde se îmbinau cu pantalonașii.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji cînd se gîndi cum o umilise Jared în fața servitorilor, a prietenilor ei, și cum îi plăcuse să facă asta.

În liniște, Elena îi scoase pălărioara, apoi îi îndepărtă acele din părul negru și greu și îl perie în grabă, împletindu-l într-o coadă care îi cădea pe spate ca o frînghie de mătase. După aceea, îi dădu o pălărie maron, care semăna cu cea a lui Jared și pe care Lauren și-o puse pe cap, strîngînd șiretul de piele sub bărbie. Apoi, Elena îi dădu o pereche de mănuși de piele.

Nu zăboviră în cameră mai mult de zece minute, dar transformarea era uimitoare.

În timp ce coborau, Elena o întrebă în șoaptă:

- Lauren, poți să călărești?

În acele momente de criză, toate formalitățile se lasară la o parte.

Lauren înghiți în sec.

- Nu știu. N-am încercat niciodată.

Elena o privi cu compătimire, dar pe chipul ei văzu doar hotărîre. Lacrimile dispăruseră.

Lauren ieși din casă fără să-i arunce nici o privire lui Jared. Se opri lângă iapă, după care vîrî un picior mic în scară și se prinse de oblînc. Pepe o ajută, împingîndu-i celălalt picior. Ea ateriză în șauă și fu cît pe-acum să scoată un țipăt cînd pulpele i se lipiră de piele, dar imediat își reveni și luă frîul pe care i-l întinse Pepe.

Jared o privi și zîmbi sarcastic. Avea să fie o călătorie foarte interesantă!

Călăriră în liniște urmînd un drum care ducea spre vest. Lauren privi în jur.

Soarele abia atunci răsărea în spatele lor și razele lui luminau treptat acel peisaj uluitor. Chiparoșii înalți creșteau pe malul lui Rio Caballo, care curgea în paralel cu drumul, în partea dreaptă. În stînga se vedeau dealurile joase sclipind acoperite de brumă, care părea o mantie de diamante în razele soarelui.

Stejarii și ulmii erau pătați cu nuanțele ruginii ale toamnei, iar cedrii ofereau un contrast puternic cu verdele lor veșnic. Stîncile albe de pe coastele dealurilor captau lumina soarelui și amețeau ochii.

Călăreau alături, iar Lauren își îndepărta calul ori de cîte ori acesta se apropia prea mult de cel al lui Jared. Pălăria îi căzu pe spate și Jared îi privi creștetul capului care îi sclipea în razele soarelui.

În ciuda celor spuse de ea, știa că nu mai călărise astfel niciodată. Se cam chinuie, își spuse el. Călărea bine, dar, Doamne, ce avea să o mai doară mai tîrziu.

- Nu mai arăți atît de comic acum, spuse el rupînd tăcerea. Nu e mai comod decît cu celălalt costum?

- Mă simt foarte bine, mulțumesc.

„La naiba!” întotdeauna atît de stăpîină pe sine. Sînt convins că se simte foarte bine, își spuse el. Fundulețul acela simpatic pe care îl observase cînd a încălecat probabil că țipa de durere. De ce nu se plîngea?

Dădu pînteni calului său intenționat, grăbind pasul.

Lauren făcu același lucru pentru a ține pasul cu el și durerea din pulpe și șezut era aproape insuportabilă. Dar mai degrabă ar fi murit decît să-și recunoască suferința în fața aceluia individ arogant și nesuferit!

În ciuda furiei din ce în ce mai mari, nu putea să-și ia ochii de la el. Ar fi vrut să-l urască, dar îi era foarte greu datorită frumuseții lui. În nici o fotografie nu văzuse un bărbat atît de tulburător ca Jared Lockett.

Oricît de mult ar fi încercat, nu putea uita cum arătase cu o seară înainte, cu pieptul dezgolit și cu părul ciufulit, făcîndu-i inima să bată năvalnic. Îi fusese groază să deschidă ușa, dar numai amenințarea lui că o va dărîma și va ridica toată casa în picioare o făcuse

să-l asculte. Trebuia să admită că era curioasă să afle ce avea să se întâmple după aceea. Simțise fiori în tot trupul când ochii lui ca două topaze o măsuraseră din cap pînă-n picioare. Lauren aproape că își închipui că fusese el însuși tulburat, dar acest lucru ar fi fost neobișnuit pentru el.

Acum privi cu obiectivitate calul și călărețul. Se mișcau ca unul. Părul de un auriu ca mierea al calului avea aproape aceeași culoare cu a celui de pe pieptul lui Jared.

Soarele se înălță și mai sus în spatele lor, în timp ce ei își continuă drumul. În cele din urmă, exact când Lauren avea impresia că va țipa de durere, Jared încetini și o conduse spre rîul care curgea repede. Se opriră la umbra chiparoșilor imenși.

- Sînt gata să fac o pauză, spuse el descălecînd și își duse armăsarul la apă, unde acesta își coborî capul și începu să bea.

Lauren rămase nemișcată pe calul ei. Se descurcase excepțional pînă atunci, dar nu era sigură că putea încăleca și descăleca fără să aibă ceva sub picioare.

Jared aruncă o privire în spate, după care se duse la ea și întinse mîinile. Atunci, ea își trase piciorul din partea cealaltă a șeii și își așeză cu timiditate mîinile pe umerii lui lați. El îi cuprinse mijlocul și o ridică. Ea nu îl privi, rămînînd cu capul plecat pînă cînd îi dădu drumul. Îi simțea răsuflarea pe obraz. Era fierbinte.

Iapa nu avu nevoie de nici o încurajare pentru a-l urma pe armăsarul lui Jared lîngă apă. Scoțînd o ploscă din desaga prinsă de șa, Jared o destupă și i-o întinse lui Lauren. Ea luă cîteva înghițituri, după care i-o dădu înapoi.

- Ți-e foame? întrebă el.

- Da, puțin.

Încercă să nu se strîmbe cînd se așeză încet și rigid pe o stîncă plată.

El scoase din desagă niște sandvișuri împachetate și îi oferî unul.

- Le-am făcut azi-dimineață, dar nu pot garanta pentru calitatea lor.

- E foarte bun, zise Lauren mușcînd din sandvișul cu șuncă.

- Mă pricep să gătesc la foc în aer liber, dar o bucătărie mă face să devin nervos, zise el schițînd un zîmbet.

Ea nu mai conversase cu el pînă atunci despre lucruri mărunte. Din moment ce el inițiasese discuția, ea dorea foarte mult să o continue. Oricît ar fi fost de încordată, era, totuși, un început.

- Îmi place să gătesc. Tutorii mei din Clayton aveau o bucătăreasă și menajeră care conducea treburile bucătăriei ca un despot, dar, uneori, mă lăsa să încerc și eu cîte o rețetă.

- Poate că și Gloria o să te lase să te învîrți prin bucătărie. Dacă suporți o mulțime de copii în jur.

- Cine e Gloria? Întrebă ea curioasă.

-- Soția lui Rudy, zise el și, văzîndu-i expresia de nedumerire, adăugă: Rudy e... șef de echipă la fermă. El și Gloria locuiesc acolo împreună cu... mama lui. Fac cîte un copil cam în fiecare an.

Zîmbi și Lauren observă cutele din colțurile ochilor lui. Zărise cîteva zîmbete naturale la nuntă. Îl făceau să pară mai tînăr.

- Ben..., spuse ea după care ezită, neștiind dacă să-i spună pe nume sau nu.

De ce să nu o facă? Continuă deci:

- Ben mi-a spus că unul din „vaqueros” e indian.

Jared rîse.

- E foarte adevărat. Pînă-n vîrfurile cizmelor - pe care, de obicei, le înlocuiește cu mocasinii. Thorn e comanș. Tata l-a găsit cînd el, împreună cu alți cîțiva cowboy, au făcut un raid într-un sat pentru a salva cîțiva prizonieri albi. Thorn era pe jumătate mort din cauza unei răni de glonț și de foame, și ar fi murit cu siguranță.

Înghiți ultima bucățică din sandvișul lui și își scutură mîinile.

- Oricum, Ben l-a adus la Keypoint. Thorn avea vreo unsprezece, doisprezece ani, bănuiesc. Asta se întîmpla cu mult înainte să mă nasc eu. De atunci a rămas acolo și e unul din cei mai buni oameni ai noștri. El și Ben țineau foarte mult unul la celălalt. Thorn obișnuia să ne ducă - pe Rudy și pe mine - să călărim pe cîmp. El ne-a învățat să urmărim căprioare, să citim în stele, să ne dăm seama cum va fi vremea, lucruri din astea.

Lauren era uimită, nu numai de povestire, ci și de faptul că Jared o spunea. Niciodată nu fusese atât de vorbăreț

- Deci, tu și Rudy ați crescut împreună? Întrebă ea.

Pe el îl stînjeni întrebarea și răspunse laconic:

-Da.

Ea încercă din nou:

- Cred că ținutul vostru e foarte frumos, Jared. Sincer.

El o privi ciudat, după care se uită în altă parte. Făcu ochii mici în lumina puternică a soarelui și admiră panorama care se întindea în fața lor.

- Da, e frumos.

Păru furat de priveliște cîteva minute, după care se ridică brusc de parcă s-ar fi simțit prost că vorbise atât de mult.

- Dacă ai nevoie, poți să te duci în spatele stîncilor ăloră.

Îi trebuiră cîteva secunde ca să înțeleagă, după care își lăsă capul în jos și îngăimă:

- Nu, mi-e... mi-e bine.

- Atunci, te rog să mă scuzi, spuse el cu o politețe exagerată, iar ea roși pînă în vîrfurile urechilor.

El rîse și se depărtă, pintenii zăngănind pe pietrele de pe mal.

Lauren împachetă restul sandvișului și îl puse la loc în desagă, după care rămase în picioare lîngă armăsarul lui uriaș. O pușcă se afla vîrîtă într-o teacă legată în spatele șei. Observase mai devreme că Jared purta și un pistol. În viața ei nu fusese în preajma unor arme de foc și o îngrozeau. Totuși, pe soțul ei nu îl deranja să le aibă la îndemînă.

El se întoarse și luă hățurile cailor, iar ea spuse:

- Am văzut cîteva copaci dezrădăcinați mai încolo. Cineva defrișează zona cumva?

- Nu, asta face Rio Caballo cînd se înfurie. S-a întîmplat acum doi ani și au fost cele mai cumplite inundații din ultima perioadă. Copaci, vite, case, chiar și poduri, au fost luate de apă.

- Dar rîul pare liniștit.

- În general, este. Dar dacă plouă foarte mult și se umflă cursurile de apă de pe dealuri, atunci râul poate deveni primejdios, ia înapoi o parte din ceea ce a dăruit pământului.

Era o filozofie plină de poezie pentru acel bărbat care, de obicei, era foarte taciturn.

În mod automat, el o ajută să se salte în șa. Ea nu își putu reține un geamăt în clipa în care își reluă acea poziție chinuitoare și, pentru a-l acoperi, întrebă:

- Cum se numește calul meu?

- Cum se numește? Mi se pare că „vaqueros” îi spun Flame datorită culorii.

- Și al tău?

- Ei e Charger, spuse el mândru, bătându-l pe gît. Dar în dimineața asta nu prea e în apele lui. Cred că... Flame îl excită.

Ochii lui căprui-aurii alunecară spre Lauren și primiră răsplata unei îmbujorări puternice. Fără să vrea, ea își îndreptă privirea spre acea parte a armăsarului care îi atesta virilitatea.

„Se zice că e mare cât un armăsar!” Lauren aproape că se sufocă în clipa în care își aminti din nou cuvintele Elenei.

Jared izbucni într-un hohot de rîs.

- Nu te speria, Lauren. E prea bine crescut ca să-o încalece în public. Dar o să-l strunesc, în caz că atracția ei va fi prea puternică.

Oprindu-se din rîs, spuse:

- E un exemplar superb, nu? Ben mi l-a dăruit cînd m-am întors din Cuba.

Într-o clipă, Lauren uită de stînjeneală și se lasă pradă uimirii.

- Ai luptat în război? exclamă ea surprinsă, iar el încuviință scurt.

Era evident că nu-i plăcea să-și aducă aminte de război. Ochii lui deveniră la fel de duri și de reci ca niște agate. Întristată pentru faptul că îi stricase buna dispoziție, ea întoarse capul și își aținti privirea asupra orizontului.

Mai călăriră vreo oră și ajunseră în vârful unui deal, unde se opriră. În partea cealaltă, pământul se întindea ca un castron mare și adînc, oferind o priveliște incredibilă.

Numeroase vite, în mare parte Hereford, pășteau sau se aflau în locurile unde apa râului

care șerpuia pe pajiște era mai mică. Cîteva vite, al căror păr creț și roșiatic contrasta cu verdele pășunii, leneveau la umbra cedrilor presărați în vale.

Atît de mult o captivase priveliștea, încît nu sesiză tropăitul de copite decît în clipa în care caii ajunseră foarte aproape de ei. Scoase un țipăt cînd văzu vreo zece călăreți, cu eșarfe acoperindu-le pe jumătate fețele, cu pălăriile trase foarte mult pe ochi, agitînd în aer puști și pistoale și urlînd cît îi țineau puterile.

Veneau spre ei cu toată viteza, aplecați înainte în șei. Se întoarse înspăimîntată spre Jared, dar rămase surprinsă cînd îl văzu ridicîndu-și eșarfa roșie la fel ca bandiții. Mai repede decît a putut ea să-i urmărească mișcările, scoase pușca din teacă și o ridică. Apoi, dînd pinteni lui Charder, porni în galop spre atacatori, scoțînd un urlet comanș care îi îngheța sîngele în vene.

Bandiții traseră focuri de armă în aer și îl înconjurară pe Jared, care frîna atît de brusc, încît Charder se ridică în două picioare. În mod miraculos, însă, Jared rămase în șa.

Lauren era îngrozită. De ce o părăsise Jared? Doar nu își închipuia că se putea bate singur cu toți acei nelegiuți? După ce îl omorau, ce avea să se întîmple, oare, cu ea? Flame se mișca agitată. Ea nu se putea concentra să țină iapa nemișcată, pentru că privirea îi era ațintită asupra scenei care i se derula în fața ochilor.

Jared descălecă și șeful bandei făcu același lucru cu tot atîta ușurință. Ceilalți rămaseră pe cai și formară un cerc în jurul conducătorului lor și al lui Jared, care stăteau față în față. Era o liniște mormîntală.

Lauren fu îngrozită cînd își dădu seama că aveau să se împuște reciproc. Cei doi se aflau la cîteva metri distanță, cu picioarele depărtate, cu brațele pe lîngă trup și cu toți mușchii încordați. Aveau aproape aceeași înălțime. Se priveau pe deasupra eșarfelor. Lauren își ținu respirația.

Se mișcară amîndoi cu o iuțeală extraordinară și pistoalele explodară în același timp în liniștea din jur, împușcăturile găsindu-și ecoul între dealurile din jur.

Capitolul 10.

Ori împuşcătura, ori reacția lui Lauren o sperie pe Flame, care țîşni înnebunită, luînd-o la goană peste păşune. Lauren era prea înspăimîntată ca să țipe. Numai instinctul o forță să rămînă în şa, în timp ce calul alerga mîncînd pămîntul. Tropotul copitelor lui Flame fu însoțit de cel al altui cal, dar Lauren nu riscă să se uite în spate de teamă să nu se dezechilibreze și îngrozită de ce ar fi putut să vadă.

Cu coada ochiului, zări o coamă blondă cu cîteva secunde înainte să simtă un braț de fier apucînd-o de mijloc și ridicînd-o din şa. Picioarele i se zăbură în aer ca ale unei marionete. Închise ochii strîns și se prinse cu brațele de mijlocul bărbatului din şa cînd acesta o ridică așezînd-o în fața lui.

După ceea ce păru o veşnicie, începură să încetinească și, în cele din urmă, se opriră de tot. Inima din pieptul tare de sub capul ei îi bătea puternic în ureche. Lauren își înălță privirea și văzu niște ochi de culoarea ambrei deasupra eșarfei.

- Lauren?

Recunosc vocea și se prăbuși la pieptul lui Jared, bucuroasă că erau amîndoi în viață. El o strînsă mai tare și ea își rezemă capul de pieptul lui, închizînd ochii. Zgomotul unor copite îi tulbură liniștea. Uitase de atacatori!

- E în regulă, Jared?

- Cred că da. Doar puțin speriată, zise el. Lauren, repetă apoi încet, iar ea deschise ochii și înălță capul.

Jared își lăsă eșarfa în jos și se uită la ea. Să fi fost îngrijorare ceea ce vedea pe chipul lui? Charger scutură din cap cu neastîmpăr, scoțînd-o din starea de hipnoză provocată de acea apropiere neașteptată de Jared.

Se uită la celălalt călăreț. Semăna foarte mult cu Jared, numai că avea tenul și părul mai închise la culoare. Și el își lăsase eșarfa în jos și acum îi zîmbea prietenos, Ea se uită timidă la toți ceilalți „vaqueros” din jurul lor. Nu păreau deloc răuvoitori, ci doar curioși și puțin întristați.

- Lauren, el e Rudy Mendez, iar aceștia sînt „vaqueros” de la Keypoint - o parte din ei. Te-am speriat?

Tandrețea lui Jared o uluia.

Încuviință derutată și, apoi, amintindu-și de duel, spuse:

- Dar v-am văzut trăgînd unul într-altul,
Buzele îi tremurau.

Rudy începu să rîdă și dinții albi îi luminară chipul întunecat.

- Uneori, sînt de părere că Jared ar trebui împușcat, dar cînd ne jucăm, încercăm să greșim ținta, spuse el făcîndu-i cu ochiul. Rudy Mendez la dispoziția dumneavoastră, doamnă Lockett. Bun venit la Keypoint. Jared ar fi trebuit să vă prevină în legătură cu glumele noastre. Comitetul nostru de primire a făcut exces de zel astăzi. Ne puteți ierta?

Zîmbetul lui era atît de fermecător, încît Lauren zîmbi și ea ușor și murmură:

- Da. Îmi pare rău că v-am dat atîta bătaie de cap.

Deodată, își dădu seama că trebuia să arate groaznic. Pălăria îi căzuse de pe cap și îi rămăsese pe umeri. Părul îi scăpase din coada împletită și cîteva fire îi cădeau pe lîngă chip. Și mai rău era faptul că era ținută într-un mod cît se poate de nepotrivit pentru o doamnă în brațele lui Jared. Cînd își dădu seama că încă îl mai înconjura cu mîinile, și le retrase imediat.

Dar nu se așteptase ca Charger să tropăie nerăbdător tocmai atunci. Fiind cît pe-aci să fie trîntită la pămînt, se agăță cu disperare de ce nimeri, atingînd cu degetele umflătura tare dintre pulpele lui. Auzi o înjurătură la ureche, după care ei îi șopti:

- Nu mai face asta, pentru Dumnezeu. Prinde-te de mijlocul meu și ține-ți mîinile acolo.

Ea îl ascultă. Din fericire, Charger continuase să se miște, așa că nimeni nu-i observase gestul nesăbuit. Cu o mișcare scurtă din încheietura mîinii, Jared întoarse calul. Nu era conștient de zîmbetul stupid pe care îl avea pe chip și pe care toți ceilalți îl vedeau foarte bine.

Atît „vaqueros”, cît și Rudy se uitau stăruitor la mireasa lui Jared. Era atît de frumoasă! Cînd se auzise la fermă că Jared al lor se însura în grabă cu o fată din Est, se făcuseră tot felul de speculații neplăcute referitor la înfățișarea ei. Acum văzură de ce se grăbise șeful lor să o aducă pe fată în patul lui.

Lauren deveni din ce în ce mai stînjinită sub privirile lor și Rudy observă.

- N-are nimeni treabă? îi întrebă el pe „vaqueros”, care înțeleseseră aluzia și, unul câte unul, duseră un deget la pălărie în chip de salut, întorcându-se la cireadă. Mă duc să vă aduc calul, doamnă Lockett.

- Nu, Rudy, spuse Jared. O să parcurgem restul drumului împreună. Iapa aia probabil că e deja foarte obosită.

- E-n regulă, Jared, spuse Rudy.

„Vaqueros” fluierară și chiură după ei când Jared îl îmboldi pe Charger cu genunchiul, pornind să străbată pășunea.

- La naiba, murmură el aproape de urechea ei.

Oh, Doamne, își spuse el mișcându-se și căutând o poziție cât mai comodă.

Rudy călărea alături de ei și o văzu pe Lauren desprinzându-se ușor de pieptul lui Jared, ale cărui brațe nu prea voiau să-i dea drumul, dar Rudy le văzu relaxându-se încet. Între cei doi părea să existe o anumită încordare.

Jared vorbise foarte urât despre acea Lauren Holbrook când venise la Keypoint după înmormântarea lui Ben. îi insultase educația, inteligența și moralitatea. Rudy îl tachinase în legătură cu ea, dar, spre surprinderea lui, Jared îl informase că nici măcar nu o văzuse.

- Atunci de unde știi că e atât de îngrozitoare? Oricum, parcă ai spus că te-ai dus la Austin să o aștepți la gară.

- Am fost! exclamase Jared furios. Dar am... ah, la naiba. Las-o baltă, da?

Rudy știa că nu trebuia să insiste. După nici o săptămână, Pepe a venit la fermă cu provizii și cu vestea că Jared se însura chiar cu fata despre care susținuse că nu o văzuse și despre care spusese, totuși, că era „o puicuță șmecheră”. Ei bine, își spuse Rudy, acum a văzut-o. Și încă foarte bine.

Gloria și mama fuseseră încântate când auziseră de căsătorie, așa că Rudy își ținuse părerile pentru sine. Dacă Jared avea puțină minte, lucru de care Rudy se îndoia uneori, trebuia să o țină sub cheie. Era superbă, o adevărată doamnă și, după expresia chinuită de pe chipul lui Jared, acesta nu era deloc indiferent față de farmecele ei. Chicoti în sinea lui. Bravo ție, Lauren!

- Gloria, nevastă-mea, abia așteaptă să vă cunoască, doamnă Lockett, spuse el cu glas tare. E mai nerăbdătoare chiar decît copiii.

- Spuneți-mi Lauren, vă rog. Câți copii aveți, domnule Mendez?

- Numele meu e Rudy, zise el zîmbind. Păi, să mă gîndesc, spuse el apoi numărînd copiii pe degete. Jared, ajută-mă. Sînt șase sau șapte?

- Cînd am plecat, parcă erau șase, cu numărul șapte pe drum. Dacă cumva Gloria a născut prematur, sînt sigur că l-ați început deja pe numărul opt.

- Nu vorbi urît în fața soției tale, îl certă Rudy, dar ochii îi licăreau.

Părea cu cîțiva ani mai mare decît Jared și avea ceva familiar.

Lauren tocmai încerca să descopere despre ce anume era vorba, cînd zări ferma. Era o clădire întinsă, cu un singur nivel, din blocuri de calcar și cu acoperiș din șindrilă de cedru. Patru stîlpi din lemn de cedru susțineau acoperișul deasupra verandei care se întindea pe toată lungimea casei. Mai erau cîteva clădiri, toate construite din aceleași materiale. Țarcuri solide se vedeau în cîteva locuri. Niște copii care rîdeau și țipau se jucau prin curte, singura zonă acoperită de iarbă. Cei doi cai intrară în curte și se opriră în fața unui par. Rudy descălecă.

Jared și Lauren rămaseră nemișcați o clipă, după care el o privi și spuse încet:

- Te-ai speriat. Îmi pare rău.

Fața îi era foarte aproape de a ei. Nu exprima nimic clar, dar vocea era atît de diferită de cea pe care o folosise pînă atunci, încît ea rămase vrăjită. I se puse un nod în gît de emoție, dar reuși să spună:

- Nu-i nimic. Mi-am revenit.

Văzu din nou acea ridicare iute a colțurilor gurii lui care putea fi considerată drept zîmbet.

O luă de mijloc cu un braț și o lăsă jos. Mîna îi alunecă de pe mijloc spre subsoară, iar degetele îi atinseră ușor sînul.

Amîndoi erau amețiți de acel contact. Lauren încercă să-și revină aranjîndu-și hainele. Jared descălecă, parcă iritat. Rudy, care observase totul, inclusiv reacțiile lor, îi surprinse privirea lui Jared și îi făcu cu ochiul, dar acesta se încruntă.

Ușa casei se deschise brusc și Gloria ieși repede. Copiii, care își zăriseră tatăl și pe Jared, veniră în fugă spre ei, îmbrățișându-le picioarele, împingându-se și vrînd care mai de care să le atragă atenția.

- Lauren, Lauren, bine ai venit. Eu sînt Gloria.

Femeia o îmbrățișă cu căldură și Lauren zîmbi cînd văzu exuberanța mexicanei. Era mai mare decît ea și, deși nu avea frumusețea clasică a Elenei, era foarte drăguță. Chipul ei măsliniu sclipea de sănătate și fericire, acestea reflectîndu-se, de asemenea, în ochii ei negri. Ca și Elena, și ea aștepta un copil, deși termenul ei nu era chiar atît de apropiat. Purta o fustă neagră și o bluză largă pe deasupra. Părul negru și lucios îi era strîns la spate într-un coc.

- Îți mulțumesc, Gloria. Mă bucur foarte mult că sînt aici. Sper că vizita noastră nu vă deranjează prea mult.

- Nu, nu. De fapt, asta e casa lui Jared. Mă bucur teribil de mult că tîlharul a adus, în sfîrșit, o mireasă aici. De ani de zile mă țin de capul lui să se însoare. Acum sînt fericită că a așteptat. Sînt convinsă că și el.

Rîse și îl ciupi pe Jared de amîndoi obraji, trebuind să se ridice pe vîrfuri ca să ajungă. El se aplecă și o sărută apăsător pe gură, strîngînd-o în brațe.

-- Dacă Rudy te-ar lăsa să stai mai puțin în pat, am fugi amîndoi, nu-i așa, Gloria? spuse el îmbrățișînd-o cu putere și dîndu-i o palmă peste șezut, Dar ea îl împinse, prefăcîndu-se supărată.

- Cînd ai mireasa aici, tu strîngi în brațe o femeie grasă și însărcinată! Să-ți fie rușine, Jared Lockett, spuse ea zîmbindu-i cu afecțiune.

Atîta familiaritate o uimi pe Lauren, dar totul o șocase în legătură cu obiceiurile, celor din acea zonă. Rudy împinse copiii spre ea.

- Lauren, ți-i prezint pe James, John, Maria, Ana și Lucy. Cine lipsește? întrebă el.

- Consuela, spuse o voce pițigăiată de băiețel. E mică. Doarme în casă, îi explică el lui Lauren.

- Copii, ea este soția lui Jared, Lauren. Aceasta se uită la chipurile ridicate spre ea și întîlni cinci priviri curioase. Una din fetițe, Ana, de cinci ani, șopti reverențios:

- Ești foarte frumoasă.

Lauren zîmbi și, coborîndu-se la nivelul copilului, spuse:

- Același lucru aveam de gînd să-l spun eu despre voi.

- Masa e gata. Haideți înăuntru, spuse Gloria luînd-o de braț pe Lauren și conducînd-o spre casă.

Pentru Lauren fiecare pas era chinuitor, căci mușchii pulpelor și șezutul o dureau îngrozitor.

Intrară într-o încăpere spațioasă. Într-un capăt era un perete de piatră cu un cămin foarte mare. În celălalt capăt se afla un colț pentru servit masa care conținea o masă, un bufet și un dulap cu porțelanuri. Iar la mijloc era un living-roo'm confortabil care emana foarte multă căldură. Erau cîteva canapele lungi, fotolii, covoare viu colorate răspîndite pe podeaua din dale de piatră, tablouri înfățișînd aspecte din cultura Vestului, rafturi pline de cărți și un birou. Lui Lauren îi plăcea foarte mult.

Două holuri porneau din acea încăpere foarte mare și ea bănuia că duceau spre dormitoare. O altă ușă, din partea sufrageriei, știa că trebuia să dea în bucătărie. Gloria fu extrem de încîntată cînd Lauren o felicită pentru decor.

- Hai să-ți arăt camera lui Jared. Am încercat să o aranjez și să adaug cîte ceva feminin. Știi doar cît de groaznic poate să arate camera unui burlac.

Lauren habar nu avea cum arăta camera unui bărbat. Se albi la față cînd auzi cuvintele „camera lui Jared”.

Străbătură holul și Gloria deschise o ușă care dădea într-un dormitor mare, cu ferestre largi ce ofereau priveliștea unor dealuri și a rîului în depărtare. Era superb.

Mobilierul consta dintr-un scrin cu o oglindă pentru bărbierit deasupra, un fotoliu cu un taburet și un dulap de haine, pe care Gloria îl deschise pentru a-i arăta că împinsese toate lucrurile lui Jared într-o parte.

Lucrurile lui Jared!

Un pat mare de mijloc domina încăperea și o măsuță se afla alături,

- Am adus asta pentru tine, Lauren, spuse Gloria. A fost tot ce- am putut să găsec pe-aici, adăugă ea și arată spre o măsuță de toaletă pe care erau un lighean mic și o cană.

Oglinda era pătată și tulbure.

- Pepe o să aducă altceva cînd o să vină încoace data viitoare.

Luă dezamăgirea lui Lauren drept nemulțumire.

- E bine? întrebă ea cu timiditate.

- Nu!... adică, da. Totul e foarte frumos, Gloria. Te-ai deranjat foarte mult și apreciez mai mult decît îți poți închipui, dar...

Tăcu brusc, neștiind ce să mai spună și se uită neputincioasă spre soțul ei, care rămăsese în prag alături de Rudy. Jared părea la fel de derutat ca și ea.

Rudy stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele și gleznelor încrucișate și se distra teribil. Ochii îi licăriră cînd se uită la Jared și spuse;

- Gloria și cu mișe o să vă lăsăm acum să vă spălați. După aceea o să mîncăm. Știu că trebuie să fiți lihniți de foame, dar nu vă grăbiți.

- Eu... cred că o să mă duc la baracă să-i salut pe băieți. O să mă spăl acolo.

Înainte să apuce cineva să obiecteze, Jared ieși repede, lăsîndu-i în urmă pe Gloria foarte surprinsă, pe Rudy, mai puțin surprins, și pe Lauren, care răsuflă ușurată.

La naiba! își spuse Jared în timp ce traversa curtea. Nu se gîndise deloc la dormitoarele de la fermă. Rudy și familia lui le ocupau pe toate, în afară de al lui. Îi plăcea camera lui. Nu voia să renunțe la ea, dar nici nu avea cum să-i ceară romanticei Gloria să o mu'te pe soția lui - mireasa lui - în altă cameră.

Și mai enervant era gîndul de a-și petrece noaptea în aceeași încăpere cu Lauren. Jurase în sinea lui să nu se atingă de ea. Numai un călugăr de nouăzeci de ani ar fi putut să stea într-un spațiu atît de intim cu ea, fără să...

Trebuia să găsească o soluție. Cît mai repede.

După o scurtă toaletă, Lauren se duse în încăperea cea mare pentru a lua prînzul și văzu la masă o femeie singură. Era frumoasă și de origine mexicană, iar pe Lauren o uimi ținuta ei. Era dreaptă și mîndră și, totuși, senină.

Era scundă și cu un trup delicat. Părul negru cu șuvițe cărunte era strîns într-un coc lucios la ceafă. Purta o rochie neagră cu guler înalt. Nici o bijuterie sau vreo altă podoabă nu exista pentru a-i diminua severitatea. Chipul ei avea o perfecțiune de carne. Niște sprîncene netede și frumos conturate se arcură deasupra unor ochi negri

și triști. Nasul îi era drept și subțire, iar deasupra bărbiei delicate gura era frumos formată.

Zîmbi sincer cînd o văzu pe Lauren înaintînd timidă spre ea.

- Lauren Holbrook Lockett. Eu sînt Maria Mendez. Bine ai venit la Keypoint.

- Señora Mendez, îmi face o nespusă plăcere să vă cunosc. Sînteți mama lui Rudy?

- Da, răspunse ea absentă în timp ce îi studia chipul. Ești, într-adevăr, frumoasă, așa cum zicea el. Dorea tare mult să te vadă aici. Cred că a făcut bine ce-a făcut.

- Vă referiți la Ben?

Lauren era uimită cît de multe știa femeia aceea în legătură cu planurile lui Ben în privința ei.

Femeia încuviință.

- Mi-a povestit de tine ultima oară cînd l-am văzut.

Părea să vrea să spună mai mult, dar tocmai

atunci Jared intră cu cîte un copil sub fiecare braț și cu un altul pe umeri. Acesta din urmă se ținea cu toată puterea de părul lui. Toți rîdeau și țipau, iar ceilalți veneau în urma lor alergînd.

- Ia-mă și pe mine, Jared!

- Nu, pe mine.

- Te rog, Jared, ia-mă pe mine acum.

Gloria intră pe ușa dinspre bucătărie bătînd din palme.

- Lăsați-l în pace pe Jared. Abia a sosit. O să aveți destul timp să vă jucați mai tîrziu.

Haideți la masă și nu cumva să văd vreo mîină murdară.

Copiii o ascultară fără tragere de inimă și se așezară la masă. Jared își trecu degetele prin păr și își aranjă cămașa care îi ieșise din pantaloni în timpul hîrjonelii.

Lauren nu și-ar fi închipuit niciodată că lui Jared îi plăcea să se joace cu copiii, dar el rîdea în timp ce își netezea cămașa peste pieptul lat. Cînd își supse burta pentru a o vîrî în pantaloni, privirea lui Lauren alunecă mai jos. Încercă să înghită nodul familiar care i se pusese în gît.

Jared își înălță capul brusc și o privi ca și cum ar fi auzit-o strigîndu-l. Ea își împletise părul din nou și renunțase la mănuși, jachetă și pălărie. Bluza i se mula pe sîni, făcîndu-i

să pară și mai moi, și mai ispititori decît altă dată. Fusta strîmtă îi afișa feminitatea ca pe un drapel. Jared își șterse palmele umede de pantaloni și se sili să nu se mai uite în acel punct în care se întîlneau pulpele ei. Înaintînd, bombăni la adresa slăbiciunii lui fizice.

Ochii i se luminară, plini de afecțiune, cînd o zări pe Maria Mendez la masă, și erau atît de calzi cum Lauren nu-i mai văzuse niciodată.

- Maria, ce mai faci? o întrebă el și, ocolind masa, o îmbrățișă cu putere.

Oliviei nu i se adresase niciodată cu asemenea căldură.

- Jared, tocmai am cunoscut-o pe Lauren și cred că mireasa ta e minunată.

Jared îi aruncă o privire lui Lauren și murmură:

- Da... eh, îți mulțumesc.

Veni și Rudy înăuntru, iar Gloria aduse ultimul platou din bucătărie, așezîndu-l pe masă. Începură să mănînce. Era o gălăgie și o zarvă continuă și lui Lauren îi plăcu foarte mult în comparație cu mesele plicticoase din casa tatălui ei, cu cele lipsite de gust și monotone din casa parohială și cu cele tăcute și încordate din casa Oliviei.

Toată lumea sporovăia, povestind lucruri de mare importanță sau total ne semnificative. Rudy le spuse de incidentul „duelului” și, în timp ce copiii rîdeau de greșeala lui Lauren, Gloria și Maria îi certau pe bărbați pentru nesăbuița lor.

Stăteau înghesuiți în ciuda lungimii mesei, iar Gloria îi așezase pe Lauren și pe Jared alături. Coatele li se atingeau mereu ori de cîte ori ridicau tacîmurile sau paharele. De cîteva ori, genunchii sau coapsele li se lipeau sub masă. Chiar dacă cineva observa la un moment dat două furculițe rămînînd suspendate în aer înainte de a ajunge la două guri surprinse, nu spunea nimic.

Rudy observă și chicoti de fiecare dată. Între cei doi se dădea o luptă serioasă. Avea să fie interesant de privit - înfrîngerea lui Jared cel Mare de către o mîină de fată care abia dacă-i ajungea pînă la umăr.

După ce terminară de mîncat, bărbații plecară să se ocupe de treburile care niciodată nu se sfîrșeau la o fermă. Lauren îi privi îndreptîndu-se spre unul din țarcuri. Erau îmbrăcați aproape identic și aveau același mers legănat. Amîndoi aveau umerii lați, șoldurile înguste și picioare lungi. Amîndoi își puseseră apărătoare de piele peste pantaloni și mănuși de piele.

- Din spate sînt identici, spuse Lauren meditativ.

Gloria se afla lîngă ea.

- Da, cred că oricine și-ar da seama că sînt frați.

Lauren se întoarse brusc și o privi uimită.

- Frați? întrebă ea.

Gloria era mirată.

- Păi, da. Credeam că știi că Rudy ți-e cumnat.

Era surprinsă că Jared nu îi spusese soției sale despre gradul lor de rudenie.

- Doamna Mendez și..., șopti Lauren, încă încercînd să priceapă.

- Maria și Ben, spuse Gloria în locul ei, iar cînd văzu expresia șocată de pe chipul ei, trăsăturile Gloriei se răciră și ea adăugă: Nu-i judeca prea aspru. S-au iubit foarte mult.

Maria a trăit împreună cu Ben aici aproape patruzeci de ani.

- Bine, dar... Olivia era soția lui, protestă Lauren cu un glas stins.

Ben trăise în adulter? Ben al ei?

- Ai stat cu Olivia, spuse Gloria. Ai văzut ce fel de femeie este. Încă de cînd Ben a adus-o din New Orleans, ea i-a făcut viața un calvar. A insistat să trăiască în Coronado și n-a vrut să aibă nimic de-a face cu ferma. Și-a asumat răspunderea băncii. Maria era fiica unuia din primii „vaqueros” pe care Ben i-a angajat să-l ajute la fermă. S-au îndrăgostit imediat unul de celălalt.

Da. Lauren își dădea seama foarte bine cum se întîmplase acest lucru. Bînda și senina Maria și robustul și virilul Ben. Se potriveau, probabil, foarte bine. El îi dăruise protecție și dragoste, iar ea îi dăruise mulțumire sufletească și un fiu. Fericire. Oriunde o puteai găsi. Era, oare, ceva atît de greșit? Cu cîteva săptămîni în urmă, Lauren ar fi fost scandalizată dacă ar fi auzit de o asemenea situație, dar acum...

Oare acel ținut avea să-i schimbe și convingerile?

- Cei doi fii ai lui Ben Lockett țin foarte mult unul la celălalt, spuse Gloria privind pe fereastră la cei doi frați care se îndepărtau călare. Rudy acceptă faptul că nu poate purta numele familiei și că nu este moștenitorul legal. Ben l-a iubit și el știa asta foarte bine. În testamentul lui Ben scria foarte clar că, atîta timp cît va exista Keypoint, fiii lui Rodolfo

Mendez vor împărți ferma în mod egal cu fiii lui Jared Lockett. E trist, nu-i așa? continuă ea văzînd că Lauren tace, urmărindu-i cu privirea pe cei doi bărbați care dispărură din raza lor vizuală. Maria n-a putut să se ducă nici la înmormîntare. Și nici primul lui fiu n-a putut. Dar Ben a fost aici cu cîteva zile înainte de a muri. Ne-a vorbit de tine, Lauren, și ne-a promis că o să te aducă foarte curînd. Acea a fost cea din urmă noapte pe care a petrecut-o împreună cu Maria. Sper că au făcut dragoste pînă-n zori. Fusese plecat mai mult de o lună și, așa cum îl știi eu pe Ben, au făcut.

- Sînt... sînt sigură că au făcut, spuse Lauren roșind.

Gloria luă faptul că stătea cu capul plecat drept un semn de oboseală.

- Ar fi trebuit să mă oprești din pălăvrăgeală. Probabil că ești obosită. Ce-ar fi să te duci să dormi puțin?

- Sînt puțin cam obosită, mărturisi Lauren. Dar îți mulțumesc că mi-ai povestit toate aceste lucruri. Acum înțeleg totul mai bine.

Chipul Gloriei deveni din nou cald și femeia o sărută pe Lauren pe obraz.

Aceasta se duse apoi în dormitorul care îi aparținea lui Jared. îi aparținea, într-adevăr. Toate lucrurile purtau amprenta lui. Mișcîndu-se prin cameră, Lauren avea impresia că îi simte prezența. Dezbrăcîndu-se încet, aproape că avea senzația că își scoate hainele în fața lui.

Se întinse pe pat, avînd senzația ciudată că era și el acolo. își plimbă mîna peste cuvertură și se întrebă cîte nopți o fi stat chiar în locul acela. Era un gînd tulburător. Închise ochii și căzu într-un somn adînc, imaginîndu-și că acei ochi ca ambra o priveau.

Capitolul 11.

Lauren făcu o baie înainte de cină. Gloria i-a spus că Ben trăsese apă dintr-un rezervor cu cîțiva ani în urmă, așa încît bucătăria și două băi aveau apă curentă. Totuși, nu exista un boiler. Cîte un mangal mic era așezat într-un colț în fiecare baie, pe care, în permanență, se afla cîte o oală mare din cupru cu apă caldă.

- Singura regulă, îi spuse Gloria zîbind, e că, după ce golești oala, să o umpli la loc pentru următoarea persoană. Ah, și Jared m-a rugat să-ți dau asta, adăugă ea întinzîndu-i o sticlă maron.

- Ce-i asta? Întrebă Lauren.
- Soluție pentru frecție, răspunse Gloria amuzată.

Pepe sosise mai devreme și le dusesese bagajele în dormitor. Cele ale lui Jared se aflau lângă ale ei. Observă că una din valize fusese deschisă. Ce avea să facă dacă o va urma în cameră în seara aceea? Se părea că soții Mendez se așteptau ca acest lucru să se întâmple. Își impuse să se calmeze și intră în sufragerie.

În mod ciudat și, spre deosebire de masa de la prînz, acum era liniște. Pe masă se aflau lumînări, porțelanuri și cristaluri, în locul vaselor de pămînt de mai devreme.

- Unde sînt copiii? Întrebă Lauren aducînd o tavă cu mîncare.
- Îmbăiați și în pat, spuse Gloria oftînd. O cină liniștită e singurul lux pe care ni-l permitem eu și Rudy.

Jared și Rudy intrară de pe verandă, unde băuseră cîte un whisky. Jared stinse trabucul în cea mai apropiată scrumieră. Se spălase, se pieptănase și purta o cămașă curată. Probabil că o scosese din valiză cînd era în baie.

Rudy se duse spre Gloria și o îmbrățișă, săru- tînd-o într-un mod care o uimi pe Lauren. Își murmurau cuvinte calde, fără să se simtă stingheriți față de ceilalți doi din încăpere.

Jared se uita pe fereastră, cu degetele mari agățate de găicile pantalonilor săi strîmți. Lauren stătea în mijlocul camerei timidă și pipăindu-și nervoasă ceasul de la piept. Văzîndu-i pe Rudy și pe Gloria purtîndu-se cu atîta afecțiune, se trezi tînjind după o asemenea apropiere între ea și Jared. Ceva în interiorul ei ar fi vrut să strige la el, să se ducă spre el.

Tocmai se pregătea să facă un pas șovăielnic în direcția lui, cînd Maria, care apăruse chiar atunci, exclamă:

- Ce-i asta? Tinerii căsătoriți se poartă ca doi străini și cei cu mai multă vechime se giugiulesc ca doi porumbei?
- Exact asta voiam să spun și eu, zise Rudy venind spre Lauren și luîndu-i mîinile într-ale sale. Dacă soțul ăsta al tău n-are de gînd să te sărute, o s-o fac eu. Bun venit în familia noastră, Lauren, zise el și o sărută ușor pe ambii obraji.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Totuși, Jared nu păru tulburat și se apropie de masă. Cu o mișcare scurtă din cap, îi făcu semn lui Lauren să se așeze pe scaunul pe care i-l trăsese. Cu obraji în flăcări, ea se conformă și ceilalți o urmară, ciudat de tăcuți.

Conversația fu plăcută; cei din familia Mendez puteau discuta lejer despre orice. Unele subiecte o făcură pe Lauren să se simtă stînjinită. Castrare, însemnare cu fierul, gestație. Sybil ar fi avut palpitații o lună întreagă.

Lauren și Gloria spălară vasele. Aceasta din urmă refuză categoric ajutorul Mariei, deși îi mărturisi lui Lauren că ar fi vrut tare mult să aibă pe cineva care să o ajute la îngrijirea casei și în privința copiilor.

Cînd se alătură bărbaților și Mariei în living-room, Lauren observă încîntată că Jared nu bea. De pe chipul lui dispăruse acea aroganță ostilă în spatele căreia se ascundea, de obicei, ca după un scut. Părea relaxat și... da, fericit. Era cu totul altul față de cel care locuia în acea casă superbă, dar rece, din Coronado.

Stătea leneș într-un fotoliu, cu picioarele întinse. Ea își lăsă privirea să lunece de-a lungul lor, așa cum făcuse prima oară cînd îl văzuse, în căruță. Umflătura din locul de îmbinare a pulpelor continua să o fascineze. Își feri privirea repede.

Gloria se așeză lîngă Maria pe una din canapele și începu să-i povestească despre ce făcuse unul din copii. Bărbații discutau despre problemele fermei. Neavînd ce să facă altceva, Lauren se duse spre rafturile de cărți. Își scoase ochelarii din buzunarul fusteii, și-i puse la ochi și începu să le studieze. Găsi cîteva volu'me care o interesau și le luă, așezîndu-se pe un fotoliu lîngă o lampă.

În scurt timp deveni absorbită de o carte în care se descria stilul de viață al comanșilor. Auzi ca prin vis cînd Rudy se ridică și se îndreptă spre bucătărie întrebînd dacă mai dorea cineva cafea.

Mai citi cîteva pagini înainte să-și ridice privirea. Tresărind, își dădu seama că Jared se uita la ea prin fumul albăstrui al trabucului. Nu avea expresia lui obișnuită, rece și implacabilă, ci o privea aproape cu tandrețe și cu un zîmbet stins pe buze.

Se uită apoi la mîna ei, care mîngîia absentă ceasul. De ce, oare, degetele ei subțiri atingeau mereu acei ceas? Ce semnificație avea pentru ea? Își dădu seama că știa foarte puține lucruri despre ea.

Cînd o ținuse lipită de el pe cal în ziua aceea, avusese nevoie de toată voința lui pentru a nu-i săruta ceafa pe care se odihneau cîteva șuvițe de păr negru ca abanosul. Ar fi călărit o sută de mile cu ea în brațe. Ce dulce durere cunoscuse de fiecare dată cînd trupul ei se izbise de al lui.

Amintirea acelei scurte atingeri a sînului ei era vie în mintea lui. Se convinsese că nu o făcuse intenționat. Fusesse ceva întîmplător. Dar fusesse bucuros cînd i-l simțise tare și plin. Măcar dacă ar fi putut vedea...

Deveni rigid cînd își dădu seama încotro i se îndreptau gîndurile. Adu-ți aminte doar cum a ajuns aici, se avertiză el. Nu e deloc floarea fragilă și nevinovată care pare cu ochelarii ăia ridicoli, ci e o ticăloasă mică și vicleană. Ceea ce-mi trebuie e o tăvăleală cu o fîrfă ascultătoare. O pereche de pulpe dornice și desfăcute și nu-mi va trebui mult să mi-o scot din minte pe această fiică de preot.

Lauren văzu că expresia de tandrețe îi dispăruse de pe chip și, deprimată, lăsă cartea la o parte și își scoase ochelarii.

- Noapte bună tuturor, spuse Maria cînd Rudy se întoarse cu o cană de cafea din bucătărie. Mă duc la culcare. Lauren, zise ea apoi oprindu-se în fața fetei și luîndu-i chipul în mîini, mă bucur tare mult că ești aici cu noi. Lui Ben i-ar fi plăcut să se afle și el alături de noi. De fapt, cred că a și fost.

O sărută pe obraz și se depărtă încet.

- O să sufere întotdeauna din cauza pierderii lui, spuse Rudy cînd silueta ei dispăru.
- Așa e, zise și Gloria offînd. Mă duc și eu la culcare, adăugă ea apoi și se îndreptă spre fotoliul lui Rudy.

Se sprijini pe ambele brațe ale fotoliului și el putu să-i vadă sîinii mari care abia puteau fi reținuți de cămașa de sub bluză. Se sărutară îndelung și el îi cuprinse mijlocul îngroșat.

- Încălzește-mi locul. Vin și eu peste cîteva minute, îi spuse el cînd se desprinse, în sfîrșit, din îmbrățișare.

- Nu-l ține mult pe Jared. Nu uita că e luna lui de miere, zise ea șicanator.

Jared se mișcă ușor în fotoliul lui.

- Nu-i nici o problemă, Gloria. O să mă duc să joc o partidă de poker la baracă. Cîțiva băieți m-au invitat și știi că partidele astea pot să dureze și o noapte întreagă uneori.

Încercă să pară vesel, dar nu reuși.

- O partidă de poker! exclamă Gloria. Ce naiba...

O privire aspră din partea lui Rudy o făcu să tacă.

Se uită la Lauren, care stătea rigidă în umbră lîngă ușa.

- Lauren, o să te conduc în cameră, spuse Gloria cu compătimire în glas.

- Noapte bună, doamnelor, spuse Rudy cu blîndețe.

- Noapte bună, Rudy. Noapte bună, Jared, șopti Lauren răgușită.

- Noapte bună, Lauren, zise Jared cu nonșalanță studiindu-și o unghie.

Gloria îi aruncă o privire ucigătoare cumnatului ei și apoi plecă împreună cu Lauren.

Lauren se întorcea cînd pe o parte cînd pe alta în patul cel mare de cîteva ore. Îl auzise pe Rudy intrînd în camera de vizavi și șoapta caldă a Gloriei înainte ca el să închidă ușa. Acest lucru se întîmplase cu mult timp în urmă, iar în casă era liniște. Luna strălucea, învăluind dormitorul într-o lumină nepămînteană.

Tresări cînd auzi niște pași apropiindu-se încet de ușa camerei. Se întoarse cu spatele, prefăcîndu-se că doarme.

Tot trupul i se încorda cînd Jared intră în cameră. Ridică una din gențile care rămăseseră în mijlocul încăperii, căci auzi o cataramă zăngănind. Cîteva minute nu se mai auzi nimic și apoi geanta fu lăsată din nou jos.

El se apropie pe nesimțite de marginea patului. Lauren simți un vag miros de tutun și de piele cînd se aplecă deasupra ei. Stătu astfel cîteva clipe de chin, neclintit și tăcut. Lauren era conștientă de fiecare suflare a lui. Simți apoi atingerea ușoară a degetelor pe obraz. Gîtlejul i se strînse și inima îi bătea atît de tare, încît avu impresia că îi va sparge pieptul. În cele din urmă, el se întoarse, își luă bagajele și ieși, închizînd ușa încet.

Mirosurile rămaseră ca să-i tortureze simțurile.

-A plecat?

- Da, Lauren. A plecat înainte de ivirea zorilor, spuse Gloria privind-o cu milă pe proaspăta, ei cumnată.

I se rupea inima pentru fata aceea al cărui soț se purta atît de groaznic cu ea. Cînd Rudy intrase în cameră cu o seară înainte, discutaseră despre relația ciudată dintre Jared și soția lui. Părea să fi fost o căsătorie de conveniență, dar Rudy nu își putea da seama care erau motivele. Nu știa decît că trebuiau să fie al naibii de esențiale pentru viața lui Jared dacă acesta se lăsase convins să se însoare.

- Unde a plecat? întrebă Lauren căreia i se strînsese inima cînd Gloria îi spusese că Jared luase cu el provizii cît să-i ajungă pentru cîteva zile.

- S-a dus să rezolve niște probleme în partea vestică a fermei. S-a auzit că niște rîșl ne ucid vitele. Nu-ți face griji pentru el, Lauren. O să se întoarcă în curînd, sînt sigură.

Nu îi spuse că oricare din „vaqueros” care lucrau la Keypoint ar fi putut să rezolve acele treburi.

- Da, sînt sigură, murmură Lauren.

Cu cîteva zile în urmă, îi fusese groază să-l vadă pe Jared, iar acum, gîndul de a nu-l vedea tot timpul i se părea îngrozitor. Ce se întîmpla cu ea? Se simțea respinsă, abandonată. Acea trebuia să fie luna ei de miere!

Frecția nu-i alungase toată durerea din picioare și din fese, dar, cînd Rudy o întrebă dacă nu ar fi vrut să călărească în după- amiaza aceea cu el, ea răspunse afirmativ. Viața de la fermă era excelentă. Voia să-i cunoască toate aspectele, să-i savureze energia, vigoarea. Acela era pămîntul lui Ben. Keypoint era creația lui. Și, la fel ca ei, era plină de viață. La Keypoint, Lauren se simțea și mai aproape de omul care o adusese acolo cu dorința ca ea să devină o parte din fermă.

Din moment ce absența lui Jared se prelungi, ea își făcu un obicei din a călări împreună cu Rudy sau cu cîțiva „vaqueros” după- amiaza. Dimineața se juca cu copiii celor doi Mendez, care o învățau spaniola. Izbucneau în rîsete cristaline ori de cîte ori ea înțelegea un cuvînt greșit sau îi era greu să-l pronunțe. Uneori le citea înainte de culcare. Lui Lauren îi plăcea, de asemenea, să stea în compania Gloriei și, în cu- rînd, cele două femei deveniră prietene foarte bune. Lauren avusese atît de puține prietene, încît prețuia foarte mult acea nouă relație.

Îi plăceau și momentele pe care și le petrecea cu Maria Mendez. Aceasta stătea mai tot timpul închisă în camera ei, obicei pe care îl luase după moartea lui Ben. Chiar și

atunci cînd era alături de ei, părea retrasă, ca într-un vis, ruptă de realitate. Lauren avea impresia că, în acele clipe, părea extrem de liniștită și își închipuia chiar că, probabil, comunica cu Ben pe un tărîm unde nimeni altcineva nu putea pătrunde.

Prima săptămînă trecu repede. Inima lui Lauren tresărea de fiecare dată cînd auzea tropăit de copite, dar continua să fie dezamăgită. Tot timpul scruta orizontul după armăsarul cel mare și călărețul lui cu pălărie cu boruri mari, dar în zadar.

Se obișnuie cu viața de la fermă atît de mult, încît Gloria și Rudy erau uluiți.

„Vaqueros” își scoteau pălăriile în fața ei cu respect și murmurau:

•- Bună dimineața, doamnă Lockett. Iar ea le răspundea, spunîndu-le fiecăruia pe nume. Toți o plăceau și o respectau.

Într-o zi fu oprită cu timiditate de un cowboy mexican, care avea niște ochi negri, jucăuși.

-- Señora Lockett, eu sînt Carlos Rivas, soțul Elenei, spuse el răsucindu-și sombrero-ul în mîini.

- Mă bucur tare mult să te cunosc, Carlos! exclamă Lauren. Ce mai face Elena?
- Crede că peste puțin timp o să vină copilul.
- Te rog să mă anunți cînd se va întîmpla. Transmite-i salutări din partea mea.
- Si señora.

Îl văzu, de asemenea, și pe enigmaticul comanș, Thorn. Acesta nu-i vorbise niciodată, dar își scotea pălăria ori de cîte ori se vedeau. Pe chipul lui nu se citea niciodată nimic, dar Lauren avea impresia că ochii lui nu scăpau absolut nimic. Spera că părerea lui despre ea era bună. O intimidă cu chipul lui întunecat și sever și cu cozile acelea lungi și împletite, deși instinctul îi spunea că era prieten.

La zece zile după plecarea sa, Jared se întoarse. Apăru într-o seară chiar înainte de cină, obosit și murdar. Era plin de praf din vîrfurile cizmelor pînă la pălărie.

- Eh, ia te uită cine a apărut, spuse Rudy stînd cu mîinile în șolduri și uitîndu-se la Jared de parcă ar fi fost ceva respingător.

- Am ajuns la timp pentru cină? Am călărit ca naiba ultimele cîteva ore. M-am săturat de mîncarea în aer liber.

- Te așteptăm, Jared. Du-te și spală-te înfii și lasă-l pe Charger în grija cuiva de la grajduri, îi spuse Gloria cu răceală, iar el se uită pe rînd la acele fețe care îl priveau cu reproș.

Lauren nici măcar nu se uita la el, ci stătea cu capul plecat. El se simțea ca un intrus.

- Mă întorc Imediat, mormăi el și ieși.

Inima lui Lauren bătea cu putere. Deși el nici nu privise în direcția ei, ea îi simțise prezența ca și cum ar fi atins-o. Conversația continuă în jurul ei în timp ce îl așteptau cu toții pe Jared.

Acesta se întoarse după ce își scosese apărătoarele, vesta de piele, eșarfa și pintenii. Purta o cămașă curată și părul îi era încă umed după baia pe care tocmai o făcuse în baracă.

Traversă încăperea spre Maria, pe care o sărută pe obraz. Ea fu singura care îl salută cu căldură. Sărutul pe care intenționase să i-l dea Gloriei pe obraz sfîrși undeva în aer, căci ea întoarse capul iute, iar Rudy îi strînse mîna, fără să-l tachineze ca de obicei. El se așeză apoi la locul lui, lîngă Lauren, și abia atunci i se adresă:

- Bună, Lauren.

- Bună, Jared. Călătoria ta... s-a bucurat de succes?

- Am împușcat doi rîși și am trecut pe la cîțiva din fermieri^ cărora le permitem să folosească apa noastră. În general, a fost lipsită de evenimente.

Părea să nu mai fie nimic de spus, așa că începură să mănînce. Dar Lauren era agitată și nervoasă și, cînd unul din copii strigă din dormitor, ea se ridică repede de la masă, nerăbdătoare să se depărteze cît mai mult de persoana dominantă de lîngă ea.

- Nu știu ce o să facem cînd Lauren o să plece cu tine înapoi, Jared. Am ajuns să ținem cu toții atît de mult la ea, spuse Gloria căreia îi venea să-i dea o palmă cînd îl văzu ridicînd din umeri cu indiferență, dar continuă netulburată: Copiii o adoră și ne-a ajutat foarte mult pe-aici, nu-i așa, Maria?

- E o fată minunată, Jared. Ai mare noroc că Ben a adus-o aici.

Jared scoase un mormăit.

Rudy rîse ușor.

- Cunosc cel puțin o duzină de tipi care s-ar bucura tare mult dacă ai avea un accident mortal, Jared. Ar sufla-o cât ai zice pește.

Jared îl privi încruntat.

- Când naiba s-a aflat ea în prezența vreunui „vaquero”?

- În fiecare zi când iese să călărească. Habar n-ai cât de dornici erau să-i răspundă la întrebări. E o fată care învață foarte repede.

- Sînt convins, mormăi Jared cu gura plină.

Lauren se întoarse și își reluă locul. Rudy se ridică să-i țină scaunul, în timp ce Jared privea morocănos vasul cu crizanteme din mijlocul mesei.

- Un loc pe care Lauren nu l-a văzut e Pecan Creek. Ai putea s-o duci acolo într-o zi pînă nu se răcește vremea prea tare.

Gloria înțelese unde voia să bată Rudy.

- Ce-ar fi să vă duceți chiar mîine? Ați putea să vă luați de mîncare și să petreceți cîteva ore în doi.

- Nu cred că... încep Lauren.

- Nu mîine, o întrerupse Jared. Am prea multă treabă pe aici.

- Prostii; interveni Maria, căci nu avea de gînd să stea cu mîinile în sîn și să vadă cum unul dintre cele mai strălucite planuri ale lui Ben se ducea de rîpă din cauza încăpățînării lui Jared. Ai fost plecat aproape două săptămîni. Meriți și tu o zi liberă. O să plecați în zori și o să supraveghez personal împachetarea mîncării. Știu exact ce vă place. Ai grijă să iei și sacul gros în care să aduni alune. Or să ne trebuiască de Ziua Recunoștinței și de Crăciun pentru prăjituri. Îți aduci aminte cum vă trimiteam pe tine și pe Rudy în fiecare toamnă? Ben vă dădea cîte un bănuț pentru fiecare alună pe care o aduceați. Au fost vremuri frumoase, spuse ea cu melancolie și, dregîndu-și glasul, adăugă: Da, o să vă duceți mîine.

Chestiunea părea aranjată. Jared îi aruncă lui Rudy o privire ucigătoare, dar acesta zîmbi, pârînd inocența întruchipată. Maria și Gloria își zîmbiră conspirativ, iar Lauren mîngîia ceasul, care tremura pe pieptul ei.

- La naiba, ce-ai fi vrut să fac, Rudy? Am încercat totul. Ei vor centrala electrică și noi vrem calea ferată. Ne au la mîină.

-- Nu știu, dar trebuie să faci ceva! Ben ar fi început mai degrabă un război decît să-i lase pe ticăloșii ăia pe pămîntuî lui.

Femeile, care se aflau în încăperea cea mare, se priviră cînd auziră glasurile furioase de pe verandă, unde Jared și Rudy se retrăseseră după cină pentru a fuma cîte un trabuc. Maria lăsă de o parte ceva ce cosea, Gloria se opri din a înșira niște mărgele pe ață pentru Lucy, iar Lauren lăsă cartea pe care o citea să-i cadă în poală.

Numai ea știa ce subiect provocase o asemenea izbucnire din partea celor doi frați. Glasurile de afară reveniră la normal, iar femeile își reluară activitățile. Din cînd în cînd, cîte un cuvînt sau o frază tot mai răzbeau pînă la ea.

Cînd Rudy și Jared se întoarseră în casă, păreau posomorîți. Amîndoi se uitară imediat la Lauren, Jared cu ostilitate, Rudy cu ceva asemănător cu mila.

Deci, își zise ea, Jared i-a dezvăluit fratelui său împrejurările în care ne-am căsătorit. O clipă se temu că Rudy avea să-și schimbe părerea, că avea să o condamne pentru hotărîrea pe care o luase. Dar chipul lui deschis, prietenos și compătitor o asigură că nu era vorba de așa ceva.

- Dacă trebuie să plecăm la Pecan Creek mîlne, să fii gata dis- de-dimineată, îi spuse, iar Jared ieși, după ce i se adresă lui Lauren cu entuziasmul unui prizonier care își așteaptă execuția în zori. Nimeni nu se mai întrebă unde avea să doarmă în noaptea aceea.

Gloria și Rudy se duseră în camera lor. Lauren puse cartea la loc pe raft și, scoțîndu-și ochelarii, se duse la fereastră. Văzu silueta înaltă și zveltă îndepărtîndu-se spre baracă.

Nu își dădu seama că Maria era în spatele ei decît în clipa în care aceasta îi cuprinse mijlocul subțire.

- Ben s-a împotrivit iubirii pentru mine ca un nebun, Lauren. Amîndoi sînt duri și puternici. Tandrețea nu-i stă în fire lui Jared. Nici politețea. Fii răbdătoare cu el.

Lauren nu putea să vorbească de teamă să nu plîngă. Se întoarse și o îmbrățișă repede pe Maria, după care se retrase în intimitatea camerei ei. Camera lui Jared.

Gloria o ajută pe Lauren să își împletească părul în felul cu care se obișnuise deja. Purta aceleași haine ca în dimineața în care ea și Jared veniseră la Keypoint. Costumul

care atunci i se păruse scandalos de indecent acum era chiar comod. Se obișnuise cu multe schimbări în viața ei.

Maria era în bucătărie ținându-se de promisiune și pregătindu-le gustările. Jared intră și, fără să spună un cuvânt, îi dădu lui Lauren o eșarfă bleumarin. Ea o luă și îl privi nedumerită.

- E curată, îi spuse el cu asprime. Am împrumu- tat-o de la unul din numeroșii tăi admiratori și am spălat-o cu mîna mea. S-ar putea să ai nevoie de ea astăzi.

Ea luă eșarfa și o împături în formă de triunghi, după care și-o puse la gît și încercă să o lege la ceafă, dar degetele îi erau ciudat de neîndemînatice.

- Lasă-mă pe mine, spuse el exasperat și îi dădu mîinile la o parte.

Veni lîngă ea și înnodă capetele eșarfei. În ciuda îndemînării lui, păru să dureze ceva timp pînă reuși să facă acest lucru. Se apropie și mai mult de ea și degetele lui considerară că era necesar să-i atingă pielea caldă și delicată a gîtului în timp ce îi aranja eșarfa.

- Mulțumesc, spuse ea cînd el se depărtă, în sfîrșit, dar el ridică din umeri doar.

După un mic dejun luat în grabă, ea și Jared plecară. Lauren le făcu cu mîna, Gloriei și Mariei, care stăteau în prag. Flame era cunoscut acum ca fiind „calul doamnei Lockett” și, între Lauren și iapă, părea să se fi înfiripat o legătură. Jared fu ușor surprins cînd îi dădu pîteni lui Charger și o văzu pe Lauren galopînd în rînd cu el, fără nici un fel de efort. Eh, a învățat ceva, își spuse el morocănos. Își pierduse și paloarea specifică Estului, iar chipul ei căpătase o strălucire sănătoasă.

Nu avea să recunoască în fața nimănui, nici chiar în fața lui, că îi fusese dor de ea cît fusese plecat. Nu voia să definească sentimentul care îl stăpînise încă din momentul plecării. Pe pămîntul familiei Lockett se mai aflau împrăștiate cîteva ferme ale unor crescători de oi pe care el îi vizită, iar fiicele acestora erau adesea încîntate să primească o palmă peste șezut sau cîte un sărut pe fugă. De data aceasta, însă, fuseseră dezamăgite, căci Jared își petrecuse timpul stînd de vorbă foarte serios cu bărbații. Nu evitase femeile în mod conștient, ci, pur și simplu, acestea nu îl interesau.

Noaptea, înfășurat în pături, se învîrtea cînd pe o parte cînd pe alta, chinuindu-se să scape de tot felul de Imagini tulburătoare. Lauren în capot, cu părul căzîndu-i liber pe

umeri. Lauren dormind în patul lui la fermă, cu obrajii mîngîiați de lumina lunii. Lauren concentrîndu-se asupra unei cărți și cu ochelarii pe nas. Lauren. Lauren. Lauren.

S-a înjurat pentru faptul că era un prost atunci cînd imaginația i-a luat-o razna și s-a închipuit ridicîndu-i o șuviță de păr de pe umăr și sărutîndu-i-o. Îi mîngîia obrazul lipit de perna lui. Îi scotea ochelarii pentru a o săruta.

Somnul îl ocolea seară de seară. Stătea în fața focului aproape stins fumînd trabucuri și blestemîndu-și îngrozitoarea neliniște fizică și pe făptura aceea vicleană care îi sucise capul tatălui său și care încerca acum să-i facă același lucru și lui. Ei bine, al naibii să fie dacă avea s-o lase!

Dar cînd se apropie de Keypoint în seara aceea, bătaile inimii i se întetîră și îl făcuse pe Charger să alerge ca un nebun. Jared jura că nerăbdarea lui de a ajunge acasă nu avea nici o legătură cu femeia pe care o lăsase acolo. Acum, privind-o de sub borurile pălăriei, nu era chiar atît de sigur.

Călîrîră în tăcere jumătate de oră. Jared încetini mersul lui Charger și se îndreptă spre malul rîului, unde rădăcinile chiparoșilor șerpuiau pe pămînt, împletite ca niște frînghii. Pe malul celălalt al rîului, cîteva stînci formau un zid înalt de vreo cincisprezece metri. Pe la jumătate, ieșind în afara zidului, se afla cea mai ciudată construcție pe care Lauren o văzuse vreodată.

Era un fel de colibă din lemn de cîțiva metri adîncime. Printr-un coș negru de metal ieșea un firîșor subțire de fum. Singura ușă, în mijlocul construcției, era din scînduri și avea de o parte și de cealaltă cîte o fereastră pătrată. În dreptul acestora fuseseră prinse piei de vită, care fluturau ușor la cea mai mică adiere de vînt. Diverse cornițe de cerbi și de vite împodobeau pereții exteriori. Mica suprafață din piatră pe care se afla coliba era lată doar cît să aibă loc o singură persoană, dar era plină cu tot felul de ustensile: lopeți, ciubere, frîie, hamuri, frînghii, pluguri în stare jalnică, o grămadă de piei de animale și obiecte de metal pe care Lauren nu le putea identifica de la distanța aceea.

- Ce-i asta? îl întrebă ea pe Jared uluită cînd el opri calul și descălecă.
- Rămîi aici. Mu stăm decît o clipă. Lui Crazy Jack nu-i plac oaspeții.
- Ci...
- Stai liniștită, Lauren, spuse el apăsător.

Îl văzu luînd un pachet din spatele șeii și pornind spre mal. Se lăsă pe vine și înghiți câteva guri de apă, după care puse pachetul pe o piatră netedă și se întoarse la Charger încălecînd cu nonșalanță.

Lauren își înfrînă curiozitatea în timp ce se îndepărtară de acel loc ciudat în liniște. Mai aruncă o ultimă privire peste umăr acelei priveliști stranii.

După ce parcurseră vreo milă, Jared îndreptă din nou caii spre Rio Caballo, de data aceasta lăsîndu-i să se adape. Îi întinse lui Lauren o ploscă și ei își aprinse un trabuc.

- Ce era casa aceea, Jared? Locuiește cineva acolo? Întrebă ea fără să-și mai poată reține curiozitatea.

- Da, spuse el calm. Se numește Jack Turner, dar toată lumea îi spune Crazy Jack. Și-a construit acel adăpost pentru a locui în el. E un pustnic și nu-i deloc nebun.

- Pustnic? exclamă ea. De cînd locuiește acolo? De unde a venit? E periculos?

Cu o încetineală supărătoare, Jared luă plosca înapoi, o astupă și trase cu poftă din trabuc înainte de a răspunde.

- Jack și fratele lui, Bill, au venit din Texas la sfîrșitul anilor cincizeci de Dumnezeu știe unde și s-au instalat într-o colibă mică, părăsită. N-au avut ori inițiativă, ori capital pentru a pune pe picioare o fermă. Făceau diverse lucruri cînd aveau nevoie de bani, altminteri erau foarte retrași. Locuitorii de origine germană de pe aici erau atît de sîrguincioși, încît îi îndepărtau pe toți cei care nu aveau aceeași înclinație spre muncă.

Se^ mișcă ușor în șa și trase din nou din trabuc.

- În 1872, comanșii au atacat fermele mai mici. Jack și Bill au fost capturați și colibeii s-a dat foc. Au fost ținuți prizonieri vreo șase luni, după care Jack a fost salvat. Dacă ei ar fi fost singurii ostateci, nimeni nu s-ar fi sinchisit, dar mai fuseseră luați și femeii și copii. Astfel încît s-a format un grup de salvare. Fratele Bill fusese ucis de indieni. Torturat și ucis. Jack a fost... rănit... și, cînd a revenit în sînul civilizației, a fost batjocorit de toți vecinii lui „creștini”.

Schiță un zîmbet ironic.

- Jack și-a construit un adăpost în peștera aia și, deși se află pe pămîntul nostru, Ben n-a zis nimic. Jack taie cîte două vite în fiecare an, dar nu sînt niciodată din cele mai bune. Folosește fiecare bucățică de schelet. Îi aducem materiale la fiecare cîteva luni.

Nu vrea decît să fie lăsat în pace. Casa lui e un fel de fortăreață. Numai Dumnezeu știe cum intră și cum iese. Poți să fii sigură că ne-am aflat în raza puștii lui imediat.

Lauren tăcu o clipă, gîndindu-se la ce auzise.

- De ce a fost evitat de toată lumea? Doar n-a vrut să fie luat de indieni.

I se făcuse milă de acel pustnic excentric.

- I-au tăiat nasul și urechile. Asta i-au făcut indienii, iar pe fratele lui l-au mutilat și l-au ucis. Nu oferă o priveliște prea plăcută și oamenii nu suportă să-l vadă.

Capitolul 12.

Lauren își puse mîinile la gură. Chinurile la care l-au supus comanșii pe Jack Turner erau de neînțeles, dar suferințele pricinuite de semenii lui au fost și mai cumplite. Ben și Jared îi arătaseră bunătate. Își coborî privirea și spuse încet:

- Faci un gest foarte caritabil, Jared.

- Nu-i un gest de caritate. Peste vreo zi, două o să găsim pe verandă un vas cu whisky făcut de el. Îl pune acolo de fiecare dată cînd îi ducem cîte ceva. Bineînțeles că n-aș bea așa ceva pentru nimic în lume. E o porcărie. Dar nici nu pot să-l ignor.

De cînd se știa, Ben îi dusesese provizii lui Crazy Jack. Probabil că acesta avea vreo șaptezeci și ceva de ani acum.

- Mă întreb dacă o știi că Ben a murit, spuse el. Probabil că da. Cred că știe tot ce se petrece pe-aici.

Aruncă mucul trabucului și își vîrî din nou piciorul în scară.

- Gata?

Lauren încuviință și porniră din nou la drum. Jared își ridică eșarfa și îi făcu semn să-i urmeze și ea exemplul. Cînd se depărtară de rîu, porțiunile cu iarbă deveniră din ce în ce mai rare și pămîntul era mai uscat, caii stîrnind nori de praf. Lauren îi fu recunoscătoare lui Jared că se gîndise să-i aducă o eșarfă.

Puțin mai tîrziu, Jared încetini pasul intrînd într-o pădurice de aluni. Copacii bătrîni și masivi își pierdeau frunzele datorită anotimpului.

În acel punct, rîul era lat. Malul spre care el o conduse acum era acoperit cu iarbă și, în apropierea apei, era presărat cu pietricele, care se transformau în niște stînci uriașe și

albe ce ieșeau asemeni unor mese netede din rîu. Apa trecea cu repeziciune peste ele, cristalină și clipocind.

- Cît e de minunat! exclamă ea și sări imediat din șa alergînd pe mal.

În partea cealaltă era un zid de piatră foarte asemănător cu cel în care își construisese casa Crazy Jack. Datorită aceluia paravan natural și adăpostului protector al alunilor, decorul era intim și superb în ciuda primitivismului său.

Nu își dădu seama că Jared descălecuse și venise în spatele ei decît cînd îl auzi vorbind.

- Sînt cîteva izvoare subterane aici. De aceea e atît de limpede apa. Vino.

Fu surprinsă cînd o luă de mîină și o trase pe stîncile care ieșeau din apă. Mănușile de piele pe care le purtau amîndoi nu diminuau deloc fierbințeala mîinii care o ținea strîns pe a ei. Pășiră împreună pe bolovanii albi, neteziți de apa care trecea peste ei neîncetat. Cînd ajunseră în punctul unde apa curgea repede peste o stîncă, Jared se lăsă în jos. Lauren făcu și ea același lucru și, scoțîndu-și mănușile, vîrî mîna în apă.

- Ah, ce rece e, exclamă ea rîzînd.

- Pîină te obișnuiești, spuse el zîmbind. Cînd eu și Rudy eram mici, veneam aici să înotăm. Ne-a adus Ben pîină am fost destul de mari încît să avem grijă de noi înșine. Vezi tu, cînd plouă, acest afluent al lui Rio Caballo devine torent. Locul ăsta unde ne aflăm acum e acoperit de apa care vine de pe dealuri.

Își lăsaseră în jos eșarfele și ea privi cum bărbia îi mîngîia acel material moale în timp ce vorbea.

- Primăvara totul arată altfel. Albăstrelele acoperă dealul ca un covor.

Ea ascultă cu atenție și îi privi mîinile gesticulînd. Rosti numele lui Ben fără să-i apară pe chip acea expresie îndurerată pe care o avea ori de cîte ori era vorba de tatăl lui.

Făcu mîinile căuș și bău puțină apă. Avea un gust îngrozitor de sălciiu. Nu știu că se strîmbase decît cînd îl auzi pe Jared rîzînd.

- Are un gust neplăcut, nu? Apa e curată, dar trebuie filtrată prin cărbune pentru a fi bună de băut, îi explică el. Vezi unde bolborosește sub piatra aia? o întrebă el arătîndu-i punctul respectiv și ea încuviință. Acolo e unul din izvoare.

Se înapoiară pe mal călcînd pe pietre, revenind lîngă caii care pășteau liniștiți.

În timp ce Jared scotea mîncarea, Lauren urcă pînă în vîrfurile colinei. Întreaga vale i se înfățișa înaintea ochilor, oferindu-i o priveliște splendidă.

- Masa e servită, doamnă, îi strigă el făcînd o plecăciune adîncă deasupra păturii care servea drept masă.

Simțindu-se liberă și nestingherită, ea alergă înapoi. Alunele și frunzele căzute se sfărîmară sub pașii ei.

Maria împachetase mîncare cît să ajungă pentru o armată, dar Lauren fu bucuroasă văzînd că, pentru prima oară, nu exista fasole. Felii subțiri de friptură de vită rece, salată de cartofi într-un borcan, pîine proaspătă, „tortillas” și prăjituri făceau parte din meniu. Mîncară din farfuria de tablă de genul celor folosite de bărbați cînd plecau la drum. Maria mai împachetase și șervete albe de pînză.

- E foarte frumos aici, Jared, spuse ea după o pauză îndelungată, în care se concentrase asupra mîncării.

- Da, spuse el mestecînd o bucată de pîine înainte să adauge: Aici aș vrea să construiesc o casă într-o bună zi. Chiar acolo în vîrfurile colinei, zise el arătînd locul printr-o mișcare a bărbiei. Vreau să am vedere spre vale și, asta, spuse el făcînd un gest larg, o să fie curtea din spate. Chiar dacă rîul se va umfla, casa va fi apărută.

- Ar fi perfect, spuse ea entuziasmată. Mi-ar plăcea foarte mult să trăiesc într-un astfel de loc.

Imediat ce rostise acele cuvinte ar fi dat orice pentru a le retrage. El întoarse capul brusc și o străpuse cu privirea. Ea nu voise să insinueze că aveau să fie împreună. Vorbise, pur și simplu, retoric, își lăsă capul în jos îngrozită.

Fiecare era dureros de conștient de celălalt și de faptul că erau singuri. Liniștea era palpabilă. Folosind tonul de conversație pe care îl dobîndise după ani de zile de întreținere a oaspeților în salonul soților Prather, Lauren îl întrebă:

- De ce nu mi-ai spus că Rudy e fratele tău?

Întrebarea îl luă cu totul prin surprindere și se opri din mestecat. În cele din urmă, înghiți, luă o gură de bere dintr-una din sticlele puse de Maria și apoi spuse:

- Ar fi contat?

- Faptul că e neligitim?

El o privi cu asprime, dar văzu numai înțelegere în ochii ei.

- Nu, asta nu contează pentru mine, Jared.

- Pentru multă lume contează. Asta și faptul că e pe jumătate mexican, spuse el cu amărăciune. Nimeni nu înțelege legătura dintre Ben și Maria.

- Eu o înțeleg.

Îl surprinsese din nou și o privi o clipă înainte să se uite în altă parte. Se sprijini într-un cot și își întinse picioarele. Lauren își aminti de prima oară când îl văzuse și ar fi vrut să fi stat în capul oaselor. Îi fu greu să nu se uite la trupul lui, oferit privirii cu atîta nerușinare.

Pentru a-și acoperi fîstîceala, spuse:

- Întotdeauna îi spui tatălui tău pe nume. De ce?

Păru iritat pe moment de mulțimea de întrebări pe care i le punea, dar apoi rîse încet.

- Așa îi spunea toată lumea, zise el ridicînd din umeri. Nu-i plăceau titlurile. N-avea nevoie de ele. Și eu am simțit la fel când m-am întors din Cuba și m-am trezit deodată că eram locotenentul Lockett.

Mușchii i se încordară.

- Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse ea încet. Am citit că armata noastră s-a luptat foarte mult cu clima.

- E foarte adevărat. Cît am fost acolo, n-am tras aer în piept ca lumea niciodată. A fost oribil. Oricît de mult încercai să tragi aerul ăla greu în piept, nu era de ajuns.

Majoritatea dintre noi ne-am îmbolnăvit de malarie și porneam la atac chinuți de febră și atît de slăbiți, încît ne era cumplit de greu să ne și tîrîm. Ajunsese să nu- mi mai pese dacă cuceream afurisita de colină sau nu.

- Era o fată acasă care era măritată cu un soldat, un pușcaș marin. Ne-am rugat pentru el și am fost bucuroși când s-a întors doar cu o rană ușoară la picior.

Își dezlipi privirea de catarama lui și începu să se joace cu șervetul care era întins peste pulpele ei.

Privirea lui o măsură din creștetul capului pînă în vîrful cizmelor.

-- Dar tu, Lauren? Tu nu așteptai cu sufletul la gură vreun iubit să se întoarcă la tine?

Ea roși datorită privirii lui stăruitoare și cuvintelor pe care le rostise.

- Nu, spuse ea privind în poală. N-am avut nici admiratori, nici... nimic. Și, pe urmă, eram prea mică pe atunci.

- Ah, dar mai târziu? N-a încercat nici un băiat să-ți fure un sărut pe după ușa bisericii? Nici o hîrjoneală în podul corului?

În timp ce vorbea, mînaîi alunecă spre pieptul ei și degetele lui îndemînatice îi descheiară nasturii jachetei. Ei îi veni amețeaală cînd îi simți pipăindu-i năstu- rașii-perlă ai bluzei, deși nu încercă să-i descheie.

- Cu siguranță că cineva trebuie să-ți fi făcut avansuri, o tachină el.

Nu avea de unde să știe că vorbele lui îi reînviau amintiri oribile în legătură cu William Keller. Închise ochii strîns și scutură din cap cu putere, încercînd să alunge acele imagini groaznice.

Jared se sperie. Voise să o scoată doar din calmul ei supărător, dar reacția ei fusese mai violentă decît s-ar fi așteptat. Își opri mîna, dar nu și-o retrase. Ea își reveni încetul cu încetul și, în cele din urmă, își ridică privirea spre el.

- Nu, șopti ea, n-am avut nici un iubit niciodată.

Din propria-i voință, mîna îi alunecă în sus, așa încît degetele i se opriră ușor pe obrazul ei. Era, pur și simplu, imposibil să fie cineva atît de inocent cum părea să fie ea. Nici o făptură atît de naivă nu ar fi părăsit siguranța unei case parohiale pentru o aventură în Texas alături de un bărbat, un străin, atît de viril ca Ben Lockett.

De ce venise, totuși, cu Ben? Era cît pe-aci să-i pună întrebarea aceea, dar se abținu. Poate că nici nu voia să afle răspunsul. Gîndul că adevărul ar fi putut să-î doară îl făcu să se simtă frustrat. Își îndepărtă privirea de la acei ochi cenușii care acum, se uitau la el cu atenție. Nu avea să cadă ca un prost în fața puicuței bătrînului. Își trase mîna brusc ca și cum ar fi întins-o spre ceva frumos și și-a dat seama prea târziu că acel lucru era putred și îngrozitor.

Lauren îi simți imediat starea de spirit. Cursul pe care îl luase conversația lor era tulburător, dar era totuși, o conversație, și ea nu ar fi vrut să renunțe. Cu toate acestea, se bucură că nu o mai atingea. Cînd făcea acest lucru, oricît de ușor, îi stîrnea reacții atît alarmante, cît și stînjenoare.

- Ar trebui să începem să strângem afurisitele alea de alune, spuse el încordat și se duse spre Charger pentru a lua sacul pe care îl adusese în acest scop.

Lauren puse la loc vasele în care mîncaseră după ce, mai întîi, le spălă în rîu, și apoi împachetă mîncarea rămasă. Jared umpluse deja jumătate de sac cînd se aplecă și ea ca să-l ajute.

- Pot s-o fac și singur, zise el îmbufnat. N-are nici un sens să te murdărești.

Ea își ridică încet privirea spre ochii aceia ca ambra care o fixau furioși. Ce făcuse, oare, de-l supărare?

- Vreau să te ajut și eu, spuse ea simplu.

- Treaba ta, răspunse el cu indiferență și se întoarse, căutînd din privire o zonă care nu fusese culeasă.

Cînd se întoarse în locul unde o lăsase, văzu că adunase o grămadă de alune. îi ținu sacul desfăcut pentru a le da drumul înăuntru.

- Gata, spuse ea veselă, scuturîndu-și mîinile și, după ce își umezi buzele, întrebă: Crezi că sînt de ajuns?

El nu răspunse. Era prea captivat de limba aceea care umezise niște buze incredibil de sexy și apoi dispăruse din nou în dosul lor, ascunzîndu-se de el. Se depărtă brusc de ea și îi spuse peste umăr:

- O să coborîm pe partea cealaltă. Nu-i la fel de frumos și va trebui să trecem pe lîngă arzătorii de cărbune, dar drumul e mai scurt. Mi-e teamă că ne prinde vîntul fără haine mai călduroase.

Merseră de-a lungul afluentului care curgea repede peste pietre de calcar pînă cînd, la poalele dealului, se vărsa în Rio Caballo.

Lauren adulmecă în aer și simți miros de fum. Cînd ocoliră un cot, o tabără urîță care tulbura splendoarea peisajului, le apăru în fața ochilor. Corturi și bărci într-o stare jalnică se aflau răspîndite în jurul unor gropi din care ieșea un fum negru. Copii zdrențăroși alergau printre focuri cu o îndrăzneală uluitoare. Niște cîini ieșiră din diverse adăposturi, lătrînd zgomotos. Cîțiva bărbați murdari și mustăcioși apărură din șoproane pentru a vedea cine erau intrușii.

Femeile, murdare și la fel de zdrențăroase ca și copiii, se uitau încruntate la Lauren, stînd în jurul focurilor și amestecînd în oale cu un conținut urît mirositor. Unul din bărbații cei mai murdari se desprinsese de ceilalți și veni agale spre ei. Lauren bănuie că mersul lui legănat și nonșalant era înșelător. Ochii lui, ca de vultur, nu pierdeau absolut nimic și erau sclipitori sub sprîncenele stufoase.

Jared se uită la ea cu coada ochiului, fără să-l piardă pe bărbat din ochi.

- Orice s-ar întîmpla, nu descaleci.

Abia deschisese gura pentru a rosti acele cuvinte.

Opri calul și îl așteptă să se apropie. Bărbatul era scund și îndesat, cu brațe ce păreau puternice și prea lungi pentru trupul său, fapt ce îl făcea să semene cu o maimuță. Purta o salopetă murdară și peticită, pe sub care avea numai o pereche de indispensabili roșii, decolorați. Lauren se înfioră de dezgust cînd văzu petele de transpirație de la subsuori. Nu se bărbierise de cîteva zile, iar părul negru și gras îi era lipit de cap cînd își scoase pălăria uzată într-un gest de falsă umilință.

- Ei, ia te uită, e chiar domnul Jared care ne face o vizită cu noua lui doamnă.

Dinții îi erau galbeni și spărți, acoperiți de negreală. Lauren nu mai văzuse în viața ei o făptură atît de respingătoare. Sau amenințătoare.

- Duncan, spuse Jared scurt.

- Ne-a părut foarte rău cînd am auzit de tatăl dumitale, domnule Jared. Mare păcat, nu?

Jared îi ignoră cuvintele.

- Cum merg treburile?

- Eh, întotdeauna e loc și de mai bine, zise omul pe un ton plîngăreț. Dacă ne-ai lăsa să lucrăm o parte din pămîntul pe care stau afurisiții ăia de oieri, ne-am descurca și mai bine.

- Știți că pămîntul ăla e interzis pentru voi și așa o să fie mereu. Stați pe malul ăsta al rîului sau o să fiți alungați definitiv, ai înțeleș?

- Eh, domnule Jared, nu ne-ai alunga dumneata.

Cu familia cu tot, zise el și scoase ceea ce ar fi vrut să fie un zîmbet oribil. N-ai mai putea s-o vezi pe June.

Jared sări din șa și rămase în fața omului, cu trupul la fel de încordat ca al unui șarpe gata de atac. Numai rațiunea și consecințele unui astfel de gest îl împiedică să-i tragă un pumn în față insolentului Duncan.

Acesta îi sesiză ezitarea și continuă să rînjească.

- N-ai uitat-o pe June, nu, domnule Jared? «Înclină capul și Lauren se uită în direcția indicată de el, văzînd o tînă răzemată de ușa unei barăci. Chipul ei era la fel de insolent ca al bărbatului. Se desprinsese de ușă și veni spre el, legănîndu-și șoldurile sugestiv. Era desculță și picioarele îi erau murdare de noroi. Rochia abia dacă îi acoperea genunchii, iar corsajul îi era lipit de sîinii care se balansau. Lauren își dădu seama că era goală pe sub rochia aceea subțire din bumbac și fu uluită cînd văzu atîta indecență. Părul îi era aproape alb și ochii de un albastru pătrunzător. Ar fi putut fi drăguță, ba chiar frumoasă, dacă nu ar fi avut gura aceea posacă, ale cărei colțuri erau lăsate în jos, și dacă ar fi fost mai îngrijită.

Continuîndu-și mersul legănat, ajunse la cîțiva centimetri de Jared, căruia îi spuse cu o voce răgușită:

- Bună, Jared.

Acesta se răsuci și se duse spre Flame.

- Ea e soția mea, spuse el ridicînd glasul și punînd o mîină înmănușată pe pulpa lui Lauren, care, dacă nu ar fi fost atît de speriată de tabăra aceea ciudată și de oamenii aceia ca niște țigani care locuiau acolo, s-ar fi întrebat de ce tremura și se topea sub atingerea lui. Dacă cineva din tabăra asta se apropie de ea vreodată, îl omor. Să nu ziceți că n-ați fost avertizați.

Poate că a fost de vină numai imaginația ei, dar a avut impresia că i-a apăsât piciorul puțin mai mult înainte de a-i da drumul, după care se duse lîngă Charger și-l încălecă.

- Ăăă... domnule Jared, ne întrebam ce-o să se întîmple cu toți afurisiții ăia de oieri cînd o să zăgăzuiți rîul, spuse Duncan stînd cu picioarele depărtate, cu mîinile în șolduri și cu bărbia scoasă în afară. Nu se mai vedea nici urmă din atitudinea umilă pe care o avusese la început.

Jared își aținti privirea asupra lui.

- Unde naiba ai auzit așa ceva?

- Nu-mi amintesc exact, spuse omul scărpinându-se în cap cu o prefăcută uimire, iar lui Lauren i se făcu greață când văzu păduchii mișunându-i prin păr. Circulă zvonul, atîta tot.

- Ei bine, nu-i decît un zvon. Ai înțeles? Nu vreau să mai aud asemenea lucruri.

- Dacă ei or să se mu'te, o să putem să lucrăm noi pămîntul?

- O s-o spun încă o dată, zise Jared cu o voce dură și calmă, dar extrem de tăioasă.

Lucrați numai în locurile în care vă spunem eu sau Rudy. Nicăieri în altă parte. Și orice altceva se întîmplă pe pămîntul familiei Lockett nu vă privește pe voi.

Își sprijini mîna ușor pe pistol.

Îl îmboldi apoi pe Charger cu genunchii, iar Lauren făcu același lucru cu Flame și părăsiră tabăra încet, deși ea ar fi preferat să se depărteze în galop, atît de cumplite erau privirile pe care i le arunca June. Cînd trecuse pe lîngă ea, o auzise șuierînd:

- Cățea!

Cînd tabăra rămase mult în urma lor, Jared se opri și ascultă o clipă înainte de a vorbi.

- Cred că acum e în regulă.

- Ce naiba e acel loc? Mi-a fost îngrozitor de frică.

- Și mie, spuse el rîzînd. Zdrențăroșii ăia sînt arzători de cărbune. Wat Duncan e un fel de lider al lor. Ben a făcut o înțelegere cu ei cu ani în urmă în sensul că pot tăia cedri și să-i transforme în cărbune. Există o piață pentru așa ceva în San Antonio. Îl folosesc pentru purificarea apei și pentru a-i da un gust mai bun.

Lauren își aminti gustul amăru al apei și explicația dată de Jared în legătură cu filtrarea acesteia.

- Îi lăsăm să-și păstreze profiturile și, în schimb, ei taie surplusul de cedri. Singura problemă e că sînt răi, necinstiți și complet amoralii.

Lauren se uită la el cînd șopti:

- Fata era drăguță, într-un fel.

Un zîmbet apăru pe buzele lui cînd o privi.

- Într-o zi, în tinerețea mea nesăbuită, Ben ne-a surprins pe mine și pe June predîndu-ne reciproc o lecție de biologie și mi-a tras o bătaie soră cu moartea. De atunci

nu m-am mai apropiat de ea, mai ales că el mi-a spus foarte clar ce i se poate întâmpla unui tânăr care se încurcă cu asemenea muieri. Ea și Wat trebuie să se fi simțit insultați, pentru că el nu pierde ocazia niciodată de a aminti de ea în fața mea.

- Sînt rude?

- Da. E sora lui, spuse el și făcu o pauză. Și perechea lui.

Lui Lauren i se făcu rău, dar o îndemnă pe Flame să pornească în galop în urma lui.

Se aflau la numai cîteva mile de casă, cînd, deodată, un vînt rece îi izbi obrazii lui Lauren și ochii începură să-i lăcrimeze.

Jared îi strigă să-și acopere fața cu eșarfa, ca el, aceasta oferindu-i cît de cît protecție împotriva vîntului tăios.

Mai călăriră cîteva minute, după care îi făcu semn să-l urmeze și se îndreptă spre un grup de stînci, intrînd într-un fel de adăpost creat de acestea.

Lauren tremura de frig, dar cel puțin acum nu mai erau bătuți de vîntul acela îngrozitor. Jared veni lîngă Flame și întinse brațele pentru a o ajuta să descalece. Ea își puse mîinile pe umerii lui și el o așeză ușor pe pămînt.

Lauren fu încîntată de căldura brațelor lui care o înconjurară șovăitoare. Pălăria îi alunecă de pe cap cînd își lipi obrazul de pieptul lui tare. Își ridică privirea și începu să rîdă cînd își dădu seama că eșarfa încă îi mai acoperea jumătate de față.

Dar se opri brusc din rîs cînd întîlni ochii lui Jared pe deasupra eșarfei lui. Simțea că o străpunge cu intensitatea acelei priviri. Sprîncenele îi erau întunecate, iar cutele din colțurile ochilor erau albe, datorită faptului că stînd cu ochii întredeschiși din cauza soarelui, locurile respective nu se bronzaseră ca restul feței. Irisurile căprui erau pătate cu auriu. Ambră sau topaz.

Încet, el îi trase eșarfa în jos. Era o mîngîiere. Apoi își plimbă degetul mare peste buzele ei. Abia atunci își desprinse privirea de ochii ei și îi studie buzele în timp ce degetele lui le conturau, minunîndu-se de moliciunea lor. Tremura sub atingerea lui. Mișcîndu- se foarte încet, își lăsă în jos și eșarfa lui.

Ea se rezemă de el cînd o strînse și mai tare și, instinctiv, mîinile îi înconjurară mijlocul.

Buzele lui se coborîră foarte încet spre ale ei. Abia atingîndu- le, șopti:

- Lauren.

Apoi, gurile li se contopiră. Buzele lui se mișcau cu pricepere și convingătoare, iar limba le șicană pînă le făcu să se depărteze încet și limba ei se atinse de a lui. Un geamăt slab scăpă din gîtlejul lui și o lipi și mai mult de el. Degetele îi erau răsfirate peste mușchii spatelui. Pierzîndu-și toată timiditatea, ea deschise gura în fața rugămintilor lui înfometate.

- Eh, asta da priveliște emoționantă, spuse Rudy rîzînd.

Capitolul 13.

Lauren și Jared tresăriră atît de violent la auzul acelei voci amuzate, încît se speriară și caili.

- Vă simțiți bine? întrebă Rudy cu nevinovăție.

Îi văzuse călărind spre adăpost și îi urmase.

- Lui Lauren îi era frig și mi-am amintit că avem un poncho într- o desagă. Tocmai voiam să-l scot, spuse Jared, dar se înfurie pe sine că dădea explicații pentru acel sărut ca un școlar vinovat.

- Da, o încălzeai foarte bine: Și se pare că și tu te cam înfierbîntaseși.

Lui Rudy i-ar fi plăcut să-l mai tachineze pe Jared, dar Lauren era cea care suferea cel mai mult, așa că, văzîndu-i stînjeneala, renunță.

- Ar fi bine să mergem acasă. Gloria a început să se îngrijoreze din cauza vîntului și m-a trimis după voi.

Jared scosese un poncho din lînă uzat și i-l trase pe cap lui Lauren fără nici un fel de ceremonie. După ce îi trînti pe cap pălăria, încălecă din nou. Ea își dădu seama că era furios după felul rigid în care se ținea în șa. Probabil că era supărat pe ea.

Rudy și cu ea îl urmau de la distanță. Cumnatul ei îi aruncă un zîmbet liniștitor. Jared clocotea de furie. Nu îl supăra faptul că Rudy îl surprinsese într-un moment de tandrețe. Nu era rușinos din fire. El și cîțiva amici de-ai lui chiar împărțiseră aceleași tîrfe, încurajîndu-se unul pe altul prin chiote. Ceea ce îl deranja era faptul că Rudy fusese martorul neputinței lui de a-i rezista lui Lauren.

Aceasta îl ademenise, făcîndu-l să o sărute. Acelor ochi atît de atrăgători, plini de lacrimile provocate de vîntul rece, nici un bărbat nu le putea rezista. Șuvițele de păr care îi biciuiau obrajii îmbujorați datorită efortului de a călări tînjeau să fie mîngîiate. Trupul acela care îl chinuse toată ziua cu apropierea sa fusese imposibil de lăsat odată ce se lipise de ei.

Mai presus de toate, nu putea să-i sufere sîngele rece. își păstra calmul indiferent ce îi s-ar fi întîmplat. Nu intrase în panică în tabăra arzătorilor de cărbune. Nu i se făcuse rău cînd îi povestise despre ororile suferite de Crazy Jack. Toată lumea de la fermă o adora. Se potrivea perfect.

Afurisită să fie!

În timpul cinei fu liniște. Gloria, Maria și Rudy știau că Jared era într-o proastă dispoziție și îi vorbeau cu grija cuiva care calcă pe un strat subțire de gheață. El le răspundea mormăit.

Lauren era complet închisă în sine. Nu vorbea cu nimeni, cu excepția cîte unui „te rog” sau „mulțumesc”. Cînd se duseră în living-roo'm, după cină, stătu cu capul plecat și mîngîie ceasul absentă, gest care îi aducea alinare ca de fiecare dată în astfel de momente de tensiune.

Vîntul sufla cu putere, iar focul din cămin, oricît de vesel ar fi fost, nu putea încălzi atmosfera.

- Am avut vizitatori astăzi, Jared, spuse Rudy cu prudență.
- Pe cine? întrebă el părînd extrem de plictisit.
- Pe Vandiveri. Tatăl și fiul.
- La naiba! Ce-au vrut?

Rudy îi atrăsese atenția.

- Au zis că au fost să vadă locul unde o să se construiască noua centrală electrică și au trecut și pe-aici să ne salute.

- La naiba. Centrala electrică o să fie la cincisprezece mile distanță de-aici, spuse Jared ridicîndu-se și ducîndu-se lîngă șemineu.

Privi flăcările cîteva secunde, după care se uită la Lauren.

- Păcat că n-am fost aici. Lauren se simte foarte atrasă de Kurt.

Cuvintele acelea erau intenționat provocatoare.

Ea își înalță capul brusc și îi întâlnește privirea sfidătoare. Ea fu prima care se uită în altă parte, furioasă că era atât de lașă și nu îi răspundea.

În încăperea se lăsă o tăcere stînjitoare care dură cîteva minute. Ticăitul pendulei răsună zgomotos și lemnele din cămin se mișcă azvîrlind o ploaie de scînteie asupra cizmelor lui Jared, care nu se clintiră din loc.

Aruncă mukul în flăcări și, după ce își luă cojocul din cuier, murmură un „noapte bună” morocănos.

- Jared, acolo e frig. De ce nu dormi în casă în noaptea asta? Întrebă Gloria supărată că planul ei de a-i uni pe cei doi timp de o zi întreagă nu doborîse barierele dintre ei, ci părea să fi ridicat și mai multe.

- Dacă mi-aș recăpăta camera, aș fi bucuros să rămîn. Dar așa, pot să dorm foarte bine acolo. În caz că lui Lauren o să-i fie frig, sînt sigur că unul din „vaqueros” ar fi încîntat să o încălzească.

Atunci, Lauren țîșni din fotoliu și traversă camera atât de repede, încît ea însăși rămase surprinsă cînd se trezi în fața lui Jared, tremurînd de furie.

Ridică mîna pentru a-l lovi, dar atitudinea lui arogantă o împiedică. O provoacă și nu voia să-i dea satisfacție. Își încleștă pumnul, dar îl lăsă în jos pe lîngă trup.

- De ce? Întrebă ea apăsător. De ce continui să mă chinuiești astfel? Nici mie nu-mi place acest „aranjament”, dar nu-mi uit manierele.

Apoi se întoarse și o apucă pe holul care ducea spre dormitor. În ciuda furiei sale, Jared o admiră pentru felul cum își ținea capul sus.

Lauren își simți picioarele grele cînd se urcă în pat. Era obosită după drumul lung pînă la Pecan Creek, dar era și epuizată psihic. Se săturase să tot încerce să se adapteze stărilor lui Jared, să-i parăze atacurile verbale. Nestatornicia lui o uluia. Era cînd răzbunător și abuziv, cînd plin de tandrețe.

Ar fi vrut să se fi împotrivit sărutului. Ce crezuse? Nimic. Tocmai asta era problema. Cînd brațele lui o înconjuraseră, încălzind-o, încetase să mai gîndească. Lăsase frîu liber simțurilor. Fusese atât de blînd... aproape iubitor.

Își îngropă fața în pernă - perna lui - și gemu când își aminti cum îi simțise limba frecându-se de a ei, mâinile puternice care tocmai începuseră să-i mîngîie spatele când Rudy îi întrerupsese. Oare ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost surprinși?

Nu avea nici un rost să facă speculații, căci încă nu știa sigur la ce conduceau sărutările. Stînd pe lîngă Gloria și ascultînd-o vorbind despre relația ei cu Rudy, Lauren începuse să presupună că era ceva plăcut. I se împotrivi cu toată puterea lui William. Nu își închipuia cum ar fi putut fi ceva plăcut.

Dar dacă ar fi fost Jared cel care ar fi încercat să-i scoată hainele, cum ar fi reacționat? Roși în întuneric. Era agitată și nemulțumită fizic, iar trupul îi transmitea creierului impulsuri ciudate și neîncetate.

Rudy și Jared plecau în fiecare dimineață după micul dejun și se întorceau exact la timp pentru a se spăla și a veni la masă, seara. Atmosfera din casă se mai înveselise oarecum, deși Jared și Lauren continuau să se trateze cu o indiferență politicoasă. El îi cerea permisiunea de fiecare dată când se ducea în cameră pentru a lua cîte ceva. Lauren se simțea vinovată pentru faptul că îi ocupa camera, dar când i-a sugerat Gloriei să-i pună în pat în odaia unuia din copii, aceasta a refuzat categoric. Nici un argument nu o putea convinge, așa că Lauren renunță.

Continuă să se joace cu copiii și să le citească, fermecînd-o din ce în ce mai mult. Stătea adeseori de vorbă cu Maria, ascultînd diverse povestiri în legătură cu Ben și cu Jared și cu Rudy când erau mici. Maria avea grijă să se țină departe de subiectul căsătoriei lui Lauren. Împrejurările în care aceasta avusese loc o întristau peste măsură.

- Jared e atît de rezervat în ceea ce privește copilăria lui, îi spuse Lauren într-o bună zi. Rareori vorbește despre școală sau altceva din perioada aceea. Nu vrea să-mi spună nimic personal, spuse ea oftînd. Am pomenit de Cuba odată și n-a prea vrut să vorbească despre asta.

Maria clătină din cap cu tristețe.

- Mă bucur că n-ai fost aici când s-a întors acasă. Cred că Ben era mîndru în sinea lui că a fost în război. Olivia a fost furioasă și a încercat să-l împiedice pe Jared să plece. Avea prieteni de familie care puteau să tragă sfori, dar când a aflat Ben, i-a interzis să

facă așa ceva. După război, cînd tot orașul a făcut din Jared un erou, ea s-a purtat ca și cum ideea ar fi fost a ei.

Maria sorbi din ceaiul pe care și-l bea împreună cu Lauren pe verandă.

- Era o femeie foarte tristă și singură, adăugă ea încet.

- S-a îmbolnăvit de malarie cînd a fost acolo?

- Da, dar principala lui rană a fost psihică. Avea un prieten al cărui tată are o fermă la vest de Kerrville. Alex Craven și Jared erau prieteni încă din copilărie. S-au înrolat în același timp și erau în același batalion. Alex a fost ucis. Jared a fost convins că moartea acestuia s-a datorat unei erori de raționament a comandantului de companie și că prietenul lui a fost sacrificat inutil. Și acum mai are coșmaruri în legătură cu ziua aceea. Moartea lui Alex l-a afectat profund, dar Jared ține totul în el. Nu-și dezvăluie în fața nimănui adevăratul eu.

- Încep să cred că nici nu are un „adevărat eu”. Ori de cîte ori cred că îl înțeleg, îi descopăr o altă fațetă enigmatică a caracterului, spuse Lauren.

Cine era acel bărbat cu care se măritase?

- E un om foarte bun, Lauren. Într-o zi o să-l cunoști. Sînt sigură de asta.

Maria o bătu ușor pe mîină, după care se ridică și se duse în camera pe care o împărțise cu Ben, izolîndu-se de lume odată cu închiderea ușii.

-Ah, nu! Uite ce-am făcut! exclamă Lauren, care o ajuta pe Gloria să pregătească cina.

După ce deschisese o conservă de roșii, tocmai se pregătea să o golească în cratița cu friptură, cînd puțin din conținut o stropi pe mîinecă, lăsînd o pată întunecată pe materialul fin al bluzei.

- Mai bine du-te și schimbă-te și adu-mi bluza s-o pun în apă rece, spuse Gloria netulburată.

- Mă întorc imediat, promise Lauren și se duse repede în cameră.

Abia își deschisese toți nasturii de la spate și își scosese bluza, că auzi niște zgomote în hol. Înainte să apuce să-și pună ceva pe ea, ușa se deschise brusc și Gloria împreună cu Rudy îl aduseră pe Jared înăuntru.

Lauren uită că era aproape dezbrăcată în clipa în care văzu cămașa sfișiată și plină de sânge a soțului ei. Își reținu o exclamație de groază.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu greu.

Jared o privea, fiind prea uimit de înfățișarea ei pentru a-i răspunde. Sau era amorțit de durere? Oricum, Rudy fu cel care răspunse.

- Jared și cu mine îndreptam niște garduri care fuseseră doborâte, când un fir de sîrmă ghimpată a fișnit înapoi și i-a zgîriat pieptul lui Jared. Trebuie îngrijit imediat.

- Ți-am spus că n-am nimic, mormăi Jared pe care cei doi îl împinseră în cameră.

- Prostii, spuse Gloria pe același ton cu care li se adresa copiilor. Scoate-ți cămașa și eu o să aduc medicamente. Lauren, cred că ar trebui să-l ajuți.

Cei doi soți își aruncară un zîmbet conspirativ, după care Gloria se duse să aducă o sticlă de dezinfectant și niște vată. Lauren se apropie timidă de spatele lui Jared și își puse mîinile pe umerii lui. În timp ce el își descheia cămașa și și-o dezlipea încet de pe piept, ea i-o trase ușor. Sângele închegat făcuse ca materialul să se lipească de piele, iar când fu dezlipit, rănilor se redeschiseră, începînd să sîngereze.

Gloria îi aruncă, practic, sticla lui Jared când se întoarse și, trăgîndu-l pe Rudy afară, zise:

- Nu vă grăbiți. Maria și cu mine o să pregătim cina. Jared, ar trebui să te întinzi în pat să te odihnești. Ai pierdut mult sânge.

Ușa se închise și cei doi rămaseră singuri.

Lauren lăsă cămașa pătată de sânge să cadă peste a ei, pe care tocmai și-o scosese, după care se duse repede la dulap, intenționînd să-și ia o altă bluză, pe care să și-o pună. Întoarse capul ușor, întrebîndu-l

- Doare foarte tare?

Își ținu răsuflarea când văzu sângele care șiroia din înțepături pe pieptul acoperit de păr.

- Ah, Jared, exclamă ea ducîndu-se repede spre el, fără să-i pese dintr-odată că, de la brîu în sus nu avea decît cămășuța subțire tivită cu dantelă.

Urmase sfatul Elenei și încetase să mai poarte un corset în fiecare zi.

- Vino, stai jos, spuse ea, luîndu-l de mînă și du- cîndu-l la măsuța de toaletă pe care Gloria o adusese în camera aceea pentru ea. Trebuie să-ți spăl rănile întîi ca să-mi dau seama cît de grav e.

- N-am nimic, spuse el din nou și se întrebă de ce avea o voce atît de slabă.

Oare îl durea chiar atît de tare?

Ea turnă apă în lighenaș și înmuie un prosop. Ezită puțin înainte să-i atingă pieptul gol, după care trase adînc aer în piept și închise ochii strîns. Apoi îi tamponă pielea cu prosopul ud.

- Nu vreau să te doară, murmură ea.

Jared scrîșni din dinți, nu din cauza durerii, ci datorită faptului că era atît de aproape de ea. Gîtui ei alb mirosea a levănțică și îi provoca amețeală. Sau se datora pierderii de sînge? Nu avea importanță, rezultatul era același. îi simțea răsuflarea ca pe un balsam răcoritor.

Fără să vrea, își coborî privirea spre sîinii ei și strînse din dinți cînd îi văzu mișcîndu-se ușor sub materialul subțire. Fu nevoie de toată puterea lui de stăpînire ca să nu întindă mîna spre ei, să îndepărteze cămășuța aceea delicată și să vadă adevărata culoare a sfîrcurilor, care acum erau doar niște umbre vagi și ademenitoare.

Dorința sa fizică se manifestă dureros în pantalonii strimți. Se uită la mîinile ei care înmuie din nou prosopul în apă, storcîndu-l apoi și murdărind apa cu sîngele lui. Gîndește-te la sînge, își spuse el. Gîndește-te la durerea pe care ai simțit-o cînd te-a înțepat sîrma. Gîndește-te la orice numai...

- Așa, cred că deocamdată ajunge, spuse ea cu o voce blîndă, care îi mîngîia auzul. Înțepăturile sînt adînci. Nu aveai vesta aceea din piele pe care o porți de obicei?

- Nu, zise el, bucuros că vorbeau.

Orice era de ajutor.

- Am scos-o că mi-era prea cald. Dacă aș fi avut-o pe mine, probabil că nu m-aș fi zgîriat.

- O să te usture, spuse ea încet, parcă scuzîndu-se cînd înmuie o bucată de vată în dezinfectantul din sticla albastră.

- Sînt rezistent, spuse el privind-o și îi zîmbi ștrengărește.

Fiecare fu fermecat pe moment de apropierea celuilalt. Privirile li se întâlneau și mesajul pe care și-l comunicară îi lovi drept în inimi, uluindu-i cu impactul său.

- O să-ncerc să am grijă să nu te mai usture, spuse ea atingându-i una din răni cu delicatețe.

El trase aer în piept printre dinți, scoțând un șuierat. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

- Iartă-mă, spuse ea tamponând și celelalte înțepături, apoi, spre marea lui încântare, începu să sufle peste ele.

Din unghiul din care o privea, ochii îi păreau închiși. Umbre violete îi pătau pleoapele, iar genele negre contrastau puternic cu obrazul delicat pe care dădeau impresia că se odihnesc. Privi de-a lungul nasului ei spre gură. Buzele îi erau moi, trandafirii și întredeschise, în timp ce răsuflarea îi trecea printre ele, tulburându-i pielea înfierbântată. Îi mișca părul de pe piept și îi alunga senzația arzătoare pe care i-o provocau înțepăturile, dar aprindeau un foc în altă parte a trupului său.

- Oh, Doamne, spuse el scoțând un geamăt din gât, după care se ridică brusc, răsturnând taburetul, și o luă în brațe, trăgînd-o spre el cu atîta forță, încît acel impact o lăsă fără suflare.

Gura care se uni cu a ei era lacomă, despărțindu-i buzele surprinse cu limba lui îndrăzneată. Totuși, cînd comoara fu descoperită, acel invadator deveni mai blînd și savură ceea ce găsi.

Mîinile îi alunecară peste brațele ei goale, netede și răcoroase ca satinul, și i le puse în jurul gâtului. O clipă rămaseră acolo nemișcate, lipsite de experiență. Jared răsuflă ușurat cînd le simți împreunîndu-se la ceafă și degetele ei strecurîndu-se prin părul lui des și răvășit. O lipi și mai mult de el apăsîndu-i ușor mijlocul.

Lauren deveni conștientă de o tărie străină care îi împungea burta și fu speriată, dar și intrigată. Instinctiv, se frecă de acel lucru și simți o căldură extraordinară răspîndindu-i-se în tot trupul.

Jared își strecură mîna între trupurile lor, iar teama și dorința începură să se lupte în mintea ei cînd își dădu seama în ce direcție se îndrepta. Voia ceva ce nu putea numi. Oare avea vreo legătură cu mîna lui care i se apropia de sîn?

Nu avea să o atingă. Sau da? Nu. Nu voia ca el să o facă. Voia? Da. Da, te rog, își spuse ea, fără să se întrebe de unde venise acel gând, dar fiind vag conștientă că avea o legătură cu tăria trupului lui lipită de moliciunea ei.

Jared era amețit. Nici una nu era astfel. Nici o gură nu avusese un gust atât de bun. Își lăsă mâna să alunece peste sînul ei și i-l apăsă ușor. Era la fel de plin și tare cum și-l amintea din ziua cînd o surprinsese în camera ei. Sub atingerea degetelor lui sfîrcurile răspunseră, întărindu-se, dornice să înflorească.

În anumite momente, Jared sperase că undeva exista o astfel de femeie. Numai a lui. Diferită de toate celelalte. Nu-i spusese Ben...

Ben!

Numele îi răsună în minte. Ben! Oare și tatăl lui o ținuse așa? Ea răspunsese la fel, scoțînd acel tors din gîtlej?

O împinse deodată cu atîta putere, încît ea căzu în pat, privindu-l total nedumerită. Părul îi căzuse peste sînii albi cu sfîrcurile trandafirii, care erau aproape dezgoliți de mîngîierile lui.

Îndreptă un deget acuzator spre ea.

- Ți-am spus să nu te apropii de mine! strigă el respirînd agitat. Ești frumoasă. Recunosc asta. Ești mai delicată și mai dulce...

Vocea i se transformă într-o șoaptă chinuită.

- Dumnezeu! spuse el Izbind cu pumnul în palma cealaltă.

Zvîcniturile din partea inferioară a trupului erau insuportabile. Văzînd-o întinsă în pat, privindu-l cu atîta inocență, își simți organul pulsînd îngrozitor.

Ar fi trebuit să o poseze atunci, să o cucerească o dată pentru totdeauna. Tare mult ar fi vrut să-i ridice fusta să vadă dacă pulpele îi erau tot atât de netede cum și le imaginase. După aceea s-ar fi înfipt între ele, împingînd pînă își potolea dorința care îl tortura de atîta timp.

Dacă i-ar fi putut ghici gîndurile, Lauren ar fi fost îngrozită. Însă, văzîndu-l suferind atât de mult, nu simți decît milă pentru soțul ei. Se ridică în capul oaselor și întinse mâna spre el cu timiditate, oferindu-se astfel să-i aline durerea.

El se dădu înapoi.

- Nu vreau nici o parte din tine, spuse el. Înțelege? Se duse apoi la dulap, scoase o cămașă curată și ieși trântind ușa cu putere în urma lui.

Lauren căzu înapoi în pat și se rostogoli pe burtă, îngropându-și fața în saltea. Suspină sfișietor și lacrimile îi erau absorbite de cuvertură.

Plîngea pentru că o sărutase atât de jignitor sau pentru că ea îi răspunsese cu atîta abandon? Pentru că încetase să o mai sărute? Sau din cauza cuvintelor lui urîte? Să fi fost datorită temerii ei că el avea să se sature în curînd de farsa aceea, îi va da cei douăzeci de mii de dolari și o va alunga?

Întrebările se îmbulzeau în mintea ei. Și pentru nici una nu avea răspuns.

A doua zi dimineață, Lauren și Maria se întorceau după ce călăriseră împreună, cînd auziră strigăte dintr-unul din țarcuri și văzură o mulțime de „vaqueros” adunați în jurul gardului.

Lauren zări silueta înaltă și zveltă a soțului ei. Nu îl mai văzuse din seara precedentă cînd îi îngrijise rănille. După ce ieșise trântind ușa, ea rămăsese o vreme în pat, refăcîndu-se pentru a se putea duce la cină. Familia Mendez era la masă, așteptînd-o cu răbdare.

Jared nu a apărut. După ce au început să mănînce, Rudy a spus încet și din senin că fusese nevoie de Jared la baracă. Nimeni nu a comentat, iar Lauren s-a prefăcut indiferentă.

După ce descălecară și legară hățurile de balustrada din față, Lauren îi spuse Mariei:

- Cred că o să mai stau puțin pe afară.

Curiozitatea îi fusese stîrnită de agitația din țarc.

- Foarte bine, spuse Maria zîbind. M-am simțit foarte bine cu tine. Ben și cu mine obișnuiam să călărim dimineața devreme. Mi-a lipsit acest lucru.

- O s-o facem ori de cîte ori vrei, spuse Lauren bătînd-o pe braț, după care Maria urcă treptele de la intrare.

Pornind în direcția țarcului, Lauren își spuse că nu se ducea acolo ca să-l vadă pe Jared. Cînd se apropie, observă vreo douăzeci de „vaqueros” ducînd un taur spre un jgheab.

- Ce se întîmplă, Rudy? Își întrebă ea cumnatul cînd ajunse la gard.

El întoarse capul brusc.

- E... ăă... o să...castrăm taurul ăsta.

- Ah, zise Lauren roșind și dădu să plece, dar fu împiedicată de soțul ei, care apăruse din senin și o apucase de braț.

- De ce nu stai să te uiți? Din moment ce te interesează totul în legătură cu Keypoint și cu munca la fermă, sînt convins că o să-ți placă.

- Jared..., începu Rudy.

- Nu, Rudy. Lauren arde de curiozitate să afle cît mai mult despre vite și „vaqueros”.

Cuvintele îi erau tăioase. Lauren își dorea să fi intrat în casă împreună cu Maria.

Deodată, Jared o apucă de umeri și o întoarse cu fața spre țarc, ținînd-o cu o blîndețe înșelătoare. Mîinile lui îi strîngeau brațele ca o menghină.

- De ce... de ce îi faceți asta unui anumit taur?

Spera că întrebarea va avea un efect de calmare asupra lui. Nu voia să știe nimic în legătură cu procedul și, cu siguranță, nu voia să se uite.

Jared trase din trabuc.

- Păi, ar putea fi o mulțime de motive. Carne mai bună. Sau poate că nu mai satisface vacile. Ori poate doar pentru că e un ticălos nenorocit.

- Atunci poate că asta ar trebui să-ți facem și ție, zise Rudy cît se poate de serios.

Nu avea de gînd să o lase pe Lauren să asiste la acel spectacol sîngeros.

Jared îi aruncă o privire furioasă fratelui său și aruncă trabucul cu o simplă zvîcnitură a mîinii.

- Zău? Și cine naiba o să-ncerce?

Pe neașteptate, Rudy își lăsă capul în jos și îi trase un pumn în stomac lui Jared, doborîndu-l la pămînt.

Lauren rămase cu gura căscată și se lipi de gard, în timp ce ei se tăvăleau prin praf, dînd din mîini și din picioare, cu sîngele țîșnind din buzele sparte și nasurile zdrobite. Apoi se ridicară și își dădură roată, încordați, cînd, deodată, Jared contraatacă și se trîntiră din nou la pămînt. „Vaqueros” își încetară activitatea și făcură un cerc larg în jurul celor doi frați care se băteau. Singurele zgomote erau bufniturile loviturilor și gemetele de durere și de efort.

Gloria ieși în fugă din casă, ținându-și fustele. Cîțiva dintre copii asistau uimiți la spectacol. Își mai văzuseră tatăl bătîndu-se cu unchiul Jared, dar întotdeauna în joacă. Mințile lor tinere și istețe își dădură seama că, de data aceasta era cu totul altfel.

Gloria înșfăcă un revolver de la unul din cowboy înainte ca acesta să aibă timp să reacționeze. Știind că prima cameră a încărcătorului era întotdeauna goală, armă de două ori și trase un foc în aer.

Cei doi bărbați se despărțiră și traseră aer în piept. După ce își mai reveniră cît de cît, își șterseră sîngele de pe fețe și trupuri cu mînele prăfuite și zdrențuite. Rănile de pe pieptul lui Jared se redeschiseseră, pătîndu-i cămașa de sînge. Se priviră rușinați.

Jared îi zîmbi lui Rudy, strîmbîndu-se de durere cînd își mișcă buzele umflate.

- Exact cum mi-am închipuit. Te-ai înmuiat și ți-ai ieșit din formă, bătrîne.
- Pe naiba. Peste cîteva secunde mi-ai fi implorat mila.

Jared se ridică, se clătină ușor pînă cînd nu mai fu atît de amețit și îi întinse mîna lui Rudy, care i-o apucă recunoscător și se sculă. Se susținură reciproc cîteva clipe, după care izbucniră în rîs.

Toți li se alăturară, bucuroși că nu fusese decît o glumă, totuși. Numai Lauren era de altă părere.

Fără să se gîndească la urmări, ci vrînd doar să pună cît mai multă distanță între ea și barbarii aceia, se duse repede spre Flame, care era încă legată de balustradă, și, vîrîndu-și piciorul în scară, sări în șa.

îmboldi iapa cu genunchii și trecu în galop pe lîngă ceilalți, care o priveau stupefiați. Pălăria îi alunecă de pe cap, căzînd la cîteva centimetri de picioarele lui Jared.

- Ce nai..., începu el.
- Ai face bine să te duci după ea, Jared, îi sugeră Rudy șovăitor. Era foarte supărată.
- De ce? întrebă Gloria.
- Păi ăăă... Jared a vrut ca ea să asiste la o castrare, spuse Rudy.
- Dumnezeule! Cum de te-ai putut gîndi la așa ceva măcar? întrebă Gloria furioasă.

Duceți-vă după ea. Amîndoi.

Cei doi bărbați își dădură seama că ea avea dreptate cînd scrutară orizontul și abia zăriră calul și călărețul care urcau dealuî.

- Haide, spuse Jared încordat ducându-se spre Charger.

Rudy încălecă și el și, în curînd, alergau mîncînd pămîntul în direcția în care apucase Lauren. Gloria murmură tot felul de lucruri la adresa nesăbuiinței bărbaților în timp ce îndemna copiii să intre în casă.

Ochii lui Lauren lăcrimau din cauza vîntului rece, dar nu acesta era vinovat de lacrimile care îi șiroiau nestăpînite pe față. De ce acceptase de la bun început să se mărite cu Jared Lockett? Era o brută, cel mai îngrozitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Continua să alerge furioasă peste terenul stîncos. De obicei, chiar și atunci cînd mergea în galop, se purta cu blîndețe cu iapa, care era foarte ascultătoare. În ziua aceea, însă, era prea furată de propriile probleme pentru a vedea la timp groapa făcută de un cîine de preerie. Copita lui Flame călcă în ea și Lauren auzi zgomotul oribil al unui os rupt cu o fracțiune de secundă înainte de a fi azvîrlită în aer.

Capitolul 14.

Căzu pe spate. Stînd nemișcată o clipă, încercă să-și dea seama dacă era rănită. Convingîndu-se că nu era, se ridică în capul oaselor cu grijă. Nimic nu părea să fie rupt, deși era convinsă că, a doua zi, avea să fie plină de vîntăi.

Auzind scîncetul jalnic al lui Flame, Lauren se * ridică și se duse spre ea anevoios. Ochii iepei erau măriți de spaimă și de durere. Lauren văzu poziția nefirească în care îi stătea piciorul din față.

- Oh, nu, murmură Lauren căzînd în genunchi și mîngîindu-i gîtul. Îmi pare atît de rău, fetițo, spuse ea suspinînd. N-am vrut să te pedepsesc pe tine. O să am grijă să te faci bine. Trebuie.

Lacrimile îi șiroiau pe față și și le șterse, mînjindu--se.

Auzi vag niște cai apropiindu-se, dar nu își luă ochii de la iapă, aceasta continuînd să țipe de durere, în timp ce Lauren îi vorbea încet și liniștitor.

Jared și Rudy se opriră și își dădură seama imediat ce se întîmplase. Jared nu vru să recunoască nici față de sine cît de bucuros era că Lauren nu pățise nimic. El și Rudy schimbă o privire și încuviințară în același timp. Descălecară amîndoi deodată.

Lauren își ridică privirea cînd le văzu cizmele apropiindu-se de capul lui Flame. Sări în picioare, se repezi spre soțul ei, apucîndu-l de brațe. Ochii îi erau plini de lacrimi și imploratori.

- Jared, a fost numai vina mea. A călcat într-o groapă. E... O să se facă bine...

Ajut-o... O să se facă bine.

Cu un calm îngrozitor, Jared îi ocoli privirea și scoase pistolul.

- Nu, îngăimă ea îngrozită. Nu!

- Rudy, spuse el doar.

Lauren se simți trasă la o parte și Jared apăsă pe trăgaci. Țipetele de agonie ale iepei încetară imediat, fiind înlocuite doar de ecoul împușcăturii. Apoi un alt țipăt răsună între dealuri. Dar Lauren nu și-l recunoscuse, ci se năpusti asupra lui Jared.

- Monstrule! Ai omorît-o. Fiară! Animalule! Ucigașule! Ucigașule, ucigașule!

Îl asaltă cu o ploaie de lovituri în piept și în fluierile picioarelor. Nu voia decît să-i provoace durere, să-și răzbune propria suferință, dar el rămase pasiv și își primea pedeapsa, fără să încerce să se apere.

- Te urăsc! strigă ea. Ești rău și sălbatic. Crud.

Vocea ei începu să-și piardă din forță, la fel ca și pumnii.

- Te urăsc, spuse ea acum aproape în șoaptă, ca un suspin.

Se prăbuși la pămînt, ca o jucărie care s-a stricat deodată. Suspine puternice îi scuturau trupul.

Rudy se lăsă pe vine și îi puse mîna pe umăr compătimitor.

- A făcut ceea ce trebuia, Lauren. Nu avea sens altfel. Jared a împușcat-o ca să nu mai sufere, îi spuse el și vocea îi deveni și mai blîndă. Cred că știi asta.

Ea încetă să mai plîngă, dar rămase cu capul plecat. Rudy se ridică.

- O duc acasă, zise el încet. Tu ocupă-te de cal.

În viața lui nu se simțise atît de neputincios.

Nu știa ce se întîmplase între fratele lui și proaspăta lui soție în ultimele cîteva zile, dar știa că sufereau amîndoi și că el nu putea să facă nimic pentru nici unul din ei.

Jared își ridică privirea, pe care și-o ținuse ațintită asupra făturii care plîngea la picioarele lui, și spuse cu hotărîre în glas:

- Nu. E nevasta mea și nici un alt bărbat în afară de mine nu o să aibă grijă de ea. Dacă merge acasă, merge cu mine.

Rudy se abținu să mai spună ceva când îl văzu pe Jared aplecându-se, apucându-o pe Lauren de subsuori și trăgînd-o în picioare. Ea se smuci și îl privi sfidătoare. Apoi, fără să spună un cuvînt, se duse spre Charger și sări în șa, unde rămase rigidă cînd Jared încălecă în spatele ei. Rudy rămase privind în urma lor. Clătină din cap nedumerit și întristat pentru' acei oameni la care ținea foarte mult. După aceea se apucă să adune vreascuri pentru rugul funerar al lui Flame.

Lauren stătu rigidă în șa în fața lui Jared, care părea la fel de hotărît ca ea să nu o atingă. Ceea ce simțea în urma atacului ei rămînea un mister. Cînd ajunseră, în sfîrșit, în fața casei, Jared rosti primele cuvinte.

- Luna de miere s-a terminat, spuse el sarcastic. Felicitări, Lauren. Nimeni n-a reușit vreodată să se strecoare între mine și fratele meu. Înainte să mai cauzezi și alte necazuri, aș vrea să plecăm de-aici. Să fii gata devreme.

- Foarte bine, spuse ea descălecînd și intră în casă fără să-i arunce măcar o privire.

După despărțirea înlăcrimată de membrii familiei Mendez și după îmbrățișările lor pline de căldură, lui Lauren îi era foarte greu să se întoarcă în casa Oliviei din Coronado, unde nu cunoscuse decît momente de neliniște. Dacă nu ar fi fost venirea pe lume a fetiței Elenei, eveniment despre care Carlos o anunțase fericit cu cîteva zile în urmă, i-ar fi fost imposibil să plece de la Keypoint.

Oricît de mirată ar fi fost de sosirea lor neașteptată, Olivia nu i-a întrebat nimic în legătură cu vizita lor. Lauren știa acum de ce disprețuia atît de mult familia care trăia la fermă. În prima seară de la înapoierea lor, Carson Wells o întrebă politicos cum se simțea. Părea să ia cina în fiecare seară cu ei.

Jared fu posomorît și bău tot timpul cinei. Olivia îi ridică în slăvi pe Vandiveri pentru faptul că reușiseră să aranjeze ca o cale ferată să fie construită pînă în Coronado. Data începerii lucrărilor avea să fie anunțată în curînd.

- Dacă avem noroc cu vremea și cu muncitorii, ar trebui să fie gata la anul pe vremea asta.

- Grozav, mormăi Jared în pahar.

- Credeam că o să fii încântat, îi spuse Olivia.

El își împinse scaunul în spate și se ridică nesigur pe picioare.

- O să-ți spun eu ce nu mă încântă. Nenorociții ăia de Vandiveri s-au furișat pe la Keypoint acum câteva zile. Eu nu eram acolo, că altfel nici n-ar fi apucat să se apropie. Vreau să se limiteze la zona în care o să se construiască centrala. E clar?

Chipul îi era roșu, iar ochii îi sclipeau la fel ca cei ai animalelor în întuneric.

- Bine, Jared, o să le spun. Sînt sigură că or să asculte, zise Olivia liniștit.

El pufni doar și își umplu paharul din nou, vărsînd puțin whisky peste mîna-i nesigură.

Singura bucurie din casă pentru Lauren era copilașul Elenei. Făcu cunoștință cu Isabela cînd fetița tocmai sugea lacomă la sînul plin de lapte al mamei ei. Lauren fu șocată de lipsa de jenă a Elenei cînd își dezveli sînul, dar proaspăta mamă nu era deloc stîmjenită. Rosa privea cu mîndrie de bunică.

Părul Isabelei era foarte negru și ochii îi erau umbriți de gene ca tăciunele.

Fetița stătea în camera de lîngă bucătărie pe care Rosa o împărțea cu Elena. Cînd aceasta avea treabă prin casă, Rosa se afla prin apropiere pentru a se ocupa de copil. Atîta timp cît nu o deranja pe Olivia, totul era foarte bine.

Pe Lauren o întrista faptul că familia lui Carlos era despărțită. Avea de gînd să-i sugereze lui Jared să-i lase să trăiască împreună la Keypoint. Cu siguranță că, din moment ce în familia Mendez avea să mai vină un copil, Elena i-ar fi fost de ajutor Gloriei.

Lauren fu uluită cînd văzu cu cîtă ușurință își * revenise de pe urma nașterii. Mamelor pe care le îngrijise în perioada cît locuise în casa parohială le trebuiseră săptămîni întregi pînă se dăduseră jos din pat, dar Elena și-a reluat treburile în casă imediat făcînd cîte o pauză din cînd în cînd doar pentru a o alăpta pe Isabela.

Astfel că se îngrijoră foarte mult cînd o găsi pe Elena sprijinindu-se de balustradă într-o după-amiază, neputînd să urce mai departe.

- Elena, ce s-a întîmplat? exclamă ea dînd fuga să o susțină.

- Cred că sînt doar puțin obosită, spuse Elena, dar vocea ei nu era deloc animată ca de obicei.

- Ce-ar fi să te întinzi puțin? O să-i explic eu Oliviei.

O luă de cot și o conduse spre camera ei. Se sperie și mai mult când fata nu se împotrivi, așa cum s-ar fi așteptat. Fără să protesteze, se întinse pe pat și Lauren o înveli cu o pătură ușoară. Fetița dormea liniștită în pătuțul ei în partea cealaltă a camerei, Lauren plecă, sperînd că Rosa avea să se întoarcă repede de la cumpărături,

După cină, Lauren se furișă în bucătărie, în timp ce Olivia și Jared discutau despre niște afaceri bancare. Rosa stătea la masă, ținînd în mînă rosariul. Când ușa se închise în spatele lui Lauren, Rosa deschise ochii.

- Rosa? Ce s-a întîmplat? întrebă Lauren repede. E ceva în neregulă cu Elena?

Femeia își luă fața în palme și dădu din cap afirmativ, iar lacrimile îi inundară ochii de culoarea ciocolatei.

- Esta enferma. Are febră mare.

Lauren intră în vîrfurile picioarelor în camera învăluită în întuneric și se lăsă în jos, atingîndu-i fruntea Elenei. Ardea. Rosa o dezbrăcase și tînăra se afla sub pătură numai în cămășufă. Lauren aprinse lampa cu gaz de lîngă pat și imediat văzu spuzeala. Niște pete roșii îi acopereau gîtul și pieptul. Lauren îi descheie cămăruța, dar știa deja că petele se întinseseră și mai jos. Îndurerată, se întoarse în bucătărie.

- Rosa, spuse ea calmă, înghițînd nodul care i se pusese în gît. Elena a vărsat azi-noapte sau azi-dimi- neață? S-a plîns că îi e frig?

- Si, señora, spuse Rosa cu tristețe.

Chipul îndurerat al femeii confirmă bănuielile lui Lauren. Rosa știa cît de gravă era boala fiicei ei.

- Are gîtul roșu?

Rosa încuviință doar.

Lauren închise ochii o clipă și se rugă să aibă putere. Următoarele cîteva zile aveau să fie extrem de grele pentru toți. Sarcina ei era neplăcută, dar trebuia să o facă.

Oamenii aceia erau prietenii ei și aveau nevoie de ea. Dacă nu îi ajuta ea, nimeni nu avea să o facă.

În vocea ei nu se simți nici un pic din panica pe care o simțea.

- Fă niște ceai și ține ceainicul cald în permanență. Scoate fetița din cameră imediat și nu lăsa pe nimeni să se apropie. Fierbe toate ustensilele din bucătărie și nu mai intra în odaia ei. Unde a fost Elena astăzi?

-- Nicăieri, señora. Se simțea prea rău ca să mai facă multe treburi. Acum câteva zile a fost în Pueblo ca să arate fetița, spuse Rosa și vocea îi tremură când întrebă: Are scarlatină, señora?

- Da, zise Lauren păstrîndu-și calmul în ciuda celor ce se petreceau în sufletul ei și intră din nou în camera întunecoasă.

Scarlatină. Isabela. Îi era groază să se uite. Te rog, Doamne, nu. Fetița dormise liniștită toată ziua. Nefiresc. Lauren se forță să se apropie de pătuț. Trase ușor păturica și scoase un gemăt de durere când văzu pieptul copilului înălțîndu-se și coborînd rapid și spuzeala caracteristică.

- Madre de Dios, murmură Rosa în spatele ei.

- E cumva epidemie în Pueblo? întrebă Lauren.

- Si señora. Mulți au fost bolnavi. Elena n-a crezut că o să se molipsească. Nimeni din familie nu avea boala când a fost ea.

- Du-te și fă ce ți-am spus, Rosa. Stau eu cu ea și cu fetița aici.

După ce femeia se retrase în bucătărie, Lauren se așeză pe marginea patului și luă mîna Elenei într-a ei.

Fata deschise ochii încet și îi aruncă un zîmbet stins. Vru să spună ceva, dar nu scoase decît un sunet răgușit.

- Nu încerca să vorbești, Elena, mă aflu aici ca să te ajut să te simți mai bine, spuse Lauren dîndu-i la o parte câteva fire de păr de pe fruntea cuprinsă de febră.

- Copilul? întrebă Elena.

- Copilul e... doarme. Totul va fi în regulă. Culcă-te la loc. O să-ți dau puțin ceai când o să fie gata.

Elena închise ochii cu apatie și păru să adoarmă, imediat.

Lauren ieși din cameră, străbătu bucătăria și intră încet în salon unde Olivia și Carson jucau cărți. Jared stătea trîntit într-un fotoliu, cu o carafă de whisky alături.

Nevenindu-i să creadă cât curaj avea, ea le ceru atenția, iar când toți trei o priviră uimiți, le povesti despre Elena și fetița ei.

- Nu se poate să vorbești serios! Explodă Olivia când Lauren își exprimă dorința de a le îngriji.

- Vorbesc foarte serios, Olivia, zise ea calmă. Au nevoie de o îngrijire permanentă și din moment ce eu nu am altceva de făcut, sînt tocmai persoana potrivită pentru acest lucru. Am venit doar să vă spun că poate doriți ca mîncarea să fie adusă în casă, din moment ce bucătăria este atît de aproape de camera bolnavelor. Și nu lăsați pe nimeni să intre în casă. Nu vă duceți nicăieri dacă nu este neapărată nevoie. Ar trebui să ne izolăm pentru a nu-i contamina pe alții.

Vorbi cu atîta autoritate, încît cei trei rămaseră uluiți pe moment. Dar își reveniră imediat și Olivia își dezlănțui furia.

- Dacă tu crezi că o să las o mexicană și progenitura ei să stea bolnave și poate chiar să moară în casa mea, contaminîndu-ne pe toți, te înșeli amarnic. Jared, spune-i lui Pepe să le mu'te imediat. Să se îngrijească singure.

Lauren se întoarse spre Jared, care se dezmeticise considerabil și o privea cu ochi limpezi.

- Jared, dacă pleacă ele, plec și eu. Ți-ar plăcea să se spună că Jared Lockett și-a alungat soția în Pueblo?

El își privi mama și răspunse, deloc în apele lui:

- Lauren, oamenii ăștia sînt obișnuiți cu epidemiile. La fiecare cîtiva ani, mor cu sutele în San Antonio din cauza frigurilor galbene. Pueblo nu posedă condițiile necesare apărării împotriva acestor boli, și odată ce începe, molima se răspîndește imediat.

-Atunci, cineva care are foarte mulți bani și putere ar trebui să îmbunătățească aceste condiții sanitare, nu? întrebă ea pe un ton acuzator.

Se întrebă de ce acei oameni o intimidaseră vreodată. În clipa aceea se simțea foarte puternică.

Jared încercă altă tactică.

- E o boală foarte contagioasă, Lauren. Te-ai gîndit la asta? Pe tine ce te-ar împiedica să te molipsești?

Ea îl privi în ochi.

- Am avut boala asta. La zece ani. Am fost ignorată de un tată înspăimântat și de o menajeră furioasă pe mine pentru că i-am creat atîta muncă în plus. E de mirare că am supraviețuit. N-am uitat durerea și spaima. Nu vreau s-o las pe Elena să sufere astfel. Deci, o voi îngriji aici sau în altă parte!

Olivia dădu să spună ceva, dar fără să-și ia ochii de la Lauren, Jared zise:

-Taci din gură, mamă.

Cei doi se priviră îndelung. Ea îl apucase de braț și îl privea implorator.

- Bine, spuse el, în sfîrșit. Pot să te ajut cu ceva?

- Nu. Stai cît mai departe de camerele din partea din spate a casei. O să-i spun Rosei să dezinfecteze totul cît mai curînd posibil. Îți mulțumesc.

Abia cînd încercă să se depărteze, își dădură seama amîndoi că degetele lui puternice le țineau pe ale ei lipite strîns de brațul său. Încet și cu regret îi dădu drumul.

Ea nu se uită nici la Olivia, nici la Carson cînd ieși din salon. Ajungînd sub arcadă, se întoarse și își privi soțul.

- Cred că fetița n-o să trăiască, spuse ea și el văzu lacrimi sclipind în ochii ei luminoși.

Zile și nopți se contopiră într-o atmosferă de durere, suferință și disperare. Isabela muri în după-amiaza celei de a doua zile. Lauren încercă din răspuțeri să-i strecoare ceai cu lingurița printre buzele micuțe, dar limba roșie și umflată și gîtlejul blocat îl împiedicau să pătrundă, iar fetița fu lipsită de lichidele atît de indispensabile vieții.

Lauren privi cum pieptul mic se cutremură pentru o ultimă oară și fără să scoată nici un sunet, Isabela își încheie scurtul popas pe lume. Lauren ar fi vrut să-i plîngă dispariția, dar trebuia să-și concentreze atenția asupra Elenei.

i vîrî pe gît cantități uriașe de ceai, în ciuda împotrivirii Elenei de a-l înghiți. Limba îi era acoperită de bășicuțe roșii dureroase, care o făceau să semene cu o căpșună. Febra îi creștea înspăimîntător în fiecare seară. Rosa și Lauren o dezbrăcau și îi spălau trupul cu apă rece. Nu îi spuseră de Isabela, iar ea delira și nu putea să întrebe.

Pepe făcu un sicriu micuț și fetița fu pregătită pentru înmormîntare de bunica ei. Carlos fu chemat, dar rămase în grajd, așa cum îi spusese Lauren. Nu numai pentru

protecția lui, dar și pentru a celor de la Keypoint pe care ea îi iubea atât de mult. Pepe transmitea nenumărate mesaje tînărului neliniștit care plîngea moartea fetei lui și se temea îngrozitor de mult pentru viața soției.

Lauren nu ieși nici o clipă din camera bolnavei. O trimise pe Rosa în camera ei după haine curate, dar abia dacă avu timp să se schimbe, în timp ce o veghea pe Elena. Seara, după ce izbutea să oprească febra, adormea pe apucate pe un scaun lângă pat. Se ruga tot timpul pentru viața prietenei ei și pentru mai multă putere. Se mai ruga, de asemenea ca Jared să nu se molipsească. Cuvintele îi veniseră pe buze, direct din suflet, înainte ca ea să le gîndească.

Febra ardea, pur și simplu, pielea de pe palmele, degetele și călcîiele Elenei. În timp ce aceasta dormea, Lauren i le cojea cu blîndețe, pentru ca Elena să nu se sperie cînd va vedea acea piele moartă atîrnînd pe palmele ei ca niște pînze de păianjen.

La cinci zile după ce Lauren a intrat în odaia aceea sufocantă, se trezi pe scaunul ei auzind o respirație normală în locul celei anevoioase pe care o ascultase zile și nopți în șir. Se duse repede lângă Elena și îi atinse fruntea. Era rece. Desfăcîndu-i buzele relaxate, văzu că limba îi era mai puțin umflată, iar bășicuțele dispăruseră complet. Spuzeala începuse să dea înapoi. îi veni să rîdă în hohote, dar se lăsă să cadă iar pe scaun și înălță o rugă de recunoștință.

A doua zi dimineață, cînd îi dădu vestea Rosei, aceasta plînse în hohote. Tot restul acelei zile, o lăsară pe Elena să doarmă. îi schimbară așternutul, iar la prînz, îi dădură cu lingura puțină supă de vită, după care ea adormi din nou. Lauren stătu cu ea pentru a fi sigură că nu avea să facă febră din nou.

Era epuizată, dar fericită, cînd intră în bucătărie tîrziu, în seara aceea. Rămase surprinsă cînd îl văzu pe Jared lângă ușa din spate, privind pe fereastră. Rosa îi spusese mai devreme de însănătoșirea Elenei.

Se întoarse cînd o auzi intrînd.

- Lauren, e prea mult, spuse el fără nici o introducere. N-o să te mai las să stai nici un minut în camera aia fără să te odihnești puțin.

- Mi-e bine, pe cuvînt, spuse Lauren offînd. Dar nu cred că Elena mai are nevoie de mine. Doar multe lichide și somn. Dimineață o să-l las pe Garlos s-o vadă.

- Si seņora, spuse Rosa ŝi îi luă ambele mîini, sărutîndu-i-le pe rînd. Seņor Jared, e un înger...

- Da, e într-adevăr, un înger, dar în clipa asta arată ca naiba, spuse el morocănos.

Cu toată oboseala ei, Lauren observă absentă că nici el nu arăta grozav. Era neras, tras la față ŝi cu cearcăne.

Rosa ar fi putut să-i spună că, timp de zile întregi, s-a plimbat de colo-colo, a înjurat, a amenințat ŝi a implorat. Era ca un sălbatic. Nu a mîncat nimic, ci doar a băut cîte un whisky din cînd în cînd.

Lauren încercă să își focalizeze privirea, iar imaginile începură se se estompeze, să devină extrem de mici ŝi apoi să se mărească foarte mult. Bucătăria se învîrtea în jurul ei.

- Jared..., strigă ea înainte să se prăbușească în brațele puternice întinse pentru a o susține.

- A leșinat, spuse el. Ŝi cred că îi e ŝi foame, după cît de ușoară e. Pun pariu că a pierdut vreo cinci kilograme. Mîine dimineață, Rosa, pregătește-i un mic dejun consistent, ŝi du-i-l în cameră. Stai cu ea pînă îngHITE ŝi ultima bucățiță. Presupun că, întîi ŝi întîi, are nevoie de odihnă.

Luă făptura inertă în brațe ŝi o duse în camera ei, închizînd ușa cu piciorul. Stătu pe loc o clipă, obișnuindu-se cu întunericul, după care se apropie de pat. Pătrundea destulă lumină pe fereastră pentru a nu fi nevoit să aprindă lampa.

Lauren murmură neinteligibil cînd el o lăsă jos, susținînd-o cu trupul lui. Se lăsă cu toată greutatea pe el ŝi Jared mormăi în legătură cu nebunia ei de a se fi oboșit atît de mult. Încercă să nu se gîndească la trupul lipit de al lui. Cum putea să stea o săptămînă în camera unei bolnave ŝi să iasă mirosind tot a levănțiță? Nu știa că Lauren o rugase pe Rosa să-i aducă o sticlă de colonie din camera ei din care punea în apa cu care se spăla în fiecare zi.

Nu pot s-o las în pat, pur ŝi simplu, își spuse Jared, ŝi, cu degete tremurătoare, începu să-i descheie nasturii de la spate ai bluzei. Capul ei îi căzu pe piept. Dură mult timp pînă ajunse la ultimul nasture, deoarece se folosea de o singură mînă, cu cealaltă susținînd-o. Degetele lui îndemînatice își pierduseră dexteritatea.

Îi trase bluza afară din fustă și începu să-i desfacă închizătoarea. Dezlegă șnururile câtorva jupoane, înju- rînd cînd acestea se înnodau. De ce or fi purtînd femeile atîtea haine, de fapt? se întrebă el. Într-un tîrziu, reuși să-i tragă fusta și jupoanele peste șolduri lăsînd- du-le să-i cadă în jurul gleznelor ca o spumă albă.

El făcu o pauză scurtă, trăgînd aer adînc într-un efort de a-și alimenta cu oxigen creierul, care se învîrtea asemeni unui curent. Dacă se trezea în clipa aceea, probabil că ar fi trezit toată casa cu țipetele, își spuse el cu tristețe.

Cu foarte multă grijă, o sprijini pe un braț și lăsînd-o ușor pe spate, îi trase bluza de pe umeri.

Gata. Ea continua să doarmă, iar el era asudat și tremura. O lipi de el, amînînd momentul în care avea să se uite la ea, savurînd așteptarea.

Începu apoi să-i caute acele prin păr, scoțîndu-i-le încet din părul ce i se revărsa pe umeri și în mîinile lui. Atunci așa cum voise să facă din prima clipă în care o văzuse, își plimbă degetele prin mătasea aceea neagră, mîngîindu-i fiecare șuviță, frecîndu-i buclele moi între degete, încîntat de acea senzație la fel cum unui avar îi place să simtă aurul. Își îngropă fața în părul ei și șopti vorbe de laudă la adresa lui.

După aceea, o întinse încet pe pat, îndepărtîndu-i fusta și jupoanele din jurul gleznelor. Ea puse capul pe pernă și oftă mulțumită, cu părul răsfirat pe pînza albă.

Jared se așeză pe marginea patului, foarte ușor pentru a nu o trezi. Dumnezeu! Era superbă. Pînă și cutele provocate de oboseală în jurul gurii și golurile din obraji îi dădeau frumusețe. Genele lungi și negre se odihneau pe obraji străvezii. Își coborî privirea de-a lungul gîtului pînă la baza acestuia, unde îi văzu zvîcnelile pulsului. Umerii îi erau albi și se pierdeau într-un piept perfect.

Ezită dar, din proprie voință, degetele se întinseră spre partea de sus a cămășuței. Dezlegă panglica subțire din satin albastru care era trecută prin dantelă și foarte încet, îi descheie primii cîțiva nasturi. Din nou voia să prelungească așteptarea.

Privirile îi coborîră spre mijlocul subțire și apoi spre unduirea șoldurilor. De obicei, îi plăceau formele mai voluptuoase, dar ea era perfect proporționată, după cum observă el studiindu-i pulpele lungi și gambele frumoase.

La naiba! Uitase pantofii. Nasturii aceia erau aproape imposibil de descheiat pe întuneric, dar, pînă la urmă, reuși.

După ce i-i scoase din picioarele învăluite în mătase, o privi din nou, în timp ce degetele lui îi desfăceau încet cămășuța. Ea nu se mișcă deloc. Privirea lui rătăci aiurea, pînă cînd, la un moment dat, se fixă asupra ei.

Își imaginase cum trebuia să arate, dar fanteziile lui nu erau exacte și nu era pregătit pentru priveliștea care i se oferă în fața ochilor. Doi sîni, perfect formați, rotunzi, înalți, tari. O piele la fel de albă ca un boboc de magnolie. Sfîrcurile, de un trandafiriu feciorelnic. Botticelli ar fi adorat-o. Frumusețea ei ireală era categoric potrivită quattrocento-ului. Rosa nu se înșela prea mult. În goliciunea ei părea să fie, într-adevăr, un înger.

Dar Jared era muritor și o dorea așa cum nu mai dorise pe nimeni niciodată și își lăsă capul în jos cu grijă și îi sărută gîtul în punctul în care îi zvîcnea pulsul. După aceea buzele îi alunecară leneșe peste sîni, mușcînd ușor și lingînd, așa încît ea să nu știe niciodată că el s-a închinat în fața templului trupului ei. Îi era interzisă. Era o negare autoimpusă, dar acest lucru o făcea să fie și mai puternică.

Dar acum, acum...

Își înălță capul și atinse un sfîrc trandafiriu. Fre- cîndu-l încet între degete, privi fascinat cum răspundea atingerii lui întărindu-se ispititor. Neputînd să reziste, îl cuprinse cu gura. Se topi pe limba lui ca o bucată de zahăr și era chiar mai dulce.

Îi privi din nou fața liniștită încadrată de părul negru.

- Iartă-mă, Lauren, șopti el coborîndu-și gura iarăși.

Cînd se trezi, nu cu mult înainte de prînz, Lauren nu își aminti nimic din ultimele cîteva zile sau de ce dormise atît de tîrziu, fiind îmbrăcată cu lenjeria de corp și cu ciorapii. Se întinse și începu să adune fragmente de amintiri.

Elena! Își aduse aminte de boala fetei și sări imediat din pat. De ce dormise oare peste cuvertură? Dezorientată, rămase în mijlocul încăperii, cu mîinile lipite de tîmple, încercînd să alunge petele gălbui care dansau pe perdeaua neagră ce părea să i se fi lăsat peste ochi. Se clătină amețită. Se ridicase prea repede pentru ca sîngele să-i ajungă la cap. Era slăbită datorită faptului că, de șase zile, nu mai mîncase cum trebuie.

Rosa dădu buzna în cameră exact când Lauren se întorcea lângă pat.

- Señora Lauren, v-ați trezit! Ați dormit ca un copil.

- Ce face Elena? Întrebă ea repede și chipul fericit al Rosei îi îndepărtă toate temerile.

- E slăbită și somnoroasă dar a mâncat puțină pâine prăjită azi-dimineață și a vorbit cu Carlos, spuse Rosa, după care se întristă ușor. A trebuit să-i spunem de niña și e foarte tristă. Dar faptul că l-a văzut pe Carlos a făcut-o să se simtă mai bine. Vă e recunoscătoare, señora. Și eu vă mulțumesc foarte mult.

Buzele începură să-i tremure.

- Mă bucur nespun că am putut să o ajut pe Elena. Aș fi vrut doar să fi salvat și copilul, deși, după febra pe care a avut-o, s-ar putea ca Isabela să nu fi fost niciodată vindecată complet.

- Și sufletele ei e în rai acum și e bine. Dacă îi cunosc bine pe Elena și pe Carlos, or să facă alt niño foarte curînd.

Zîmbi larg.

- V-am adus micul dejun, zise ea apoi ieși în hol pentru a lua tava pe care o așezase pe o măsuță.

Aromele delicioase o făceau pe Lauren să-i lase gura apă. Când mîncase ultima oară ceva consistent?

- Señor Jared mi-a spus să am grijă să stați în pat și să mîncăți absolut tot.

- Este... adică, toată lumea e sănătoasă? Nu i-am văzut aproape de o săptămînă.

- Pe señor Jared l-ați văzut aseară, señora. Nu vă amintiți? Ați leșinat în bucătărie.

Dînsul v-a adus sus în brațe.

Camera se învîrți din nou cu ea și urechile îi țiuiau. Sorbi din ceaiul fierbinte și încercă să nu-i tremure mîna cînd puse ceașca înapoi pe farfurioară.

- Nu... nu, eu... ăăă... nu-mi amintesc asta. Știu că eram foarte obosită.

- Cred că s-a supărat că erați atît de obosită. Vreți să faceți o baie, señora?

Fără să aștepte vreun răspuns, Rosa se duse la baie legănîndu-se, și adunînd hainele dé pe lângă pat.

Hainele ei! Jared o așezase în pat. Jared o dezbrăcase!

Îl visase în somnul ei adînc. Acum își aminti foarte bine visele acelea. Jared era aplecat deasupra ei și o privea cu tandrețe. Capul îi era lipit de pielea ei. Dacă brațele ei nu ar fi fost atît de grele, ar fi întins mîna și și-ar fi strecurat degetele prin părul decolorat de soare care îi gîdila gîtul. Într-unul din vise, Jared îi șoptea cuvinte spaniole la ureche. În altul, făcuse cu gura ceva ce îi răspîndea prin trup o căldură delicioasă.

Mîncă Încet, tulburată de amintirea acelor vise. Cînd începu să se dezbrace, observă că fundița cămășuței dispăruse. Trebuia să-i spună Rosei să fie mai atentă cînd îi spăla lenjeria.

Intră în cadă, bucurîndu-se de căldura liniștitoare a apei. De zile întregi nu mai cunoscuse plăcerea unei băi. Făcînd mîinile căuș,.luă apă și o turnă pe trup, dar imediat avu o senzație de usturime. Fără să vrea, scoase un geamăt. Examinîndu-se cu atenție, observă că sfîrcurile îi erau ușor iritate, iar cînd le atingea, simțea furnicăture prin tot corpul. Sînii îi erau, de asemenea, iritați, ca și cum ar fi fost atinși de ceva aspru. Ce ar fi putut să...

Făcu' ochii mari de groază și duse la gură degetele tremurătoare, lipindu-le de buzele-albe din cauza șocului.

Nu! Nu! Nu se putea. Visele ei și realitatea aceea nu aveau nici o legătură. Era de neconceput. Totuși, tremură gîndindu-se la acea posibilitate. Jared, nebărbierit, privind-o, atingînd-o, sărutînd-o...

leși repede din cadă, se șterse în grabă și se înfășură într-un halat înainte de a se întoarce în dormitor.

- Unde e Jared? o întrebă ea pe Rosa cu timiditate, în timp ce se pregătea să coboare la Elena.

Voia să-l evite. S-ar fi simțit prea umilită dacă ar fi dat ochii cu el atîta timp cît avea asemenea bănuieli.

- A plecat la Austin azi-dimineață. Zicea că s-ar putea să stea cîteva săptămîni. Ceva în legătură cu afacerile. A lăsat un pachet pentru dumneavoastră.

leși repede și se întoarse imediat cu o cutiuță.

- A zis că o să vă trebuiască data viitoare cînd o să mai mergeți la Keypoint.

Lauren desfăcu panglica, deschise capacul și înăuntru văzu o eșarfă de mătase albastră învelită în foiță subțire. Își adusesese aminte că avea nevoie de așa ceva. Lacrimile îi împăienjeniră ochi, dar conștientă de privirea Rosei, vîrî eșarfa într-unul din sertarele cu lenjerie, prefăcîndu-se indiferentă.

- Va trebui să nu uit să-i mulțumesc cînd se va întoarce, spuse ea, după care ieși, iar Rosa rămase clătinînd din cap uluită și dezgustată.

Capitolul 15.

- Ai aflat ceva de la Jared, Olivia? întrebă Carson într-o seară, la cină. Se pare că stă neobișnuit de mult la Austin.

- Haide, Carson, zise Olivia rîzînd, știi doar de ce e Jared „reținut” la Austin. Mă mir numai că s-a abținut atît de mult. Faptul de a avea o soție de conveniență îl face pe un bărbat să caute o cale de eliberare fizică, nu-i așa, Lauren?

Lauren trînti furculița în farfurie. Cum îndrăznea femeia aceea să fie atît de crudă?

- Din moment ce e vorba de „necesitățile fizice” ale lui Jared, ar fi trebuit să păstrezi întrebarea pentru el, răspunse ea furioasă.

Dar furia aceea îi trăda neliniștea sufletească. Probabil că soacra ei avea dreptate. De ce altceva ar fi stat Jared atît de mult la Austin? Nu își închipuise că avea să-i fie atît de dor de el. Cu cît lipsea mai mult, cu atît tensiunea din casă creștea în intensitate.

Rutina zilnică din Coronado era diferită de cea de la Keypoint. Elena căpăta putere, cu fiecare zi care trecea. Dacă vremea îi permitea, se plimba cu Lauren prin grădină. Vîntul, atunci cînd sufla pe neașteptate dinspre nord, era rece și aspru, și pe la începutul lui noiembrie, timp de cîteva zile, a plouat neconținut, făcînd-o pe Lauren să înnebunească de plictiseală în casa aceea mare.

Îi era dor de zilele pline petrecute la Keypoint împreună cu Rudy și cu Gloria, de cuvintele lor calde și de copiii lor neastîmpărați. Îi era dor și de discuțiile liniștite pe care le avea cu Maria. Cu cîteva luni în urmă, Lauren ar fi fost scandalizată la gîndul că o femeie putea trăi cu soțul alteia, dar acum înțelegea ce fel de viață dusese Maria alături de Ben. Dragostea lor fusese curată. Toleranța ei necaracteristică se datora în mare parte faptului că știa ce fel de viață ar fi dus Ben alături de Olivia.

Aceasta se ducea la bancă aproape în fiecare zi iar, cînd stătea acasă, Carson telefona tot timpul de la birou. Venea în fiecare seară la cină și Lauren era recunoscătoare pentru prezența lui care emana bunăvoință. Nu ar fi suportat să fie singură cu Olivia. Aceasta o privea cu atîta ostilitate, încît Lauren tresărea ori de cîte ori îi surprindea privirea de smarald ațintită asupra ei.

Carson continua să fie slugarnic față de Olivia. Vorbeau în permanență despre calea ferată și planurile legate de centrala electrică. Se părea că orice ezitare din partea Oliviei de a se asocia cu familia Vandiver, nu mai exista. Le lăuda felul hotărît de a fi și capacitatea de a-i manevra pe ceilalți pentru a-și atinge scopurile. Olivia pomenea foarte des de Kurt, aruncînd cîte o privire în direcția lui Lauren, ceea ce o făcea pe aceasta să se simtă foarte prost.

Într-o seară, la cină, Olivia își studie nora pe furiș, printre genele plecate. Nu avea să o ierte niciodată pentru faptul că îl convinsese pe Jared să le lase pe mexicana aceea bolnavă și copilul acesteia să rămîna sub acoperișul ei. Era de ajuns de neplăcut faptul că Lauren oferise adăpost unei mexicane suferinde, dar adevărata catastrofă era aceea că triumfase asupra Oliviei într-o discuție cu Jared. Și mai îngrijorător decît atît era faptul că îl forțase pe Jared să ia o hotărîre. Acest lucru ar fi putut pune în pericol planurile Oliviei. Dacă Lauren căpăta putere asupra lui, s-ar fi putut distruge totul.

Oliviei îi mai dispăcea și faptul că, pentru a salva aparențele, trebuia să joace rolul soacrei iubitoare. Dumnezeuule! Prietenii îi puneau mereu întrebări despre viitorii nepoți. În timp ce își beau ceaiul, spuneau mereu cît de bine le stătea lui Jared și lui Lauren împreună, iar femeile care veneau la bancă remarcău cît de minunat era că, după ce așteptase atît, Jared își găsise, în sfîrșit, partenera potrivită. Olivia îndura totul cu un zîmbet rigid și cu răspunsurile adecvate. Se ducea la biserică împreună cu Lauren în fiecare duminică. Tîna insista să meargă și ea știa că nu s-ar fi convenit ca soția lui Jared să fie văzută acolo singură.

Era evident că Lauren se atașase de familia de la Keypoint. Ori de cîte ori Carson o atrăgea în conversație, ea sfîrșea prin a povesti vreo întîmplare ce avusese loc la fermă. Niciodată nu pomenea nume, dar Olivia cunoștea toate personajele foarte bine. Atunci cînd urăști pe cineva atît de mult cum îi ura ea pe Maria Mendez, pe fiul ei și familia

acestui, ajungi să-i cunoști extrem de bine. Devenise o obsesie pentru ea faptul de a afla absolut totul în legătură cu ei.

Neputînd să-i pedepsească încă pe membrii familiei Mendez pentru umilințele provocate, găsi un țap ispășitor perfect în persoana lui Lauren, care fusese învățată să-i respecte pe vîrstnici, familia și să îndure persecuții fără să crîcnească.

Olivia era sigură că acea căsătorie nu fusese consumată, deși era extrem de conștientă de puternicul apetit sexual al fiului ei. Strînse din buze cînd îl compară cu cel al răposatului ei soț.

Era convinsă că orgoliul teribil al lui Jared îl împiedica să iubească o femeie pe care i-o alesese tatăl lui. Totuși, fata avea ceva care Olivia știa că o făcea să fie irezistibilă pentru bărbați. Blîndețea aceea, vulnerabilitatea aceea îi mișcau pînă în adîncul sufletului. Ea nu avusese niciodată acea calitate și o disprețuia cînd o descoperea la alte femei.

O chinuia pe Lauren cu fiecare privire, fiecare gest, și fiecare cuvînt. Trebuia să-i țină despărțiți pe Jared și pe soția lui cu orice preț. O îngrozea gîndul că ei i-ar fi putut da planurile peste cap, dacă ajungeau să simtă ceva serios unul pentru celălalt.

Nu era gelozie, își spunea Olivia, Gelozia era un sentiment atît de mărunț, ce nu ținea deloc de demnitatea ei, într-o relație, ea nu cerea decît loialitate absolută.

Ben nu-i fusese loial. Era hotărîtă ca Jared să nu facă același lucru.

- Ce mai face Elena, Lauren? Sper că bine.

Cina luase sfîrșit și Carson le urmase pe cele două femei în salon pentru a-și bea cu toții cafeaua. Lauren știa că întrebarea Oliviei nu pornise din îngrijorare, ci era menită doar să-i aducă aminte că trecuse peste cuvîntul ei.

- Sa însănătoșit. Moartea fetei a fost o lovitură peste care n-o să poată trece curînd, dar acest lucru e foarte firesc.

- Mare păcat că fetița n-a supraviețuit, Lauren. Ai făcut o adevărată minune salvînd-o pe mamă.

- Îți mulțumesc, Carson, dar am avut motive bine întemeiate. Eram cît pe aci să-mi pierd viața din cauza acestei boli. A fost singura mea ocazie de a o înfrînge.

- Păcat că mexicanii aceia din Pueblo nu-și pot păstra orașelul curat, spuse Olivia și chipul îi era schimonosit.

- Sînt convinsă că fac tot ce pot. Nu cred că le place să-și lase copiii să moară, zise Lauren încet, dar cu convingere.

- Prostii. Nu ești aici de prea mult timp ca să știi cît de murdari sînt acei oameni. Sînt dezgustători.

- Cum poți să spui că Rosa e dezgustătoare și, totuși, să mănînci mîncarea pe care o gătește? E cea mai curată persoană pe care am văzut-o vreodată, spuse Lauren cu înflăcărare.

Olivia mișcă din cap furioasă. Ochii ei verzi sclipeau și degetele-i subțiri strînseseră brațele fotoliului ca niște gheare.

- Nu va trece mult și vom putea să-i scutim de multe griji pe cei din Pueblo. Abia aștept...

- Olivia! o întrerupse Carson brusc. Nu cred că ar mai trebui să discutăm despre această problemă. Văd că te tulbură foarte mult, zise el aruncîndu-i o privire plină de subînțeles.

Olivia își ținu răsuflarea și apoi o eliberă încet. Fusesse cît pe-aci să facă o gafă și era recunoscătoare că fusesse oprită ia timp.

- Ai dreptate, Carson, mă tulbură. Mai dorești cafea?

Lauren se scuză și se duse sus. Neputîndu-se abține, se opri în fața ușii lui Jared, privind-o stăruitor. Ce se aștepta să vadă? Oare, ușa avea să dispară, arătîndu-i-l pe el stînd în fotoliu și fumînd unul din nelipsitele lui trabucuri? Oare avea să se materializeze în fața ei așa cum o făcea în vise noapte de noapte?

Nu. El nu era acolo, ci la Austin, cu „afaceri”. Bănuind ce fel de afaceri avea de rezolvat, simți o durere puternică în inimă. Să fi fost, oare, cu altă femeie? Cu alte femei? Ce-i păsa ei? Și, totuși, îi păsa.

Duse mîna instinctiv la ceas și, fără să-și dea seama, degetele atinseră ușor sfîrcul prin bumbacul subțire al bluzei. Tot trupul i se încinse și ea își ținu răsuflarea din cauza senzațiilor care o asaltară.

Chiar m-ai atins aici, Jared? întrebă ea întunericul.

Nu voia să știe, nu voia să-i pese, dar nu se putu abține să nu adauge: Ce părere ți-am făcut?

Suferința și singurătatea o însoțiră în camera ei.

Jared veni acasă în ajunul Zilei Recunoștinței. Lauren citea în camera ei. Inima îi tresări în piept când auzi în hol zgomotul familiar al cizmelor și zdrăngănitul pintenilor. Strânse cartea la piept. Ușa camerei lui se deschise și se închise încet, după care auzi zgomotul înfundat al valizelor trântite pe podea. El se mai plimbă un timp prin încăpere și apoi, la un moment dat, patul scîrțîi sub greutatea lui. Totul se cufundă în liniște.

Oricît de mult încercă, Lauren nu se mai putu concentra asupra lecturii.

Se îmbracă cu foarte multă grijă pentru cină, punîndu-și o rochie foarte frumoasă și pantofi din piele de căprioară. Părul îi fusese spălat și periat. Se gîndi să îl lase liber, dar, bineînțeles că ar fi fost ceva prea evident. În schimb, o lăsă pe Elena să i-l aranjeze într-un coc elegant.

Îl auzi pe Jared ieșind din cameră și coborînd și, peste cîteva clipe, îl urmă. Era incredibil de agitată. Cum avea să dea ochii cu el după ce o dusesse în cameră, o dezbrăcase și o pregătise de culcare? Și dacă...

Intră în salon și inima i se strînse cînd îi văzu trupul înalt cu spatele lat aplecat deasupra bufetului pentru a-și pune ceva de băut.

- Lauren, dai strălucire serii. Ce mai faci, draga mea? spuse Carson venind spre ea și sărutînd-o pe obraz.

Îl privi pe Jared peste umărul lui Carson. Spatele îi deveni rigid și luă o înghițitură de whisky înainte să se întoarcă. E atît de frumos, își spuse ea cu tristețe, i-ar fi putut suporta indiferența și cruzimea dacă ar fi fost urît sau dacă l-ar fi considerat respingător. Dar încă de la bun început simțise o atracție ciudată față de acel bărbat.

El îi întîlni privirea pe deasupra umărului lui Carson și ridică paharul în chip de salut.

- Jared pune-i un sherry lui Lauren, te rog, iar eu mai vreau unul.

Lauren observă că ochii Oliviei sclipeau în mod deosebit. Probabil că veștile pe care le adusese Jared de la Austin o încîntaseră.

- Mă bucur atât de mult că Vandiverii vin mâine de Ziua Recunoștinței. Îți mulțumesc că le-ai înmînat invitația mea, Jared.

Olivia privi cu atenție cînd Jared îi dădu paharul lui Lauren.

- Cu plăcere, spuse el uitîndu-se la Lauren.

Degetele li se atinseră pentru o fracțiune de secundă. Contactul fu electrizant și ea avu impresia că îi aude respirația ieșindu-i iute de pe buze într-un geamăt stins. Dar, cînd își ridică privirea pentru a-i întîlni ochii strălucitori, îi văzu răcindu-se imediat.

- Știam că Lauren va vrea să-l revadă pe Kurt. A trecut atîta timp, spuse el încet, doar pentru urechile ei.

De ce făcea acest lucru din nou? Era la fel de arogant și de rece ca în prima seară cînd îl văzuse în încăperea aceea.

Toată emoția revederii se stinse pe parcursul acelei cine interminabile. Jared mai mult bău decît mîncă. Ce se întîmplase, oare, cu acea teribilă poftă de mîncare pe care o avusese la Keypoint? Maria și Gloria îl tachinau mereu în legătură cu acest lucru.

Era posomorît și amețit. Cînd îi critica pe cei din Comisia Căilor Ferate pentru incapacitatea lor, cînd mormăia vorbe de neînțeles în pahar.

După cină, Lauren se retrase în bibliotecă pentru a citi lîngă foc. Suportase destulă tensiune pentru o seară. Ceilalți se duseseră în birou pentru a discuta în legătură cu călătoria lui Jared.

Cîteva ore mai tîrziu, Lauren era tot în bibliotecă, într-un fotoliu încăpător, cu pantofii scoși și cu picioarele strînse sub ea.

La un moment dat, îl zări pe Jared în prag, dar nu știa de cît timp stătea acolo. Cînd își ridică privirea, îl văzu intrînd și trîntindu-se obosit pe un fotoliu, lîngă al ei. Capul îi căzu pe perne și închise ochii. Lauren rămase nemișcată. Pe măsură ce trecu timpul, ea crezu că adormise, dar, în cele din urmă, el deschise ochii, deși nu își mișcă nici capul, nici corpul.

- E foarte tîrziu, Lauren. De ce nu dormi? o întrebă el părăind epuizat.

- M-am lăsat furată de lectură. Uneori citesc noaptea pînă tîrziu dacă e o carte interesantă.

Sau dacă nu pot să mi te scot din minte, adăugă ea în gînd.

Părea o făptură ireală în lumina flăcărilor. Strălucirea aceasta se reflecta în părul ei negru și părea să-i aprindă fiecare fir. Rochia ei era dintr-o lână moale roz cu năsturași-perlă la gât. Datorită focului, i se accentua roșeața din obraji, despre care el știa că erau catifelate. În dosul ochelarilor, ochii ei erau mari, adânci și limpezi.

Jared își drese glasul, trezindu-se din reverie.

- Ce citești? Parcă ai fi un șoarece de bibliotecă, spuse el tachinînd-o ușor.

- Orice, zise ea simțindu-i nevoia de a sta de vorbă. Cărțile au fost cei mai buni prieteni ai mei în copilărie. Ceilalți copii nu voiau să se joace cu fata preotului. Se simțeau prost, înțelegi? Mama a murit cînd aveam trei ani.

El observă atunci că dusese mîna la ceas.

- Așa că prietenii mei erau personajele din cărți. Citesc opere clasice, istorie și filozofie. Dar îmi plac în mod deosebit Dickens, surorile Bronte și Jane Austen.

El închise ochii din nou și ea fu surprinsă cînd îl auzi continuînd discuția.

- Cînd eram mic, îmi plăcea foarte mult Poe. Ben mă certa mereu pentru că citeam asemenea „porcării”, cum spunea el. „Dacă vrei să asculți povești cu fantome, pune-l pe Thorn să-ți spună.” Și ale lui Thorn erau foarte bune, zise el rîzînd. Mi se zbîrlea părul cînd îmi povestea despre legendele indiene, tabu-uri și ritualuri secrete.

Privi flăcările gînditor și acestea jucară în ochii lui ca ambra. Își frecă pleoapele apoi, obosit.

Acum nu mai am timp să citesc,

Ea ezită doar o clipă înainte de a-l întreba cu blîndețe:

- A fost o călătorie obositoare?

El oftă adînc.

- Da. Cîțiva dintre funcționarii publici sînt îngrozitor de proști. M-am săturat pînă peste cap să-i tot flatez. Vreau...

Văzînd că nu mai continua, ea îl îndemnă ușor.

- Da. Vrei...?

De acel îndemn avu nevoie pentru a-și exprima sentimentele.

- Vreau calea ferată pentru că e singurul mod în care poți avea o fermă excelentă și profitabilă în secolul douăzeci. Și Ben și-o dorea nespun de mult, dar nu pot să sufăr să mă ocup de toate hârtoagele și să am de-a face cu toți idioții.

Se aplecă puțin înainte și își împreună mâinile între genunchi.

Lauren rămase tăcută. Acelea erau momente cînd trebuia să asculte.

- Aș vrea să trăiesc la Keypoint și să călăresc de-a lungul gardurilor ca orice alt „vaquero”, în timp ce alții să se ocupe de toate treburile astea.

Lauren renunță la prudență și se ridică, ducîndu-se lîngă el cu teamă. Își puse ambele mîini pe umerii lui și îi masă mușchii încordați.

- Poate că, după ce se va construi calea ferată, o să poți face asta, Jared. Sper, pentru binele tău.

El se lăsă pe spate din nou, relaxîndu-se sub atingerea magică a degetelor ei. După cîteva clipe, ea spuse:

- Îți mulțumesc pentru eșarfă. E minunată.

El își ridică privirea spre ea. Ochii îi erau obosiți și injectați, dar el văzu încurajare și compasiune într-ai ei cînd îi zîmbi. Îi acoperi mîna cu a sa și i-o strînse. Apoi i-o ridică și îi lipi palma de obrazul lui.

- Ai niște mîini foarte frumoase, Lauren. Le-am observat...

Tăcu, temîndu-se o clipă să nu se facă de rîs, dar apoi continuă:

- Le-am observat din prima seară cînd am cinat împreună.

Degetele lui se plimbau ușor peste ale ei.

- Probabil datorită orelor îndelungi petrecute la pian. Tata îmi spunea că am mîinile mamei. Și ea cînta.

- Îți lipsește pianul?

- Da, recunosc ea repede. Bănuiesc că, pentru mine, muzica e ce e pentru tine călăritul de-a lungul gardurilor.

El îi privi mîna cu aprecierea cu care un cunoscător al artei studiază o capodoperă. Apoi, ducînd-o la buze, își trecu limba ușor peste fiecare vîrf al degetelor. Lauren închise ochii.

Buzele lui înaintară spre încheietura mîinii ei, iar cînd mîneca dantelată îl împiedică, el îi descheie nasturele, dezvelindu-i pielea albă.

- Ești atît de moale, murmură el, în timp ce buzele îi mîngîiau încheietura. Faci ca totul să pară extrem de simplu, de...

Cuvintele i se pierdură cînd își lipi buzele de perna moale a palmei ei. Inima ei începu să bată aiurea cînd îi simți căldura limbii pe piele.

Apoi, el își înălță capul și îi mîngîie obrazul ușor cu degetul

- Lauren, eu...

- Jared.

Orice ar fi avut de gînd să spună, rămase nerostit, datorită apariției neașteptate a Oliviei.

- Carson te așteaptă pentru a vă mai uita o dată pe cifrele acelea înainte să mergem la culcare. Lauren, draga mea, nu e nevoie să mai stai.

Jared își încheiește maxilarul și, ridicîndu-se de pe fotoliu, ieși din încăpere.

Lauren își luă pantofii și cartea și, după ce stinse lampa, se întoarse cu fața spre ușă. Silueta înaltă a Oliviei se mai deslușea încă în prag. Cînd se apropie de ea, Lauren văzu că o sprînceană era arcuită speculativ.

- Noapte bună, Lauren, spuse ea cu răceală.

- Noapte bună.

Urcînd treptele, Lauren simți privirea pătrunzătoare a soacrei ei străpungîndu-i spatele.

A doua zi dimineață, Lauren coborî la bucătărie pentru a o întreba pe Rosa dacă era nevoie să o ajute la pregătirea mesei pentru Ziua Recunoștinței, dar fu asigurată că treburile mergeau foarte bine. Elena aranja lucrurile spălate. Cînd Lauren se pregăti să iasă, se oferă să le ducă ea sus, pentru a o scuti pe fată de a mai urca la etaj.

- Iau și lucrurile lui Jared, spuse ea cînd Elena îi puse în brațe hainele frumos mirositoare, la care se adăugară cămășile albe și scrobite și cele colorate pe care Jared le purta la drum.

Lauren urcă repede și bătu în ușa lui Jared, însă nu primi nici un răspuns. Tocmai voia să-l strige, când auzi apa curgînd într-una din băile ce dădeau în hol. Din cîte știa ea, el nu folosea niciodată baia care făcea legătura între camerele lor.

Rămase nedecisă în fața ușii lui ușor întredeschise. Ce se putea întîmpla? se întrebă ea împingînd ușa doar atît cît era nevoie pentru a se putea strecura înăuntru.

Încăperea era simplu mobilată. Un pat cu o tăblie înaltă din lemn de stejar se afla lipit de un perete, iar un altul era ocupat de un dulap masiv. O măsuță cu oglindă de bărbierit, lighenaș și cană, se afla într-un colț. Singura altă piesă de mobilier era un fotoliu cu spătar înalt.

Perdelele cu dungulițe maron fuseseră trase pentru a lăsa soarele să pătrundă înăuntru. Patul era strîns și acoperit cu o cuvertură asortată cu perdelele. Nu văzu nici un semn de dezordine în jurul ei în timp ce străbătu acel dormitor extrem de masculin, îndreptîndu-se spre măsuță. Puse hainele cu grijă pe suprafața lucioasă a acesteia și se întoarse cu gînd să iasă, dar ceva îi atrase atenția, deodată.

Se părea că Jared scosese toate obiectele din buzunare cu o seară în urmă, și le pusese pe măsuță. Ea le studie cu atenție. Un pieptene de buzunar din baga. Oare îl folosea vreodată? se întrebă ea zîmbind.

Monede de tot felul. Cîteva bancnote. îi recunoscă ceasul de buzunar cu lănișor de aur. Trei hîrtii, fără îndoială, facturi, împăturite în două. Un lanț de chei cu șase chei de alamă. O cutiuță de chibrituri. Și...

Inima îi stătu în loc o clipă, iar cînd reîncepu să bată, o făcu cu atîta violență, încît și-o acoperi cu mîna, strîngînd ceasul cu degete tremurătoare.

Acolo, printre celelalte lucruri, se afla o fundiță din satin albastru. Foarte asemănătoare cu cele care în- cheiau cămășuțele pe care i le făcuse doamna Gibbons înainte de nuntă. Foarte asemănătoare cu cea pe care o pierduse cu cîteva săptămîni în urmă, în noaptea în care Jared o dezbrăcase pentru culcare.

Nu își dădu seama că îi rostise numele cu glas tare decît în clipa în care șoapta răsună în liniștea încăperii, dezmeticind-o. Tocmai bine, căci chiar în momentul acela, auzi deschizîndu-se ușa băii de pe hol. Întorcîndu-se brusc, se uită la ușa pe care el urma să intre dintr-o clipă în alta. Nu trebuia să o vadă acolo!

Se repezi la ușa care dădea spre baia dintre cele două dormitoare și o deschise. Abia apucă să o închidă că îl și auzi intrînd în cameră. Fredona ușor, fără să aibă nici cea mai mică idee în legătură cu avalanșa de emoții pe care le stîrnise în sufletul tinerei sale soții.

Capitolul 16.

- Olivia, masa ta îmbelșugată mă uimește întotdeauna, spuse Parker Vandiver, care mîncase cîteva porții de mîncare tradițională pentru Ziua Recunoștinței și acum se delecta cu un ultim pahar de vin.

Stăteau la fel ca în prima seară cînd Vandiverii luaseră masa cu ei. Olivia și Carson în cîte un capăt al mesei, Parker și Jared de o parte, Lauren și Kurt, de cealaltă.

- Așa e, spuse și Kurt. Totul a fost delicios, cu atît mai mult cu cît compania a fost minunată.

Mîna care înconjura paharul lui Jared se încleștă, încheieturile degetelor se albiră, iar Lauren rămase surprinsă cînd văzu că sticla nu se sparge.

Se depărta de Kurt, a cărui prezență lîngă ea devenea din ce în ce mai insuportabilă. Încă de cînd se așezaseră la masă, pulpa lui groasă și grea se lipise de a ei și el nu pierduse nici un prilej de a se apleca spre ea, atingînd-o în vreun fel.

Lauren nu își pierduse antipatia față de Vandiveri. Atît tatăl, cît și fiul o dezgustau cu forța lor brutală trădată prin orice mijloace. Era sigură că făceau conversație politicoși și se purtau frumos pentru că urmăreau ceva.

Îi fu recunoscătoare lui Carson cînd sugeră să se mu'te cu toții în salon pentru a servi cafeaua, nemaifiind obligată să stea lîngă Kurt.

- Ne-a părut foarte rău că nu v-am văzut cînd am fost la Keypoint, doamnă Lockett, spuse Kurt după ce se așezară cu toții.

Lauren se așezase pe un fotoliu lîngă șemineu, ocolind canapeaua de teamă ca nu cumva Kurt să stea lîngă ea.

Lauren nu voia să mintă spunînd că și ei îi părea rău, dar neavînd ce altceva să zică, apelă la adevăr.

- Jared și cu mine am fost la plimbare în ziua aceea.

Nimeni nu observă expresia șocată de pe chipul Oliviei, căci Jared spuse:

- Doar era luna noastră de miere, nu?

Kurt își păstră stăpînirea de sine.

- Așa e. V-a plăcut viața la fermă, doamnă Lockett?

- A fost o experiență cu totul deosebită pentru mine, domnule Vandiver. Mi-a plăcut unicitatea ei.

În timp ce îi răspundea lui Kurt, își aminti de seara precedentă cu melancolie. Se simțise atît de aproape de soțul ei pentru prima oară. Oare ce se întîmplase de atunci de devenise atît de rece și de distant? Datorită faptului că era o zi de sărbătoare, se îmbrăcase cu o rochie nouă din georgette de un cenușiu violet, știind că era o culoare care îi scotea în evidență ochii. Dacă Jared observase cum arăta, nu făcu nici un comentariu.

- Ție îți place foarte mult viața la fermă, Jared, spuse Parker studiindu-l cu șiretenie.

- Da, răspunse el scurt și apoi se duse spre bufet, unde își puse un pahar de whisky, după care se îndreptă spre fereastră, adoptînd o atitudine de totală Indiferență față de toți.

Totuși, tot timpul cinei, dăduse semne de furie reținută, ceea ce o speria pe Lauren.

- Niciodată n-am avut timp să învăț să mă ocup de o fermă. Poate că o să-mi dai ceva lecții într-o zi, Jared.

Acesta luă o înghițitură de whisky.

- Nu am timp de dat lecții, domnule Vandiver. Dacă vreți să învățați ceva în legătură cu munca la fermă, vă propun s-o faceți la fel ca toată lumea - încercînd și greșind. Așa a făcut și Ben și se pare că nu i-a mers rău deloc.

Se întoarse și îl privi pe Parker amenințător.

- Și învățați în altă parte, nu la Keypoint, îl avertiză el.

- Jared, cît ești de nepoliticos! îl mustră Olivia. Acum sîntem parteneri de afaceri cu familia Vandiver, zise ea zîmbindu-i lui Parker.

- Nu și în ceea ce privește munca la fermă, spuse Jared dînd pe gît whisky-ul și întorcîndu-le spatele din nou pentru a se uita pe fereastră.

O tăcere stînjenoare învălui încăperea. Olivia sorbi puțină cafea. Carson își acoperi un căscat. Lauren se uită cu tristețe la Jared. Știa că simte că ferma de la Keypoint, adevărata lui iubire, era amenințată de acei indivizi lipsiți de scrupule.

- Eu unul abia aștept festivitatea de începere a lucrărilor, interveni Carson vesel. Am aranjat totul în așa fel încît să se bucure întreaga populație. O să fie o adevărată sărbătoare.

- Așa, Carson, zise Parker. Vrem ca oamenii să știe că această cale ferată e ceva de care or să fie mîndri cu toții.

- Veți lua parte la festivitate, doamnă Lockett? întrebă Kurt.

Lauren se fîstîci.

- Păi, cred că da, spuse ea, după care adăugă: împreună cu soțul meu, bineînțeles. Nimeni nu avu ce să mai spună, așa că liniștea se coborî din nou.

- Mi-ar face mare plăcere o partidă de bridge. Mai vrea să joace cineva? întrebă Olivia ai cărei ochi verzi sclipeau și părea mai tînără și mai veselă ca oricînd.

Probabil că zdrobise multe inimi la New Orleans.

- Ar fi minunat. Lauren, vrei să-mi fii parteneră? întrebă Kurt ducîndu-se spre ea și întinzîndu-i o mîină grăsuță.

Fiindu-i silă să o atingă, Lauren se feri de el. Și, de cînd începuse să i se adreseze pe nume?

Căscînd, Carson îi spuse:

- Hai, Lauren. Olivia o să joace cu Parker. Mie unul nu-mi place bridge-ul.

Se duse spre ușă și spuse peste umăr:

- Mă duc în bibliotecă să trag un pui de somn. Treziți-mă cînd terminați jocul.

Lauren se uită neputincioasă spre Jared cînd acesta ieși valvîrtej din încăperea fără să spună nimănui nimic.

Olivia zîmbi în sinea ei. Nu voia să admită că simțise o oarecare îngrijorare cînd Lauren pomenise de „plimbarea” lor. Cu siguranță că Jared era destul de deștept încît să nu se implice mal mult decît era necesar. Dar dacă nu o făcea, Olivia avea de gînd să îngreuneze o eventuală apropiere, ba chiar să o facă să fie imposibilă.

Se așezară în jurul mesei de joc din colțul încăperii și începură foarte curînd. Lauren juca fără să fie nevoie să se concentreze prea tare. Se gîndea la Jared, întrebîndu-se unde o fi. Nu credea să fi plecat din casă. Ce făcea, oare?

Partida dură ore întregi. La un moment dat, Carson li se alătură și, diplomatic, susținu mai întîi o echipă și apoi pe cealaltă.

Cînd Rosa îi anunță că pregătise o gustare rece în sufragerie, toți protestară, dar în cele din urmă, se duseră și își umplură farfuriile cu friptură de curcan, salată și condimente. Olivia o rugă pe Rosa să-l cheme pe Jared.

Se înapoiară în salon cu farfuriile în mîini. Lauren se așeză pe una din canapelele mici dintr-un colț al încăperii mai întunecos. Dîndu-și seama prea tîrziu de greșeala comisă, îl văzu pe Kurt venind spre ea.

- N-ai mîncat prea mult, Lauren, spuse el așezîndu-se lîngă ea.

- Nu prea mi-e foame, murmură ea.

Apropierea lui era de ajuns pentru a-i alunga orice poftă de mîncare.

- N-ai luat nici un ardei murat, ia, gustă puțin, spuse el luînd un ardei de pe farfurie și oferindu-i-l.

Ea își aminti foarte bine de prima seară petrecută în Coronado și de legumele ce însoțeau fasolea și care păreau atît de inofensive.

- Nu, mulțumesc. Nu-mi plac, spuse scuturînd din cap.

- Nu e din aceia iuți. E foarte bun. Uite, zise el și mușcă din ardei, mestecînd liniștit pentru a-i dovedi că nu pățește nimic. Hai, Lauren.

Sperînd că avea să scape de el dacă îi făcea pe plac, ea se aplecă și mușcă puțin din ardei, după care se îndreptă și se depărtă de el.

Cînd se uită în altă parte pentru a nu-i mai vedea zîmbetul victorios, îl zări pe Jared care îi privea de sub arcadă.

Își ținea pumnii încleștați pe lîngă trup și strîngea din dinți furios. Ochii lui aveau o strălucire diabolică. Ea își dădu seama cît de intimi trebuiau să i se fi părut ea și Kurt, stînd pe canapeaua aceea în întuneric.

- Jared, spuse ea în șoaptă.

Kurt întoarse capul brusc, urmărindu-i privirea. Îl văzu pe Jared și sesiză că era furios. Întorcându-se din nou spre Lauren, o ciupi de bărbie în joacă.

- Vezi, n-a fost rău.

Ea îl împinse, practic, și se duse în fugă după Jared, care ieșise din încăpere. Îl prinse din urmă în hol și întinse mîna pentru a-l opri.

- Jared, spuse ea și apoi își drese glasul. Jared, eu...

-Taci! Îi strigă el smucindu-și brațul.

Chipul i se schimonosi de furie. Ea ar fi vrut să strige la el, să-l implore și să-l lovească în același timp. Orice, numai să-i șteargă acea expresie mînioasă și acuzatoare de pe față.

Rosa se lipi de perete, dorind să poată trece fără să fie văzută, dar Lauren o zări și, știind că era inutil să mai încerce să-l împace, se duse spre ea.

- Rosa, mă duc în camera mea. Mă doare capul îngrozitor. Vrei să mă scuzi tu în fața celorlalți oaspeți?

- Si, señora, șopti Rosa, sperînd că Jared nu avea să spună nimic.

Nu o făcu, dar privi mînios în urma soției sale care se depărta.

Jared își aprinse un alt trabuc și stinse bățul de chibrit stînd la fereastra camerei lui. O privea pe Lauren care se plimba încet de-a lungul gardului care împrejmuia partea din față a grădinii. Oare nu îi era frig? Ba da, îi era, își spuse el văzînd-o că tremură ușor. Ce naiba căuta să se plimbe pe afară în toiul nopții?

Vandiverii plecaseră, în sfîrșit. Jared avusese nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu-l ucidă pe Kurt Vandiver cu mîna lui. Nu își amintea să mai fi simțit vreodată atîta furie și ură doar la vederea unei persoane.

Înainte să plece, Kurt se întoarse spre Jared, spunînd:

- O să mă uit după voi la festivitate. Sper că Lauren se va simți mai bine pînă atunci. Mi-ar părea foarte rău să nu vină.

Zîmbetul lui era ironic, iar Jared își încleștă pumnii pentru a nu-l pocni în fața acea nesuferită.

Apoi, își petrecuse cîteva ore îmbătîndu-se din ce în ce mai mult. Zgomotul papucilor lui Lauren prin hol îi străpunse mintea învăluită în alcool și ascultă.

Se miră cînd auzi ușa de la intrare deschizîndu-se și închizîndu-se. De la fereastra lui o văzu coborînd de pe verandă și îndreptîndu-se spre poarta de fier. Purta un capot pe care îl mai văzuse și părul îi cădea în valuri pe spate. Își încrucișase brațele strîns pentru a se apăra de frigul serii de noiembrie.

Cățeaua! își spuse el răzbunător. Se juca atît de frumos cu bufonul ăla de Vandiver. Avusese dreptate în legătură cu ea. Era o intrigantă, o oportunistă, o tîrfă care tachina și chinuia, fără să recunoască niciodată.

Eh, puțin îmi pasă, își spuse el. Dar îi păsa. Tocmai acest lucru îl frămînta. îi păsa și îl dorea de fiecare dată cînd îl vedea pe ticălosul acela de Vandiver apropiindu-se de ea.

Jared o privi acum în lumina lunii care îi făcea părul să sclipească. Se sprijini de poartă și lăsă capul în jos, părul căzîndu- i pe obraji. Spatele subțire îi era scos în evidență de capotul mulat pe corp și, simțind o durere acută în partea inferioară a trupului, Jared își aminti cum arăta doar parțial îmbrăcată. Luă o înghițitură de whisky.

Dacă trebuia să aibă o soție de conveniență, de ce nu putea să fie una urîtă? De ce trebuia să fie Lauren?

Aventurile lui amoroase erau bine cunoscute în capitală, ca, de asemenea, și în alte orașe. Prostituatele se băteau pentru șansa de a- i oferi serviciile, înflăcărarea cu care făcea dragoste era urmată de o nonșalanță care provoca instinctele oricărei femei. îl iubeau cu perversitate pentru acest lucru.

Dar cînd fusese la Austin, nu dorise să se ducă la nici unul din locurile lui obișnuite. Avea în minte numai chipul lui Lauren care nu mai lăsa loc altora. Trupul ei era cel pe care îl vedea în închipuire, cel pe care îl dorea cu ardoare.

Furios pe existența de călugăr pe care o ducea, se forțase, la un moment dat, să se ducă la unul din cele mai exclusive „cluburi” din oraș. Fusese primit cu foarte mult entuziasm. Tuturor le fusese dor de el. Căsătoria îl stricase pe Jared Lockett? îl întrebaseră.

Băuse whisky. Jucase. Dar, cînd venise vremea să aleagă o femeie cu care să urce în cameră, se plictisise să mai pretindă că se simțea bine.

Făcînd un efort pentru a fi obiectiv, le studie pe cele care i se plimbau prin față provocator. Una era prea greoaie. Alta era prea obraznică. Și așa mai departe.

În cele din urmă, dezgustat de acel loc și de el însuși, mormăise o scuză și se întorsese la hotel. Stînd singur în pat, își dăduse seama că durerea aceea cumplită trebuia neapărat alinată, așa că apelase la un mijloc care nu-i mai fusese necesar încă de la începutul adolescenței.

După aceea, în timp ce se lăsa furat de somn, se convinsese că, numai din întîmplare strigase numele lui Lauren în pernă în clipa eliberării.

Ar trebui să plec chiar acum. Aș putea să tăvălesc cîteva tîrfe bune pînă dimineață. Dar nu voia pe nimeni altcineva. Nu, își spuse el. Ar trebui să mă port ca un bărbat și să-mi tăvălesc propria nevestă.

Lauren se simțise îngrozitor cînd se retrăsese în camera ei pretinzînd că o durea capul. Se trîntise pe pat și plînsese, așa cum nu mai făcuse demult. Lacrimile îi erau amare și se datorau furiei. Își scăldase batista și perna pînă cînd îi secaseră toate lacrimile.

Elena bătuse la ușă și Lauren o alungase asigurînd-o că se simțea mai bine și că nu avea nevoie decît de somn.

Îl auzi pe Jared intrînd în camera lui. Casa fusese învăluită în liniște cîtva timp, cînd ea se dezbrăcase și se vîrîse în așternut. Somnul, însă, nu venea. Imediat ce închidea ochii, vedea chipul lui Jared. Buzele schimonosite de dispreț erau atît de diferite de cele care o sărutaseră. Ochii care o priviseră cu dușmănie nu fuseseră aceiași care o priviseră cu tandrețe pe deasupra eșarfei roșii.

Căutînd să scape de acele imagini chinuitoare, își pusese capotul și ieșise să ia puțin aer. Noaptea era senină și frumoasă. Totul era scăldat în lumina argintie a lunii. Stelele străluceau aproape.

Lauren nu știa cînd i se formase acel gînd în minte, dar, apăruse dintr-odată. Sînt îndrăgostită de Jared Lockett. Îl iubesc pe Jared.

Pînă atunci nu cunoscuse nici sensul aceluia cuvînt, nici acea pasiune mistuitoare.

Fiecare gînd al ei se lega de Jared. Fiecare cuvînt pe care îl spunea era în funcție de ceea ce avea să gîndească el. Orice făcea, oricît de lipsit de importanță, îi căuta în taină aprobarea. Îi domina gîndurile. Ar fi vrut să împartă cu el toate problemele și toate bucuriile lui. Să fi fost dragoste? Oare întotdeauna provoca atîta suferință?

Îl iubea pe Jared. Zîmbind în sinea ei, intră în casă și urcă scările.

Jared stătea chiar după ușă în camera ei, așa încît nu îl văzu decît după ce o închise. Își reținu un țipăt de spaimă.

- Jared, m-ai speriat de moarte, îngăimă ea ținîndu-și mîna pe inimă. Ce dorești?

El părea gata de atac. Atunci observă ea pentru prima oară că duhnea a whisky și că ochii îi sclipeau diabolic. Cămașa îi era descheiată și îi atîrna peste pantaloni.

- Jared? spuse ea tremurător și făcu un pas înapoi.

- Ce crezi că vreau, doamnă Lockett?

Vocea lui era groasă și aspră, iar tonul pe care îi rostise numele, urît. Se repezi spre ea, țintuind-o de perete.

Își apăsă buzele pe ale ei într-un sărut brutal care o forță să întredeschidă gura.

Limba lui lacomă i-o invadează în timp ce își lipea trupul tare de al ei. Catarama îi împungea burta. El își strecură un genunchi între pulpele ei, forțîndu-le să se depărteze.

La început, Lauren fu atît de uluită, încît nu reacționează, dar acum începu să intre în panică. Îl lovi în zadar cu pumnii, în cap și peste umeri, își feri fața și șopti agitată: - Nu, Jared. Te rog, nu!

-Nu? De ce nu? mormăi el printre dinți. Ești nevasta mea, doamnă Lockett. Așa că trebuie să-ți faci datoria față de mine. Din moment ce te-ai dăruit și altora, nu mai am chef să fiu refuzat.

Ea recunoscuse gîndirea lipsită de logică a unei minți tulburate de alcool, dar o parte din ceea ce spusese era adevărat. Era, într-adevăr, soția lui. Cuvintele lui îi răsuna în minte. Era soția lui.

Încetă imediat să mai opună rezistență și el fu cît pe aci să cadă. Ea nu făcu nici un efort să-l oprească în clipa în care i-a desfăcut capotul și i-a sfîșiat cămașa de noapte subțire de la gît pînă la brîu. El își desfătă privirea cu sîinii ei, acoperindu-i cu brutalitate cu mîinile și strîngîndu-i cu intenția de a-i provoca durere. Așteptîndu-se la o reacție, dar nevăzînd nici una, își dădu seama deodată că ea nu opunea rezistență. O privi în ochi.

Ea îi susținu privirea cu calm, fără teamă. Era privirea unui animal mic care își întinde vena jugulară spre atacator în clipa în care își dă seama că orice împotrivire e zadarnică.

Nici dacă ar fi turnat apă rece pe el, nu i-ar fi stins focul pasiunii atât de repede. Stătea nemișcat în fața ei, respirînd anevoios. După cîteva momente, își trecu degetele prin păr, făcînd un efort extraordinar de a-și recăpăta demnitatea cît de cît.

Se rezemă de ea, dar nu cu pasiunea din urmă cu cîteva clipe, și își lipi fruntea de perete deasupra capului ei, frecîndu-și-o într-o parte și în alta, cuprins de durere. Ea îi simți mîinile pe sîni, dar își dădu seama că îi trăgea capotul pentru a-i acoperi goliciunea.

Cînd respirația îi reveni la normal, el se dădu înapoi, ținînd o șuviță din părul ei între degete. Depărtîndu-se, continuă să o țină, pînă cînd fu întinsă la maximum și apoi îi dădu drumul puțin cîte puțin. Urmări fiecare fir de păr strecurîndu-i-se printre degete și căzîndu-i la loc pe umăr. După aceea se întoarse și ieși din cameră, închizînd ușa încet în urma lui.

Lauren se prăbuși la podea și își înăbuși suspinele în materialul capotului.

A doua zi de dimineață află că Jared plecase înapoi la Austin. O săptămîină mai tîrziu, Lauren primi un pian micuț, care fusese cumpărat de un anume domn Jared Lockett.

Capitolul 17.

Data ceremoniei pentru începerea construcției căii ferate fu stabilită pentru cincisprezece decembrie. Toată lumea spera că vremea avea să fie frumoasă. Toți locuitorii orașului erau emoționați și ardeau de nerăbdare. Fanfara municipală făcea repetiții împreună cu cea a liceului. Oratorii își scriau și își rescriau discursurile. Se organizau întreceri sportive și se luară iarzi întregi de pînză pentru a decora platforma înălțată în mijlocul parcului.

Lauren își petrecuse foarte mult timp singură din cauză că Jared era plecat. Încă nu își revenise de pe urma șocului suferit în Ziua Recunoștinței. Îi arătase din nou acea parte a caracterului său care era violentă și înfricoșătoare. Știa că, în mare parte, furia din seara aceea se datorase prezenței familiei Vandiver. La aceasta s-a adăugat faptul că a văzut-o cu Kurt și apoi cantitatea de alcool consumată și rezultatul n-a fost prea surprinzător.

Lauren încă se mai cutremura când își amintea chipul lui simulând pasiunea. Avusese de gând să o pedepsească fizic, dar îi rănise sufletul. Dacă l-ar fi putut urî, totul ar fi fost mai simplu. Dar, din moment ce îl iubea, insultele lui o dureau și mai mult.

Tandrețea cu care îi atinsese părul înainte să plece în seara aceea aproape o distrusese. Durerea și suferința pe care le citise în ochii lui fuseseră mai mult decât putea îndura. Oare voise să-și ceară scuze? Orgoliul masculin să-l fi împiedicat să-și exprime regretul?

Plînsese în timp ce se descărca pianul. Să fii ținut locul respectului și afecțiunii lui? Era un dar generos și superb, dar ea ar fi preferat un cuvînt cald și plin de iubire.

După ce se gândi o vreme, își dădu seama că Jared nu știa cum să-i ceară iertare. Ea, mai mult decât oricine altcineva, ajunsese să știe cît de mîndru era. Nu și-ar fi cerut scuze niciodată verbal, așa că îi trimisese acel pian scump.

Lauren cînta la pian în fiecare zi. După atîtea luni de cînd nu o mai făcuse, degetele îi înțepeniseră și îi lipsea fluiditatea pe care o avusese înainte. Exersă timp de o săptămînă pînă cînd simți că își recăpătase puțin din abilitatea anterioară.

Cînta în după-amiaza cînd Jared intră în curte călare pe Charger. Încetini cînd auzi primele acorduri. Descălecă și încuviință absent cînd Pepe veni în fugă din grajd.

Lăsă calul în grija lui Pepe și urcă încet treptele de la intrare. Nu voia să o deranjeze și era neliniștit în privința atitudinii ei. Nu trebuise să forțeze nici o femeie în viața lui. Și încercase să-și forțeze soția! Dumnezeu mare! Era plin de dispreț și de dezgust față din sine. Ce va face cînd îl va vedea? Probabil că avea să-și strîngă hainele în jurul trupului și să fugă îngrozită. Nu ar fi putut să o condamne.

intrînd încet în hol și închizînd ușa, se îndreptă în vîrfurile picioarelor spre salon ca să nu zdrăngăne din pinteni.

Lauren îl văzu din clipa în care apăru sub arcadă. Arăta aproape la fel ca atunci cînd intrase în dormitorul ei prima oară. Hainele, pălăria, tocul pistolului, cizmele, totul era identic, în afara atitudinii lui. Atunci fusese sarcastic și arogant. Acum părea un băiețel timid. Inima i se topi și uită de orice rezervă.

- Jared! strigă ea zîbind fericită și îi ieși repede în întîmpinare. Îți mulțumesc pentru pian. Nici nu poți să-ți închipui cît de mult îmi place. Îți mulțumesc.

Se ridică în vârful picioarelor și îl sărută pe amîndoi obraji.

El fu atît de surprins, încît amuți, uitîndu-se în acei ochi cenușii și scînteietori. Nu exprimau nici o acuzație, nici un pic de furie sau de repulsie. Era complet uluit.

Mîinile ei i se mai sprijineau încă pe umeri. Parfumul pe care ajunsese să-l asocieze cu ea îl învăluia. Chipul ei era înflăcărat și îmbujorat. Buzele îi erau ușor întredeschise, ademenitoare și dornice. Era mult prea mult.

Cînd o trase spre el, o făcu cu foarte multă prudență, de parcă s-ar fi temut să nu-l respingă. Gemu de plăcere cînd ea își lipi trupul de al lui. O înconjură cu brațele cu grijă și își ascunse fața în părul ei bogat. Cînd buzele lui le întîlniră pe ale ei erau imploratoare. Primind imediat răspunsul ei dulce, căpătă mai multă îndrăzneală și îi contură buzele cu vârful limbii.

- Jared, îngăimă ea înainte ca limba lui lacomă să o reducă la tăcere.

O sărută înnebunit, ca un bărbat care fusese condamnat la moarte și care fusese grațiat apoi. îi bău gura însetat. În cele din urmă, se desprinseră din îmbrățișare, cu regret.

- Ce-ar fi să-ți scoți pălăria și să stai aici puțin? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare și îi scoase pălăria strîngînd-o la piept înainte de a i-o da. Vrei să bei ceva?

- Nu, îți mulțumesc, Lauren. Nu mi-e... nu mi-e sete.

- Ai vrea să mă auzi cîntînd ceva? Poate crezi că talentul meu nu merită un asemenea pian minunat.

-Te-am auzit de afară. A fost... Cînți foarte frumos.

- Stai jos și relaxează-te, îl invită ea cu blîndețe întorcîndu-se la pian.

El se așeză pe marginea canapelei, conștient de hainele lui prăfuite. Se simțea stingher și penibil. Ce naiba se întîmpla cu el? Ea cîntă cîteva piese, iar el îi privi fascinat degetele care alergau pe clape. Spatele ei era drept, capul înclinat și cîteva șuvițe de păr scăpaseră din coc în timpul îmbrățișării lor căzîndu-i pe obraji și pe ceafă.

O clipă, Jared simți cum i se pune un nod în gît. Dacă nu pleca imediat, se făcea de rîs. Se ridică brusc.

- E foarte frumos, Lauren, spuse el. Cînți mai bine decît oricine din cei pe care i-am auzit vreodată.

Acum trebuie să mă duc sus să mă spăl. Ieși repede din încăpere.

Degetele lui Lauren se opriră deasupra clapelor timp de câteva clipe, după care reîncepu să cînte. Muzica îl însoți pe Jared pînă în cameră.

O vorbă pe care Lauren o auzise adesea de cînd venise în Texas era că, dacă există un lucru sigur în legătură cu vremea din acea regiune, acesta era că nu se putea prevedea. Nimeni nu ar fi spus cu siguranță că o zi de decembrie în Coronado ar fi început senină și rece, perfectă pentru activitățile programate. De dragul lui Carson Wells, Lauren fu bucuroasă de acest lucru, căci el își făcuse griji, muncise și plănuiise totul, așa încît, în ajunul ceremoniei, credea că va exploda.

Familia Lockett și Carson se adunară în sufragerie pentru a lua un mic dejun uriaș înainte de a pleca spre locul unde avea să se construiască noua gară. Jared arăta splendid cu pantalonii lui negri și strîmți băgați în cizmele înalte, cu haina neagră peste cămașa imaculată și vesta din piele de culoarea untului. Pălăria neagră fusese pliată și atîrna în cuierul din hol. Olivia spuse că ar fi preferat ca el să poarte ceva elegant, dar el o ignoră.

Lauren purta un costum de lînă de un roșu închis cu o bluză din dantelă crem pe dedesubt. Fusta avea o talie înaltă care se încheia cu un colț chiar sub sîni. Lui Jared îi era greu să-și desprindă privirea de acel punct și ar fi vrut ca ea să nu-și pună jacheta.

Carson era agitat și zdrăgănea tacîmuriile pînă cînd Olivia îi spuse că o enerva. Atunci, el își ceru scuze umil și se mai liniști oarecum.

Lauren își puse pălăria cu voaletă. Urmă o agitație în care se luară mănușile, haine în plus, în caz că avea să sufle vîntul dinspre nord, pături și, la insistențele Rosei, un coș cu sandvișuri. În sfîrșit, plecară.

Jared le ajută pe Lauren și pe mama lui să urce în trăsură, urmate de Carson, după care el încălecă pe Charger, al cărui păr auriu sclipea datorită lui Pepe care îl țesălase cu grijă la instrucțiunile lui Jared.

- De ce nu mergi cu noi, Jared?

- Să-l las pe Charger să piardă toată distracția? Nu, mulțumesc, mamă.

Lauren se uită la el și el îi întâlnește privirea. Ea îi înțelegea foarte bine motivul. Le arăta tuturor că, în ciuda noii afaceri, Jared Lockett, ca și tatăl lui, rămânea mai presus de toate, un fermier.

Pepe conduse trăsura pe străzile orașului. În locul unde aveau să se pună bazele noii gări, se adunaseră deja o mulțime de oameni, dar se dădură la o parte respectuoși pentru a-i lăsa să treacă pe cei care făcuseră ca visul unei căi ferate să devină realitate.

Lauren era conștientă de privirile lor curioase. Se simți intimidată când Jared veni lângă trăsura și o luă de mijloc dînd-o jos, după care o conduse spre locul unde Carson și Olivia se alăturaseră celorlalți demnitari. Se aflau acolo primarul orașului Coronado, judecătorul, un reprezentant al statului din districtul respectiv, cîțiva preoți și cei doi Vandiver.

Jared o ținu de mîină tot timpul cît vorbi primarul, dîndu-i drumul doar cînd trebui să arunce el însuși o lopată de pămînt.

Lauren era mîndră că îi stătea alături. Își juca rolul foarte bine, își spuse ea cu tristețe. Dacă ea era conștientă de faptul că oamenii urmăreau fiecare mișcare a fiului lor preferat și a soției acestuia, era sigură că și el simțea acest lucru. O trata cu o politețe plină de respect, dar în ochii lui ca ambra se vedea o nouă căldură. Ea își înăbuși un geamăt în clipa în care cotul lui îi atinse sînul cînd îi ținu mîna petrecută pe după brațul lui. Se uită la ea repede, dar nu își îndepărtă brațul.

Ducîndu-se cu toții în parc, urcară pe platforma care fusese înălțată în centrul acestuia pentru ceremonia oficială. Reprezentantul statului îl prezentă pe Parker Vandiver, care începu să țină un discurs cu înflorituri despre avantajele unei comunități decise să se dezvolte și să se extindă. Coronado, spuse el, era o astfel de comunitate.

- Calea ferată va prilejui dezvoltarea comerțului, oferind mai multe ocazii și profituri tuturor locuitorilor acestui oraș minunat. Sîntem mîndri că avem un mic rol în înfăptuirea acestui lucru. Vom urmări cu mult interes progresul pe care îl veți face. Am dori ca fiecare din dumneavoastră să realizeze cît de mult veți avea de cîștigat. Vom fi și mai încîntați cînd vom veni să vorbim despre încheierea construcției acestei căi ferate.

Izbucniră cîteva aplauze și se auziră cîteva rîsete.

- Există cineva care nu este alături de noi astăzi, dar care, sînt sigur, ar fi luat parte cu bucurie la această festivitate. Domnul Ben Lockett a luptat ani de zile pentru a aduce calea ferată în acest oraș.

Lauren riscă o privire spre Jared, al cărui chip devenise rigid ca o stîncă. Se rugă să se stăpînească.

- Ben Lockett ar fi fost mîndru să stea astăzi aici și să vadă roadele eforturilor sale. Plîngem dispariția lui și le sîntem recunoscători văduvei și fiului lui, care sprijină această afacere din tot sufletul.

Izbucniră ropote de aplauze și urale în cinstea lui Ben Lockett și a familiei sale.

După alte cîteva minute de oratorie, Parker Van- diver luă loc, iar primarul îi oferî podiul lui Jared. Acesta, însă, refuză politicos. Publicul era dezamăgit, dar unii își aminteau de ziua cînd fusese decorat la întoarcerea din război. Atunci refuzase să vorbească datorită durerii pe care o simțea pentru cei care nu avuseseră norocul de a mai veni acasă. Se auziră murmure de aprobare și înțelegere. Fuseseră îngrijorați din cauza escapadelor lui, dar oricine avea ochi să vadă își dădea seama că se căsătorise cu o adevărată doamnă, căreia îi era devotat. Căsnicia îl potolise. Fără îndoială.

Era bine că toți își îndreptaseră atenția spre Jared și soția lui, căci dacă s-ar fi uitat la Olivia, ar fi văzut expresia de furie de pe chipul ei. Era supărată pe fiul ei pentru că nu îi lăudase în public pe Vandiveri și construcția căii ferate.

Formalitățile se încheiară și toată lumea era pregătită să se simtă bine. Butoaie de bere treceau încărcate în căruțe, se organizau diverse întreceri, iar fanfara instalată în chioșc începu să-și interpreteze repertoriul limitat.

Cînd Jared o ajuta pe Lauren să coboare de pe platformă, unul din tineri veni în fugă spre el. Chipul îi era îmbujorat, iar părul de culoarea morcovului arăta ca o aureolă în flăcări.

- Jared, Jared, o să fie un concurs de tragere la țintă și m-au trimis după tine. Haide. Te așteaptă toți.

Jared zîmbi cînd văzu exuberanța puștiului.

- Lauren, ți-l prezint pe Billy Hoit. Billy, doamna Lockett.

Băiatul dădu din cap repede.

- Tragere la țintă, hm? continuă Jared. De ce te-au trimis după mine, Billy?

- Ah, ce dracu', știi...

Dîndu-și seama ce spusese, Billy roși pînă în vîrfurile urechilor și se întoarse spre Lauren.

- Vă rog să mă lertați, doamnă Lockett, zise el rușinat, și neputînd să o privească în ochi, i se adresă din nou lui Jared: La naiba, Jared, știi că ești cel mai bun țintaș de pe aici. N-o să se țină nici un concurs dacă nu participi.

Era atît de emoționat, încît celelalte cuvinte nepotrivite scăpară neobservate.

- Lauren, ce zici? Ai vrea să asişti la un concurs de tragere la țintă?

Ea îi zîmbi.

- Se pare că toată lumea ar fi dezamăgită dacă n-ai participa.

- O s-o fac numai dacă vii să asişti.

Billy se muta de pe un picior pe altul, abia stăpînindu-și entuziasmul.

- Vă rog, doamnă Lockett!

- Bine, condu-ne, spuse ea rîzînd.

Billy sări în sus și scoase un chiot, după care dădu fuga să-i anunțe pe ceilalți că vedeta era pe drum.

Jared îi strigă lui Pepe să-i aducă tocul și pistolul din trăsură.

Lauren îl privi prefăcîndu-se supărată.

- Ai știut tot timpul că va fi un astfel de concurs, nu? Și ai avut de gînd să participi.

- Eh, e bine ca, din cînd în cînd, să fii implorat, zise el zîmbind fermecător. Sper doar să nu mă fac de rîs. E evident că am de apărat o reputație.

Se duseră spre bărbații care se adunau pentru concurs. Unii își verificau revolverele, în timp ce alții puneau pariuri. Acestea erau în mare parte în favoarea lui Jared.

Billy și cîțiva din amicii lui așezaseră sticle și cutii ca ținte pe un gard aflat la o distanță de vreo treizeci de yarzi de stejarul cel mare care servea drept bază.

Jared își scoase haina și i-o dădu lui Lauren, iar Pepe îi aduse tocul. El verifică pistolul, învîrtind încercătorul și încuviințînd mulțumit. Lauren își aminti că i se spusese că „vaqueros” încărcău numai cinci camere ale Colt-urilor pe care majoritatea dintre ei le foloseau. Prima cameră era întotdeauna goală pentru ca unii cowboy nesăbuiți să nu se

împuște singuri în genunchi sau în degetele de la picioare ori pe vreun prieten într-o situație încordată.

Regulamentul fu anunțat de Carson care, după toate aparențele, fusese ales drept arbitru.

- Fiecare are dreptul să tragă de trei ori. O greșeală și e descalificat, spuse el.

Cei zece concurenți se aliniază. Jared era ultimul, îl zări pe Kurt Vandiver care stătea sprijinit de un copac, dar nu urmărea concursul, ci o privea pe Lauren. Jared se uită spre ea și o văzu aruncându-i un zîmbet de încurajare. Își îndreptă atenția din nou asupra întrecerii.

Deveni plictisitor când toți se dovediră a fi niște țintași grozavi. Dar, încetul cu încetul, unul câte unul, începură să greșească. Mai rămaseră trei concurenți, printre care și Jared, iar cineva sugerează să încerce să se nimerească trei dintre ținte prin armări repetate.

Primul concurent se duse în fața liniei trase pe pământ și, când se dădu semnalul, trase rapid, armînd pistolul cu dexteritate. Nimeri trei ținte. Al doilea nimeri doar două sticle.

Jared se așeză în fața liniei. Scoase un trabuc din buzunarul de la piept, aprinse cu nonșalanță un băț de chibrit pe care îl apropie de trabuc și trase cîteva fumuri în timp ce toată lumea îl privea cu nerăbdare și cu uimire față de calmul său. Pistolul era în toc, deși Lauren îl văzuse încărcîndu-l în timp ce trăsese ceilalți.

- Spune-mi cînd ești gata, Carson, spuse el peste umăr.
- Ai de gînd să tragi de la șold? îl întrebă Carson uimit.
- Da. Spune-mi, zise el calm, deși Lauren îi sesiză încordarea.

Carson ridică din umeri și strigă:

- Trage!

Cu o viteză uluitoare, Jared scoase pistolul din toc și gloanțele fîșniră atît de iute, încît se auzi o singură împușcătură prelungită. Cînd fumul se risipi, toți văzură că, pe gard, nu mai rămăsese decît o singură sticlă. Nimerise cinci din șase!

Toți cei care asistaseră și ceilalți concurenți scoaseră urale puternice. Billy făcea tumbe prin iarba rece. Lauren bătu din palme încântată, iar Jared primi palme pe spate cu dezinvoltură.

- O mașină de tras gloanțe, asta ești.
- Mai iute decât un șarpe cu clopoței turbat.
- Am auzit că Rudy Mendez e la fel de iute. S-ar zice că ticălosu' de Ben și-a învățat bine băieții.

Lauren era atât de emoționată încât nu îl observă pe Kurt care se afla lângă ea.

- Păcat că nu-și poate stăpîni și darul beției la fel de bine cum stăpînește Colt-ul. Ea se răsuci imediat, furioasă, dar apropierea lui Jared o împiedică să dea o replică pe măsură. În loc să-i mai acorde atenție, îl felicitează pe Jared și îl ajută să-și pună haina.

- Jared, ai fost extraordinar.

Netulburat, Kurt intervine:

- Lauren, am o surpriză pentru tine. Vino, vreau să-ți arăt ceva.
- Jared? Întrebă ea ridicîndu-și privirea.

Nu știa cum să-l refuze pe Kurt fără să facă o scenă în fața tuturor.

- E în regulă, Lauren. Și eu aș vrea să văd surpriza, spuse el luînd-o posesiv de braț și urmîndu-l pe Kurt prin mulțime.

Un mic grup se adunase în jurul unui lucru și, abia cînd Kurt dădu oamenilor la o parte nepoliticos, Lauren observă că era vorba de un automobil.

Văzuse așa ceva în Carolina de Nord, mai ales în cursul vizitelor făcute în Raleigh, dar nu văzuse absolut nici una în Coronado. Se părea că nimeni altcineva nu văzuse, căci mașina făcu senzație.

- E un Oldsmobile, unul din modelele alimentate cu benzină, se laudă Kurt. Aș vrea să faci o plimbare cu mine, Lauren.

Automobilul era foarte frumos. Aripile și capota erau de un negru sclipitor cu o dungă roșie. Cauciucurile aveau plăcile laterale albe, iar scaunele erau îmbrăcate în piele neagră. Două faruri de alamă se aflau pe partea din față a mașinii și tot din alamă erau mînerul schimbătorului de viteze și claxonul.

- Păi... ăăă...

- Sînt sigur că soțul tău, spuse el accentuînd cuvîntui, nu se va supăra. Nu-i așa, Jared?

Conștient de toți cei care îi ascultau fiecare cuvînt, Jared zîrmbi.

- Cred că lui Lauren îi va face foarte mare plăcere, spuse el. Hai, draga mea, dă-mi voie să te ajut.

Ea îi văzu cutele din jurul gurii cînd o urcă atent în automobil. Ar fi vrut să protesteze, dar știa că nu poate.

Kurt se duse în fața mașinii și făcu mare spectacol din pornirea motorului cu ajutorul manivelei. Acesta prinse viață scoțînd un zgomot îngrozitor. După aceea urcă la volan, lîngă Lauren, care își trase fusta mai departe de pulpa lui groasă. Automobilul porni. Lauren îi aruncă o privire neliniștită lui Jared, dar acesta se uita încruntat la Kurt.

Porniră pe drumul care ducea spre rîu și se apropiară de mal. Traversară apoi un pod îngust și continuară să meargă pe malul celălalt. Ieșiseră, practic, din raza vizuală, fiind ascunși de copacii care creșteau pe ambele maluri ale rîului. În alte împrejurări, lui Lauren i-ar fi plăcut plimbarea, dar prezența lui Kurt o făcea să se simtă îngrozitor.

- Îți place? o întrebă el foarte aproape de ureche.

- E foarte drăguț.

Se depărtă și mai mult de el. Mașina își continuă drumul și Lauren fu bucuroasă că el nu mai încerca să o angajeze în conversație.

- Aș vrea să ne întoarcem acum, spuse ea. Jared o să fie îngrijorat.

El izbucni în rîs.

- Pe mine nu mă prostește această așa-zisă căsătorie, Lauren. Dormitoare separate, nu?

- Căsnicia mea nu te privește, domnule Vandiver, spuse ea cu duritate și cu răceală, dar obrazii îi luară foc.

Privirea lui ironică îi demonstra că nu este convins. Totuși, întoarse mașina, traversă podul din nou și se înapoiară în punctul de unde plecaseră. Mulțimea era încă acolo. Jared stătea sprijinit de trunchiul unui copac, fumînd nepăsător un trabuc.

Numai ochii sclipitori îi trădau mînia.

În graba lui de a sări să o ajute pe Lauren, Kurt nu mai opri motorul. Jared se apropie cu dezinvoltură de mașină și sări pe locul eliberat de Vandiver.

- Numești asta plimbare, Vandiver? spuse el și băgă mașina în viteză.

Lauren se prinse de scaun când automobilul porni brusc, gata-gata să dea peste Kurt, care se feri din fața lui exact la timp. Totul se petrecuse atât de repede, încît rămase cu gura căscată când își văzu Oldsmobile-ul alergînd cu o viteză cu care el nu ar fi îndrăznit să-l conducă. Mulțimea izbucni în hohote de rîs pe socoteala lui.

Jared manevra schimbătorul de viteze ca pe o baghetă magică, luînd virajele cu o viteză uluitoare și reușind să nimerească fiecare groapă de pe drum. Se învîrtiră de cîteva ori în jurul pieței din centrul orașului, pînă cînd lui Lauren îi veni amețală. Se agățase de brațul lui Jared de teamă să nu fie azvîrlită de pe scaun. În cele din urmă, părăsiră centrul, apucînd pe unul din drumurile care duceau spre ieșirea din oraș.

Vîntul îi biciuia fața, iar pălăria îi căzu pe spate, trăgînd dureros de acele cu care era prinsă. Ea și-ar fi scos-o, dar nu îndrăznea să se desprindă de Jared.

El rîdea în hohote, ca un copil neastîmpărat care îi jucase o festă teribilă profesorului.

- I-ai văzut mutra, Lauren? L-ai văzut? Ticălosul! îi arăt eu cum se conduce o mașină.

Pălăria îi zburase de pe cap și vîntul îi răvășea părul. Chipul îi era îmbujorat, iar ochii îi licăreau încîntați.

Fără să-și dea seama, Lauren începu și ea să rîdă. Parcă erau doi copii scăpați pentru prima oară de sub supraveghere. Jared riscă să-i arunce o privire cînd o auzi rîzînd, dar își dădu seama de greșeală cînd își îndreptă din nou privirea asupra drumului. Nu văzuseră curba la timp și se îndreptau spre șanț.

- Ține-te bine! îi strigă el punînd frînă.

Mașina încetini, dar nu se opri, căci avea o viteză prea mare. Roțile se blocau și automobilul se răsuci nebunește pînă cînd ieși de pe drum și roata din față de pe partea șoferului se cufundă pînă la jumătate în noroi. Jared opri motorul.

Amîndoi căutau să-și tragă răsuflarea, fiind zguduiți pe moment de faptul că se aflaseră la un pas de moarte sau de a fi răniți grav. Mașina stătea într-o poziție ciudată, iar Lauren fusese azvîrlită lîngă Jared.

- Ești teafără? o întrebă el.

- Da, mi-e bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Dar nu sînt prea sigură că e valabil și pentru Oldsmobile-ul lui Kurt.

În clipa aceea, izbucniră amîndoi în rîs. Rîseră cu atîta poftă, încît ochii li se umplură de lacrimi. Era prima oară cînd rîdeau împreună. Mai existaseră momente cînd cîte unul din copiii Mendez îi făcuseră pe toți să rîdă de vreo boacănă, dar acum era cu totul altceva. Trăiau împreună un moment personal.

Lauren se șterse la ochi cu mîinile înmănușate și își scoase din păr acele cu care era prinsă pălăria. Aceasta căzu și cocul greu i se lăsă în jos ajungîndu-i aproape pînă la umeri; cîteva șuvițe scăpară.

Veselia lui Jared scăzu în intensitate și, din proprie voință, mîna lui îi atinse cocul. Ea își ridică privirea și, în clipa următoare, se afla în brațele lui. Se întîmplă natural, instinctiv. O strînse la piept și îi șopti numele de cîteva ori la ureche, răsuflarea lui trimițîndu-i fiori de plăcere prin șira spinării.

El se trase înapoi și căută în ochii ei un semn de respingere, dar nu văzu decît invitație. Gurile li se contopiră într-un sărut fierbinte. Buzele li se căutară și se găsiră bucuroase. Sărutul era plin de tandrețe, dar conținea promisiunea unei pasiuni reținute. Era complet, dar lăsa loc rezervei, prudenței. Era un sărut pentru moment. Pentru atunci. Doar atunci.

Jared se depărtă de ea și îi studie chipul, uimit de intensitatea sentimentelor lui. Se priviră în tăcere.

- Lauren, sărută-mă din nou, zise el apoi cu un glas răgușit. Sărută-mă...

- Lauren, ai pățit ceva? întrebă Kurt venind spre ei în galop.

Se opri chiar în fața mașinii și, după ce descălecă, dădu fuga spre ea, întinzîndu-i brațele. Înainte ca ea să-l asigure că nu voia să fie salvată din îmbrățișarea lui Jared, mîinile lui grase o apucară de mijloc și o traseră din mașină.

- Lauren, ești teafără? Idiotul ăla ar fi putut să...

Scoase un icnit în clipa în care Jared îi trase un pumn în stomac, după ce, mai întîi îl întorsese cu fața. Kurt căzu pe spate în șanț și, înainte să-și recapete graiul, Jared i se urcă pe piept și îi vîrî țeava pistolului sub nas.

- Dacă vreodată te mai atingi de nevasta mea, te omor, Vandiver, spuse el printre dinți, avînd fața la doi centimetri de a lui Kurt. Dacă măcar arăți ca și cum te-ai gândi să o atingi, te omor. Ai înțeles?

- la afurisitul ăsta de pistol de-aici, spuse Kurt cu un curaj deplasat. Nici nu e încărcat. L-ai golit în ultima rundă.

Se chinui să se elibereze, dar nu îl putea clinti pe Jared.

Clicul făcut de metal pe metal cînd Jared apăsă pe trăgaci îl convinse să renunțe la acele mișcări inutile.

- Ești sigur că e gol, Vandiver? îl tachina Jared.

Kurt rîse nervos.

- N-ai fi putut să nu-l tragi și pe al șaselea din moment ce ai armat atît de rapid.

- Ai uitat că mai rămăsese o țintă.

- Chiar și așa, insistă Kurt, deși vocea începea să-i tremure și asudase tot.

Toată lumea știe că toți cowboy-ii lasă prima cameră goală.

Jared ridică din umeri cu nonșalanță.

- Unii, da. Cei care n-au încredere în îndemînarea lor. Cu toată modestia, eu nu sînt dintre aceștia.

- Afurisitul ăsta de pistol nu e încărcat! strigă Kurt cînd Jared îi împinse țeava și mai mult sub nas.

- Vrei să pui pariu?

Mișcînd mîna ușor, trase la numai cîțiva centimetri de capul lui Kurt. Glonțul se înfipse într-unul din cauciucurile mașinii.

Kurt păli și începu să scîncească.

- Aș fi putut să nimeresc și acea ultimă țintă, Vandiver, dar numai un nebun umblă cu pistolul neîncărcat.

Disprețuitor, Jared se ridică și păși peste trupul inert prăbușit la pămînt.

- Señor Jared! strigă Pepe apărînd călare pe Charger, urmat de alți cîțiva bărbați. Sînteți teafăr? Señora e teafără?

Opri calul și sări la pămînt, alergînd spre ei.

- Da, da, sîntem teferi, îl asigură Jared. Ne-am și distrat de minune. Deși mașina nu prea arată bine. Nu cred că o să se compare vreodată cu sentimentul tulburător pe care-l am atunci cînd îl călăresc pe Charger. Și, cu siguranță că el n-ar intra într-un șanț.

Rîseră cu toții, bucuroși că nimeni nu pățise nimic. Observară că domnul Vandiver era cam supărat, dar se gîndiră că își făcea griji în privința mașinii.

- Lauren, spuse Jared întinzîndu-i mîna, după care o săltă în șa și încălecă și el, ținînd-o strîns. Pepe, poți să te întorci cu cineva în parc?

- Si, señor Jared.

- Bine. Domnilor, zise el scoțîndu-și pălăria, pe care Pepe i-o recuperase de pe drum, după care îl întoarse pe Charger și se îndreptă spre oraș încet.

Capitolul 18.

Escapada lor crease senzație. Erau întrebați de nenumărate ori cum se simțeau, deși ei le spuneau mereu că se simțeau foarte bine.

Așezîndu-se la o masă de picnic alături de Olivia și de Carson, mîncară sandvișurile împachetate de Rosa. Jared bău bere împreună cu ceilalți bărbați adunați în jurul butoaielor. Lauren îl privea din locul unde stătea, lîngă Olivia, și fu încîntată cînd îl văzu zîmbindu-i. Încerca din răspuț să se concentreze asupra conversației din jur și să dea răspunsuri potrivite nenumăratelor întrebări pe care i le puneau doamnele din Coronado despre cum îi plăcea noua viață din Texas. Dar ea se gîndea la gura lui Jared, la un țipăt, ea sări din pat, alarmată.

Zgomotele veneau din camera lui Jared. Fără să mai stea să-și pună un capot, traversă baia și bătu ușor în ușa de legătură. El nu-i răspunse, în schimb, ea auzi din nou țipătul sugrumat și gemete. Dacă îi era rău? Să intre? Ezită doar o clipă, după care deschise ușa puțin și privi în încăpere.

Jared se zbătea în pat, întorcîndu-se cînd pe o parte cînd pe alta, în chinurile unui coșmar. Lauren se apropie repede de pat și îi văzu pieptul gol înălțîndu-se și coborînd agitat și fața scaldată de sudoare. Cuvintele pe care le rostea nu se puteau desluși, dar trădau o tulburare profundă. Murmura mereu numele Alex.

- Jared, trezește-te, spuse ea și, întinzînd mîna cu prudență, îi atinse umărul, zgîlțîindu-l ușor. Jared, trezește-te, te rog. Ai un coșmar.

El deveni și mai violent. Dădea din mîini și își răsucea capul pe pernă, dezvelindu-și dinții. Lauren se feri din calea brațelor lui, dar reuși să-i prindă încheieturile și, aplecîndu-se deasupra lui, i le ținu de o parte și de alta a capului.

El se chinui să se elibereze, dar, într-un fel, ea izbuti să-l țină.

- Jared, trezește-te.

El deschise ochii și, ca și cum cineva l-ar fi tras în sus deodată, se ridică brusc în capul oaselor. Cearceaful i se ghemui în jurul mijlocului. Oh, Doamne, era gol! observă ea. El trase adînc aer în piept și scutură din cap ca pentru a și-l limpezi. Își trecu degetele tremurătoare prin părul umed și ciufulit, după care își acoperi fața.

Lauren se duse pe întuneric spre măsuța de toaletă și turnă puțină apă în lighean. Înmuie un prosop și se întoarse lîngă pat.

- Jared, ai avut un coșmar, spuse ea încet și liniștitor. Te simți mai bine acum?

El încuviință doar în timp ce ea îi tampona fruntea cu prosopul rece. Cînd își lăsă mîinile în jos, ea îi șterse restul feței și gîtul.

- Îți mulțumesc, Lauren. Acum mă simt mai bine, spuse el depărtîndu-se de mîinile ei.

- Ai visat despre Cuba? Despre Alex?

El o privi cu asprime și apoi se uită în altă parte.

- Da, zise răgușit.

Tremura?

- Ai vrea să-mi povestești? întrebă ea în șoaptă și, pînă cînd nu îi atinse părul, nu își dădu seama că întinsese mîna spre el.

- Nu, spuse el îmbufnat, dar apoi adăugă disperat. Ba da. Lauren?

Îi strînse mijlocul ca într-o menghină și o trase spre el, îngropîndu-și fața între sîinii ei. Ea se lovi cu genunchii de pat.

Ezită doar o clipă înainte de a-i cuprinde capul cu brațele. Îi simțea răsuflarea caldă și umedă pe piele prin materialul subțire al cămășii de noapte. Era recunoscătoare întunericului pentru că îi oferea cît de cît adăpost. Murmurînd cuvinte de alinare, îl

mîngîia pe cap, strecurîndu-și degetele printre bucelele lui. El își plimbă mîinile peste spatele ei, de-a lungul șirei spinării.

Trecură cîteva minute și el tot nu-i dădu drumul. Aproape imperceptibil, el începu să-și miște capul între sînii ei, mîngîindu-i cu gura.

O dorință mai puternică decît orice alt sentiment pe care îl cunoscuse vreodată o străpuse pînă în adîncul sufletului. Simți un val de căldură și bătăile inimii i se întetiră.

Mîinile și picioarele i se înmuiaseră, dar cu o forță surprinzătoare, îi trase capul mai aproape. Un geamăt de plăcere nespuse îi scăpă de pe buze cînd el îi cuprinse sfîrcul cu gura și trase de el ușor înainte de a-l mîngîia cu limba caldă și dulce, udîndu-i cămașa de noapte.

Trupul lui Lauren era asaltat de senzații și fu cît pe-acî să cadă în clipa în care el își retrase brațele brusc. Jared stătea cu genunchii la piept, cu capul între ei și cu fața ascunsă în mîini.

- Pleacă, Lauren, spuse el răgușit, și atît de încet, încît ea abia îl auzi.
- Jared, eu...
- Lasă-mă, te rog, repetă el gemînd.
- De ce? De ce să te las... acum?

Era gata de a izbucni în plîns. Emoțiile îi erau atît de puternice, încît vocea ei cedă.

- Pentru că, fir-ar să fie, nu suport să te am atît de aproape, atît de dornică, atît de... goală... și să nu... Du-te înapoi în camera ta, te rog.

- Nu, Jared, zise ea încet.

El își ridică privirea.

-Nu?

Ea înghiți în sec.

- Vreau... vreau să-ți fiu o soție adevărată, Jared, zise ea și nu își mai putu reține lacrimile care îi șiroiră pe obraji. Vreau să rămîn lîngă tine.

- Lauren, spuse el clătînd din cap. Nu-ți dai seama ce spui.
- Ba-mi dau seama! Nu știu nimic despre... asta. Dar vreau să știu. Vreau să fiu o soție la fel cum îi e Gloria lui Rudy, cum i-a fost Maria lui Ben.

Nici unul din ei nu sesiză ciudățenia acelor ultime cuvinte.

- Te rog, lasă-mă să rămân cu tine în noaptea asta.

El o privi. Lacrimile îi șiroiau pe obraji imaculați, părul îi cădea pe umeri și pe sînii pe care tînjea să-i mîngîie din nou, silueta subțire i se deslușea prin cămașa de noapte subțire, iar el își simțea bătăile inimii răsunîndu-i în cap. Trupul îi ardea de dorință pentru ea, iar bărbăția îi era dureros de mîndră.

Nu îndrăzni să se miște cînd ea se întinse în pat și, sprijinindu-și mîinile timide pe umerii lui, își lipi buzele de ale lui.

El scoase un geamăt de neputință și, strîngînd-o în brațe, căzu pe perne. Trăgînd-o sub el, o sărută cu pasiune.

Îi descheie repede nasturii cămășii de noapte. Lauren nu avu timp să se rușineze de goliciunea ei, căci el îi trase cămașa peste cap și îi acoperi trupul cu al său.

Oricît i-ar fi fost de dificil, se forță să se stăpînească. Acea nu era o tîrfă. Ci Lauren. Soția lui. Trebuia să acționeze încet, să nu o sperie.

Lauren simți trupul lung și tare de deasupra ei relaxîndu-se oarecum și Jared începu să o sărute din nou, de data aceasta mai încet, ca și cum ar fi vrut să-i memoreze buzele, limba, dinții. O sărută pe obraji și îi mușcă ușor lobul urechii pînă cînd ea își simți propriul trup devenind languros și docil sub el.

O mînă mare și bronzată îi trecu peste sîni, strîngînd unul ușor. Sfîrcul se întări sub palma care se mișca încet și circular. Luă acel mugure umflat între degete și îl frecă pînă cînd Lauren simți că-i vine să țipe de plăcere, o plăcere de existența căreia nu știuse niciodată.

Apoi îi cuprinse sfîrcul cu gura lui udă și caldă, trăgînd cu o extraordinară delicatețe. Cînd se mută la celălalt sîn, barba lui îi zgîrie pielea netedă, făcînd-o să devină și mai conștientă de deosebiri fizice dintre ei. Acordă aceeași atenție și celuilalt sîn în timp ce mîinile îi mîngîiau abdomenul, tulburînd-o.

În clipa în care își lăsă capul în jos și îi sărută buricul cu o gură lacomă și fierbinte, ea avu senzația că un lichid cald se revarsă asupra ei. Palma lui se opri ușor pe triunghiul de cîrlionți ca abanosul dintre pulpele ei și ea se întrebă de ce nu simțea repulsie sau teamă. Sentimentele erau atît de... cum? Nu avea nici un termen de comparație.

Mîna lui i se strecură între pulpe, iar Lauren se sperie cînd el întîlni un fel de umezeală. Se părea, totuși, că acest lucru îl bucură, căci oftă și șopti:

- Dumnezeule, Lauren, ești pregătită pentru mine. Ah, ce dulce ești!

Mișcarea mîinii lui îi alungă orice urmă de luciditate. Explorările delicioase ale degetelor lui îi stîrniră un instinct primar și ea începu să-și rotească șoldurile. Cînd o să-mi amintesc mai tîrziu, o să-mi fie rușine, își spuse ea, dar acum nu pot să mă abțin.

O sărută din nou pe gură, cu tandrețe, în profunzime, murmurîndu-i pe buze cuvinte englezești și spaniole. Apoi se întinse deasupra ei și ea fu încîntată de acea greutate înconjurîndu-l cu brațele. Genunchii lui îi depărtară pulpele și el se așeză între ele. Ea îi simți forța masculină cînd el îi căută deschizătura trupului.

O cuprinse panica, deodată, și el simți imediat acest lucru. Își ridică privirea și se uită în ochii ei mari și temători, căutînd răspunsul care spera să se afle acolo.

- Deci, e adevărat? N-ai mai fost niciodată cu un bărbat?

Tonul era de mirare și trăda o dorință de a ști. Atunci ea realiză de ce era atît de important răspunsul ei pentru el. Ben. Nu spuse nimic, dar buzele îi mimară cuvîntul „nu” și scutură din cap.

- Lauren.

Toate emoțiile care alcătuiau sufletul lui Jared Lockett se adunară în rostirea numelui ei. O sărută repede, cu ardoare și pasiune.

- Iartă-mă. O să te doară, Lauren. îmi pare rău.

O penetra și ea ar fi țipat dacă el nu i-ar fi ținut capul în scobitura umărului său.

Durerea aceea arzătoare o sfîșie.

- îmi pare rău, scumpa mea. Relaxează-te cît poți.

Cuvintele erau rostite în șoaptă lîngă urechea ei și ea își forță mușchii de existența cărora nu știuse pînă atunci, să se relaxeze. Durerea se mai stinse, dar cît avea să dureze?

Jared nu se mișca. Ea îi auzea răsuflarea în ureche ca un vînt puternic. Se mișcă ușor sub el, căutînd o poziție mai comodă, și îl auzi ținîndu-și respirația.

- Oh, Doamne, ce bine e, gemu el și își afundă fața în pernă. Atît de strîmtă. Perfectă. Perfectă.

Începu să se miște înăuntrul ei. Durerea reveni în valuri ritmice, dar undeva exista și o promisiune de plăcere. Cuvintele pe care Jared i le murmură la ureche erau de neînțeles, dar sensul lor era clar.

Jared era în ea! Era un gând tulburător - trupul lui și al ei unite în cel mai intim mod. Fără ca ea să știe, trupul preluase controlul și îi răspundea cu aceleași mișcări. Deodată, întregul lui trup deveni rigid și ea se simți inundată de o ploaie de viață. Instinctiv îi strânse șoldurile între genunchi.

Stătu epuizat deasupra ei până când respirația îi reveni la normal, iar ea își plimba mâinile peste spatele lui lat, minunându-se de mușchii, oasele și pielea lui. În cele din urmă, se ridică în coate și o privi în ochi.

- Dumnezeule, Lauren, șopti el uimit. Ce mi-ai făcut?

Se rostogoli de pe ea și o strânse lângă el.

Rămaseră astfel mult timp, fără să vorbească, în timp ce mâinile lui se plimbau leneșe peste spatele, șoldurile și picioarele ei. Locul dintre pulpe îi era cuprins de flăcări încă, dar era mulțumită. Oftă. Strecurându-și un deget sub bărbia ei, îi dădu capul pe spate ușor.

- Mica mea virgină. Te-a durut tare?

- Nu, minți ea.

El încercă să nu zîmbească, nu putu și chiar începu să rîdă ușor.

- Pe naiba. Ești o doamnă în toată puterea cuvîntului, nu?

Își lăsă capul în jos și o sărută ușor, aproape cast.

Se dădu jos din pat și se duse spre măsuță nestînjinit. Lauren îi studie trupul. Nici un artist nu ar fi putut să surprindă grația senzuală a mersului său ori pielea acoperită de un păr moale și auriu. Era un bărbat frumos și, în ciuda experienței noi pe care o trăise, roși.

El veni înapoi cu o cîrpă udă și, îngenunchind lângă ea, dădu să- i depărteze picioarele, dar ea se împotrivi instinctiv.

- Nu-ți fac nici un rău, îi spuse el cu blîndețe. O să te simți mai bine.

Vocea îi era atît de liniștitoare și mâinile atît de blînde, încît îl lăsă să-i deschidă picioarele și să o tamponeze cu cîrpa. Ocolindu-i privirea, se uită în tavan, uimită că se puteau întîmpla astfel de lucruri. Nici în cele mai nebunești fantezii ale ei nu își

închipuise că, între un bărbat și o femeie, ar fi putut exista o asemenea familiaritate. Sau poate că astfel de lucruri se întâmplau numai cu Jared. își ridică privirea spre soțul ei. El se uita la ea ca și cum i-ar fi putut ghici gândurile cele mai ascunse.

- îți promit că n-o să te mai doară atât de tare, îi spuse el zîmbindu-i ușor. Ba chiar o să-ți placă.

- îți mulțumesc, șopti ea când el duse cîrpa înapoi pe măsută.

Se ridică în capul oaselor, strîngînd cearșaful la piept și întinzîndu-se după cămașa de noapte.

- Ce faci? O întrebă el venind înapoi lîngă ea.

- Credeam că...

- Ce credeai? o întrerupse el, luîndu-i cămașa din mîină și aruncînd-o undeva mai departe, după care începu să-i muște umărul ușor, trăgînd-o înapoi pe perne. Ce credeai, Lauren o întrebă el cu o voce îngroșată.

Buzele lui îi atingeau sîinii acum și ea nu mai putu gîndi deloc.

- Credeam că... ăăă...

Oh, Doamne!

El rîse ușor.

- Culcă-te.

Punînd capul lîngă al ei pe aceeași pernă, închise ochii. își sprijini brațul pe burta ei, iar mîina îi cuprinse sînul ușor.

Să doarmă? Nu în noaptea aceea. Trebuia să se gîndească la prea multe lucruri. Ea și Jared, care se certaseră, se ignoraseră, se jigniseră, stăteau acum unul lîngă altul, complet goi, în patul lui, după ce trăiseră cea mai minunată unire, iar el voia ca ea să doarmă. Imposibil.

Nu avea să adoarmă.

Dar o făcu, totuși.

- Bună dimineața. -Hmmm?

- Am spus „bună dimineața”, doamnă Lockett.

Lauren deschise un ochi somnoroasă și văzu chipul zîmbitor al soțului ei. în cameră era încă întuneric.

- Jared, spuse ea pe un ton plîngăreț. E încă noapte.

Își ascunse fața în pieptul lui păros și căscă.

- Îmi place la nebunie să mă scol dimineața devreme, spuse el rîzînd de cuvintele acelea cu dublu înțeles, dar Lauren îl privi nedumerită.

Își dădu seama din nou cît de inocentă era încă.

- Lauren, spuse el, mîngîindu-i obrazul și săru- tînd-o ușor.

Ea se ghemui la pieptul lui cald și el trase pătura peste ei. Privind făptura aceea delicată lipită de el, rîse cu tristețe în sinea lui. Cine ar fi crezut așa ceva despre Jared Lockett? Faptul că își petrecuse o noapte întregă alături de o femeie era neobișnuit în sine. De cum își satisfăcea poftele, era nerăbdător să părăsească femeia cu care fusese. Noaptea precedentă voise să rămînă cu acea femeie.

Cu nici o femeie nu se pierduse atît de total cum o făcuse cu Lauren. Întotdeauna îi făcea plăcere actul, bineînțeles. Dar gîndurile îi erau adesea în altă parte: la o partidă de cărți, la afaceri, la altă femeie.

Noaptea trecută fusese conștient numai de femeia de sub el, care îi răspundea cu o timiditate feciorelnică. Parfumul, senzațiile pe care i le stîrnea, gustul ei îi capturaseră toate simțurile.

Nici în ruptul capului nu ar fi recunoscut că noaptea trecută fusese prima oară și pentru el. Era inițierea ei în ritualurile iubirii. Fusese virgină. Și era pentru prima oară cînd Jared fusese cu o virgină. Era un dar pe care nu s-ar fi așteptat niciodată să-l primească și pe care avea impresia că nu îl merită. Cu toate acestea, ea i-l oferise.

De ce? După felul cum se purtase cu ea, de ce i se oferise astfel? Își lăsă capul în jos și îi sărută fruntea în timp ce întrebarea aceea continua să-l obsedeze.

Degetele ei neteziră cutele dintre sprîncenele lui. Cînd va fi bătrîn, vor fi la fel de stufoase ca ale lui Ben, își spuse ea. Cu douăzeci și patru de ore în urmă nici nu-și închipuiseră că două ființe omenești puteau fi atît de intime cum fuseseră ei. Acum stăteau cu brațele și cu picioarele împletite și ea nu simțea nici timiditate, nici rușine, nici vinovăție. Ce se întîmplase cu principiile ei rigide? Nu avea importanță. Nu le voia înapoi. Ba, în clipa aceea, voia să descopere ce alte plăceri îi mai putea oferi trupul lui.

- Jared, cînd?... Cît?...

El zîmbi. În locul răspunsului la întrebarea pe care ea nu o putea rosti, gura lui o căută pe a ei. Acel sărut adevărat după noaptea precedentă stîrnea aceleași emoții, aceeași nerăbdare față de lucrurile care aveau să urmeze, îi permise un acces nelimitat la trupul ei. El găsi locurile secrete pe care le mîngîie sau le sărută, smulgînd gemete de plăcere din partea amîndurora.

La început timidă, apoi încurajată de gemetele lui de extaz, își lăsă degetele să i se plimbe prin părul de pe pieptul lui. Pielea îi era caldă și perfect întinsă peste mușchii pe care îi masa cu degetele care deveniseră, dintr-odată, foarte pricepute. Aerul îi ieși printre dinți cînd ea îi întîlni sfîrcurile tari. Se retrase repede, dar mîna lui o adusesse la loc. Ascunzîndu-și fața în gîtul lui, ea i-l mîngîie cu limba. Cînd se aplecă deasupra lui, mîinile lui îi cuprinseseră șoldurile și o trase mai aproape pentru a-i simți bărbăția.

- Te vreau din nou, Lauren. Dar nu vreau să te doară, spuse el în șoaptă.

- N-o să mă doară, n-o să mă doară.

Cîteva șuvițe din părul ei mai înconjurau gîtul lui Jared cînd el o întoarse pe spate aproape cu brutalitate. Stînd deasupra ei, o privi în ochi și îi spuse:

- Rostește-mi numele, Lauren. Vreau să-l văd pe buzele tale. Rostește-mi numele, te rog.

Ea îi mîngîie pomeții și șopti:

- Jared. Jared. Jared.

Ultima silabă era o rugămintă.

El o penetra încet, ridicînd-o și trăgînd-o pentru a-i primi invazia sublimă. Se cufundă și mai adînc decît înainte, mîngîindu-i pereții feminității, poarta pîntecului ei, retrăgîndu-se pentru a o șicana și a o tulbura și apoi afundîndu-se din nou în adîncul ei.

Lauren își simți sufletul înălțîndu-se și plutind deasupra patului, din ce în ce mai sus, către o culme încă neclară și misterioasă, dar atrăgătoare. Acel abis deasupra căruia plutea o sperie și închise ochii strîns.

- Nu, Lauren, vino cu mine, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Vino... cu... mine...

O strînse cu putere în clipa în care pasiunea sa, depășind punctul de reținere, se goli în interiorul ei, inundînd-o cu un foc viu.

El se odihni doar o clipă, după care, cu o mână lipită de spatele ei, se întoarse pe o parte. Rămânând captiv în acea peșteră dulce ca mierea, Jared se mișcă tulburător.

- Mă simți, Lauren?

- Da, șopti ea. Da.

- Te doare? o întrebă el mișcându-se din nou.

Oh, Doamne!

- Nu, e... e foarte bine.

- Atunci de ce te-ai oprit? Erai în pragul unei bucurii incredibile. Ți-e teamă de ea?

Incapabilă să-i întâlnească privirea cercetătoare, ea încuviință cu fața ascunsă în urmărul lui.

- Înțeleg, spuse el încet.

Încrezător în propriile puteri, el știa că o putea aduce la împlinire chiar și atunci, dar își dădu seama că nu era pregătită, încă. Se depărtă de ea, conștient că, în ciuda faptului că nega, trebuia să simtă durere.

Îi dădu părul la o parte de pe temple și îi sărută fruntea și pleoapele.

- Hai să mai dormim puțin.

Adormi respirându-i parfumul părului.

Capitolul 19.

Imediat de cum îi văzu pe Jared și pe Lauren apărând împreună la masa de prânz, Olivia știu că lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase. Servitorii sporovăiau agitați în legătură cu ceva, dar, cum niciodată nu se ostenise să învețe spaniola, nu le înțelegea șoaptele.

Totuși, la masă, zîmbetele lor secrete, ignorarea tuturor lucrurilor care se întâmplau în jurul lor și cearcănele îi arătară foarte limpede cum își petrecuseră noaptea Jared și Lauren.

La naiba! Cum de se lăsase fermecat fiul ei de acea floare de seră? El prefera întotdeauna femeile foarte vesele, cu reputații scandaloase. Ce văzuse, oare, la acea întruchipare a virtuții, fragilă și cu înfățișare de doamnă? Eh, nu avea importanță dacă se culca cu ea atîta timp cît nu se înfiripa între ei o afecțiune puternică. Sau - Doamne

ferește - cît ea nu rămînea însărcinată. Din fericire, Jared era destul de deștept încît să aibă grijă ca acest lucru să nu se întîmple.

Îi văzu scuzîndu-se și dînd să urce pentru „un pui de somn”.

- Jared, am putea să stăm puțin de vorbă? întrebă ea repede, împăturind șervetul și ridicîndu-se. Ieri, în timpul ceremoniei, am discutat cu Parker despre niște planuri și cred că ar trebui să fii și tu la curent cu ele.

Jared se uită cu tristețe la Lauren, dar se conformă fără nici o tragere de inimă.

- Bine, mamă. Ne vedem mai tîrziu, Lauren.

După ce nora ei părăsi sufrageria, Olivia îi propuse lui Jared să o urmeze în birou. După ce acesta se așeză comod într-un fotoliu de piele și își aprinse un trabuc, ea îi spuse care erau noile planuri.

- Zău așa, Jared, cred că ai cam exagerat după- amiază.

Luau cina și Olivia vorbea mîeros, contrazicînd atmosfera încărcată din încăpere.

- Aș prefera să nu discutăm afaceri acum, mamă, spuse Jared încordat.

Lauren observase cu tristețe că toată bună dispoziția lui de dimineață dispăruse după discuția cu mama lui. Stătuseră închiși în birou mai mult de o oră, iar cînd urcase, Jared nu încercase să o vadă, ci se dusesse direct în camera lui și apoi plecase. Se întorsese exact înainte de cină. Nu îi mai văzuse între patru ochi dinainte de masa de prînz.

- Cu siguranță că n-avem secrete față de Lauren, nu-i așa? întrebă Olivia cu dulceață în glas, aruncîndu-i o privire norei. În definitiv, e soția ta, Jared.

Lauren roși și privi în farfurie. Oare știa de seara trecută? Cum avea să reacționeze?

- Crezi că planurile noastre or s-o șocheze? își întrebă Olivia fiul cu calm.

- Fir-ar să fie, mamă!

Cutele din jurul gurii lui păreau săpate în stîncă,

- Vezi tu, Lauren, continuă Olivia, netulburată de furia lui Jared, cei doi Vandiver și cu mine ne-am gîndit mai bine în legătură cu locul unde să se construiască centrala electrică și acest lucru va presupune zăgăzuirea rîului mai sus de Pueblo, nu mai jos. Firește că va afecta foarte mult comunitatea. Ne temem de o răzvrătire a populației din moment ce oamenii vor rămîne fără apă. De aceea, am luat măsuri în așa fel încît distrugerea orașelului Pueblo să fie considerată o binecuvîntare.

Lauren lăsase furculița în farfurie și se uita când la mamă, când la fiu, total nedumerită. Olivia îi susținu privirea liniștită, Jared nu se uită la ea.

- Nu cred că înțeleg, spuse Lauren umezindu-și buzele. Ce fel de măsuri luați?

Nu voia să știe. Dar trebuia.

- Lauren, nu te amesteca. Nu te privește, spuse Jared cu asprime.

- Bineînțeles că o privește, dragul meu. Scumpa mea, i se adresă Olivia pe un ton plăcut, de conversație, o să adunăm o trupă de bătauși, mercenari, mă rog, cum vrei să le spui. Cred că ai priceput. Ei se vor duce în Pueblo și, dîndu-se drept cetățeni ai orașului, vor stîrni o revoltă. Vor primi indicații să incendieze, să prade, să rănească, orice cred ei că ar fi necesar pentru izbucnirea unei revolte. Comunitatea se va autodistruge. Mercenarii noștri o vor ajuta să ajungă la asta aprinzînd cîteva focuri bine amplasate. M-am gîndit la treaba asta, bineînțeles. Parker găsește că-i o idee grozavă. L-a rugat pe Jared să se ducă la Austin să organizeze oamenii. Jared frecventează astfel de locuri unde asemenea oameni ar putea fi găsiți.

Lauren se făcu albă ca varul. Nu îi venea să creadă ce auzea.

- Bine, dar pot muri oameni! Și gîndește-te la toate căminele acelea care vor fi distruse.

Olivia ridică din umeri.

- Bănuiesc că așa va fi, dar n-o să fie cine știe ce mare pierdere, nu?

- Dar e inutil! De ce nu poate fi construită centrala în locul hotărît inițial?

- Ba ar putea. Numai că nu vreau eu să fie acolo.

- Atunci este, într-adevăr, inutil." Ai distruge un întreg oraș dintr-un capriciu. De ce?

Se lăsă pe spate pe scaun și o privi perplexă pe femeia din fața ei. Chipul Oliviei era dur și urît, plin de ură. Deodată, Lauren înțelese tot.

- Răzbunare, șopti ea. Îți descarci ura pentru o femeie pe un popor întreg.

Olivia o privi furioasă.

- Nu știu ce vrei să spui, Lauren, zise ea.

- Ba știi foarte bine. Maria Mendez. Nu suporti gîndul că Beii a iubit-o...

- Taci! strigă Olivia și bătu cu pumnii în masă făcînd farfuriile și paharele să zdrăngăne.

- Nu, n-o să tac. Le-ai fi lăsat pe Elena și pe Isabela să moară pe străzi. Pe atunci, am crezut că era o dovadă de cruzime și răutate, dar acum depășești chiar și asta. Poate că aș înțelege de ce simți cum simți față de Maria, dar, inutil să...

- E inutil dacă o spun eu că e, o întrerupse Olivia respirînd anevoie din cauza furiei. Nu trebuie să mă justific în fața ta, nici în fața nimănui altcuiva de pe pămînt.

Pe Lauren o uimi pasiunea acelei femei. Nu știa decît să urască, să distrugă. Era zadarnic să încerci să discuți cu o persoană atît de obsedată.

- Nu, nu trebuie să te justifici în fața nimănui de pe pămînt, zise Lauren accentuînd ultimul cuvînt.

Știa că nu avea să se mai teamă niciodată de Olivia. Nu va avea încredere în ea, o va antipatiza, dar niciodată nu se va mai teme de ea. Olivia era o cauză pierdută, dar pentru Jared mai exista încă speranță.

În timpul discuției aprinse dintre soția și mama lui, el privise fix flacăra lumînării de pe masă.

Lauren se întoarse spre el.

- Jared? Jared, nu se poate să sprijini un plan atît de îngrozitor!

- Ți-am spus să nu te amesteci, Lauren, mormăi el. Nu înțelegi lucrurile astea.

- Ba înțeleg totul! le strigă ea. Înțeleg că planul vostru e ceva crud și criminal...

Jared sări de pe scaun răsturnîndu-l și vărsînd o sticlă de vin roșu pe masă.

- Fir-ar să fie, mai lăsați-mă-n pace.

Porni spre ușa care dădea în hol, dar Lauren îl urmă. I se așeză în față, punîndu-și ambele mîini pe pieptul lui și privindu-l în ochi.

- Spune-mi că nu te vei amesteca în treaba asta. Te rog, spune-mi asta.

Văzînd că el nu face nici o mișcare, ea continuă:

- Jared, gîndește-te. Există familii care vor suferi. Elena, Rosa și Gloria au prieteni și rude care trăiesc acolo. Sigur n-ai face ceva care să-i rănească pe acești oameni, nu?

În afară de ceea ce îi ceruse mama lui să facă, nu mai avea nevoie și de asta. Nu avea nevoie ca Lauren să-l privească rugător și acuzator, în același timp.

Cu o noapte în urmă, o dorise cu o pasiune care întrecuse tot ce simțise vreodată, iar rezultatul fusese zguduitor. Amintirea ceasurilor petrecute împreună cu ea în patul lui încă îl mai tulbura.

Nu avea nevoie nici de asta. Nu voia ca ea să fie deosebită. Să simtă așa cum ajunsese să simtă față de ea era primejdios în privința oricărei femei, dar era o adevărată nebunie să o simtă față de ea. Venise în Texas pentru Ben Lockett, nu pentru fiul acestuia. Și se căsătorise cu el pentru cei douăzeci de mii de dolari; fără îndoială că avea să plece imediat ce o să primească banii. Pe chipul lui apărură un rînjit urît și îi îndepărtă mîinile, împingînd-o cu putere.

- Cine naiba ești tu să-mi spui mie ce să fac? Ai trăit aici toată viața? Ai fost vreodată acolo ca să vezi cum trăiesc oamenii ăia? E o hazna, Lauren. Scursurile societății. Tîrfe, cartofari și hoți. Nu știi ce vorbești cînd mă rogi să n-o fac.

- Sînt sigură că astfel de elemente există acolo. Dar sînt și oameni nevinovați care vor suferi inutil.

Pentru a inspira mai multă putere cuvintelor, ea îl apucă de brațe din nou.

- Să nu cumva să crezi că poți să te amesteci în viața mea, spuse el furios, dîndu-i mîinile la o parte.

Gestul lui avu mai multă forță decît intenționase și văzu cu regret cum mîna lui o lovi peste buză, plesnindu-i-o și făcînd să țîșnească sîngele.

Rămaseră amîndoi uluiți de ceea ce se întîmplase.

Jared fu primul care se dezmetici și scoase o batistă din buzunarul de la piept, pe care i-o întinse.

- Iartă-mă, Lauren. Dă-mi voie..., zise el, vrînd să-i șteargă sîngele.

- Nu mă atinge! strigă ea ferindu-se și îndepăr-tîndu-i mîna.

Batista căzu pe jos.

- Nu vreau absolut nimic de la tine. Ești exact ca ei. Lasă-mă-n pace.

Tensiunea dintre ei era ca un gol imens. Ochii ei cenușii, întunecați și ostili, întîlniră privirea lui dură și neînduplecată.

- Bine, spuse el într-un tîrziu. N-o să te mai deranjez niciodată cu atingerile mele.

Ea ieși imediat din încăpere și porni spre scară. Ajunsese aproape sus, când vocea lui Jared o opri.

- Mîine plec la Austin. Nu știu cînd mă întorc.

Ea privi în jos. În ciuda dezamăgirii pe care o simțea, îl iubea. În timpul discuției, părul lui se răvășise și îi cădea pe frunte, acoperindu-i ochii. Stătea cu un picior pe prima treaptă și cu brațul sprijinit pe balustradă. Părea și mai frumos acum, așa răvășit. Inima ei strigă: „Te iubesc, Jared!”

Dar nu îi spuse nimic. Nici măcar la revedere.

- Mîine plec la Keypoint și o voi lua și pe Elena cu mine, îi spuse Lauren Oliviei în biroul lui Ben.

Luase o hotărîre și acum o provoca pe Olivia să protesteze.

- Cred că Gloria o să aibă nevoie de ajutor odată cu nașterea copilului. Elena și Carlos trebuie să locuiască împreună, ca o adevărată familie. O să-l rog pe Rudy să le dea una din căsuțele de la fermă.

- Șeful de echipă nu ia hotărîri la Keypoint, Lauren, spuse Olivia clocotind de mînie.

Cum îndrăznește să-i pomenească de bastardul acela și de familia lui? Lauren o provoca intenționat, așa cum făcea de cîteva zile.

Lauren își începuse campania chiar în dimineața plecării lui Jared. Înainte ca Olivia să afle ce avea de gînd, a organizat un comitet bisericesc care avea ca scop numai ajutorarea comunității din Pueblo.

Lauren nu era cu capul în nori. Își dădea seama că, dacă locuitorii orașului Coronado ar fi fost cu adevărat preocupați de situația semenilor lor mexicani, ar fi făcut ceva demult. Se folosi din plin de numele căpătat recent și ceru ajutor ca soția lui Jared Lockett pentru realizarea unui proiect la care se gîndiseră. Victimele ei nu putuseră să refuze.

Îl convinsese pe Pepe să o plimbe pe străzile orașului și fusese îngrozită de ceea ce văzuse. În lumina strălucitoare a soarelui, urîțenia și lipsurile orașelului Pueblo se vedeau ca niște răni deschise. Lauren fusese șocată în fața lipsei de igienă, sărăciei, bolilor și mizeriei.

Sub îndrumarea lui Lauren, doamnele de la biserică au îndemnat alte grupuri sociale să inițieze diverse acțiuni de caritate. S-au adunat și au împărțit haine vechi. Pentru construcții a fost donată cherestea, deși uzată. Iar Lauren a scris universității din Austin, întrebând dacă nu cumva studenții puteau amenaja câteva locuri pentru tratarea bolnavilor și pentru a da câteva lecții elementare de igienă.

Cînd a auzit de eforturile lui Lauren, de la un client al băncii, Olivia abia a reușit să ajungă acasă înainte să explodeze.

A început discuția din birou, spunînd:

- Vei pune capăt imediat acestui proiect ridicol.

Lauren nu s-a prefăcut că nu înțelege. Intrase în birou înarmată pentru acea confruntare.

- Nu vreau să discut nimic cu tine pînă nu trag draperia din spatele biroului.

Fie că a fost șocată de îndrăzneala lui Lauren, fie că furia a împiedicat-o să obiecteze, Olivia a rămas tăcută în timp ce Lauren s-a dus să tragă draperiile.

Apoi, s-a așezat pe fotoliul din fața biroului, spunînd:

- Deci, Olivia, bănuiesc că ai o părere în legătură cu activitatea mea din Pueblo.

- Amestecul tău acolo e curată nebunie! strigă Olivia. Orice „comitete” ai fi înființat or să dispară începînd chiar de acum. Înțelegi?

- Înțeleg, dar nu, nici unul din proiectele pe care le-am început n-o să fie blocat.

- O să am grijă să fie, o amenință ea pe un ton care ar fi intimidat mulți bărbați curajoși, dar Lauren nici nu clipi.

- Nu cred c-o s-o faci, zise ea cu calm. Ce-ar spune lumea dacă „eforturile mele” nobile ar fi împiedicate de propria mea soacră?

- Nimeni n-o să știe, spuse Olivia ușor amuzată.

Oare fata aceea era proastă?

- Ba or să știe. O să le spun eu.

- Ah, înțeleg. Ai de gînd să mă compromiți?

- De cînd e o rușine să-ți ajuți semenii?

Lauren consideră discuția încheiată atunci și plecă, lăsînd-o pe Olivia singură cu ura ei.

Dacă aceasta avea de gînd să împiedice acțiunile lui Lauren descoperi că nu era de ajuns de pregătită. Lauren făcuse acest gen de lucruri toată viața. Era o bună organizatoare. Talentul de a convinge pe cineva să facă ceva neplăcut și de a lăsa impresia că fusese ideea lui de la bun început era ceva foarte rar întîlnit.

Toată lumea era îndrăgostită de curajoasa doamnă Lauren Lockett. Sugestiile subtile ale Oliviei cum că nora ei ar fi fost puțin cam ambițioasă au provocat doar laude și entuziasm pentru proiectele ei.

Cînd toate comitetele erau în plină activitate și Pueblo dădea deja semne de îmbunătățire, Lauren se hotărî să se întoarcă la Keypoint. Deocamdată, făcuse tot ce-i stătuse în putință. Ostilitatea existentă în casa din Coronado devenise insuportabilă. Acum, înfrun- , tînd-o pe Olivia cu fermitate, fără să se teamă de răutatea acesteia, spuse:

- Am vorbit cu Jared referitor la Elena și la Carlos și el a fost de acord.

Era prima oară cînd Lauren Holbrook Lockett spusese o minciună, dar presimțea că avea să fie iertată.

- Și, în plus, din moment ce, nici eu, nici Jared nu sîntem aici, sînt sigură că te poți lipsi de ea. Pepe ne poate duce pînă la Keypoint, după care va aduce căruța înapoi. Probabil că poimîine se va întoarce.

~ Din cîte văd, te-ai gîndit la toate. Ce speri să realizezi cu această mică escapadă? Intenționezi să le spui unor anumite persoane de planurile noastre în speranța că acestea vor fi împiedicate?

Ochii verzi ai Oliviei erau ca niște pumnale.

- Dacă i-aș spune lui Rudy, zise ea făcînd o pauză după ce rosti acel nume, i-aș pune în pericol atît pe el cît și pe familia lui și nici în ruptul capului n-aș face ceva care să-i afecteze.

- Ce emoționant!

Lauren îi ignoră sarcasmul și continuă:

- Nu cred că planurile tale barbare se vor realiza vreodată, Olivia. Nu cred că Jared va participa. Am ajuns să-l cunosc și știu că nu-i stă în fire să facă un lucru atît de demn de dispreț. Pentru sufletul tău mă tem, Olivia, nu pentru al lui Jared.

Olivia rîse încîntată.

- Ce proastă ești! Crezi că l-ai dat pe brazdă. Îți garantez că ar reprezenta o provocare pentru orice misionară care ar încerca să-l salveze, spuse ea, după care tot amuzamentul îi dispăru de pe chipul frumos și rece. Nu conta pe Jared. Îmi aparține și întotdeauna va face ce-i voi spune eu.

Lauren se ridică plină de grație din fotoliu și ieși complet stăpîină pe sine.

Ziua care urmă fu rece, ploioasă și întunecată, în perfectă armonie cu starea de spirit a lui Lauren. Rosa își luă rămas bun de la Elena plîngînd, dar fata era extrem de bucuroasă. Cînd Lauren îi spusese că avea să o ia cu ea la Keypoint așa încît să fie alături de Carlos, Elena fusese copleșită de recunoștință. Nu îi venea să creadă că așa ceva avea să se întîmple, totuși, în ciuda vremii oribile, sporovăia veselă cînd plecară.

Călătoria dură mai mult decît de obicei din cauza ploii și a drumurilor noroioase. Lauren stătea pe capră lîngă Pepe, iar Elena, în căruță, ghemuită sub o pînză impermeabilă.

Cînd ajunseră, în sfîrșit, la fermă după-amiază tîrziu, le era frig, foame și erau oboseite. Gloria le ieși repede în întîmpinare și o îmbrățișă pe Lauren ca pe o soră.

- Ne-a fost atît de dor de tine. Mă bucur nespuse că te văd. Unde e Jared? Vine mai tîrziu?

Cînd îi auzi numele, Lauren simți un nod în gît, dar răspunse destul de calmă:

- De data asta nu cred că o să vină. Are treabă la Austin.

Gloria ar fi spus mai multe, dar evidenta șovăială a lui Lauren de a vorbi despre soțul ei o făcu să renunțe. Oare între cei doi lucrurile nu aveau să se aranjeze niciodată?

- Gloria, ea este Elena, soția lui Carlos Rivas și prietena mea. Am adus-o cu mine ca să-ți dea o mîină de ajutor pe aici. Sper că Rudy o să-i poată lăsa să locuiască într-una din căsuțe. Crezi că e posibil?

- O să facem în așa fel încît să fie. Bine ai venit, Elena, zise Gloria luîndu-i mîinile într-ale ei. Ținem foarte mult la Carlos și eu una sînt fericită că, în sfîrșit, veți fi împreună. Ne-a părut foarte rău cînd am auzit de copilașul vostru. O să mă ajuți să am grijă de copiii? Nu mă mai pot descurca singură cu ei.

Gloria reacționa exact așa cum se așteptase Lauren. Elena avea să fie fericită acolo. Lauren oftă și intră în casă pentru a-i saluta pe copii și pe Maria. Fiecare, când era îmbrățișat, avea ceva să-i povestească mătușii Lauren, iar ea îi asculta cu atenție, geloasă pe inocența lor lipsită de griji. Puneau o sumedenie de întrebări despre eroul lor, unchiul Jared, iar ea le spuse cum câștigase concursul de tragere la țintă. Ascultară cu ochii mari când le povesti întregul episod cu automobilul.

Gloria îi trimise apoi în camerele lor, iar Maria veni să o îmbrățișeze pe Lauren, care primi cu bucurie căldura acelor brațe subțiri. După aceea, Maria se depărtă puțin și privi în adâncul acelor ochi cenușii și triști,

- Cred că ești nefericită, Lauren, nu?

Ea își lăsă capul în piept și încuviință cu tristețe.

- O să vorbim mai târziu, zise Maria bătînd-o pe braț, după care se întoarse spre Elena.

Cînd veni, seara, Rudy o îmbrățișă cu căldură și, primind semnalul Gloriei, se abținu să-i pună prea multe întrebări despre Jared sau despre situația din Coronado.

Susținînd că era obosită, Lauren se retrase devreme în camera ei, care îi amintea dureros de mult de Jared - lucrurile, hainele, parfumul lui. Totul o făcea să-și aducă aminte de despărțirea lor.

Știa că nu voise să o lovească. Nu fusese decît un accident. Ceea ce considera ea a fi fost o trădare erau vorbele pline de răceală pe care i le aruncase. Să fi fost ele rostite de aceeași gură care o sărutase cu atîta pasiune? Sărutări care, și acum, cînd își amintea, o făceau să tremure.

Nu avea nici un rost să nege senzațiile care o stăpîneau ori de cîte ori își amintea de momentele lor de dragoste. Trupul i se înmuie tot cînd își aduse aminte cum o tulburaseră mîinile și buzele lui și cîtă plăcere îi produsese. Complexitatea trupurilor lor i se dezvăluise sub atingerea pricepută a lui Jared și, totuși, dorea să afle și mai mult. Voia să simtă din nou acel extaz sublim care o învăluisese în clipa în care masculinitatea lui o umpluse, întregind-o.

Cuvintele de iubire pe care el i le șoptise la ureche o obsedau și își băteau joc de ea făcînd-o să se zvîrcolească neliniștită și să ude perna de lacrimi.

Rudy le permise lui Carlos și Elenei să folosească o căsuță aflată la vreo milă distanță de casa cea mare. Ba chiar îi dădu liber lui Carlos o zi pentru a aranja totul. Reușiră să facă foarte puțin, dar, a doua zi, când Carlos o lăsă la fermă înainte de a se duce la lucru, Elena radia de fericire. Se obișnuie imediat cu bucătăria și se purta cu copiii cu răbdarea unei guvernante cu experiență. Aceștia o adorau și o ascultau mai mult chiar decît pe mama, pe mătușa Lauren cea extrem de indulgentă, sau pe bunica lor pe care o exploatau fără milă.

Lauren nu avea starea de spirit potrivită sărbătorilor de Crăciun, dar acestea sosiseră totuși. În dimineața zilei de Crăciun, James și John au fost încîntați să descopere cîte o pereche de bretele noi și pistoale de jucărie cu tocuri cu tot. Fetele scoaseră exclamații de bucurie găsind jupoane noi și panglici de păr în cutiile de la mătușa Lauren.

Era atîta agitație în jurul cadourilor aduse de Moș Crăciun, încît nimeni nu observă cînd Lauren se furișă în camera ei.

Dintr-un impuls pe care nu îl putea defini, se îndreptă spre dulap și îl deschise încet. Se uită la hainele lui Jared înșirate pe umerase: o pereche de cizme vechi zăceau aruncate cu neglijență și o vestă de piele atîrna într-un cui în interiorul ușii.

- Jared, șopti ea și își ascunse fața într-una din cămăși care, deși fusese spălată, îi mai păstra încă mirosul, aroma de tutun amestecată cu cea a vestei de piele.

Suspină cîteva clipe în materialul cămășii, pînă cînd, deodată, simți pe umeri atingerea unor mîini blînde.

- Lauren, ești pregătită să stăm de vorbă acum? Sînt gata să te ascult dacă vrei.

- Ah, Maria, nu vreau să împovărez pe nimeni cu problemele mele, mai ales pe tine, care ești și așa destul de întristată din cauza morții lui Ben.

Maria o conduse spre pat și se așezară amîn- două. Exclamațiile de încîntare ale copiilor răzbăteau din camera alăturată. Maria o bătu ușor pe mîină pe Lauren, dîndu-i timp de gîndire.

- Ăăă... această căsătorie a mea... e o farsă, zise ea într-un tîrziu și apoi, cu un glas plin de tulburare, întretăiat, îi povesti totul, începînd cu clipa în care îl cunoscuse pe Ben pînă la încercarea de viol a lui William Keller și acceptarea minciunilor acestuia de către

soții Prather. Îi era rușine să-i spună Mariei care fuseseră termenii înțelegerii ei cu Olivia, dar îi povesti, totuși, evitînd să pomenească de Vandiver.

- Probabil că ești îngrozită de faptul că m-am vîndut astfel.

- Nu sînt în măsură să judec pe nimeni, Lauren, dar, în aceleași împrejurări, aș fi făcut absolut la fel. Uneori, în viață, sîntem obligați să alegem între două rele. Ai făcut ceea ce ai crezut că e bine. Nimeni nu poate să te condamne pentru asta. Și, în plus, cred că ai avut și un alt motiv în afară de dorința lui Ben și banii, nu?

Era o întrebare pe care Lauren și-o pusese de nenumărate ori. Oare fusese îndrăgostită de Jared încă de atunci? De aceea fusese de acord cu ideea aceea neobișnuită? Nimic nu îi mai era clar.

- Te-ai îndrăgostit de Jared, nu-i așa? o întrebă Maria încet, iar Lauren încuviință. Și această căsătorie de conveniență s-a transformat în altceva, nu? Ai... fost cu Jared?

Lauren își ascunse fața în mîini și spuse suspinînd:

- Da, da. S-a întîmplat abia acum cîteva zile și... ah, nu știu, Maria. Toată viața am fost învățată să cred că bărbații fac lucruri „rele” femeilor și că doamnele se feresc de asemenea umilințe. Chiar dacă sîntem căsătoriți, știu că Jared nu mă iubește. E un păcat să simt ceea ce simt? Să descopăr plăcere...

- Crezi că a fost ceva „rău”?

-- Nu, răspunse ea cu vehemență și Maria își reținu un zîmbet.

„ - Și eu eram foarte tînră cînd am fost prima oară cu Ben. Încercam să neg bucuria pe care mi-o dădea. Dar, cînd am văzut cît de fericit îl făceam, am putut să simt și eu aceleași lucruri fără rușine sau vreun sentiment de vinovăție. Și eu am fost învățată să cred că femeia nu trebuie să se aștepte decît la durere și degradare de la iubire, dar Dumnezeu, nu bărbatul, a fost cel care a creat sexul, Lauren. Și, chiar dacă bărbatul îl denaturează și îl folosește greșit, el rămîne, totuși, un dar pentru doi oameni care se iubesc.

- Dar Jared nu mă iubește. Mi-e groază de ziua cînd se va sătura de farsa asta și mă va izgoni.

- Cred că Jared se luptă cu propriile lui sentimente, Lauren. Nu sînt de părere că ar fi putut fi obligat să se însoare cu cineva, indiferent ce ar fi fost în joc, dacă nu ar fi fost atras de femeia respectivă. E mult prea încăpățînat. Și mai cred că nici prin cap nu-i trece să te izgonească.

Se uită la tînăra aceea înlăcrimată și i se făcu milă. Ben voise ca ei să fie fericiți. Sperase atît de mult ca relația lor să se transforme în dragoste.

- Lauren, spuse ea apoi cu blîndețe, nu te teme să-l iubești pe Jared. Gîndește-te ce viață îngrozitoare aș fi avut dacă nu l-aș fi iubit pe Ben. Gîndește-te la necazurile pe care ar fi trebuit să le îndure de unul singur. Cred că nu vei regreta că iubești un Lockett, la fel cum nici eu nu regret că am făcut-o. Și nu-mi pare rău decît că n-am putut să-i ofer mai mulți copii.

Lauren își trase nasul și se șterse la ochi cu batista tivită cu dantelă pe care i-o dăduse Maria.

- Îți mulțumesc, Maria. Du-te la ai tăi... la ai noștri. Vin și eu mai tîrziu, zise ea zîmbind tremurător.

Maria îi mîngîie obrazul scaldat de lacrimi și plecă, lăsînd-o singură să se întrebe unde o fi sărbătorind Jared Crăciunul.

Capitolul 20.

Timp de două săptămîni după Crăciun, cei de la Keypoint s-au bucurat de o vreme neobișnuit de caldă. Cei mai în vîrstă spuneau că iarna încă nu trecuse dacă era atît de cald în ianuarie, dar toată lumea se bucura că se potoliseră vînturile acelea care, uneori, aduceau ploi reci ca gheața și lapoviță.

Într-o dimineață, Lauren porni să se plimbe călare singură. Maria era răcită, iar ea nu voise să-l deranjeze nici pe Rudy, nici pe vreunul din „vaqueros”. Era uimitor cît de mult îi simțea lipsa lui Flame. Dar cînd se gîndea la ea își aducea aminte și de Jared. Crud și violent își alungă acele gînduri din minte.

Fără să piardă ferma din ochi și ghidîndu-se după Rio Caballo, urcă și coborî cîteva coline, bucuroasă de acel exercițiu. Trecuse vreo oră de cînd era plecată și tocmai se întorcea acasă, cînd observă că urechile calului erau da'te foarte mult pe spate. Cam în

aceeași clipă, Lauren auzi o înjurătură mormăită urmată de un geamăt. Opri calul și ascultă cu atenție. Geamătul se repetă, venind dinspre un pîlc de cedri, îndemnă calul într-acolo. Cînd ajunse la cîțiva pași distanță, distinse un trup întins pe pămînt.

Descălecă prudent și făcu un pas înainte șovăitoare.

- Rămîi unde ești.

Auzi sunetul inconfundabil al unui trăgaci și înmărmuri.

- Nu te apropia.

Glasul era sinistru, dar ca și cum efortul de a vorbi ar fi fost extrem de dureros.

- Ești rănit? Te-am auzit gemînd.

Lauren era speriată, dar simțea că persoana aceea avea nevoie de ajutor.

- Ești nevasta lui Jared Lockett?

- Da, sînt doamna Lockett. Dumneata cine ești?

Făcu încă un pas înainte.

- Am spus să nu te apropii.

Ultimul cuvînt fu rostit pe un ton mai ridicat și se pierdu într-un vaiet prelung.

Lăsînd prudența la o parte, Lauren alergă spre pîlcul de copaci. Se opri brusc și își duse mîna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt.

Bărbatul era zdrențaros și murdar, iar glezna i se prinsese îngrozitor într-un fel de capcană, sîngele și roin- du-i printre dinții de oțel care îi străpungeau carnea.

Chipul îi era hidos. Era Crazy Jack, pustnicul. Bietul om avea pe față o adevărată mască a morții. Niște cicatrici roșii și urîte se întindeau în locurile unde ar fi trebuit să fie urechile și două găuri oribile se căscau în loc de nas.

Lauren făcu un efort ca să nu verse.

- Domnule Turner, dă-mi voie să te ajut, spuse ea apropiindu-se și mai mult.

Ceea ce îi mai rămăsese din față se schimonosi de durere. Buzele îi dezveleau cei cîțiva dinți, iar ochii îi erau închiși. Lauren observă că mîna care ținuse pușca era încleștată acum pe piciorul rănit. Arma fusese uitată pe pămînt.

- Nu vreau nici un ajutor.

- Poate nu, dar cred că ai avea nevoie.

Fermitatea din glasul ei îl surprinse. Deschise ochii și o privi bănuitor, căutînd o amenințare oarecare, dar nu văzu nici una.

- Poți să-mi scoți piciorul din porcăria asta?

- Nu... nu știu, spuse ea uitîndu-se la obiectul respectiv și cutremurîndu-se. O să încerc.

- Bine, atunci lasă vorba și fă-o pînă nu-mi pierd tot sîngele, mormăi el. Apucă de ambele părți și trage cît poți de tare.

- N-o să te doară cînd o să-ți ridic laba piciorului? întrebă ea temătoare.

- Ba da, fir-ar să fie, dar și acum mă doare ca dracu' și tot trebuie să scap odată și odată, nu?

- Foarte bine, spuse ea, scoțîndu-și mănușile.

Era evident că omul intenționa să fie grosolan cu tot dinadinsul.

Inima îi bătea cu putere cînd se lăsă în genunchi lîngă acel om desfigurat și îi cuprinse fluierul piciorului, deasupra locului în care se înfipsese capcana. El gemu chiar și atunci și ea îl privi cu milă.

- Îmi pare rău, știu că e cumplit de dureros.

- Dă-i drumu' odată, spuse el răgușit.

Apucă de ambele părți ale capcanei, deși era foarte greu datorită sîngelui care o făcea să fie alunecoasă. Încet-încet, încercă să o desfacă, dar aceasta nici nu se clintea, iar Crazy Jack își ținu răsufierea cînd durerea deveni și mai mare.

- Mai tare, cucoană.

Lauren încercă din nou cu toată puterea. Exact cînd voia să renunțe, simți că metalul începea să cedeze. Brațele o dureau datorită efortului. În cele din urmă, capcana se desfăcu, dar nu înainte de a mai pătrunde o dată în carnea bieteii victime.

Jack scoase un urlet. Dinții capcanei lăsaseră găuri adînci în jurul gleznei, care sîngerău din abundență. Lauren se duse și scoase din desagă o ploscă plină cu apă din care turnă pe rănile lui Jack. Acesta aproape că rîdea de ea.

- Apa nu-i bună pentru așa ceva, cucoană.. Adu plosca aia de la șaua calului meu. E pe-aici pe undeva.

Ea aruncă o privire în jur și văzu un animal amărît ciugulind iarba scurtă de pe lîngă copaci. Se apropie cu timiditate de el, temîndu-se să nu se sperie de oameni la fel de mult ca stăpînul său, dar calul stătu liniștit cînd ea luă plosca de la oblînc. O destupă și inconfundabilul miros de whisky îi luă nările cu asalt. Probabil că era poșirca de care îi spusese Jared.

Ezită numai o clipă înainte de a-i turna lichidul cu generozitate pe răni. Jack se strîmbă și ochii începură să-i lăcrimeze, dar nu mai urlă. Îi făcu semn să-i desfacă eșarfa de la gît și să-i lege piciorul cu ea. Aceasta era murdară și plină de unsoare.

- Ce... ce-ar fi s-o folosim pe a mea? E...

Se abținu să spună „mai curată” și zise în schimb:

- ...mai mare.

- Nu vreau nimic de pomană...

- Nu, nici vorbă de așa ceva.

Nu îi dădu timp să protesteze și mai mult și își scoase eșarfa de la gît. Rosti în gînd o rugăciune de recunoștință pentru că nu o purta pe cea albastră de mătase pe care i-o dăruise Jared, ci una din bumbac pe care și-o cumpărase ea din Coronado. Fără să-și permită să se gîndească la durerea pe care trebuia să i-o provoace bietului om, îi bandajă strîns rănile cu eșarfa.

- Așa. Asta ar trebui să țină pînă ajungem la Keypoint și chemăm doctorul. Poți călări?

- Stai un afurisit de moment, cucoană. Eu n-o să merg nicăieri decît la mine acasă și nici un afurisit de tăietor de oase nu o să se atingă de vreo pătînică din Jack Turner.

- Domnule Turner, rănile astea sînt serioase. Poate că glezna e ruptă.

Nu îl putea lăsa să se întoarcă în peștera în care trăia fără să fie văzut înainte de un medic.

- Te rog, dacă nu vrei să mergi la Keypoint, lasă- mă să-l aduc pe Rudy, îl știi pe Rudy Men...

- La dracu', știu foarte bine cine e Rudy Mendez și nici el, nici nimeni altcineva n-o să-mi îngrijească glezna în afară de mine. Am avut mai multe oase rupte decît anii dumitale.

- Poate e nevoie de cusături.

El își ridică ochii batjocoritori spre ea și înjură în gând.

- Cine crezi că mi-a cusut fața când m-au aranjat indienii, hm?

Nu aștepta un răspuns, iar Lauren era prea îngrozită pentru a-i da unul.

- Acum, hai, șterge-o.

Se chinui să se ridice, refuzându-i încercările de a-l ajuta. Se aplecă și luă capcana, bombănind pentru că era goală și se înjură și pe sine pentru că nimerise în ea. Se duse șchiopătînd spre calul său și trase o dușcă din ploscă înainte de a se sălta în șa.

- Vrei să te urmez pînă acasă? S-ar putea, totuși, să ai nevoie de ajutor.

- Nu, doamnă. L-ai văzut pe Jack Turner mai mult decît orice ființă omenească de douăzeci de ani încoace. Ți-aș fi recunoscător dacă ai uita ce-ai văzut.

Îi ocoli privirea și adăugă:

- Pari o femeie foarte de treabă, doamnă Lockett.

Lauren știa că nu i-ar fi plăcut dacă ar fi simțit milă în glasul ei, așa că spuse:

- Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Turner.

El își scoase pălăria și se depărtă. Ea nu îl urmă imediat pentru a nu-i tulbura liniștea la care ținea atît de mult. Așteptă pînă cînd nu-l mai văzu, după care încălecă și se duse spre casă, oprindu-se doar puțin la rîu pentru a-și spăla mîinile de sînge.

intră în bucătărie, umplu un coș cu mîncare și se întoarse pe malul rîului, în fața casei construite în zidul de piatră. Lăsă coșul pe stîncă netedă, așa cum îl văzuse pe Jared făcînd. Nu zăbovi, ci plecă imediat, fără să privească înapoi.

Pe măsură ce termenul Gloriei se apropia, femeile coseau, tricotau, propuneau nume. Elena anunță fericită într-o dimineață că era însărcinată din nou. Era sănătoasă și plină de viață, iar Carlos avea în permanență pe chip un zîmbet nătîng. Lauren era nespus de bucuroasă de fericirea lor.

Copilul familiei Mendez alege ziua de 23 ianuarie pentru a-și face apariția. Gloria fusese agitată încă de dimineață în ziua aceea. Ea, Lauren și Maria stăteau în living-roo'm, lîngă foc, bînd ceai, cînd ea strînse deodată brațul fotoliului.

- Cred că mă apucă durerile. E cam a treia contracție și cea mai puternică de pînă acum.

Lauren fu cît pe-aci să scape ceașca, dar Maria se duse la nora ei ajutînd-o să meargă pînă în dormitorul pe care îl împărțea cu Rudy.

- Lauren, vrei să vii să o ajuți pe Gloria să se urce în pat?

Lauren sări speriată, dar se duse în cameră. Urmînd îndrumările Mariei, dădu cuvertura la o parte și Maria o întinse pe Gloria pe cearceaf.

- Lauren, eu o dezbrac, iar tu du-te și spune-i Elenei să aibă grijă de copii tot restul zilei. Trimite-i vorbă lui Rudy printr-un „vaquero”. O să știe unde să-l găsească. Pe urmă vino înapoi. Sînt sigură că ne va fi de folos puțin ajutor în plus.

Lauren ieși în fugă, bucurîndu-se de orice sarcină care o îndepărta de patul acela. Nu voia să asiste la ritualul secret care îi ucisese mama.

Elena era în culmea fericirii și o asigură pe Lauren că avea să aibă grijă de casă și de copii și că va fi pe aproape în caz că era nevoie de ajutorul ei. Rudy intră val-vîrtej cîteva minute mai tîrziu, pămîntiu la față.

- Rudy, strigă Lauren. Contam pe tine să-mi calmezi nervii. Credeam că te-ai obișnuit cu asta pînă acum, dar tu arăți ca un tătuc la primul copil.

El zîmbi rușinat.

- Bănuiesc că de fiecare dată e prima oară. E bine? Pot să mă duc s-o văd?

- Păi, cred că da, zise Lauren neștiind care era eticheta în astfel de situații. Așteaptă puțin.

Intră în camera întunecoasă, unde Gloria stătea rezemată de perne și vorbea liniștită cu Maria. Lauren nu se așteptase la așa ceva. Credea că avea să o găsească zvîrcolindu-se de durere.

- E în regulă dacă vine Rudy?

Gloria rîse.

- Din vina lui mă aflu în situația asta, așa că bănuiesc că e îndreptățit.

Rudy intră după ce îi făcu semn Lauren și, din trei pași mari, ajunse lîngă pat. Se așeză lîngă Gloria și își puse ambele mîini pe abdomenul ei.

- Care va să zică, pînă diseară o să mai avem o gură de hrănit.

- Eu voi fi cea care o să-l hrănescă deocamdată, ai uitat?

- Sînt convins că o să faci față, zise el zîbind și îi cuprinse sîni umflați.

Ea îi dădu peste mână.

- Rudy Mendez, chiar și în astfel de momente ești un nerușinat. Și în fața mamei tale!

- Știe că semăn cu tata, spuse el rîzînd, după care se aplecă și își sărută soția pe frunte. Sînt afară dacă o să fie nevoie de mine. Te iubesc.

Gloria îi sărută amîndouă mîinile înainte ca el să se ridice și să iasă din cameră. Ochii lui Lauren se umplură de lacrimi și un nod care i se pusese în gît o împiedică să-i răspundă Mariei cînd aceasta o rugă să ațîțe focul din cămin.

După-amiaza trecu foarte repede. Durerile deveniră din ce în ce mai mari, iar Lauren privi îngrozită cum patul era inundat de apă pătată de sînge. Crezu că era în neregulă ceva, dar Maria îi spuse că era absolut normal și că bebelușul avea să vină pe lume curînd.

După vreo oră, chipul Gloriei se schimonosi de durere, dar sub îndemnurile blînde ale Mariei de a împinge mai tare, aduse pe lume un băiețel. Lauren privi cum Maria îl trase din trupul mamei lui și îi tăie cordonul ombilical care îi ținuse legați unul de celălalt. Probabil că mama ei suferise la fel cînd îi adusesese pe lume pe ea și pe frățiorul ei a cărui naștere o ucisese. Simți o dragoste imensă pentru femeia pe care nu o cunoscuse niciodată. Ar fi vrut să-și aducă aminte dacă îi spusese vreodată că o iubea. Cu siguranță că o făcuse.

Maria înfășură copilul într-un pled, cînd Gloria strigă deodată:

- Nu cred că s-a terminat!

Maria și Lauren se duseră repede lîngă ea și văzură un alt căpșor negricios apărînd între picioarele ei.

- Lauren, ajut-o, îi spuse Maria strîngînd la piept băiețelul și încercînd să-i potolească țipetele.

Lauren păli și dădu să obiecteze, dar Gloria gemu din nou și, cînd se uită, văzu cum umerii copilului încercau să-și facă drum spre lume. Tremurînd, Lauren îi prinse capul în mîini așa cum o văzuse pe Maria făcînd și trase ușor. Copilul nu se mișcă, dar scoase un urlat puternic în ciuda mucozităților care încă îi mai blocau gîtlejul micuț. Lauren

transpira și tremura, dar trase cu mai multă putere de căpșorul alunecos. Copilul aproape că îi țîșni în brațe. Era o fetiță.

- E fetiță, îi strigă ea rîzînd și plîngînd mamei nerăbdătoare, care apoi se relaxă liniștită.

- Ia, Lauren, ține tu băiețelul, pînătai eu cordonul.

Lauren puse fetița pe cearceaf cînd Maria îi dădu celălalt copil pentru a tăia cordonul surioarei lui.

- Gloria, ai doi gemeni. Pereche, spuse Maria chicotind ca o fetișcană.

- Spuneți-i lui Rudy, șopti Gloria slăbită dintre perne.

Lauren ieși din cameră, continuînd să țină în brațe băiețelul care își făcea simțită prezența.

- Rudy, sînt gemeni! Băiețel și fetiță!

Rudy veni spre ea și se uită la proaspătul lui fiu.

- Gemeni? Întrebă el prost.

- Da, vino să vezi, spuse ea conducîndu-l în cameră, unde Maria ținea fetița.

- Gemeni! exclamă el rîzînd, după care scoase un chiot atît de strident, încît copiii începură să țipe și mai tare.

- Eh, vezi ce-ai făcut? îi mustră Maria punînd fetița pe umărul Gloriei.

Rudy își luă fiul din brațele lui Lauren și se așeză pe pat lîngă soția lui. Amîndoi scoteau exclamații de uimire, în timp ce Maria o curăța pe Gloria. Lauren se simți în plus și ieși din cameră.

Nu își dădea seama cît de obosită era. Se făcuse aproape seară și își petrecuse o mare parte din zi alături de Gloria și de Maria. Nu mai mîncase de dimineață, dar golul pe care îl simțea în ființa ei nu se datora foamei.

Ducîndu-se la dulap, îl descuie și luă una din cămășile lui Jared de pe umeras, strîngînd-o la piept. Trecuse mai mult de o lună de cînd nu-și mai văzuse soțul. Dorea tare mult să împartă cu el experiența nașterii, miracolul acesteia.

Se întinse în pat, acoperindu-se cu cămașa. Închise ochii și îi văzu chipul lui Jared așa cum era cînd o privise cu venerație după ce făcuseră dragoste. În acele clipe, pe

fața lui nu se citise nici cinism, nici tristețe. Doar tandrețe. Unde ești acum, Jared? Ce faci? Te gîndești la mine?

Își scoase bluza și fusta și își puse cămașa lui, după care adormi strîngînd o pernă la piept.

În următoarele cîteva zile, sosirea pe lume a gemenilor a tulburat rutina vieții la fermă. Ceilalți copii încercau tot timpul să-și zărească noii frațiori. Lauren era uimită văzînd de cîtă răbdare dădea dovadă Gloria. Le asculta sporovăiala și reușea să-și facă timp să stea de vorbă cu fiecare din ei zilnic. Lauren știa că era epuizată datorită nașterii și faptului că trebuia să alăpteze doi copii sănătoși și, totuși, nu îi neglija nici pe ceilalți.

Băiatul fu botezat Benjamin, după numele bunicului din partea tatălui, iar Lauren fu profund mișcată cînd îi dădură fetei numele ei.

- În definitiv, tu ai adus-o pe lume. Și sper să fie o doamnă, la fel ca tine, spuse Gloria îmbrățișîndu-și cumnata și ignoră lacrimile care îi șiroiau pe obraji, în ultima vreme plîngea foarte des. Micuții Benjamin și Lauren nu aveau decît o săptămînă cînd se întîmplă ceva extrem de tulburător. Rudy se afla în casă pentru masa de prînz, cînd un „vaquero”[^]veni și îi spuse că afară era cineva care voia să-l vadă. Cowboy-ul arunca priviri neliniștite și părea gata să-l sprijine pe Rudy în caz că era nevoie. Lauren îl urmă pe Rudy pe verandă și îi văzu pe Wat Duncan și pe sora lui, June, călare pe o mîrtoagă, la fel de murdară ca ei.

Duncan descălecă și veni spre ei.

- Ce mai faci, señor Vlendez? Am auzit că mai ai doi gemeni, spuse el aruncînd un zîmbet insolent.

Nu își schimbase hainele de cînd îl văzuse Lauren, ci doar mai adăugase cîteva din cauza frigului.

- Ce cauți aici, Duncan? Știi doar că numai anumite părți din Keypoint îți sînt permise, iar ăsta cu siguranță nu face parte din ele.

Vocea lui Rudy era categorică și rece.

- Am venit doar să te felicit. Se pare că ai tăi e singurii copii care se naște în familia Lockeit, din moment ce Jared și-a părăsit frumoasa nevestică.

Îi zîmbi sarcastic lui Lauren, care se cutremură sub privirea lui lascivă. Se uită la June, ale cărei picioare frumoase și goale nu păreau deloc afectate de vîntul rece, atîrnînd de o parte și de alta a calului.

June se uită la Lauren disprețuitor și își umezi buzele crăpate cînd îi întîlni privirea.

- Presupun că Jared s-a dus la Austin să caute un pat cald pentru iarnă, zise ea.

- Treburile fratelui meu nu vă privesc, se răsti Rudy, după ce aruncă o privire cu coada ochiului spre Lauren.

Îl îngrijora faptul că știa atît de mult despre ce se petrecea la Keypoint și despre mișcările lui Jared.

- Are niște afaceri foarte importante legate de calea ferată, dar e în permanent contact cu noi. Acum, spuneți ce aveți de spus și cărați-vă.

Wat Duncan luă un aer slugarnic.

- Eh, nu te aprinde așa de tare, Rudy. Am venit cu gînduri pașnice. Vandiver și cîțiva indivizi de-ai lui au tot dat tîrcoale și au pus o mulțime de întrebări. Puțin îmi pasă ce se întîmplă cu mexicanii ăia - nu vreau să jignesc pe nimeni. Da' nu vreau să se strice înțelegerea mea cu Lockett. Înțelegi, pentru afacerile mele îmi fac griji.

Maxilarul lui Rudy se întărise ca granitul și Lauren îl văzu pipăind tocul pistolului.

- Cară-te de-aici, Duncan și să nu te mai apropii de casa asta, că te omor cu mîna mea. Cît despre afacerile tale, nu sînt în pericol atîta timp cît vrem noi, Jared și cu mine. Vandiver n-are nici o legătură. Acum șterge-o de pe proprietatea asta.

- Bine, bine, plec. Am vrut să mă port ca un vecin, zise el și încălecă în fața surorii lui, care se prinse de cureaua lui.

Degetele ei îi mîngîiară partea din față a pantalonilor, cînd întrebă;

- Doamnă Lockett, cu cine se culcă Rudy acum, că nevastă-sa abia a născut?

Rudy duse mîna spre pistol, dar Lauren îl apucă de braț.

- Nu, Rudy, șopti ea, căci îl văzuse pe Duncan întinzînd mîna spre locul unde își ținea pușca.

Observă bucuroasă că „vaqueros” auziseră de vizita acelor indivizi și mulți dintre ei veniseră, practic înconjurîndu-i.

Fata își scutură părul lung și alb și rîse, sigură că Rudy nu avea să tragă în fratele ei.

- Spune-i lu' Jared că am întrebat de el. Mi-ar plăcea să-l văd cînd se-ntoarce, zise ea uitîndu-se la Lauren și pufni batjocoritor.

Duncan întoarce calul și ieșiră agale din curte.

„Vaqueros” și Rudy îi urmăriră cu privirea pînă cînd nu se mai văzură, după care Rudy trimise doi oameni să se asigure că se întorceau în tabără.

Cînd reveni înăuntru, o găsi pe Lauren privind țintă flăcările din cămin. Se duse spre ea și, luîndu-i mîinile reci într-ale sale, se lăsă pe vine lîngă ea.

- Lauren, Jared n-a avut nimic de-a face cu jechoasa aia.

Lauren zîmbi.

- Știu. Nu nutrește nici un fel de afecțiune pentru mine, mărturisi ea cu tristețe, dar sînt convinsă că și-ar alege amantele cu mai multă grijă.

Maria și Gloria se apropiaseră de ei, ascultînd curioase discuția.

- Ceea ce mă îngrijorează, continuă Lauren, este ce a spus Duncan despre faptul că Vandiver și oamenii lui s-ar afla în Pueblo.

- Da, și pe mine mă frămîntă asta, dar nu la fel de mult ca faptul că știe absolut tot ce se petrece în casa asta. E periculos, în privința asta n-am nici o îndoială. Ben l-ar fi împușcat fără nici o ezitare dacă l-ar fi văzut aici și s-ar putea să regret că n-am făcut-o. De unde te cunoștea?

Lauren le povesti atunci cum, în ziua cînd fusese cu Jared la Pecan Creek, trecuseră prin tabăra arzătorilor de cărbune la înapoiere.

- Rudy, mi-e frică, spuse Gloria.

El se îndreptă și își luă pe după umeri soția care se ridicase din pat abia de o zi.

- Sînt sigur că doar ne încercă autoritatea acum, că Ben nu mai e. Nu trebuie să vă faceți griji. Jared și cu mine o să discutăm și o să hotărîm ce trebuie făcut în privința lor. Nu-mi place deloc să-i văd pe nenorociții ăștia la Keypoint.

Ridurile din jurul gurii erau adînci și el rămase pe lîngă casă tot restul zilei, deși încercă să nu pară agitat. Lauren observă că, în următoarele cîteva zile, trei sau patru „vaqueros” erau postați în jurul casei. În ciuda asigurărilor lui, Rudy era încă îngrijorat în legătură cu Wat Duncan.

Confirmînd bănuielile, vremea neobișnuit de caldă din ianuarie lăsă loc furtunilor cumplit de reci în februarie. Nu prea se puteau face multe la fermă pe o astfel de vreme și lui Lauren îi era milă de acei „vaqueros” cărora le venea rîndul să străbată întinsa proprietate pentru a o supraveghea. Întotdeauna își luau multe provizii, intenționînd să-și petreacă zile întregi într-una din căsuțele construite în acest scop.

Cei din casă își făceau de lucru îngrijind copiii, cosînd și făcînd de mîncare pentru familie și cowboy-ii din baracă.

Într-o seară, cînd se duse la baracă să ducă niște prăjituri oamenilor, Lauren fu abordată de Thorn. Coșul fusese primit cu bucurie de către „vaqueros” și ea tocmai străbătea în grabă curtea pentru a se întoarce în casă, cînd comanșul îi apărură în față din întuneric.

Reuși să-și înăbușe un țipăt de spaimă ducînd mîna la gură.

Fără nici un preambul sau scuză, el spuse:

- Doamnă Lockett, azi-dimineață am găsit asta la poartă.

Ea nu știa cum s-ar fi așteptat să-i sune vocea, dar aceasta era joasă și profundă, aproape cultivată. Privi înmărmurită masca implacabilă a feței lui, după care se uită la pachetul pe care i-l întindea.

Era înfășurat în hîrtie maron și legat cu o sfoară. Pe hîrtie erau mîzgălite cuvintele „Doamna Lockett”.

- Ce...? spuse ea uitîndu-se din nou la Thorn.

- Presupun că e ceva ce vă aparține.

Ea desfăcu sfoara și dezveli conținutul. Eșarfa cu care îl bandajase pe Crazy Jack fu cît pe aci să-i fie smulsă din mîna de vîntul rece. Examinînd-o, observă că fusese spălată și împăturită. Orice urmă de sînge dispăruse. Buzele ei schițară un zîmbet slab. Cine și-ar fi închipuit că bătrînul pustnic avea să-i spele eșarfa cu atîta meticulozitate? Să fi riscat să fie văzut pentru a i-o aduce înapoi? Trebuia să o fi făcut.

Lauren își dădu seama deodată că Thorn o privea stăruitor.

- Probabil că... am pierdut-o pe undeva, îngăimă ea. Presupun că cineva a găsit-o și... mi-a înapoiat-o. Îți mulțumesc.

Ochii indianului nu clipiră și ea simți că știa mai mult decît lăsa să I se citească pe chip. Nu mai vorbi, dar răspunse mulțumirii ei printr-o mișcare bruscă a capului. Lauren nu își dădu seama că el se depărtase decît cînd silueta îi fu înghițită de întunericul care se lăsa.

Într-a treia săptămînă din februarie, căzu prima ninsoare. îi amenințase de vreo săptămînă printr-un vînt aprig dinspre nord aducînd ploaie, o burniță rece și destulă lapoviță cît să acopere pămîntul.

Cînd viscolul se înteeți după lăsarea serii, Rudy, Gloria, Maria și Lauren se așezară în jurul căminului, bucurîndu-se de liniștea datorată faptului că toți copiii cei mari se culcaseră. Gloria o alăptase pe micuța Lauren și i-o dăduse tizei ei. Lauren ținea fetița la piept, mîngîindu-i căpșorul cu bărbia, în timp ce Gloria potolea pofta de mîncare a lui Benjamin sub privirile pline de dragoste ale lui Rudy și ale Mariei.

Toți tresăriră speriați cînd auziră niște pași apăsați pe verandă. Încă nervos din cauza arzătorilor de cărbune, Rudy se repezi spre tocul pistolului, care atîrna deasupra poliței, scoase Colt-ul și aproape că ajunse la ușă cînd aceasta fu deschisă brusc, lăsînd să pătrundă o rafală de vînt și de fulgi de zăpadă.

Capitolul 21.

Silueta aceea masivă intră, închizînd ușa repede, după care se întoarse și Lauren rămase cu gura căscată cînd își recunoscă soțul sub toate acele haine grele. El făcu același lucru cînd o văzu în lumina focului, cu părul căzîndu-i liber pe umeri și pe spate, țînînd copilul la piept. Rămase trăsnit.

- Dumnezeule mare, Jared, ești plin de surprize! exclamă Rudy bătîndu-și fratele pe spate. Era să te împușc, ticălos prost ce ești. De ce ți-ai pus în gînd să vii tocmai în seara cînd dă prima ninsoare?

Jared scutură din cap parcă pentru a se dezmetici.

- N-am... n-am știut că o să fie atît de rău decît după ce parcursesem jumătate de drum.

- Ne bucurăm că ai ajuns teafăr, spuse Maria privind-l cu dragoste și el îi zîmbi.

- Cred că a fost o nebunie, dar mă bucur să te revăd, oricum, zise Gloria ducându-se spre el cu brațele întinse.

Era încă supărată pe el pentru că o părăsise pe Lauren, dar dragostea față de el fu mai puternică pe moment.

- Ei, ia te uită, surioară, ți-ai recăpătat silueta. Mai bine te îmbrățișez repede pînă nu te umflă Rudy din nou.

O strînse în brațe cu putere în ciuda protestelor ei.

- Vino să vezi ce-am făcut, spuse ea desprin- zîndu-se din îmbrățișare.

Îl așezase pe Benjamin într-unul din cele două leagăne de lîngă foc unde dormeau bebelușii în timpul zilei cînd erau lăsați de frații și de surorile lor. Jared se aplecă deasupra leagănului și mîngîie șovăitor obrazul copilului.

- Cine e? șopti el.

- El e Benjamin, spuse Maria mîndră.

- Iar ea e Lauren, spuse Gloria întorcîndu-l pe Jared spre fetița din brațele soției lui.

Lauren nu putuse nici să se miște, nici să vorbească, prezența lui în încăpere reducînd-o la tăcere. Nu se sătura privindu-l și fu bucuroasă că avusese timp să o facă în vreme ce ceilalți îl salutau. El își desfăcu eșarfa care îi ținea pălăria și își trecu degetele prin părul lung și umed încă din cauza ninsorii, după care își scoase cojocul în timp ce se îndrepta spre leagănul în care se afla Benjamin. Părea tras la față și obosit. Era neras de cel puțin douăzeci și patru de ore.

Dar era Jared. Și era acolo.

Se lăsă pe vine în fața fotoliului ei. Îi întîlni privirea pe deasupra capului fetiței. O comunicare mai expresivă decît cuvintele avu loc între ei în clipa aceea.

- Lauren a adus-o pe lume, așa că i-am dat numele mătușii ei, spuse Maria.

- Tu ai adus-o pe lume? întrebă el încet, nevenin- du-i să creadă.

Lauren încuviință și întoarse fetița spre el. Jared îi luă pumnul mic în mîna lui și zîmbi cînd fetița mișcă gura ca și cum ar fi supt.

O privi pe Lauren încă o dată înainte de a se ridica, îi aruncă o privire ironică fratelui său, după care desfăcu brațele larg, dîndu-și ochii peste cap și zise:

- Oare nu există limită? Gemeni!

După aceea zîmbi larg și îl bătu pe spate, felicitîndu-l.

- Asta mă îndreptățește să beau ceva?

- Absolut. Nici măcar n-am sărbătorit evenimentul cum se cuvine. Așteptam să vii și tu.

- Ți-e foame, Jared? îl întrebă Maria.

- Da, dar lasă-mă să mă mai încălzesc puțin. E atît de frig, încît îți îngheață și... e foarte frig afară, zise el în cele din urmă și toată lumea izbucni în rîs.

El și Rudy băură cîteva pahare de whisky în timp ce discutară tot felul de lucruri legate de fermă.

Gloria și Lauren duseră copiii în dormitorul pe care îl împărțeau cu părinții lor deocamdată. Maria îi sărută pe Rudy și pe Jared și se retrase la culcare.

Peste puțin timp, Gloria spuse:

- Jared, te rog să mă scuzi, dar n-ai idee cît de obositori pot să fie niște gemeni. Ne vedem dimineață și atunci o să-mi povestești absolut tot ce mai e nou prin Austin.

Se aplecă și îl sărută pe obraz, iar el îi dădu o palmă răsunătoare peste șezut.

- Jared Lockett, soțul meu e chiar acolo, spuse ea indignată.

- Da! Hai să facem ceva care să-i stîrnească gelozia cu adevărat.

- Ești incorigibil!

- Da, dar mă iubești, spuse el zîmbind fermecător, :- Puțin, recunosc ea abținîndu-se să nu rîdă. Vii, Rudy?

- Imediat, zise el ignorîndu-i enervarea cînd ieși din încăpere.

- Mi-e foame, Lauren. Poți să-mi aduci ceva de mîncare?

Vocea lui Jared era tăioasă, iar Lauren avu senzația că era îndepărtată și, pentru a nu face o scenă în fața lui Rudy, încuviință scurt și se duse la bucătărie.'

Încălzi supa care se afla încă pe mașina de gătit, tăie cîteva felii groase din pîinea făcută după-amiază, umplu o ceașcă de cafea și, parcă aducîndu-și aminte, adăugă o bucată mare din plăcinta cu mere pe care o făcuse ea.

Cînd se întoarse, îi găsi pe bărbați vorbind încet și cu capetele apropiate, dar tăcură brusc cînd o văzură, schimbînd priviri pline de subînțelesuri. Ea pricepu că aveau să-și continue conversația altă dată.

- Rudy !

Vocea aceea plîngăreață se auzi dinspre dormitor.

- Vino la culcare, te rog. Mi-e frig.

Rudy se ridică și azvîrli trabucul în foc, întinzîndu-se și căscînd exagerat.

- Copiii au abia trei săptămîni și deja femeia asta nu-și poate lua mîinile de pe mine, spuse el ridicînd din umeri a neputință și oftă. Dar ce poate să facă un bărbat?

Îi făcu cu ochiul lui Jared și porni spre camera lui.

Jared rîse ușor și își îndreptă atenția asupra tăvii. Lauren o trîntise practic pe măsuta din fața fotoliului de lîngă foc. Dacă el sesizase zgomotul, nu o arătă. Luă cîteva înghițituri din supa fierbinte, ignorînd-o complet. Înfuriată de acea indiferență calculată, ea se întoarse și porni spre hol.

- Lauren.

Îi era foarte greu să-l privească în față, dar se sili să-și înăbușe furia și se întoarse.

-Da?

El o privi un moment așa cum stătea avînd holul întunecat în spate. Era pregătită de atac, dar atitudinea ei agresivă era contrazisă de vulnerabilitatea pe care o emana în capotul alb din lîină și în papuci. Jared nu văzuse nici un războinic care să aibă un păr ca o cascadă de bucle și onduleuri.

- Cum ți-a fost?

Ea își încrucișă brațele și rîse.

- Nu cred că te-ai gîndit vreo clipă la mine, dar o să-ți răspund politicos. Mi-a fost bine, dar ție?

El își ridică o sprînceană arătîndu-și surpriza față de tonul ei.

- Bine, dar te rog să te abții să mai gîndești în locul meu. M-am gîndit la... la tine.

- Atunci, pot să bănuiesc că toate mesajele și scrisorile tale au fost deviate. Îi displăcu sarcasmul din propria ei voce, dar era furioasă, avea tot dreptul, iar el o merita.

- Presupun că afacerile au mers bine la Austin.

El își coborî repede privirea.

-- O parte, da, spuse el scurt.

Nici furia lui nu mai avea mult pînă să iasă la suprafață.

- Fără îndoială că ești încîntat. Cred că acum o să mă duc la culcare. Am scos copiii afară la zăpadă astăzi și sînt extrem de obosită.

- Bine, du-te. O să strîng eu aici cînd o să termin.

- Sînt sigură că Gloria o să aprecieze gestul. Noapte bună.

El nu o privi cînd mormăi un răspuns. Părea deprimat, iar scobiturile din obraji și ridurile din jurul ochilor și gurii erau accentuate de lumina flăcărilor. Lauren se forță să nu se ducă spre el, și, în schimb, porni pe hol, spre dormitor.

Tocmai încălzise un loc în așternut cînd auzi ușa dormitorului deschizîndu-se. Jared intră și închise ușa în urma lui.

Ea se ridică iute în capul oaselor și își trase pătura pînă sub bărbie.

- Ce crezi că faci?

El nici nu o» privi cînd se așeză pe taburet și începu să-și scoată cizmele.

- Dacă nu mă-nșel, ăsta e dormitorul meu din casa mea. Afară e foarte frig și n-am nici un chef să caut un alt loc unde să dorm. Dacă te deranjează să dormi cu mine - subliniez, să dormi - atunci îți sugerez să-ți cauți tu alt pat. ăsta-mi aparține mie.

Își scosese ciorapii, cămașa și partea de sus a lenjeriei de corp și își descheia catarama. Lumina focului aruncă tente aurii pe părul de pe pieptul lui.

Lauren se trînti la loc pe perne și se ghemui aproape de marginea patului, cu spatele la el. îi auzi pantalonii căzînd pe podea și apoi zgomotul făcut de lenjeria de corp. Nu. Nu putea să doarmă astfel într-o noapte atît de rece. îl auzi punînd mai multe lemne pe foc, după care se duse la cufărul de la picioarele patului și scoase ceva. Ea nu îndrăzni să se uite. Azvîrli lucrul respectiv pe pat.

- Thorn a făcut asta pentru mine. O să ne țină foarte cald.

Ea întredeschise ochii și văzu că era un fel de pătură din blană. închise ochii repede cînd el ridică păturile pentru a se vîrî în așternut.

- Noapte bună, Lauren, zise el, dar ea rămase perfect nemișcată și nu răspunse.

El rîse și îi întoarse spatele, cuibărindu-se în partea lui de pat. Peste cîteva minute, ea îi auzi respirația regulată.

Stătu trează multă vreme.

Lauren se trezi lipită de pieptul lui Jared, ținută strâns de brațul lui greu și cu picioarele împletite cu ale lui.

Stătu nemișcată, savurîndu-i apropierea trupului. Părul de pe pieptul lui îi gîdila nasul cînd respira. Îi simțea răsufierea în creștet, dar bătăile inimii îi răsunau în ureche.

Temîndu-se să se miște ca să nu-l trezească, își lăsă privirea să alunece cît de departe putea. Focul se stinsese, dar un lemn mic se aprinse și lumina licări puțin. Lauren văzu pieptul lui Jared sub capul ei, părul pornind chiar de sub gît și întinzîndu-se ca un fir de mătase pe abdomen.

Ezitănd numai o clipă, ridică mîna și începu să și-o plimbe ușor pe părul de pe piept, apoi peste burta •plată, pînă cînd îl simți des și aspru pe abdomen. Își opri mîna pe acea suprafață sîrmoasă, neîndrăznind să exploreze mai departe. Abia atunci își dădu seama că respirația lui nu mai era regulată și că bătăile inimii se întetiseră la urechea ei. Își ridică privirea brusc și îi întîlni ochii de culoarea ambrei sclipind în lumina slabă a focului.

-Ah, Lauren, Lauren.

Numele ei era pe jumătate oftat, pe jumătate geamăt și imediat gura lui se uni cu a ei. O săruta lacom și sălbatic, în timp ce mîinile îi căutau poalele cămășii de noapte pe care i-o ridică mai sus de mijloc, apoi peste sîinii tremurători, peste cap și, în cele din urmă o azvîrli undeva mai departe.

Ridicîndu-și capul, o privi adînc în ochi și îi luă mîna, sărutîndu-i palma arzător, șicanînd cu limba. Fără să-și desprindă privirea de la ochii ei, îi strecură mîna sub pătură și i-o așeză pe bărbăția lui. Îi studie reacția, temîndu-se să nu fie dezgustată. Îi urmări cu gelozie vîrfurile limbii dispărînd în dosul buzelor după ce le umezise cuprinsă de nervozitate.

Nu te teme să-l iubești, îi spusese Maria. Nu te teme. Degetele ei subțiri îi cuprinseră sexul peste care pielea se întindea catifelată. Încet-încet, degetele ei începură să se joace, degete curioase și mirate, încîntate de ceea ce descopereau.

Jared își arcui spatele în mod reflex și își dădu capul pe spate cuprins de o plăcere extraordinară. Apoi o privi din nou. Ochii lui aurii străluceau de emoție.

- Atinge-mă, Lauren. Atinge-mă pînă mor de plăcere. Cunoaște-mă în întregime. Vocea îi era tulburată.

Acea rugămintă plină de pasiune dându-i curaj, îl mîngîie pînă cînd descoperi capătul neted umezit de prețiosul nectar al dorinței lui.

- Oh, Doamne, gemu el sărutînd-o.

Mîinile îi găsiră sîinii și începură să-i frămînte în ritmul mîngîierilor ei. îi strînse ușor, în timp ce degetele mari îi frecau sfîrcurile tari.

Pentru Lauren, orice urmă de șovăială, îndoială și neîncredere dispăru pe măsură ce cunoștea misterele trupului soțului ei. Instinctul o învăță cum să-și arate admirația în cel mai bun mod și fu răsplătită cu șoapte de laudă și încurajare. Mîinile îi alunecară peste mușchii tari ai feselor, peste pulpele încordate și peste spatele lat. îl atingea fără teamă. Imițîndu-l, îl sărută cu pasiune, folosindu-și gura și limba pentru a le explora pe ale lui în profunzime.

Gura și degetele lui erau niște stimulenți blînzi care o chinuiau fără milă. îi lunecară încet pe gît, pe piept, pe sîni și burtă pînă cînd ea începu să scoată niște scîncete care pe el îl surprinseră la fel de mult cum o șocară pe ea.

- Ia-mă de gît, o instrui el, ridicîndu-se deasupra ei și degetele îi descoperiră pragul feminității umed, maleabil și tremurător.

Ea se strînse sub degetele lui ca niște petale calde. El se retrase numai foarte puțin, mîngîind-o ușor, dar și acea simplă mișcare o făcu să tresară violent.

Făcu ochii mari de uimire și începu să se zvîr- colească incontrollabil.

- Jared..., șopti ea.

El înlocui degetele cu sexul întărit. Conduș de mîna lui, acesta se frecă de ea, de acel punct magic, pînă cînd ea avu impresia că nu mai suportă atîta plăcere. Se simți întinzîndu-se spre el, deschizîndu-se, murind morți scurte de dorința de a-i cunoaște splendoarea pe deplin.

Jared, care pînă atunci se lăudase cu talentele lui sexuale, află de la femeia aceea care se mișca în perfectă armonie cu el că, de fapt, nu știuse nimic în legătură cu dragostea. Abia cînd îi văzu chipul radiind de bucurie în clipa în care atinse culmea împlinirii sub îndrumarea lui își dădu seama de imensa satisfacție a dăruirii. Apoi o umplu complet dăruindu-se în totalitate, nelăsînd loc frustrării și temerii care se strecuraseră între ei.

Ea se agăță de el cu putere, alăturându-se înflăcăării lui, sărutărilor care deveneau și mai profunde în timp ce se cufunda în ea. Timp de o clipă zguduitoare se întâlniră într-un punct unde bucuria înlocuia amărăciunea, încrederea reducea nesiguranța la inconsistență, unitatea cucerea singurătatea, iar nehotărârea devenea angajament.

După acel tumult, se ținură strâns în brațe, încă neputînd să priceapă acele emoții puternice care îi stăpîneau. Jared îi privi chipul și îi dădu spre spate șuvițele ca abanosul de pe tîmple. Satisfăcut, își lăsă trupul să lunece în jos, sărutîndu-i sîinii pe rînd, trecîndu-și limba peste sfîrcurile trandafirii, umflate și iritate după ceea ce făcuseră recent.

- Frumoasă, frumoasă femeie, spuse el oftînd, după care își puse capul pe pernă.

Era aproape adormit, amețit de parfumul pielii ei, cînd îi auzi vocea venind de undeva de departe și șoptind:

- Te iubesc, Jared.

A doua zi continuă să ningă pînă la prînz. Stratul de zăpadă era mai înalt cu cincisprezece centimetri decît ar fi fost normal pentru acea zonă a Texas-ului. Lumea, din cîte vedeau cei de la ferma Keypoint, părea să fie acoperită cu o pătură imensă, albă, curată, pură și moale.

Dormitorul ocupat de Lauren și de Jared era interzis celorlalți ocupanți ai casei. Cînd cei doi nu veniră la micul dejun și Gloria observă că haina lui Jared se afla tot în cuierul de lîngă ușă - semn că nu dormise în baracă - fu nespus de bucuroasă. Le interzise atît lui Rudy, cît și copiilor, să se apropie de dormitor. Pe Rudy îl amuza atitudinea ei protectoare, dar, în același timp, se bucura că fratele lui dormise, în sfîrșit, cu frumoasa și neglijata lui soție. Avea să-l tachineze mai tîrziu, cînd nu-l putea auzi Gloria.

Cei doi din dormitor nu se gîndeau deloc la ceilalți din casă, atît erau de vrăjiți unul de celălalt. După ce dormiră puțin, discutară îndelung despre ei înșiși. Lauren îi povesti despre copilăria ei alături de un tată depărtat și închis în sine. La rîndul său, Jared îi spuse de Ben și de prietenul lui ucis, Alex.

În toate lunile acelea de cînd se cunoșteau, nu discutaseră niciodată lucruri personale, cu excepția scurtei conversații din biblioteca din Coronado. Acum vorbeau tot

soiul de mărunțișuri - preferințe, antipatii și temeri, zile de naștere - dezvăluind bucățele din ei înșiși care îi făceau să fie ceea ce erau.

După-amiază devreme, se auzi o bătaie ușoară în ușă. Cei doi se mișcară ușor, regretînd că asta îi făcea să se depărteze unul de altul cu mai mult de cîțiva centimetri. Jared mormăi cînd se dădu jos din pat și se duse la ușă. Nu se rușina cu goliciunea lui și Lauren se delecta cu fizicul lui cu un interes la fel de lipsit de rușine.

- Ce este? întrebă el prin ușă.

Nu primi, însă, nici un răspuns. Deschise ușa puțin și aruncă o privire afară. Nu era nimeni. Apoi începu să rîdă.

Lauren se ridică în capul oaselor, uimită de amuzamentul lui. El se aplecă și ridică o tavă încărcată cu mîncare și băutură. Închise ușa cu piciorul înainte de a se întoarce lîngă pat.

" Lauren văzu un platou cu ouă jumări, pufoase, felii groase de șuncă, biscuiți și tortillas de pe care picura untul, o cafetieră și chiar și o carafă cu whisky alături de farfurii, șervete, tacîmuri și pahare.

- Adu-mi aminte să-i mulțumesc Gloriei mai tîrziu, spuse Jared mușcînd dintr-o tortilla.

Mîncară pe săturate, după care el îndepărtă tava. Mai devreme trăsese draperiile pentru a se bucura de priveliștea dealurilor acoperite de zăpadă. Acum se duse la fereastră și le trase la loc, făcînd puțin întuneric. După aceea se întinse ca un motan leneș și căscă.

- Te plictisesc? întrebă Lauren cu neastîmpăr în glas răsucindu-și o buclă pe deget și dîndu-i drumul apoi foarte aproape de un sfîrc obraznic.

Pasul lui, iuțit din cauza frigului, încetini cînd se apropie de pat. Își propti un genunchi pe saltea, o privi provocator și spuse:

- S-ar putea. Ce ai de gînd să faci în privința asta?

Chipul îmbujorat al lui Lauren deveni malițios cînd îi răspunse:

- Nimic!

După care se retrase în partea îndepărtată a patului, oferindu-i priveliștea unui spate delicat care se îngusta înainte de a se pierde în unduirea șoldurilor.

El rîse și se trînti lîngă ea, apucînd-o de pâr, pe care îl răsuci în jurul pumnului, pînă cînd o forță să se întoarcă spre el. Fără să-și dea bine seama, ea se trezi pe pieptul lui, încălecîndu-l.

- Jared! exclamă ea atunci, încercînd să se desprindă din brațele care o strîngeau, dar eforturile ei îl făcură să rîdă și mai tare.

Riscă să-și ia o mîină de pe spatele ei pentru a-i cuprinde capul și a-i trage fața în jos pentru a-i primi sărutul pîrjolitor.

În cele din urmă, ea reuși să se desprindă de el și se îndreptă. El era uluit de sîinii aceia care erau suspendați atît de ademenitor în fața lui. Își trecu degetul arătător peste sfîrcurile lor, înconjurîndu-le leneș, după care începu să le frece. Îi privi reacția imediată intrigat și fermecat.

- Jared, eu... ah... ce fac... te rog...

~ Fă orice simți că vrei, îi spuse el, după care înălță capul și își trecu limba peste sfîrcurile ei relaxate.

- Eu...

- Orice simți că vrei, Lauren, șopti el și mîinile îi alunecară peste coaste oprindu-se pe șolduri.

Degetele mari i se întîlniră în dreptul petecului întunecat din centrul abdomenului începînd să traseze cercuri apăsate și hipnotice. Ea îi simți sexul tare, imposibil de ignorat. Mîiniile lui îi mîngîiară pulpele, iar ea se așeză în genunchi, aplecată deasupra lui și se înfipse în forța lui.

- Dumnezeule, zise el printre dinții încleștați și își răsuci capul pe pernă cînd într-o parte, cînd în alta.

Ea se rotea deasupra, mișcîndu-se în sus și în jos, încîntată de senzația pe care i-o crea el. Își plimbă degetele prin părul lui de pe piept, frecîndu-i sfîrcurile cafenii și tari. Cînd obosi, se întinse pe pieptul lui și îi căută cu buzele părțile sensibile ale feței și gîtului, mușcînd ușor și mîngîindu-le cu sărutări delicate.

Mîinile lui îi cuprinseră pulpele și degetele îi mîngîi- iară umezeala dintre ele. Nici unul din ei nu mai putea îndura și explozia se declanșă. El o umplu cu lava pîntecului său, care păru să-i inunde venele și să-i pîrjolească fiecare capăt de nerv.

După aceea, ea îngenunche lângă el, îndepărtînd urmele actului lor de iubire de pe trupul lui cu un prosop ud și cald.

El căscă din nou și ea lăsă prosopul să cadă pe podea. Rîzînd, își trecu buzele peste ale lui și îl întrebă:

- Iar ești plictisit?
- Nu, mi-e somn, mărturisi el zîmbind. Vino înapoi.

O trase sub pături și se cuibări lângă ea. Părul de pe pieptul lui îi gîdila spatele, iar brațul lui îi atîrna greu peste mijloc. Ea se dădu și mai aproape de el, iar el îi sărută umărul înainte ca amîndoi să alunece într-un somn fără vise. Acestea încetaseră să mai fie necesare.

Jared se lăsă pe vine în fața căminului făcînd tăciunii să se reaprindă și adăugînd lemne mici pînă cînd flăcările reînviară. Se înfășurase în pătura de blană ca să nu înghețe de frig. Lauren nu văzu nici o fărîmă de lumină strecurîndu-se pe lângă draperii. Era seară.

Își puse cămașa de noapte și se dădu jos din pat. Cînd atinse podeaua rece cu picioarele goale se duse repede spre cămin și se ghemui lângă Jared.

- Hei, o să-ngheți. De ce nu ai stat în pat? o întrebă el frecîndu-i brațele pentru a o încălzi.

- Pentru că nu erai acolo, spuse ea cu sinceritate, iar în ochi se reflecta lumina flăcărilor.

Dintr-un impuls, îl sărută pe buze.

El o luă pe după umeri și o trase jos pe covor în fața căminului. Nici unul din ei nu vorbi, privind fix flăcările. Îi mîngîie părul lung privind absent și sprijinindu-și bărbia de creștetul capului ei.

- Jared?

-Hm?

- Nici nu poți să-ți închipui cît de mult m-ai îngrozit cînd te-am văzut prima oară.

El își trase capul înapoi.

- Te-am îngrozit? o întrebă el prefăcîndu-se nedumerit, dar în ochi îi juca o licărire de neastîmpăr.

- Erai întins fără cunoștință în căruță. Niciodată nu mai fusesem atît de aproape de un bărbat atît de... viril... de periculos... nu știu. Totuși, m-ai intrigat. Și în ziua aia cînd te-ai furișat în camera mea, mi-a fost teamă să nu leșin.

El rîse ușor.

- Și tu m-ai intrigat pe mine, deși pînă atunci nu te văzusem. Pepe mi-a spus mai tîrziu cum m-am prăbușit peste tine.

Rîse și o strînse în brațe.

- Voiam să te pun în defensivă. Și tu erai periculoasă pentru mine.

- Eu? Periculoasă? Cum? Întrebă ea privindu-l neîncrezătoare.

Jared se duse la măsuța pe care pusese toate obiectele din buzunare cu o seară în urmă și luă un trabuc. Scăpără un băț de chibrit pe pietrele căminului și îl aprinse, după care trase adînc și suflă fumul pe deasupra capetelor lor.

Acum era momentul. Trebuia să afle.

~ Nu puteam să te sufăr, Lauren. Nu neapărat pe, tine, ci pe orice femeie care ar fi fost azvîrlită în viața mea dintr-odată așa cum ai fost tu. În seara morții lui Ben, ne-am certat cumplit. Cred că, la început, n-a avut intenția să-mi spună de planurile lui de căsătorie. A început să-mi țină predici, amintindu-mi de responsabilitățile mele și avertizîndu-mă că purtarea mea nesăbuită o să-mi vină de hac la un moment dat. „Ești bărbat în toată firea de-acum, Jared. Ar fi timpul să te așezi și tu și să începi să te porți ca un adult, nu ca un destrăbălat hotărît să te distrugi și pe tine și tot ce o să-ți las moștenire.”

Trase din nou din trabuc și scutură scrumul în foc. Lauren nu spuse nimic. Voia să știe ce se întîmplase în seara aceea, de ce o urîse Jared atîta timp.

- Mai mult de furie, îi contracaram fiecare argument, pînă cînd, în cele din urmă, și-a pierdut cumpătul și m-a atacat cu toată forța. Musafira noastră, cea pe care trebuia s-o aștept în gara din Austin, era femeia care fusese aleasă să-mi fie soție. Din moment ce eu nu aveam nici o intenție s-o fac, mi-a găsit el o soție. A subliniat faptul că tu nu știai nimic despre asta cînd eu am spus că erai o oportunistă și am mai înșirat cîteva epitete deloc plăcute la adresa ta.

Își luă privirea de la dansul flăcărilor și se uită la ea cu atenție. Îi cuprinse ceafa, mîngîindu-i maxilarul cu degetul mare.

- Vezi tu, Lauren, toată viața, de cînd mă știu, părinții mei m-au folosit drept un pion pentru a-și face rău unul altuia. Dacă făceam ceva pe placul unuia, îl înfuriam pe celălalt. Dacă veneam la Keypoint, lucru care-mi plăcea foarte mult, mama făcea crize de furie săptămîni întregi după ce mă întorceam în Coronado. Copilăria și adolescența mea au fost o luptă continuă pentru a vedea care din ei avea mai multă influență asupra mea. Cînd am mai crescut, nu mi-a mai păsat. Căutam să mă distrez și să mă simt bine, fără să-mi pese de nimeni. Nu mi-a plăcut faptul că mi se alesese o soție, cu atît mai mult cu cît nu știam sigur ce fel de relație avusese ea cu tatăl meu.

Lauren simțea numai dragoste și milă pentru acel bărbat complex care era soțul ei. Nu era de mirare că o privise cu ură și antipatie.

- Cred că-mi dau seama cît de derutat trebuie să fi fost de sosirea mea aici, spuse ea și, după aceea, adăugă încet: Vrei să știi de ce l-am urmat pe Ben încoace. Asta vrei?

El nu răspunse, dar, din tăcerea lui, ea deduse că aceea era esența problemei.

Oftă și își privi mîinile care pliau fusta capotului.

- Jared, n-a fost absolut nimic reprobabil între mine și tatăl tău. Te înșeli amarnic dacă-ți închipui așa ceva. M-am simțit atrasă față de el pentru că era nemaipomenit și interesant. Pentru cineva crescut într-o casă parohială, alături de un cuplu de oameni cumsecade, dar naivi, pe care îi interesa doar lumea lor limitată, el părea un personaj coborît dintr-una din cărțile mele. Bineînțeles că nici nu mă gîndeam să-i accept invitația de a veni în Texas și n-aș fi făcut-o niciodată dacă nu s-ar fi întîmplat ceva la cîteva zile după plecarea lui Ben.

Buzele îi tremurară ușor cînd își aminti de atacul lui William. Continuă repede și cu nervozitate:

- Te rog să mă crezi... motivele plecării mele au fost cît se poate de întemeiate.

El îi cuprinse bărbia în mîină și o întrebă:

- Ce s-a întîmplat de te-a făcut să vrei să pleci? Ea încercă să-și ferească privirea, dar el era hotărît. Nu-i dădu drumul bărbiei și o forță să-l privească în ochi.

- Nu... eu... Contează atît de mult? întrebă ea pe un ton plîngăreț.

-Da.

Din nou încercă să-și coboare privirea și din nou el nu-i dădu voie.

- Te rog, șopti ea și el îi dădu drumul încet. Atunci ea îi întoarse spatele și își aținti privirea asupra flăcărilor.

- Era un bărbat, zise ea. Se numea William Keller. El... soții Prather considerau că ar fi trebuit să ne căsătorim. De nenumărate ori le-am spus că nu-i puteam suferi, dar...

Glasul i se frînse și ea trase adînc aer în piept. Avea să aibă curajul să-i spună tot? Nu avea să-i întoarcă spatele dezgustat și să o condamne, așa cum făcuseră și tutorii ei?

- Continuă, spuse el din spate.

Atunci ea îi povesti totul despre atacul lui William, despre minciunile pe care le spusese acesta soților Prather și despre neputința ei de a-și convinge tutorii că preotul mințea.

- După asta am fost nevoită să plec, încheie ea cu o voce răgușită.

Timp de cel puțin un minut o tăcere apăsătoare pluti deasupra lor. Ea își ridicase genunchii și își rezemase fruntea de ei. Nu voia să știe ce gîndea Jared. Totuși trebuise să-i spună adevărul.

Mișcarea lui fu atît de bruscă, încît ea tresări cînd îl simți țîșnind în picioare. Întorcînd capul repede, îl văzu luîndu-și pălăria și punîndu-și-o pe cap, după care, sub privirea ei uimită, înșfăcă centura cu pistolul, legîndu-și-o în jurul șoldurilor.

- Jared? Ce... ce faci? îngăimă ea.

El ajunsese deja la ușă și pusese mîna pe clanță. Cînd Jared se întoarse să-i arunce o privire peste umăr, ea îi citi hotărîrea pe chip. Ochii lui de culoarea ambrei sclipeau.

- Mă duc să-l omor pe ticălosul ăla.

În ciuda seriozității cuvintelor lui, Lauren zîmbi mai întîi și apoi izbucni într-un hohot de rîs.

- Așa? întrebă ea și ochii îi erau plini de dragoste.

Îi păsa, deci! Nu era furios pe ea, ci pe William.

Îndeajuns de uluit de rîsul ei pentru a se dezmetici, Jared își dădu seama deodată cît de caraghios trebuia să pară. Centura era singurul lucru pe care îl avea pe el. Îi zîmbi de sub borul pălăriei.

- Crezi că tipul ăsta merită să mă duc după el gol pușcă prin viscol?

Ochii ei încă mai licăreau veseli, dar îi răspunse cu seriozitate:

- Nu merită să te duci după el nicicum.

El își scoase centura și pălăria și, pînă să-și dea Lauren seama, fu lîngă ea, strîngînd-o în brațe.

- O să omor pe oricine o să te mai atingă vreodată. Jur, spuse el încet în urechea ei, ținîndu-i capul lipit de pieptul său.

După aceea își coborî gura și sărutul arzător pe care i-l dădu o făcu să înțeleagă că îi aparținea. Gurile li se uniră fierbinți. Limbile li se căutară, se găsiră, luară, dăruiră.

Lauren își încurcă degetele în părul lui ciufulit și își desprinse gura de a lui.

- Jared, trebuie să mă crezi că atracția mea față de Ben n-a fost sexuală. Pentru mine, el a fost tatăl pe care nu l-am avut niciodată. Încă din ziua cînd te-am văzut în pragul ușii, arătînd precum cel mai crud bandit care a existat vreodată în Texas, mi-ai dominat gîndurile. Pînă cînd m-ai sărutat în birou în dimineața cînd Olivia a spus că trebuie să ne căsătorim, habar n-am avut ce trebuie să simtă o femeie față de un bărbat.

El îi luă capul în mîinile sale puternice, strecurîndu-și degetele pe sub părul ei și o trase spre el. Sărutul fu tandru și delicat, iar buzele ei se desfăcură imediat. Dar, așa cum făcuseră toate sărutările lor în acele ceasuri de intimitate, tandrețea se transformă în pasiune, iar cînd el o întinse pe pătura de blană de pe podea, ea era mai mult decît gata să cedeze. Părul i se răsfirea ca un evantai negru sub cap.

El își strecură mîinile în decolteul capotului și îl desfăcu, dezvelindu-i sîinii. Îi cuprinse în mîini cu blîndețe, dar posesiv. Gura lui le oferă elogiul pe care el considera că îl meritau. Întîi, buzele lui cuprinseră fiecare sfîrc și apoi limba le aduse omagiu pînă cînd ajunseră să sclipească umede în lumina focului.

Lauren scoase un geamăt de extaz în timp ce își plimba mîinile pe umerii și pe spatele lui.

Buzele lui coborîră fierbinți peste sîni, mai jos peste coaste, apoi peste burtă și spre abdomen. Îi sărută buricul, apoi și mai jos pînă...

- Jared... spuse ea acoperind cu mîna petecul întunecat la care tocmai ajunseseră buzele lui.

El își ridică privirea încețoșată de pasiune și îi văzu ochii măriți de spaimă.

- Lauren, îi spuse el cu un glas răgușit, trebuie să știi că nici în ruptul capului nu ți-aș face vreun rău. Crede-mă.

Cum ea continuă să tacă și să-l privească temătoare, el repetă:

- Crede-mă.

Ea încuviință încet și nu se împotrivi cînd el se aplecă și îi sărută mîna acolo unde se afla. Buzele lui erau fierbinți. Dătătoare de plăcere. În ciuda reținerii, își simți mușchii cedînd în fața diplomației gurii lui.

Fără grabă, el îi ridică mîna și îi sărută palma, după care sărută locul unde se aflate pînă atunci, pe triumghiul întunecat. O căldură extraordinară o învălui deodată și un țipăt de bucurie îi ieși din gîtlej. Gura lui îi producea o plăcere atît de imensă, încît nu putu să se mai gîndească decît la buzele și la limba lui care coborau din ce în ce mai mult pentru a explora, a cerceta și a provoca plăcere.

Furtuna creștea și scădea în intensitate după cum el tachina și cerea. Tensiunea ei lăuntrică deveni din ce în ce mai mare, iar cînd crezu că nu mai îndură, îi rosti numele pe un ton rugător și fu bucuroasă cînd trupul lui i-l acoperi pe al ei apărînd-o de asaltul emoțiilor și simțurilor. Totuși, nu fu mulțumită decît în clipa în care îl simți în ea, adînc, tare, mîngîindu-i pîntecu! cu esența sa.

Își înfipse degetele în șoldurile lui în momentul cînd pasiunea lui ajunse să nu mai cunoască limite, își ascunse fața în gîtul ei și pielea ei îi simți răsuflarea rapidă și umedă în timp ce el îi rostea numele.

Nu o părăsi. Nu putea renunța încă la paradis. Cuibărit în trupul ei, se sprijini în coate și o privi. Îi sărută cu tandrețe fiecare trăsătură a feței.

- Să fie, oare, posibil? întrebă ea încet, referin- du-se la acea fericire imensă.

- Da, da, murmură el cu buzele lipite de ale ei.

Își înalță capul și o privi din nou. Expresia lui era greu de definit, dar părea să aducă a dragoste.

Capitolul 22.

A doua zi dimineață, toată lumea păru surprinsă când Jared și Lauren apărură la micul dejun ținându-se de braț, Lauren roși stînjinită sub privirile lor curioase, dar Jared adoptă un aer de nonșalanță și întrebă de ce nu se puseseră tacîmuri și farfurii în dreptul lor. Gloria dădu imediat fuga la bucătărie.

Jared îi ținu scaunul soției sale, iar Rudy îl întrebă:

- Hei, frățioare, de ce ai riscat să vii încoace pe viscol, când ți-ai petrecut tot timpul închis în dormitor?

El luă farfuria din mîna Gloriei și și-o umplu, după care răspunse:

- Păi, am fost plecat multă vreme, iar când am ajuns în Coronado și am văzut că Laur... ăăă... m-am gîndit că ar fi bine să vin încoace să văd cum stau lucrurile. Eram îngrijorat în legătură cu Keypoint. Explicația ta e emoționantă, îl tachină Rudy. putea să fi fost, ...ăăă... nerăbdător să o vezi pe Lauren?

- Rudy! O faci pe Lauren să se simtă stînjinită, îl mustră Gloria.

Jared lăsa furculița în farfurie.

- Știi ceva? Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Apoi o luă pe Lauren și o aplecă peste brațul lui atît de lute, încît ea nici nu avu timp să protesteze și o sărută cu o pasiune exagerată. Copiii începură să rîdă în hohote și, în curînd, li se alăturară și părinții lor care, la început, fuseseră uluiți, și Maria, care zîmbi cu căldură.

Rămînînd fără suflare, Jared îi dădu drumul lui Lauren și începură să rîdă și ei. În cele din urmă, Gloria reuși să îi potolească pe copii și toată lumea reîncepu să mănînce.

Peste cîteva minute, Jared îi surprinse privirea lui Lauren, îi făcu cu ochiul și îi strînse genunchiul pe sub masă.

Zăpada se topi repede sub cerul de un albastru precum cristalul al Texas-ului. Cei doi frați se duceau călare în fiecare zi în diverse puncte ale fermei pentru a vedea cum stăteau lucrurile. Zăpada fusese grea și udă, iar cîteva garduri se stricaseră. „Vaqueros”,

nerăbdători să aibă o ocupație, au fost trimiși să le repare și să caute animalele care nu supraviețuiseră viscolului.

Lauren îi însoți într-o după-amiază. Se aflau cam la o milă distanță de casă, când dădură peste stîrvul uneia din cele mai frumoase vite ale familiei Lockett. Aceasta fusese mutilată. Cîteva bucăți de carne fuseseră scobite, iar restul fusese lăsat să putrezească în aerul care începea să se încălzească din ce în ce mai mult.

- La naiba! exclamă Jared. Cine a putut să facă una ca asta?

- Nu se poate să fi fost Crazy Jack. El nu irosește nici o bucată de schelet, spuse Rudy.

- Nu, domnul Turner n-ar fi făcut așa ceva, zise Lauren încet.

Bărbații o priviră surprinși și atunci ea le povesti cu modestie despre întîlnirea cu pustnicul și despre felul cum îi eliberase piciorul din capcană.

- Din fericire i-am dus și cîte ceva de mîncare înainte ca vremea să se strice de tot. Dar n-ar fi fost în stare să facă așa ceva nici dacă ar fi avut intenția.

- Vrei să spui că l-ai văzut? Că ai și vorbit cu el? o întrebă Rudy uimit, căci el nu îl văzuse niciodată pe bătrîn, ci numai urmele lăsate de el.

- Da.

- Am observat că nevastă-mea are un talent extraordinar de a intra pe sub pielea oamenilor, îndeosebi a celor disperați și neputincioși, spuse Jared, dar în ochii lui se citi respect.

În timpul scurtei vizite pe care o făcuse în Coronado, Olivia îi împuiase capul cu ceea ce făcuse Lauren în Pueblo. Habar nu avea că, astfel, făcea ca fiului ei să-i fie și mai dor de soția lui. Fusese șocat și dezamăgit cînd aflase că Lauren se dusese la Keypoint. Privirea i se încălzi acum cînd se uită la ea.

- Dacă există cineva care își poate face loc în viața lui Jack Turner, acea persoană e Lauren, spuse el.

- Asta tot nu ne spune cine a făcut porcăria asta, zise Rudy gînditor.

- O fi fost vreunul din banda lui Duncan, spuse Jared cu amărăciune. Numai ei ar putea să facă o astfel de treabă.

- Ți-a spus Lauren de vizita pe care ne-au făcut-o cu cîtva timp în urmă? întrebă Rudy șovăitor.

- Poftim?! exploda Jared.

Rudy îi relatează discuția pe care o avusese cu Duncan, iar Lauren răsuflă ușurată cînd el omise aluziile pe care le făcuseră la adresa ei June și fratele acesteia. Se temea ca nu cumva Jared să se ducă imediat la Duncan. Nu fusese gata să plece gol pușcă din dormitor ca să-l împuște pe William Keller? Zîmbi cînd își aduse aminte, dar vocea lui puternică și furioasă o readuse la realitate.

- De ce nu mi-ai spus pînă acum? întrebă el.

- Pentru că știam că o să reacționezi exact așa, spuse Rudy calm. Cred că ar trebui să fim prudenți și să-i ținem sub observație, dar nu vreau să-i provocăm ca să fie și mai cruzi.

- Bine, zise Jared încruntat. Dar, pînă la sfîrșitul verii, vreau să dispară de pe proprietatea noastră, Cînd o să se termine de construit calea ferată, „vaqueros” n-or să mai trebuiască să mîne vitele pînă la Austin, așa că or să se poată ocupa mai mult de fermă, iar una din ocupațiile lor va fi să înlătore cedrii. N-o să mai avem nevoie de ticăloșii ăia.

Mai aruncă o, privire plină de dezgust stîrvului și îi dădu pinteni lui Charger, pornind în galop.

Cînd Wat Duncan lovi din nou o făcu iute, sigur și mortal. Pentru a nu spune mai mult, le-a atras atenția familiilor Lockett și Mendez, arătîndu-le ce dușman puternic aveau în el și oamenii lui.

Lauren și Maria stabiliseră de cu seară să se întîlnească în grajd a doua zi dimineață pentru plimbarea călare din zori. Se obișnuiseră să călărească împreună la acea oră.

Lauren traversă curtea, îndreptîndu-se spre grajd. Purta un costum de călărie din piele de căprioară neagră. Cizmele și mănușile erau dintr-o piele foarte moale de aceeași culoare. Costumul era darul de Crăciun din partea lui Jared pe care acesta i-l făcuse cu întîrziere. Își pusese pe cap un serape lung din lînă luat cu împrumut de la Gloria și, bineînțeles, la gît avea eșarfa albastră de mătase. Răsuflarea îi ieșea sub formă de abur în acea dimineață rece. Ușa grajdului era închisă.

Ciudat, își spuse ea. Poate era atît de frig, încît Maria închisese ușa ca să nu pătrundă vîntul. Dar nu bate vîntul, își spuse Lauren.

Ușa era grea și trebui să tragă de cîteva ori pînă o deschise. Înăuntru era întuneric și liniște în afară de zgomotele specifice cailor.

- Maria?

Un fior rece, care nu avea nici o legătură cu vremea de afară, îi străbătu șira spinării și, deodată, îi fu frică să intre. Aruncînd o privire peste umăr, își dădu seama că nimeni nu se mai mișca prin casă. Îl lăsase pe Jared dormind. Elena încă nu venise cu Carlos pentru a-și începe treburile zilnice.

- Maria? strigă ea din nou, rugîndu-se să îi audă glasul cald.

Înghițind un nod de spaimă, intră în grajd. Numai că nu trebui să înainteze prea mult.

Trupul Mariei era întins pe jos în fața ei. Chiar și în întunericul acela, Lauren putu să vadă balta de sînge care se forma sub ea.

Țipătul ei sfîșie aerul dimineții. Își încleștă pumnii pe lîngă trup și apoi îi duse la gură, dar nu reuși să înăbușe țipetele de groază care se succedau. Își dădu seama vag de înjurăturile și mormăielile fără sens care însoțiră deschiderea ușii barăcii cînd „va-queros” ieșiră împleticindu-se și cu ochii cîrpiți de somn. Niște pași se auziră alergînd în curte.

Țipetele ei se transformară în scîncete slabe cînd auzi pe cineva spunînd:

- Madre de Dios!

Rudy o dădu la o parte și se apropie cu precauție de mama lui, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Niște brațe puternice o apucară de umeri.

- Nu te uita, Lauren, îi spuse Jared la ureche cînd Rudy îngenunche și o întoarse pe Maria cu fața în sus.

Cuvintele lui Jared veniră, însă, prea tîrziu, căci Lauren apucă să vadă cum țîșnea sîngele din locul unde gîtul Mariei fusese tăiat. Țipă din nou, dar sunetul fu absorbit de pieptul gol al lui Jared care o ținea să nu se prăbușească. O scoase din grajd ca să nu asiste la durerea lui Rudy. Îi auziră urletul sfîșietor ca de fiară. Lauren suspina fără

lacrimi în timp ce trecură pe lângă „vaqueros” care stăteau cu ochii plecați, știind instinctiv ce se întâmplase.

Gloria și copiii somnoroși stăteau nemișcați pe verandă. Buzele Gloriei erau albe și ochii întrebători.

- Maria, spuse Jared încordat.

Gloria închise ochii strâns, înțelegând imediat când auzi suspinele zguduitoare ale soțului ei.

- Veniți înăuntru, copii, spuse ea apoi, după care i se adresă lui Jared: Mă duc să fac niște cafea.

El doar încuviință și o conduse pe Lauren în casă. Aceasta rămase mută chiar lângă ușă, în timp ce el se duse în dormitor să-și pună pantalonii și o cămașă. Când se întoarse, se lăsă pe vine în fața căminului, reaprinzând focul.

Lauren fu extrem de surprinsă când Rudy apăru în pragul ușii care fusese lăsată deschisă.

Pe chipul lui nu se vedea nici o lacrimă, însă ochii îi erau duri și reci, lipsiți de orice emoție în afară de o ură cumplită. Azvîrli ceva pe jos și Lauren se feri instinctiv, privind spre acel lucru îngrozită. Jared se uită și el. Nu exista nici o îndoială cu privire la pălăria uzată și murdară a lui VVat Duncan.

- Vii cu mine? își întrebă Rudy fratele.

- Vin, zise Jared încet.

Fără să-și mai spună nimic, porni fiecare spre dormitorul lui. Gloria veni de la bucătărie aducînd cafetiera și trei cești de tablă. Când zări pălăria, puse tava pe masa din sufragerie și se duse la rastelul de arme.

Sub privirea uluită a lui Lauren, luă puștile metodic, le verifică, le încarcă și le așeză deoparte.

După ce se îmbrăcară, Jared și Rudy veniră înapoi în sufragerie și, asemeni unor soldați bine antrenați pregătindu-se de luptă, nu vorbiră prea mult.

Cînd totul a fost gata, Rudy o îmbrățișă pe Gloria cu putere.

- Unul din „vaqueros” o s-o aducă după ce plecăm noi. Ai grijă de ea.

își sărută soția repede pe buze și leși.

Lauren se trezi întoarsă brusc și Jared o sărută apăsător, aproape cu lăcomie, după care își urmă fratele. Ea alergă după el.

„Vaqueros” formaseră un semicerc în curte. Thorn, ale cărui trăsături ca de șoim inspirau teamă, ținea frâiele celor doi cai. Charger bătea nerăbdător din copite pe pământul înghețat. Rudy și Jared încălecară în același timp. Ignorând scara propriei șei, comanșul sări pe cal. Rudy făcu un semn ușor din cap micii sale armate și apoi trase cu putere de hățuri întorcând calul și ieșind pe poartă în galop, avându-i de o parte și de alta pe Thorn și pe Jared și, în spate, pe oamenii lui.

Lauren se întoarse spre Gloria, care o urmăse pe verandă.

- Doar nu-i lași să...

- E ceva ce trebuie să faci, Lauren, spuse ea cu un glas hotărât și liniștit. Vino. Și noi avem treabă.

Ceasurile trecură cu o încetineală îngrozitoare. Pentru Lauren, faptul că o văzuse pe Maria zăcând în propriul sânge fusese minimalizat de gândul că Jared ar fi putut să nu se mai întoarcă. Cei doi frați plecaseră să se răzbune și ea știa că lupta avea să fie sîngeroasă. Nu, Doamne, nu, se rugă ea făcînd mecanic ceea ce o rugase Gloria.

Trupul Mariei fusese adus în casă de unul din angajații mai în vîrstă și fusese așezat în patul pe care îl împărțise cu Ben. Gloria o pregăti pentru înmormîntare. Lauren spera că nu avea să mai fie nevoită să o vadă, dar simți că ar fi jignit-o pe Gloria dacă n-ar fi însoțit copiii care veniseră să-i aducă ultimul omagiu bunicii lor.

Lauren fu șocată. Nu știa cum de reușise Gloria, dar rana Mariei nu se vedea deloc de sub gulerul înalt al rochiei. Părul îi fusese strîns în obișnuitul coc. Chipul îi era neridat, iar buzele relaxate schițau un fel de zîmbet. Mîinile ei frumoase și blînde i se odihneau pe piept cu rosariul împletit printre degetele subțiri.

Același cowboy care o adusese înăuntru făcu și sicriul. Lauren scoase copiii din cameră cînd omul veni să o așeze pe Maria în cutia aceea din lemn.

Tot restul după-amiezei, Lauren și Elena, care venise imediat ce aflase de tragedie, încercară să-i facă pe copii să stea liniștiți, în timp ce Gloria se ocupă de gemeni. Chiar și după ce toți copiii se culcaseră și gemenii dormeau liniștiți în leagănele lor, femeile rămăseră treze, așteptîndu-și încordate bărbații.

În cele din urmă, mult timp după apusul soarelui, auziră tropăit de copite și dădură fuga pe verandă. Siluetele erau prea mici pentru a se putea distinge în lumina slabă, dar fiecare din ele răsuflă ușurată când își văzu soțul printre cei care se întorceau.

Rudy și Jared intrară în curte și descălecară oboșiți, dînd frîiele cowboy-ului care avea să se ocupe de cai.

Fără să spună nimic, Gloria coborî treptele și își îmbrățișă soțul. El o ținu strîns, parcă vrînd să-i absoarbă toată forța. Când ea își ridică privirea întrebătoare, el zise:

- Nici o urmă. Nimic.

Intrară cu toții în casă și bărbații se prăbușiră la masă. Gloria și Lauren dădură fuga să aducă mîn- carea, care fusese ținută în cuptor. Elena avusese grijă să lase o cratiță cu friptură pentru oboșiții „vaqueros”, la baracă, înainte să plece împreună cu Garlos.

După ce își goli farfuria, Rudy se șterse la gură cu un șervet și își dădu scaunul în spate. Jared o trase pe Lauren în brațe și își sprijini capul pe pieptul ei, când Rudy începu să vorbească:

- Ne-am dus întîi la tabără. Pustiu. Nici un semn în afară de murdăria pe care au lăsat-o în urmă. Am colindat pe dealuri toată ziua, căutînd în fiecare colțișor, dar n-am văzut nici urmă de ei, spuse el și făcu o pauză pentru a lua o înghițitură de whisky. Am dat peste un fermier bătrîn și pe jumătate nebun care ne-a spus că îl văzuse pe Duncan împreună cu alți cîțiva oameni de-ai lui lîngă rîu aproape de Frederick- sburg Road. Alaltăieri, din cîte își aducea el aminte, Duncan stătea de vorbă cu un „om elegant”.

- Vandlver? întrebă Gloria și Lauren se îngrozi.

- Probabil, spuse Jared.

Tăcură cu toții, fiecare fiind furat de propriile gînduri. Rudy rupse tăcerea:

- O să i gălesc, spuse el. Criminal nenorocit. O să-l gălesc.

Vocea lui calmă era înspăimîntătoare. își ridică privirea spre Gloria.

- Unde e?

- În camera ei.

El încuviință și privi țintă flacăra lămpii cu gaz de pe masă.

- Unul din oameni s-a oferit să se ducă pînă în Pueblo mîine dimineață să aducă un preot. Atunci o s-o îngropăm.

Făcu o pauză, după care adăugă:

- Mă gîndeam astăzi că niciodată nu și-a revenit complet după moartea lui Ben. De cînd s-a dus el, ea a fost nefericită. Poate că... poate că a fost... O să fie fericită acum...

Glasul i se frînse și Gloria veni repede lîngă el. Rudy se ridică de la masă susținut de ea și amîndoi ieșiră din încăpere.

£

- Bine, Jared, dar e imposibil! Chiar dacă ai reuși așa ceva, îți dai seama cîte vieți s-ar putea pierde? Cîte case ar putea fi distruse? Cum poți să sugerezi un... plan atît de nebunesc?

- Ce altceva pot să fac? Încearcă să înțelegi chestia asta din punctul meu de vedere.

Lauren auzi vocile ridicate de pe verandă. Luaseră cina și cei doi frați ieșiseră. Gloria se ocupa de gemeni. Lauren citea în fața focului din living-roo'm cînd auzi cuvintele aspre ale lui Rudy.

Trecuse o săptămînă de cînd o înmormîntaseră pe Maria, lîngă un pîlc de plopi canadieni din apropiere de Rio Caballo. În fiecare dimineață, Rudy și Jared plecau împreună cu oamenii lor în căutarea lui Wat Duncan și în fiecare seară se întorceau dezamăgiți că nu văzuseră nici urmă de acesta. Moartea Mariei îi afectase pe toți, inclusiv pe Jared. Dar, chiar dinainte, din seara cînd sosise în timpul viscolului, nu mai era acel individ sarcastic și furios care era în Coronado.

Bărbatul cu care se culca în fiecare seară făcea dragoste cu ea cu tandrețe și pasiune în patul acela mare care era al lui încă din copilărie, îi vorbi de planurile sale de a-și construi o casă la Pecan Creek. Îi povesti despre moartea prietenului său, Alex, în Cuba, și se agăță de ea, chinuit de amintirea acelor atrocități.^ Ea ajunsese să-l iubească pe Jared într-un alt mod. Îl iubea pasionat și protector. Oricît ar fi fost de viril, de încăpățînat și de mîndru, ea tot îi sesizase o umbră de vulnerabilitate. Acest lucru îi plăcea cel mai mult la el.

Lauren ar fi vrut tare mult să-i împărtășească soțului ei veștile bune pe care le primea din Pueblo. Ori de cîte ori îi permitea vremea, Pepe venea și îi aducea vești despre proiectele pe care le Inițiasse. Totul mergea foarte bine. O clinică se deschidea de două ori pe săptămînă. Repararea clădirilor publice era în plină desfășurare și alte construcții

erau plănuite pentru primăvară. Haine groase erau distribuite celor care aveau mai multă nevoie de ele. Pepe pleca de fiecare dată cu o listă detaliată de instrucțiuni pentru președinta comitetului și cu un bilet personal de mulțumire și recunoștință din partea lui Lauren.

Ar fi vrut să-i poată vorbi lui Jared despre toate acestea, dar tăcea. Nu voia să facă sau să spună ceva care să-i amintească de evenimentele care aveau loc la Austin și în Coronado. Acesta fusese motivul pentru care nu adusese vorba de calea ferată și Vandiveri, dar se părea că Rudy o făcuse.

- Știi că simți că trebuie să o faci, dar trebuie să existe și altă soluție, spuse el.

- Nu văd nici o altă soluție. Am judecat absolut fiecare aspect și, dacă nu pun în aplicare planul ăsta, o să se aleagă praful de tot.

- O să se aleagă praful de tot dacă o faci, în adevăratul sens al cuvântului, zise Rudy.

Tăcură un timp. Lauren nu se clinti. Deci Jared tot continua să pună la cale o revoltă în Pueblo. Se vindea Vandiver-ilor și mamei lui pentru calea ferată.

- Măcar promite-mi un lucru, spuse Rudy mai încet. Nu face nimic fără să mă avertizezi. Vreau să văd dacă nu se poate face ceva, totuși.

- Bine, îți promit. Dar nu știu cât o să-i mai pot ține pe loc. Sînt gata să pornească. Dar să știi că atunci cînd or s-o facă, va trebui să fiu acolo. Înțelege-mă.

Rudy ezită doar o clipă.

- Da, spuse el scurt.

Lauren era distrusă. Cum putea? Poate nu avea s-o facă. Poate avea să-i convingă să nu distrugă comunitatea. Îi auzi apropiindu-se de ușă și se forță să zîmbească pentru ca ei să nu-i vadă tristețea.

Jared se opri în fața ei și spuse încet:

- Lauren, mîine dimineață trebuie să plec spre Coronado. O să rămîi aici pînă cînd o să pot să vin să te iau.

- Nu. Vreau să fiu cu tine, spuse ea tremurător, dar nu dădu frîu liber lacrimilor pe care le simțea strîngîndu-se în ochi.

- Eu... o să fiu foarte ocupat cu calea ferată și te-ai plictisi în oraș. Aici îi ai pe Gloria și pe copii.

Privirea ei căută sprijin la Rudy, dar acesta tocmai își aprindea un trabuc și nu se uita la ea. Se întoarse din nou spre Jared.

- Mă întorc cu tine, Jared. Nu-mi pasă cât de ocupat ești. Dacă nu mă iei cu tine, o să vin singură.

Își înalță bărbia puțin și el îi văzu hotărârea în ochii de un cenușiu albastrui.

- La naiba! spuse el izbind cu pumnul în palmă și se întoarse spre fratele lui, căutând parcă un aliat. Dar Rudy devenise și mai fascinat de trabucul său. Bine, mormăi Jared. Fă-ți bagajul în seara asta.

Lauren nu era bucuroasă să mai vadă pe altcineva în casa din Coronado în afară de Rosa, Pepe și pianul ei. Era una din cele mai frumoase case în care călcase vreodată, dar soacra ei crea o atmosferă atât de sumbră, încât nu putea fi considerată niciodată un adevărat cămin.

Olivia o întâmpinase politicoasă, dacă nu cu căldură. Carson o felicită pe Lauren pentru culoarea sănătoasă din obraji. Lauren întâlni ochii verzi ai Oliviei peste umărul lui când o îmbrățișă și se întrebă dacă aceasta știa care era motivul pentru care căpătase acea culoare. Bănuie că știa. După prima noapte petrecută cu Jared, Olivia provocase acea discuție care culminase cu despărțirea lor.

Lauren trebui să admire subtilitatea cu care Olivia se strecurase între ea și soțul ei. Era capabilă de orice pentru a-și înlăunța planurile. Era în stare chiar să pună în pericol fericirea fiului ei. Poate că îl iubea. Dar era o dragoste-geloasă și egoistă. Olivia Lockett trebuia să dețină controlul. Nu acesta era motivul pentru care căsnicia ei cu Ben fusese atât de dezastruoasă? Ben nu era genul de bărbat care să se lase condus. Olivia descoperise că nici Jared nu era ușor de manevrat. Nu așa cum era Carson Wells.

- Îți mulțumesc, Carson. întotdeauna pot fi sigură că mă faci să mă simt frumoasă, chiar dacă sînt plină de praf, spuse Lauren rîzînd și îmbrățișîndu-l din nou. Îi inspira milă și ea nu putea să-și dea seama de ce. Următoarele cîteva săptămîni trecură în liniște, lipsite de evenimente. Olivia se ducea la bancă în fiecare zi. Jared își vedea de treburile lui, uneori ducîndu-se călare să vadă cum mai mergeau lucrările la calea ferată. Aceasta se apropia din ce în ce mai mult de Coronado. Dacă nu avea să plouă prea mult în primăvara aceea, avea să fie terminată probabil pe la începutul toamnei.

Lauren își petrecea ore întregi la pian. Îi era dor de Elena mai mult decât și-ar fi închipuit. Nu era nici un copil care să rîdă pentru a alunga atmosfera încărcată din casă. Nu existau întâmplări care să-i facă pe toți să rîdă în hohote. Nu era prezența senină a Mariei... Maria. Prietena ei. Iubirea lui Ben. Poate că Rudy avea dreptate. Poate că moartea ei îi făcea să fie din nou împreună.

Nu se mai discută nimic despre revolta din Pueblo. Lauren ajunsese aproape să-și închipuie că visase tot acel episod oribil. Să se fi răzgîndit Olivia?

Într-o după-amiază la începutul lui martie, Lauren stătea la o măsuță în biroul lui Ben compunînd o scrisoare de mulțumire pentru organizația Ladies of Texas Freedom care donase cu atîta generozitate cincizeci de livre de făină de porumb pentru locuitorii nevoiași ai orașelului Pueblo,

Auzi pintenii lui Jared zdrăngănind pe parchetul din hol cu cîteva secunde înainte să apară în prag. De fiecare dată cînd îl vedea, inima îi bătea mai tare. Nimeni nu iubise vreodată atît de mult ca ea. De acest lucru era convinsă.

El purta hainele de cowboy și arăta aproape exact ca atunci cînd îl văzuse prima oară. Ea lăsa stiloul jos și dădu să se ridice pentru a se duce la el.

- Nu, rămîi acolo.

Uluită de cuvintele lui, ea se așeză la loc și îl privi cum închise și încuie ușa.

- Jared? Întrebă ea rîzînd pușin nervoasă.

Expresia lui era atît de concentrată, încît era aproape înspăimîntătoare.

- Ce faci?

- Știi de cîte ori mi te-am imaginat arătînd exact așa? Aproape că mă înnebunești cu ținuta asta severă, cu ochelarii pe nas, cu spatele drept, făcînd un lucru sau altul. A devenit o ambiție de-a mea să-ți ciufulesc penele.

Înaintă, oprindu-se doar pentru a-și azvîrli pălăria pe un scaun. Avansă hotărît spre fereastră și trase de cordonul care ținea draperiile; cufundînd camera în umbră.

Parcă urmărindu-și prada, veni spre fotoliul ei cu pași măsurați și o ridică. Se așeză în locul ei și o trase în brațe, cu spatele la el.

- Pot să-ți ciufulesc penele, doamnă Lockett? Voiam să fac asta încă din ziua când m-am furișat în camera ta și te-am spionat.

Își lipi buzele de ceafa ei și o sărută pînă la lobul urechii, mîngîindu-l cu o limbă capricioasă.

- Și asta.

Ceasul ei broșă fu acoperit de o mînă care o înconjură și se lipi de pieptul ei. Mîinile lui alunecară peste sîni și se întîlniră în talie unde începură să-i tragă bluza afară din fustă.

- Pe urmă voiam să fac asta, spuse el și își plimbă mîinile încet pe spatele ei, începînd să-i descheie nasturii.

Nici nu apucă să descheie jumătate din ei, că își strecură mîna sub bluza ei. Trecînd peste sîinii dornici și tremurători, dezlegă fundița cămășii. Apoi, descheie năsturașii, trăgînd în jos acel articol de îmbrăcăminte diafan cu o încetineală înnebunitoare pînă cînd sîinii i se revărsară în mîini.

Lauren nu spuse nimic, dar se rezemă de pieptul lui tare și toarse de plăcere cînd degetele lui o mîngîiară, întărindu-i sfîrcurile prin mișcările de rotație ale degetelor mari.

- Spune-mi cînd îți pierzi controlul, șopti el ispititor și răsufierea îi deveni inegală.

Buzele care îi mușcau ușor ceafa deveniră și mai pasionate și limba, mai îndrăzneată.

Și mîinile încetaseră să mai tachineze, devenind imploratoare.

- Ești atît de superbă, Lauren, spuse el răgușit, mîngîind-o. Mătase... nu, satin. Rece, cald, Dumnezeu, nu știu, gemu el răsucindu-i sfîrcurile trandafirii între degete. Își strecură mîna neîndemînică pe sub fusta și juioanele ei, peste ciorapul de mătase și jartierele din dantelă, ajungînd la pulpa îmbrăcată într-o pînză subțire. Pielea de dedesubt tremura cînd degetele lui se plimbară în sus și în jos, pînă cînd, chiar și prin material, el descoperi că era pregătită pentru iubirea lui.

- Oh, Doamne, gemu el.

Cu o mînă îi descheie restul nasturilor de la spate ai bluzei și i-o trase peste umeri. După aceea îi scoase acele din păr și acesta îi acoperi fața revărsîndu-se în valuri și el îi inspiră parfumul de levănțică.

Întorcînd-o încet cu fața spre el, o sprijini cu umărul de pieptul lui și o privi.

- Exact cum mi-am închipuit. Ești fermecătoare, șopti el răgușit.

Ea își dădu seama că îl privea prin lentilele ochelarilor și ridică mîna pentru a-i scoate, dar el o opri.

- Îhîh. Fac parte din vis.

Degetele lui îi pipăiră clavicula și apoi coborîră peste pieptul ei, adorîndu-i sfîrcurile, chinuind-o cînd nu atinse ceea ce tînjea ea să fie atins. Își arcui spatele și, în același timp, își împleti degetele în părul lui, trăgîndu-i capul spre ea.

El îi cuprinse unul din sîni, îl ridică puțin spre fața lui care se lăsă în jos și îl atinse cu nasul și cu bărbia nerasă înaintea buzele să i se închidă în jurul sfîrcului și să-și treacă limba ușor peste el. Cînd o auzi gemînd în părul lui, înălță capul și zîmbi cu o satisfacție diabolică, după care buzele li se contopiră într-un sărut pîrjolitor.

Se trase în spate șocat cînd îi simți degetele subțiri descheindu-i nasturii cămășii. Niște buze jucăușe și o limbă cutezătoare îi torturară sfîrcurile pînă se întăriră. Apoi își coborî gura pe pieptul lui și chiar mai jos, spre abdomen. Se lăsă să alunece pînă cînd ajunse să stea în genunchi între pulpele lui. Ridicîndu-și privirea spre el cu îndrăzneală, își scoase cămășuța, dezvelindu-și sîinii complet. Părul ei ca abanosul îi învălu pulpele cînd ea își lipi obrazul de ele.

- Și eu mi-am închipuit tot felul de lucruri, domnule Lockett, șopti ea descheindu-i pantalonii cu degete îndemînatice.

Mai spuse ceva cînd mîna îi cuprinse sexul umflat, dar el nu o auzi din cauza bătăilor inimii. Iar cînd simți pe capătul umed al sexului atingerea ușoară a limbii ei, respirația sa întretăiată acoperi orice alt sunet.

Mult mai tîrziu, stăteau întinși pe covor în fața căminului, cînd Jared scăpără un băț de chibrit pe lemnele stivuite deja acolo. Stătea pe spate, cu mîinile sub cap, cu un trabuc între dinți, nepăsător față de goliciunea sa.

Lauren se afla ghemuită lîngă el, privind fix flăcările și sprijinindu-și obrazul în mîinile împreunate. El o acoperise cu cămașa pe care și-o scosese de mult împreună cu restul hainelor.

- Ești foarte tăcută, Lauren. S-a întâmplat ceva? Ea se bucura că el dădea atenție stării ei de spirit, dar nu voia să vorbească despre ceea ce o frământa. Îl simți întorcându-se pe o parte cu fața spre ea, îi simți privirea ațintită asupra ei, dar nu se uită la el.

- Ce e? Spune-mi.

Vorbi atât de încet, încât el abia o auzi. -îmi place... ceea ce facem, Jared. E... e minunat, dar...

Tăcu și închise ochii stînjenită, după care continuă:

- Nu cred că doamnele ar trebui să... participe. Mă tem că o să mă crezi o desfrînată dacă fac... dacă...

Rîsul lui îi răsună în urechi cînd o întoarse cu fața. Printre hohote îi acoperi fața cu sărutări ușoare, iar cînd se mai potoli, spuse cu tandrețe:

- Lauren, tu întotdeauna o să fii o doamnă. Nu poți fi nimic altceva. Și, indiferent cît de des facem dragoste, sau cum facem dragoste, o să-ți păstrezi aura de inocență care m-a atras din prima clipă, Te-a făcut să te deosebești de toate femeile pe care le-am cunoscut pînă acum.

Îi mîngîie obrazul cu un deget blînd.

- Desfrînată? Mă mir că știi ce înseamnă cuvîntul ăsta, zise el și rîse din nou înainte să o sărute.

Sărutul fu profund și expresiv, iar buzele lui rămaseră unite cu ale ei cînd spuse:

-Totuși...

Cămașa fu îndepărtată. Degetul lui arătător își începu drumul de la baza gîtului, în jos, de-a lungul torsului, printre sînii ei plini, pe pielea netedă a burții, dispărînd între pulpe.

- Din moment ce tot veni vorba de desfrînate...

O atinse cu pricepere și primi răspunsul imediat.

Ea oftă prefăcîndu-se exasperată.

- Nu sînt mai bună decît o prostituată.

El zîmbi chiar cînd o sărută.

- Ba ești. Mult mai bună.

Ea ar fi vrut să-l certe pentru nerușinare, dar sărutul lui posesiv o lăsă fără grai.

Capitolul 23.

leșiră din birou ținându-se de braț. Pe hol se întâlneau cu Olivia. Când le văzu hainele șifonate și părul răvășit, își dădu seama ce se întâmplase.

- Am auzit că ai venit devreme astăzi, Jared.

- Așa e, mamă. S-ar putea spune că mi-am luat liber după-amiază.

Ea preferă să-i igno're tonul ironic și faptul că o ținea pe Lauren strâns pe după mijloc. Simțea că își pierde controlul asupra lui și acest lucru o înfuria și o îngrozea.

- Ai primit o scrisoare, Lauren, spuse ea cu răceală. Lauren o privi întrebătoare și luă plicul alb pe care ea i-l întinse. Icnii ușor când citi adresa expeditorului.

- De la familia Prather, spuse ea. Tutorii mei, îi explică apoi lui Jared, care se uita peste umărul ei la scrisoare.

Ea își ridică privirea spre el. Jared știa totul în legătură cu plecarea ei din Carolina de Nord, știa de ce era atât de surprinsă primind scrisoarea aceea. ' - Deschide-o, îi spuse el cu blîndețe.

Ea dezlipi plicul și scoase două foi de hîrtie. Lauren citise destule predici de-ale lui Abel pentru a-i recunoaște scrisul îngrijit și atent. Parcurse scrisoarea curioasă.

- N-au aflat de moartea lui Ben. îi transmit salutări, spuse ea coborîndu-și privirea pe pagină. Oh! exclamă ea și duse mîna la gură. William Keller a murit!

- Foarte bine. Cum? întrebă Jared cu asprime.

Ea îi explică citind:

- Un scandal... A fost ucis... L-a împușcat soțul unei femei... ea a mărturisit că erau amanți.

Se opri pentru a mai citi cîteva rînduri. Cuvintele deveniră neclare din cauza lacrimilor care îi întunecau privirea.

- Le... le pare rău că nu m-au crezut.

împături scrisoarea și se uită la Jared.

- Mă roagă să-i iert și scriu că pot sta la ei dacă mă hotărăsc vreodată să mă întorc.

Jared se uita la ea, dar se gîndea la soarta lui William Keller și nu la sentimentele celor doi care o condamnaseră pe Lauren.

- Ticălosul! Aș vrea să-l fi omorît eu.

- Cineva din trecutul lui Lauren? întrebă Olivia, care urmărise toată scena cu un interes din ce în ce mai mare. Dar fu ignorată.

Lauren îl trase ușor de mîneacă.

- Nu spune asta, te rog.

La atingerea și la auzul cuvintelor ei, el se calmă și privirea i se încălzi cînd se uită la ea.

- Într-un fel, cred că domnului Keller ar trebui să-i mulțumesc, nu?

Ea zîmbi, înțelegînd ce voia să spună.

- Bănuiesc că și eu la fel, murmură ea cu timiditate.

Lauren avea să-și amintească de acea după-amiază și seară în săptămîinile care urmau. Prețuia acele ceasuri petrecute cu Jared în birou deoarece, din ziua aceea, totul se schimbă.

Seara următoare fu prima oară cînd oamenii veniră acasă. Jared plecase foarte devreme în dimineața aceea și nu se întorsese decît după ce Olivia și Lauren mîncaseră într-o atmosferă încărcată.

Jared era posomorît și grosolan. Mîncă foarte puțin, dar bău încontinuu. Cînd oamenii începură să sosească, Olivia sugeră că Lauren s-ar fi simțit poate mai bine sus, în camera ei. Lauren înțelese. Aruncă o privire spre Jared, așteptîndu-se ca el să Intervină, dar acesta stătea cu spatele la ea, umplîndu-și un alt pahar cu whisky.

Ea privi de la fereastra dormitorului cum veneau din ce în ce mai mulți. își făceau apariția în grupuri de cîte doi sau trei, dar toți aveau aceleași caracteristici. Păreau răi, josnici și provocatori de necazuri. Aceștia erau mercenarii angajați pentru a crea probleme în Pueblo, probleme pentru care avea să se dea vina pe locuitorii comunității.

Discuții și rîsete zgomotoase se auzeau de jos. Lauren îi văzu pe Parker și pe Kurt Vandiver cînd sosiră și oamenii îi întîmpinară cu chiote și urale la intrarea în salon.

Acea a fost singura dată cînd au venit cu toții. După aceea, doar cîțiva veneau la ușă aproape în fiecare seară întrebînd de Jared. Acesta pleca împreună cu ei, iar Lauren

Îl auzea întorcându-se în camera lui în zori. Uneori pleca singur călare seara târziu și treceau ore întregi pînă cînd ea îl auzea pe Charger intrînd în grajdul din spatele casei. Oare ținea întruniri pentru punerea la cale a atacului?

Pentru a-și mai potoli neliniștea și a-și alunga plictiseala, Lauren își asumă un rol mai vizibil în cadrul proiectelor de ajutorare a orașelului Pueblo. Drumurile ei dese în comunitate le umpleau de zel pe toate celelalte membre ale comitetului. Locuitorii orașului se obișnuiră în curînd să îl vadă pe Pepe aducînd-o pe străzile prăfuite într-o trăsurică. Cîțiva dintre cei mai puțin rușinoși îi dădeau chiar daruri confecționate de mîna, iar ea le accepta politicoasă și cu o recunoștință mult prea mare față de valoarea lor. Dacă Olivia sau Jared știau sau le păsa de munca ei în cadrul acelei comunități mexicane, nu spuneau absolut nimic.

În zorii unei zile, Lauren se trezi auzind cizmele grele ale lui Jared pe hol. Emoția deveni extrem de puternică în clipa în care își dădu seama că pașii se opriseră în fața ușii ei. Se ridică în capul oaselor aș- teptînd. Trecură cîteva clipe îndelungate. Chiar avu impresia că vede clanța mișcîndu-se ușor. Dar fu extrem de dezamăgită cînd Jared se retrase spre camera lui.

Dînd păturile la o parte, sări din pat, își aruncă un capot pe ea și fugi la ușă.

- Jared, spuse ea cu un glas stins.

Silueta lui masivă se opri brusc. Deprimarea și oboseala erau întipărite în toată ființa lui. Se întoarse spre ea încet.

- Îmi pare rău că te-am trezit, Lauren. Du-te înapoi la culcare.

Ea se prinse de tocul ușii.

- V... voiai, aveai nevoie de ceva?

Disprețul acel ton rugător, dar tînjea după acea apropiere de care se bucuraseră atît de pușin timp.

- Nu, spuse el cu asprime. Du-te la culcare, adăugă el făcînd încă un pas spre camera lui.

- Jared, spuse ea cu mai multă forță. Spune-mi ce faci, unde te duci mereu. Spune-mi că n-ai nici o legătură cu...

- Lauren, strigă el furios și vocea îi răsună în toată casa.

Nervos, își scoase pălăria și se lovi cu ea peste pulpă, uitându-se în podea. În cele din urmă înălță capul și vorbi pe un ton mai liniștit, aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze.

- Ești nevasta mea, dar nu te aștepta să-ți dau socoteală pentru absolut tot ce fac.

Unele lucruri ori va trebui să le treci cu vederea, ori... să le accepți cu încredere, înțelegi?

Încredere? Putea să aibă încredere în el, oare? Ar fi vrut. Niciodată nu și-ar fi închipuit că Jared ar fi fost de acord cu planul Oliviei. Încă mai voia să creadă că acest lucru nu se întâmpla.

- Da, spuse ea încet. Înțeleg.

În gândul ei îl imploră: „Vino la mine.”

- Atunci să nu mai discutăm despre treaba asta niciodată, zise el intrînd în cameră.

De atunci, Jared o ocoli pe Lauren complet. Dacă se întâmpla să se întâlnească, o întreba politicos ce mai face, dar asta era tot. Nu venea niciodată în camera ei. Ea nu se ducea niciodată într-a lui. Ca și cum intimitățile dintre ei existară doar în imaginația ei. Îi era foarte greu să-i accepte indiferența și nu pricepea care era motivul acesteia.

Olivia radia în acea perioadă. Obrajii ei netezi erau îmbujorați, iar ochii îi licăreau de emoție. Părea mult mai tânără decît era în realitate. Chipul i se relaxase. Era în elementul ei.

Carson era mereu prezent în casă și era extrem de nervos.

Cel mai greu de suportat pentru Lauren era prezența Vandiver-ilor. De trei ori pe săptămîină sau chiar mai mult luau cina împreună cu familia Lockett și cu Carson. Pentru Lauren, mesele acelea erau o adevărată tortură. Jared ciugulea doar din mîncare, bea prea mult, mîrîia în cazul în care Kurt vorbea cu ea și răspundea tuturor în așa fel, încît să i se vorbească monosilabic.

Kurt, parcă simțind nervozitatea lui Jared, îl provoca tot timpul. Era exagerat de curtenitor cu Lauren. De fiecare dată cînd o lua de cot pentru a o conduce într-o altă încăpere sau a o ajuta să ia loc pe scaun, ea avea nevoie de toată stăpînirea de sine pentru a nu-și trage brațul. O mai îngrijora faptul că, poate, într-o bună zi, Jared avea să-și pună în practică amenințarea de a-l ucide. Nici Kurt nu uitase pistolul lui Jared vîrît sub nasul lui.

Cu tot aerul lui curajos, Lauren știa că lui Kurt îi era frică de Jared. Privirile întunecate ale soțului ei erau prea amenințătoare pentru a fi trecute cu vederea.

Într-o seară, Jared fu chemat la una din „întîlnirile secrete”, așa cum le numea Lauren în sinea ei. Olivia tocmai propusese ca toată lumea să își bea cafeaua în salon. Lauren privi abătută cum Jared ieși fără să-i facă măcar un semn din cap. În loc să-i urmeze pe ceilalți, ea se scuză și se duse în bibliotecă. Îi plăcea foarte mult încăperea aceea și adesea își căuta refugiul acolo, căci nimeni altcineva nu o folosea prea mult.

Citea într-un fotoliu de vreo douăzeci de minute cînd auzi ușa deschizîndu-se și închizîndu-se încet. Se întoarse și îl văzu pe Kurt înăuntru, chiar lîngă ușă. Trupul lui gras îi provoca repulsie, la fel ca și expresia insinuantă de pe chipul lui.

- Lauren, îmi pare foarte rău că n-ai mai cîntat la pian în seara asta. Ne-ai lipsit de compania ta. De ce? Tatăl meu și cu mine sîntem atît de îngrozitori?

Ea știa că o întărită intenționat, dar refuză să-i facă jocul.

- Bineînțeles că nu, domnule Vandiver. Am fost doar puțin cam obosită și știam că nu voi fi o companie prea plăcută.

- Îmi pare rău că nu te simți bine, zise el și se așeză pe un fotoliu de lîngă ea, genunchii aflîndu-i-se doar la cîțiva centimetri de ai ei. Lauren se depărtă brusc și mișcarea nu-i scăpă lui Kurt, care nu fu deloc tulburat. Ba chiar părea să-i placă stînjeneala ei. Ea simți din nou că în acel om exista o cruzime cumplită.*

- Soțul tău n-ar trebui să te neglijeze astfel. Ești mult prea fermecătoare ca să fii lăsată singură atîta timp.

- Jared o să se întoarcă în curînd, spuse ea repede, furioasă pe sine pentru că își trăda nervozitatea față de el.

Kurt izbucni în rîs.

- Din întîmplare știu că va lipsi mai toată noaptea, Lauren, zise el fixînd-o cu o privire sinistră care o făcu să sară din fotoliu.

- Vă rog să mă scuzați, domnule Vandiver, dar...

Aproape că fugi pe lîngă el, dar izbuti să o apuce de braț și o răsuci, trăgînd-o lîngă el.

- Nu ești deloc prietenoasă, Lauren, cu partenerul de afaceri al soțului tău. N-ai învățat nimic de la soacra ta? Ea întotdeauna a fost drăguță cu Carson, partenerul lui Ben.

Rîse oribil. Lauren își dăduse seama ce fel de relație exista între Carson și Olivia. Numai un prost n-ar fi observat. Cuvintele murdare ale lui Kurt la adresa lui Ben o făcură să dorească enorm de mult să-i tragă o palmă, dar el îi ținea brațele cu putere chiar deasupra coatelor.

- Bineînțeles, Ben o avea pe Maria Mendez. E oribil ce i s-a întâmplat, nu? Întrebă el cu o voce care lăsa impresia că nu găsea, totuși, nimic oribil.

Lauren încetă să se mai zbată și rămase cu gura căscată privind în ochii aceia albaștri și reci.

- C... ce știi despre Maria? De unde știi...

- Îmi place să știu absolut totul în legătură cu familia Lockett. N-ai învățat nimic din moartea Mariei? Hmm? Vezi ce se întâmplă cu tîrfele care se vînd ieftin primului venit?

- Dă-mi drumul, spuse ea printre dinți și își reînnoi eforturile de a se elibera,

- Fii drăguță cu mine, doamnă Lockett, și eu o să am grijă de tine. N-o să sfîrșești ca tîrfa aia mexicană.

Buzele lui groase se aflau la cîțiva centimetri de ale ei și ea fu cît pe-aci să țipe cînd vocea lui Parker se auzi răsunînd pe hol.

- Kurt! Hai să mergem. Sînt obosit și vreau să mă culc devreme.

Kurt înjură încet și îi strînse și mai tare brațele lui Lauren.

- Îți promit că o să vină și ziua cînd n-o să mai fiu întrerupt nici de cowboy-ul de bărbatu-tău, nici de nimeni altcineva, Lauren. N-o să fiu dezamăgit din nou.

- Kurt!

- Imediat, strigă el și apoi, coborîndu-și vocea, șopti lîngă fața ei: Și nici tu n-o să fii dezamăgită, pentru că n-ai văzut niciodată unul mai mare ca mine. O să te străpung ca un berbec. Și cînd o să terminăm, o să mai vrei.

Pentru a-și sublinia promisiunea vulgară, se lipi de ea.

- Kurt! tună vocea de pe hol.

Înjurînd urît, Kurt îi dădu drumul și ieși. Lauren se sprijini epuizată de spătarul unuia din fotolii. Capul îi vuia, genunchii îi tremurau, gata-gata să nu o mai susțină.

Cînd auzi ușa de la intrare închizîndu-se după ce Olivia și Carson își luaseră la revedere de la Van- diveri, ea se furișă în camera ei și îi fu foarte rău.

Stătea cu capul aplecat deasupra ligheanului din baie și vărsa uscat, din moment ce stomacul i se golise cu o seară în urmă. Mușchii gîtului i se contractară și îndemneau ceva să iasă și să o scape de greața aceea îngrozitoare. Cînd spasmele se potoliră, în sfîrșit, se întinse vlăguită în pat.

Credea că răul din seara precedentă se datorase incidentului cu Kurt și că greața pe care o mai simțea încă, și acum, de dimineață, trebuia să însemne că avea ceva la stomac. De fapt, de cîteva zile nu se simțea prea bine, își dădu ea seama acum.

În fiecare dimineață, un fel de amorțeală neobișnuită o însoțea cînd se dădea jos din pat. Îi învăluia capul și se întindea în tot trupul. Numai faptul de a se da jos din pat și de a se îmbrăca părea ceva extrem de dificil. După ce își peria părul, brațele îi cădeau slăbite pe lîngă trup. Cînd se spăla pe dinți în fiecare dimineață, avea o senzație de vomă, iar mirosul micului dejun nu mai era deloc apetisant. Deși mîncă foarte puțin, se simțea plină și balonată, chiar și atunci cînd îi era foame.

Sufletul îi era bolnav din cauza rupturii dintre ea și Jared. Gîndul că, în curînd, planul plin de cruzime al Oliviei, ajutată de Parker Vandiver, avea să se pună în practică era îngrozitor și ea presupuse că tulburările fizice erau probabil urmările celor psihice.

Rosa o privi îngrijorată.

- Señora nu se simte bine? întrebă ea dîndu-i la o parte de pe obrazul palid cîteva șuvițe de păr.

- Nu, nu mă simt prea bine. Nu știu ce-i cu mine. N-am nici un pic de putere, mîncarea îmi face scîrbă, chiar și numai cînd mă gîndesc la ea. Mă simt așa umflată și...

Tăcu, nemaivînd putere să continue.

Rosa o privi gînditoare.

- Cînd ați avut ultima oară ciclu? o întrebă ea încet.

Lauren roși puternic, dar încercă să-și amintească.

- Nu... nu mai știu. Eram încă la Keypoint. Pe la sfârșitul lui ianuarie. Îmi aduc aminte asta pentru că Gloria tocmai născuse și...

- Señora, nu înțelegeți? o întrerupse Rosa bucuroasă. Sînt două luni de atunci. O să aveți un copil.

Cuvintele acelea căzură ca niște pietre în urechile ei, se rostogoliră spre stomac și aproape că făcuse să se revolte din nou. Un copil! Era imposibil. Încercă să se ridice în capul oaselor ca și cum ar fi vrut să-și nege slăbiciunea, să igno're simptomele, să elimine boala.

~ Nu, Rosa, nu se poate să fiu însărcinată, Sînt sigură că e vorba de altceva.

Uitîndu-se la prietena ei parcă pentru a primi o confirmare văzu doar un zîmbet încîntat și bucuria descoperirii. Totuși, simți o tristețe inexplicabilă, căci știa că, într-o bună zi, trebuia să-l părăsească pe Jared. Spre consternarea Rosei, izbucni în lacrimi și își ascunse fața la pieptul imens al bucătăresei, plîngînd în hohote.

Trecu mult timp pînă se liniști și atunci Lauren se simți stînjinită.

- Iartă-mă, Rosa. N-am putut să mă abțin.

- E încă un simptom al femeilor în starea dumneavoastră, señora. Lacrimile vă fac să vă simțiți mai bine. Doriți puțin ceai?

- Da, ar fi excelent, murmură Lauren absentă, dîndu-se jos din pat și ducîndu-se la fereastră.

Rosa dădu să iasă din cameră pentru a-i aduce ceaiul, dar Lauren o strigă. Nu se întoarse și vocea îi era caldă cînd spuse:

- Rosa, nu spune nimănui despre... copil... nu încă. te rog.

- Înțeleg, señora Lauren, zise Rosa și închise ușa în urma ei.

Lauren își păstră secretul, deși tare mult ar fi vrut să stea de vorbă cu Gloria. Făcea plimbări îndelungi prin grădină chiar și atunci cînd nu avea chef, dar chipul îi rămînea palid. Umbre întunecate îi încercuiau ochii. Dacă Jared îi observă apatia sau lipsa poftei de mîncare în puținele momente în care o vedea, nu spuse nimic. Olivia se purta ca și cum ea nici n-ar fi existat.

Cînd Lauren îl văzu pe Jared prima oară după ce aflase de sarcină, își simți inima plină de dragoste timp de cîteva clipe înainte ca tristețea să o învăluie din nou. Se

gîndise foarte puțin la „aranjamentul” lor de cînd căsnicia începuse să fie consumată. Acum era forțată să o facă.

Jared spusese că lucrările aveau să se termine pe la sfîrșitul verii sau începutul toamnei, iar copilul avea să vină, dacă ea calculase corect, pe la începutul lui noiembrie. Nu își putea ascunde sarcina pînă cînd nu aveau să se termine lucrările la calea ferată și apoi să plece, așa cum se înțeleseră. Ce s-ar fi întîmplat cu copilul? Îl va lua cu ea, bineînțeles, dar avea să-i fie foarte greu să-și găsească de lucru. Putea trăi cîțiva ani cu cei douăzeci de mii pe care i-i promisese Olivia dacă făcea economie, dar după aceea?

Soții Prather o îndemnaseră în scrisoare să se întoarcă la ei. Ea le răspunsese scriindu-le despre moartea lui Ben, despre căsătoria ei cu Jared - omițînd detaliile - familia și prietenii de la Keypoint. Rîndurile ei fuseseră pline de căldură și de dragoste, dar ea nu se putea întoarce la viața monotonă și insipidă pe care o duceau ei. Unde putea trăi cu copilul?

Gîndul care nu-i dădea pace era acela că nu va reuși să-și ia copilul. S-ar fi putut să ofere un viitor moștenitor familiei Lockett. Oricît ar fi încercat, nu își putea da seama ce părere aveau să aibă Jared și Olivia în legătură cu copilul. De un singur lucru era sigură - nimeni și nimic nu aveau să o despartă de copilul, ei. Îl iubea deja, îl proteja și avea să fie probabil singura parte din Jared care avea să-i rămîină după ce nu le va mai fi de folos.

O mică licărire de speranță refuza să se stingă în mintea ei. Chiar dacă Jared nu vorbise niciodată de dragoste, ea îi citise tandrețea în ochi, văzuse afecțiunea în ei ori de cîte ori o privise. Cu siguranță că ținea la ea. Nu era cine știe ce, dar atît avea.

Cînd îi vedea, însă, chipul întunecat de fiecare dată cînd se întîlneau pentru puține momente, speranța aceea începea să se stingă.

Tensiunea din casă deveni din ce în ce mai mare. La fel și distanța dintre Jared și soția lui. Plecările la miezul nopții deveniră un adevărat ritual. Mușchii feței lui, mișcările nervoase ale ochilor, încleștarea permanentă a pumnilor indicau o violență reținută care trebuia să erupă în curînd, altfel îl distrugea din interior. Atitudinea lui rece față de Lauren o împiedica să-l abordeze. Îi ceruse să aibă încredere în el. Acum, la lumina zilei, rugămintea aceea părea ireală. Purtarea lui cu siguranță nu inspira încredere.

Într-o dimineață se duse în grajd și fu șocată când văzu lăzi cu arme și muniții lângă perete. Era un arsenal de proporții uriașe. Inima începu să-i bată cu putere. Pînă atunci se temuse pentru alți oameni că ar fi putut fi răniți, dar acum își dădu seama că exista o posibilitate cît se poate de reală ca propriul ei soț să fie rănit sau ucis. Se rugă înnebunită să se întîmple ceva care să împiedice acel fiasco.

Dar nimic nu se întîmplă.

Neputînd să-și mai suporte pasivitatea, Lauren hotărî că, dacă nu putea împiedica tragedia, măcar putea să ridice obstacole în calea ticăloșilor. Într-o seară tîrziu, după plecarea lui Jared, se furișă în grajd, unde Pepe repara un frîu la lumina unei lămpi.

- Señora Lockett, spuse el surprins când o văzu închizînd repede ușa în urma ei.

- Pepe, știi ce e în lăzile astea? Pentru ce sînt?

El își umezi buzele nervos și își feri privirea.

- Si, dar señor Jared mi-a spus să nu spun.

- Eh, n-o să lăsăm să se întîmple așa ceva, Pepe. Tu și cu mine o să facem ceva care să-i împiedice.

- Dar, señora Lockett, el...

- Cum poți face o armă să nu funcționeze, Pepe? întrebă ea, ignorîndu-i teama.

-Señora, armele...

. - Ai dreptate. N-o să putem să ne ocupăm de toate fără ca ei să observe. Ce putem face? se tîngui ea frîngîndu-și mîinile.

Deodată, ochii i se luminară când văzu cutiile cu gloanțe.

- Gloanțele! Asta e. Fără gloanțe o armă e inutilă, nu?

Vorbea repede și agitat.

- O să le ascundem. Bineînțeles, s-ar putea să le aducă pe ale lor în seara cu pricina, dar cel puțin n-or să le aibă pe-astea.

- Vreți să ascundeți gloanțele! exclamă Pepe privind-o uluit.

Făcuse ochii mari și gura îi rămăsese căscată.

Ea îi atinse brațul liniștitor.

- Nu-ți face griji, Pepe. O să-mi asum întreaga responsabilitate în caz că Jared sau altcineva or să afle.

Apoi, tonul ei blînd deveni alert.

- Deci, unde sînt cazmalele? O să îngropăm cutiile acolo, spuse ea arătînd spre spatele grajdului. Gră- bește-te, te rog. În orice clipă mi se poate observa absența.

- Señora...

- Te rog, Pepe, spuse ea nerăbdătoare. Nu te teme de urmări. Nu vrei să-ți ajuți semenii?

El îi întoarse spatele mormăind în spaniolă și clătinînd din cap, dar făcu ce i se spusese. Cînd terminară de cărat cutiile grele în spatele grajdului, de săpat gropile și de îngropat, Lauren era murdară, obosită și spatele o durea îngrozitor.

- Dacă o să pot, o să încerc să te anunț cînd o să aibă loc raidul. O să-i poți avertiza pe cei din Pueblo?

- Sí, spuse el cu aerul cuiva care era gata să fie de acord cu orice.

- Dacă nu pot să te anunț, fă-o singur. Du-te în Pueblo și alertează cît mai mulți oameni. Spune-le să se adăpostească. Să facă orice ca să se apere.

- Așa o să fac, señora Lockett.

- Îți mulțumesc, Pepe. Mi-ai fost de mare ajutor. O să fii un erou al poporului tău.

Îi zîmbi înainte de a ieși din grajd, după care se furișă înapoi în camera ei, unde își spală noroiul de pe mîini și de pe haine. Cînd căzu în pat, își simți membrele la fel de grele ca și sufletul.

Bine că făcuseră treaba cu o seară în urmă, căci, după aceea, timp de cîteva zile, plouă încontinuu.

Imense cantități de apă cădeau neconținut din cer. Aerul era închis și sufocant, făcînd-o pe Lauren să se simtă și mai rău.

Fiind nevoită să stea în casă, se plimbă de colo- colo în camera ei între pat și fereastră, neputînd să citească, să coasă sau să se concentreze decît asupra viitorului ei și al copilului.

Apoi, ploaia se opri. Norii negri pluteau foarte jos și aerul era încă umed, dar ploaia încetă.

Într-o seară, la asfințit, mercenarii își făcură apariția.

Lauren auzi primul tropăit de cizme în timp ce se afla la masă cu Olivia, Jared, Carson și cei doi Van- diver. Se juca cu mîncarea, din cînd în cînd înghițind cîte o bucățică și rugîndu-se ca stomacul ei să nu o dea afară.

Acum îi era îngrozitor de frică de Kurt Vandiver. De cînd îi făcuse acele aluzii obscene, i se făcea rău cînd îl vedea și tremura de spaimă.

Cînd acei pași grei se auziră pe verandă, toată lumea de la masă tresări, uitîndu-se unul la altul încordați. Kurt se ridică și se duse repede la ușă chiar înainte ca ciocănitura să răsună în liniștea casei.

Lauren auzi cîteva voci vorbind încet, Kurt închise ușa și își reluă locul la masă.

- Le-am spus să aștepte în grajd. Or să se adune acolo și... or să se pregătească.

Parker încuviință mulțumit. Ochii lui albaștri sclipiră de nerăbdare. Privirea lui semăna cu aceea a unei păsări de pradă. Lauren se cutremură în ciuda căldurii.

Își privi soțul, incapabilă să mai simuleze că mănîncă. Era îmbrăcat ca un „vaquero”.

Eșarfa roșie pe care o purtase cînd o sărutase în adăpostul format de stînci era legată neglijent la gît. De obicei, cînd lua cina în Coronado era îmbrăcat elegant, dar ea fusese prea furată de gînduri pentru a observa acea nepotrivire. Știa că-i simte privirea ațintită asupra lui, dar refuza să i-o susțină.

Lui Carson îi dispăruse pofta de mîncare și doar își sorbea vinul. Olivia mîncă liniștită, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Kurt se lăsă pe spate cu indolență, privind-o fix pe Lauren. Nu părea deloc afectat de încordarea din jur.

- Cît... cît o să treacă pînă o să aflăm ceva, Jared? Cît o să dureze, adică? întrebă Carson nervos.

Jared ridică din umeri și luă o înghițitură de whisky.

- Te așteaptă o noapte grea, Jared. În locul tău aș lăsa-o mai moale cu băutura, zise Parker.

Jared îl fixă cu privirea, după care duse din nou paharul la buze. Parker se făcu roșu de furie.

- Trimite-ne vorbă cînd o să se înceapă. Carson și cu mine o să fim nerăbdători să aflăm ce se întîmplă, zise Olivia radiind.

Parcă ar fi vorbit despre un bal de Lăsata Secului. Dorința aceea de a distruge i se părea obscenă lui Lauren.

- Eh, nu lăsa niciodată pe mâine ce poți face azi sau cam așa ceva, spuse Kurt nepăsător, ridicându-se de la masă și ducându-se la fereastră. Se pare că au venit toți. Bine că nu locuiești în centrul orașului, Lockett. Lumea s-ar întreba ce naiba se întâmplă.

Parker, Olivia și Carson se ridicară și porniră spre ușă. În afară de Lauren, Jared fu ultimul care se ridică. O făcu încet, fără să se grăbească. Colt-ul, în toc, îi atârna peste șold. O curea de piele legată în jurul pulpei îl ținea fix. Acum nu mai era vorba de o întrecere inocentă. Arma lui era încărcată și pregătită pentru a ucide.

Lauren se ridică de pe scaun într-o clipă, uitînd de apatie. Se așeză între Jared și ușă, apucîndu-l de brațe cu degetele ei subțiri.

- Jared, te implor, nu lua parte la așa ceva, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar cu hotărîre. Te rog.

Chipul lui era rece, implacabil și ochii de nepătruns. Văzînd că nu spune nimic, ea continuă:

- Gîndește-te, Jared! Gîndește-te la Rudy și la ai lui.

- Rudy e un prost, zise el. Vrea să rezolve lucrurile pe cale pașnică. Crede că tot ce-a spus Ben e săpat în piatră, dar eu am aflat că Ben putea să și greșească. S-a înșelat în legătură cu tine și cu mine și cu această „mare iubire” dintre noi.

Lovitura își atinse ținta și ea rămase înmărmurită, conștientă de faptul că toți ceilalți le ascultau discuția, îl strînse cu și mai multă putere.

- Eu cred în tine, Jared. Odată, acum cîteva săptămîni, m-ai rugat să am încredere în tine...

- Ai auzit doar ce-ai vrut. Ți-am dat de înțeles, de asemenea, că trebuie să accepți lucrurile așa cum sînt și să-ți ții pentru tine opiniile despre morală. Se pare că nu prea pricepi aluziile. Puțin îmi pasă dacă ai încredere în mine sau dacă ești de acord cu ce fac. Fac absolut ce-mi place,

Ei îi venea să țipe din cauza neputinței.

- Îți dai seama că asta ți-ar putea pune în pericol viitorul... viitorul nostru?

El le aruncă o privire martorilor curioși din spatele ei și apoi se uită din nou la ea.

- Viitorul nostru? Întrebă el ironic. Noi n-avem nici un viitor, Lauren. Știi foarte bine care e viitorul tău alături de noi. După ce-ți vei fi îndeplinit rolul, vei pleca. Mult mai bogată, dar vei pleca. Regreți cumva că te-ai vîndut prea ieftin? Ce vrei? Mai mulți bani?

Lauren înghiți nodul care i se pusese în gît și încercă să vorbească.

- La... la Keypoint, tu... noi... a fost... altfel.

El izbucni în rîs și fața i se urîți datorită disprețului.

- Crezi că faptul că m-am culcat cu tine schimbă ceva între noi? Că m-am „atașat” de tine? Întrebă el pufnind batjocoritor. Ai fost o amantă foarte bună după ce-ai învățat ce să faci. Și ai fost la îndemînă. Ce-ai fi vrut să faci? Erai singurul trup cald disponibil pe timp de viscol. Dacă dai prea multă importanță faptului că m-am culcat cu tine, atunci ești mai proastă decît mi-am închipuit.

Dezamăgirea ei se transformă mai întîi în durere și apoi în furie.

- Nu destul de proastă, încît să nu văd cum ești cu adevărat. Am crezut mult prea mult în tine, Jared Lockett. Credeam că te maturizezi, că devii fiul pe care l-ar fi meritat tatăl tău, soțul pe care mi l-aș fi dorit eu, zise ea și făcu o pauză pentru a-și trage sufletul. Acum îmi dau seama că ești la fel de lacom și de crud ca ei. Jared, eu...

Ar fi vrut să-i spună că-l iubește, să-l implore să nu facă acel lucru. În schimb, spuse:

- Te blestem dacă faci asta.

- Atunci să fii sigură c-o s-o fac, spuse el rîzînd din nou, după care o împinse la o parte și le strigă lui Kurt și lui Parker: Să mergem.

Cuvintele lui erau ca niște lovituri fizice. Aproape că rămase fără suflare. Auzi strigăte și tropăit de copite cînd oamenii încălecară și porniră. Ea rămase încremenită nefiind conștientă decît de durerea acută din dreptul inimii.

Carson veni în spatele ei și îi atinse umărul ușor.

- Jared e cam încordat, Lauren. Spune lucruri pe care nu le gîndește cu adevărat.

Bunătatea lui străpunse zidul protector de care se înconjurase. Era ciudat, dar nu se simțea nici umilită, nici stînjenită de faptul că auziseră toți ce îi spusese Jared. Rănile ei erau prea adînci pentru a fi afectată de niște zgîrieturi superficiale.

Nu simțea decît un gol dezolant. Trăiseră împreună ceva minunat și produsul acelor momente se afla în pîntecul ei. Își atinse burta ca pentru a se convinge că vorbele lui nu îl smulseseră din trupul ei. Lacrimi fierbinți îi șiroiră pe obraji și fu cuprinsă de disperare.

Trecînd pe lîngă Olivia în drum spre camera ei, Lauren îi întîlni privirea înfumurată și triumfătoare. Se miră de ura aceea care o făcea să-i distrugă pe cei pe care se presupunea că îi iubește. Maria spusese odată că Olivia era o femeie tristă și singură. Lauren se gîndi că poate avea dreptate. În ciuda aversiunii ei, cunoscuse un moment de milă pentru Olivia. Femeia aceea era incapabilă de iubire adevărată. Egoismul ei distructiv nu îi permitea să cunoască acel sentiment.

Probabil că Olivia îi ghici gîndurile, căci ochii ei ca smaraldul se îngustară și se umplură de dispreț. Lauren știa atunci că înregistrase o mică victorie împotriva acelei femei tiranice. Gîndul acela o făcu să capete îndrăzneală și să treacă pe lîngă ea, ducîndu-se apoi sus.

Ceasurile trecură cu o încetineală îngrozitoare. După ce Rosa termină de strîns masa, o tăcere apăsătoare se înstăpîni asupra casei. Carson și Olivia stăteau în birou, ea pe fotoliu, el pe un scaun alăturat. Vorbeau puțin.

Oare Jared observase absența gloanțelor? Cu siguranță. Dar acest lucru nu-i oprise. Oare reușise Pepe să-l avertizeze pe oameni la timp? Întrebările o asaltau pe Lauren dintr-un întuneric gol care nu-i oferea nici un răspuns.

Se întinse în pat întrebîndu-se cum avea să supraviețuiască acelui coșmar. Imaginea lui Jared rănit și plin de sînge o alunga pe cea a zîmbetului său ironic, a ochilor reci și duri care semănau cu ai mamei lui. Foarte vag îl văzu tandru și iubitor. Numai foarte vag.

Tropotul copitelor se auzi de departe, atît de liniște era în casă. Lauren își ținu răsuflarea cînd auzi un singur cal intrînd în curte. Auzind bătăile rapide din ușă, se dădu repede jos din pat și fugi în capătul scării de unde îl văzu pe Carson deschizînd ușa. Kurt Vandiver dădu buzna în hol.

- Jared a fost împușcat!

Capitolul 24.

- Arată rău, îi spuse Kurt lui Carson care rămăsese înmărmurit. Unde e Lauren?

Chiar în clipa aceea o zări în capătul scării, strângînd balustrada atît de tare, încît încheieturile degetelor erau la fel de albe ca fața.

El se apropie repede de picioarele scării, ridicîndu-și privirea spre ea.

- Poți să-ți pui niște haine de călărie? Te cheamă. Ea nici măcar nu-i răspunse, ci se întoarse și o rupse la fugă spre dormitor.

Olivia stătea lîngă Carson cînd Kurt se întoarse din nou spre el.

- Ticăloșii ne așteptau. Nu se știe cum au fost preveniți. Au fost o mulțime de împușcături. Nici unul din incendiile pe care le-am pus la cale n-a izbucnit cum trebuie din cauza vremii umede. Acum plouă.

- Rănile lui Jared sînt grave, Kurt? întrebă Carson neliniștit.

Kurt se uită la Olivia, după care spuse încet:

- E greu de spus deocamdată, Carson. M-am gîndit că soția lui ar trebui să se afle lîngă el.

Olivia rămase liniștită. Nu puse nici o întrebare inutilă. Carson îi respectase întotdeauna stoicismul în fața necazurilor. O bătu pe braț liniștitor.

Lauren coborî în fugă. își pusese una din fustele despicate de călărie și cizmele, dar lăsase pe ea bluza tivită cu dantelă. Trecuse prin baie și umpluse o geantă mică de pînză cu diverse lucruri necesare acordării primului ajutor.

- Sînt gata, spuse ea ieșind repede, fără să le arunce nici o privire celorlalți.

Kurt o privi fugitiv pe Olivia, după care o urmă pe Lauren.

- I-am spus omului de la grajd să înșeuzeze un cal. Mă duc să-l aduc, îi strigă el.

Străbătu repede curtea, îndreptîndu-se spre grajd, Lauren nu băgă de seamă ploaia care cădea ușor în jurul ei. Văzu fulgerele luminînd cerul spre Keypoint, dar erau depărtate. își împreună mîinile rugîndu- se în gînd pentru viața soțului ei. Să nu moară. Te rog, Doamne, să nu moară.

își schimbase hainele cu mîini tremurătoare, zguduită profund la auzul veștii aduse de Kurt. Judd aduse calul și se oferă să o ajute să încalece. Ea ezită doar o clipă. Oare nu avea să-i facă nici un rău copilului? Dar trebuia să ajungă la Jared. încălecă repede.

- Unde e Jared? Unde l-ați dus?

- A fost rănit foarte grav, strigă el pentru a acoperi zgomotul copitelor. L-am dus într-o peșteră de care știa unul din oamenii noștri. Cred că încercau să aducă un doctor. Le era frică să-l mai miște. Sîngera foarte rău.

Lauren strînse hățurile și închise ochii pe moment, împușcat grav. Ce însemna, oare? Sîngera, Oh, Doamne!

Pe Carson nu înceta să îl mire calmul Oliviei. Aceasta stătea cu ochii închiși și cu capul rezemat de speteaza fotoliului. Trecuse o oră de cînd Kurt le adusese vestea despre rănirea lui Jared și despre îngrozitoarea întorsătură pe care o luaseră lucrurile în Pueblo. La puțin timp după aceea, sosise Parker, dînd buzna furios în birou.

- S-a dus totul naibii. Se ascundeau ca niște animale în călduri unde nici nu-i vedeam ca să-i împușcăm. Ne-au eliminat oamenii unul cîte unul. Știau că venim. Știau!

- Parker, liniștește-te, te rog. Nu putem face nimic acum,- spuse Olivia calmă. Într-un fel, putem folosi treaba asta în avantajul nostru, Putem spune că locuitorii din Pueblo au început să tragă dintr-o dată și au împușcat cîțiva cowboys care intraseră în oraș după lăsarea întunerului, Găsim noi ceva.

- Ar fi bine să fie ceva bun. Am început să mă satur de toți idioții ăștia.

Trăsăturile lui teutonice erau schimonosite.

• - O s-o rezolvăm noi, Parker, zise Carson cu mai multă siguranță decît simțea.

- Ați face foarte bine. Aș putea să anulez totul imediat, spuse el pocnind din degetele ca niște cîrnăciori, după care ieși.

Chiar și după discuția aceea, Olivia își păstră calmul. Carson măsura covorul din fața biroului de parcă ar fi fost hipnotizat de desen.

Deodată auziră pași grăbiți și zdrăngănitul unor pinteni pe verandă și apoi în casă.

- Poate e cineva cu vești despre Jared, spuse Carson plin de speranță, dînd fuga în hol, dar rămase înmărmurit.

Jared se îndrepta hotărît spre birou. Nu era deloc rănit. De fapt, Carson nu îl văzuse atît de bucuros. În spatele lui se afla Rudy Mendez, ai cărui dinți albi contrastau puternic cu chipul închis la culoare. Carson fu la fel de șocat ca întotdeauna de asemănarea dintre ei. Thorn, taciturnul comanș, care era prietenul din copilărie al băieților și al tatălui lor, rămăsese în prag.

- Ce... începu Carson, dar Jared îl întrerupse.

- Carson, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse el vesel. Presupun că-i cunoști pe fratele meu și pe Thorn.

Jared trecu pe lângă el și se duse lângă birou, înfruntându-și mama.

- N-a mers, mamă. Prietenii tăi din Austin au șters-o cu coada între picioare. S-a terminat.

Olivia rămăsese cu privirea ațintită asupra lui Rudy și pălise considerabil.

- Ce caută el în casa mea? întrebă ea, ultimele două cuvinte rostindu-le pe un ton mai ridicat, ia-l pe bastardul ăsta din fața mea.

- Rudy e fratele meu, spuse Jared calm. Și va rămîne în casa mea atîta timp cît o să vreau eu, spuse el fără să-și ia ochii de la ea.

Atunci, Olivia îl privi cu atenție, dîndu-și seama ce se întîmplase, de fapt.

- Tu ai fost, nu-i așa? Tu ai fost trădătorul. Tu ne-ai distrus* toate planurile.

- Nu, mamă, n-am distrus nimic. Sper că am ajutat la salvarea multor vieți și cămine.

- Parcă ai fi taică-tău, spuse ea cu dispreț, întotdeauna plin de bune^ intenții și noblețe. Ai fost împotriva mea tot timpul. Îți dai seama că s-ar putea să pierdem ani de zile din cauza purtării tale?

Jared scutură din cap.

- Nu, n-o să pierdem. O să avem calea ferată, dar nu prin exploatare și violență. Și fără ajutorul lui Vandiver și al oamenilor lui.

Se întoarse spre Carson, care rămăsese uluit în spatele lui.

- Tu îți dai seama de ce a trebuit să fiu împotriva voastră, nu? Eram manevrați. A trebuit să iau totul în mîinile mele. Cred că am făcut ce-ar fi făcut și Ben.

Carson părea dezumflat, obosit și bătrîn. Zîmbi cu căldură tinerilor din fața lui. Erau amîndoi grozavi. Cinstiți. Puternici. Fiii lui Ben. Era mîndru de ei în locul tatălui lor care fusese cel mai bun prieten.

- Da, Jared, cred că ai procedat bine, spuse el bătîndu-l pe umăr.

Se priviră îndelung. În cele din urmă, Jared se întoarse rușinat. Era un sentiment complet nou.

- Rudy, așteaptă aici puțin. Mă duc să-i dau vestea lui Lauren și pe urmă o să vă instalăm pe tine și pe Thorn. Știu că sînteți epuizați.

Se îndrepta deja spre ușă, cînd Olivia îl făcu să se oprească brusc cu cuvintele ei calme.

- Lauren nu-i aici, Jared.

Tonul și modul calm în care vorbise declanșară un semnal de alarmă în capul lui. O sumbră presimțire îi apăsă pieptul.

Se întoarse încet și își privi mama.

- Nu-i aici? Dar unde e?

Vocea lui era scăzută. Mortală.

- E cu Kurt Vandiver. Au plecat călare acum vreo oră.

- N-ar pleca nicăieri cu Vandiver. Ce naiba tot spui? întrebă el din ce în ce mai furios.

Olivia îi zîmbi cu dulceață.

- Jared, ai uitat de primele tale impresii în legătură cu domnișoara Lauren Holbrook? Credeai că e o stricată, o aventurieră. Presupun că bănuielile tale erau întemeiate.

- Olivia, spune-i băiatului de ce-a plecat, interveni Carson indignat. Spune-i!

O privi uluit pe femeia pe care o venera de mai mult de douăzeci de ani, de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară.

- Nu e treaba ta, Carson, spuse ea cu asprime.

Jared se întoarse spre Carson, cu tot trupul încordat.

- Unde e? întrebă el răgușit.

- Nu știu, Jared, spuse Carson cu sinceritate, uimit de acea întorsătură. Kurt a dat buzna aici acum vreo oră și a zis că ai fost rănit grav și că Lauren trebuia să-l însoțească imediat, altfel putea să nu te mai vadă în viață.

Se duse spre Olivia, care stătea cu mîinile împreunate pe birou.

- Știai că Jared nu e rănit.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

Jared îl dădu la o parte și își propti mîinile pe birou, aplecîndu-se pînă ajunse cu chipul la cîțiva centimetri de al mamei lui.

- De ce-ai lăsat-o să plece cu ticălosul ăla? De ce, afurisită să fii?

Plesni cu palmele în suprafața biroului, zgomot care semănă cu o împușcătură în atmosfera care era deja încărcată.

Ea răspunse pe același ton calm pe care îl folosise înainte:

- Lauren ne-a fost de folos. Trebuia neapărat să fie victima acestei seri. Așa, nimeni n-ar fi putut să dea vina pe noi în caz că nu mergea bine ceva. Ceea ce s-a și întâmplat.

Îl privi cu răutate pe Rudy.

- Cine ar putea să ne condamne dacă cineva dintre noi a fost răpit și... rănit în urma tulburărilor?

Jared încerca din răspuțuri să-și păstreze cumpătul.

- Unde a dus-o? Întrebă el printre dinții încleștați.

- Nu știu.

- Unde? urlă el.

- Nu știu! strigă ea.

Rudy nu scosese nici un cuvânt de când intrase în casă. Acum, însă, îl apucă de mîneacă pe Jared.

- Haide. Pierdem timp prețios aici. Thorn le poate lua urma, dar au un avans de o oră și plouă. Ar trebui să ne grăbim.

Jared continuă să-și privească mama, gîndindu-se la tot soiul de insulte pe care să i le arunce în față. Dar nici nu merita. Era înfrîntă și ea o știa foarte bine. O dezamăgire amară provocată de gîndul că femeia aceea care îi dăruise viața nu putuse să-i dăruiască dragoste îi umplu plămîinii, sufocîndu-l. Nenumăratele momente din viața lui cînd fusese rănit și respins de ea i se perindară prin fața ochilor minții. Toate eforturile lui de a încerca să-i facă pe plac fuseseră luate în rîs. Niciodată nu izbutise să se ridice la înălțimea așteptărilor ei. Respingerea aceea stătuse la baza tristeții, a disprețului și a furiei lui față de lume. Dacă nu era iubit, atunci nu avea să iubească pe nimeni!

Dar nu reușise. Îl iubise pe Ben. Da. Recunoștea acest lucru acum. Își iubise tatăl și fusese devastat de moartea lui. Și, în ciuda faptului că știa de boala lui Ben, Jared era încă obsedat de discuția care îi provocase criza fatală. Îl iubise pe Ben. Îi iubea pe Rudy și pe Gloria. Pe Maria. Și o iubea pe Lauren.

Lauren! Nu trecuseră decît cîteva secunde de cînd acele gînduri începuseră să-i treacă prin minte. Mîna lui Rudy se mai afla încă pe brațul lui. Îi aruncă mamei lui o ultimă privire plină de regret, după care ieși repede.

- Thorn, avem nevoie să iei urma a doi cai care au plecat de aici acum vreo oră. Vandiver mi-a răpit soția.

Strigă aceste lucruri în timp ce toți trei ieșiră în curte și încălecară.

- Va trebui să ne grăbim. Urma poate fi ștearsă în curînd, spuse Thorn liniștit, după care porniră luîndu-se după urmele lăsate de copite în noroi.

Lauren se ținea de oblînc cu degetele înghețate și rigide, încercînd să dirijeze calul pe panta noroioasă și alunecoasă. Ploaia începuse ca o burniță ușoară și acum ajunsese să fie torențială. Nu mai stătuse să-și pună pălăria după ce le spusese Kurt de rănirea lui Jared și nici nu-și luase o jachetă sau altceva cu care să se acopere. Picăturile de ploaie cădeau ca niște bile de plumb în creștetul ei. Părul, îngreunat din cauza apei, se desfăcuse și îi atîrna pe spate, făcînd-o să o doară gîtuî. Era udă pînă la piele și tremura de frig.

Fulgerele puternice le speriaseră caii de cîteva ori, iar tunetele se rostogoleau peste cîmpii și dealuri asemeni unor biie uriașe de popice care se izbeau de un zid de piatră. . . .

Indiferent cît de înghețată, udă și nefericită era, un singur gînd îi răsuna în minte ca un tunet: Te rog, Doamne, să trăiască Jared! se părea că durează extrem de mult pînă să ajungă la destinație. Porniseră în direcția opusă orașelului Pueblo și călăreau de vreo două ore după părerea ei. Dar nu era adevărat. Timpul se oprise în loc pentru ea în clipa în care auzise că viața soțului ei era în primejdie.

Cînd cărarea se lărgise destul de mult încît să poată călări alături, îl întrebă pe Kurt despre starea lui Jared.

- Unde l-au dus, Kurt? Sîntem la cîteva mile distanță de Pueblo și mi-ai spus că le era frică să-l miște.

El îi ocoli privirea.

- Păi, unul din oameni știa de peștera asta. Au vrut să-l ducă pe Jared cît mai departe de oraș pentru mai multă siguranță, așa că peștera era locul cel mai bun. Mu prea multă lume știe de ea.

Ea nu prea înțelegea ce voia să spună, dar nu mai continuă discuția. Nu voia decît să ajungă la Jared cît mai repede cu putință.

De cîteva minute auzea un vuiet puternic, iar cînd cerul fu luminat de un fulger, văzu rîul curgînd la o distanță de vreo cincisprezece metri în fața lor. Rio Caballo, care, de obicei, era atît de liniștit chiar și atunci cînd trecea cu repeziciune peste pietre, fierbea și vuia, aproape depășind malurile.

Kurt se duse spre el și înjură cînd văzu care era situația,.

- Va trebui să-l traversăm, Lauren, îi strigă el pentru a acoperi mugetul rîului și bubuitul tunetelor.

La lumina zilei, acea perspectivă ar fi părut groaznică, dar pe întuneric, în ploaia care le biciuia fețele, părea curată sinucidere.

- Nu există altă cale?

O dorea gîtul din cauza efortului de a se face auzită.

- Caii nu pot să înoate în apa asta. Și, chiar dacă ar putea, uită-te la toate lucrurile astea.

Copaci întregi, butoaie, roți de căruță, cherestea și tot felul de alte obiecte erau purtate de apele repezi și agitate. Lauren nu credea că ar fi putut ajunge pe partea cealaltă fără să se rănească serios ei sau caii.

- Vrei să ajungi la Jared sau nu? o întrebă Kurt înfuriat de prudența ei.

- Nu se poate să-l fi trecut rîul în starea în care era, spuse ea.

- Au trecut cîteva ore de cînd trebuie să fi trecut pe-aici. Sînt convins că apa nu s-a umflat decît cînd a început să plouă din nou.

Avea dreptate și ea știa acest lucru. După ploaia din ultimele zile exista posibilitatea unor inundații, iar cînd ploaia a reînceput, pămîntul îmbibat de apă din vîrfurile dealului a refuzat să mai suporte, surpîndu-se. Nu trebuia să treacă mult pentru ca nivelul apei să crească atît.

Ea încuviință atunci și se prinse și mai tare de oblînc.

- Ia-o înainte, eu te urmez, îi strigă el. Dacă armăsarul nu poate să înoate, încearcă să mergi spre malul celălalt. Da?

Ea încuviință din nou, amorțită, iar inima îi bătea cu putere când îndemnă calul. Acesta se împotrivi, scutură din cap și, pentru o clipă, Lauren crezu că avea să refuze să înainteze. Obediența învinse, totuși, și animalul păși în apă. Imediat ce fu cu toate cele patru picioare în râul involburat, fu târît de curent.

Lauren se ținea cu putere, gândindu-se deodată că, dacă ea murea, avea să moară și copilul lui Jared. De ce nu-i spusese că era însărcinată? se certă ea. Își încordă genunchii, strângînd calul. Riscă să arunce o privire în spate și îl zări pe Kurt îndemnîndu-și calul să intre în apă.

Întunericul și ploaia îi înconjura, dar atunci fulgeră din nou și văzu un copac purtat de apă cu o repeziciune înspăimîntătoare. Oh, Doamne, nu! țipă în gând și se pregăti pentru impact.

Trunchiul alunecă prin fața ei, dar probabil că o creangă de dincolo de suprafață lovi calul peste picioarele din față, căci se prăbuși deodată și Lauren fu cît pe-aci să fie aruncată din șa. Se prinse și mai tare de oblînc, dar degetele îi alunecau pe șaua udă și nămolosă. Calul urla de durere și Lauren știu că trebuia să i se fi rupt picioarele. Copacul nu alunecase mai departe, ci se rotea amețitor, căutînd parcă o direcție. În agonia lui, calul se zvîrcoiea și, de data aceasta, Lauren nu se mai putu ține.

Fu azvîrlită în apa întunecată și curentul o ridică doar atît cît să tragă puțin aer în piept înainte să fie împinsă la fund. Se chinui să se ridice la suprafață. Simțea cum trupul îi devine mai ușor, știind că suprafața și oxigenul mult dorit erau aproape, dar în clipa aceea, se lovi cu capul de ceva de deasupra ei și o durere orbitoare îi străbătu tot corpul. Dădu din mîini speriată, simți punga de medicamente desprinzîndu-i-se de încheietura mîinii și începu să se scufunde în uitare și inconștiență.

În clipa următoare simți milioane de înțepături în cap, fiind trasă de păr la suprafață. Înghiți apa sălcie din gură și începu să tragă prețiosul aer în piept. Kurt o ținea de sub bărbie în timp ce ea se agăța de șa, încercînd cu disperare să nu o scape sau să-și piardă cunoștința.

În mod miraculos, calul lui Kurt reuși să ajungă pe malul celălalt. O așeză ușor pe pământ, unde ea tuși și scuiă câteva minute. Kurt descălecă și o ridică în picioare, lipindu-i trupul moale de el. O scutură ușor, întrebând-o:

- Ești teafără?

Îi trebură câteva clipe pentru a-și recăpăta puterea îndeajuns pentru a-i răspunde:

- Da. Cred că da.

- Hai să mergem, nu mai e mult de aici, în vârful dealului.

O ridică pe cal și ea ar fi căzut dacă el n-ar fi încălecat imediat susținând-o cu brațele lui grase.

Probabil că și-a pierdut cunoștința după aceea, căci își reveni când se opriseră și Kurt o trăgea de pe cal. După aceea o îndreptă spre ceea ce părea a fi un zid de stîncă. Când se apropiară, ea văzu o mică deschidere practic ascunsă de niște tufe. Kurt le dădu la o parte și o împinse înăuntru. Trebui să se aplece pentru a putea intra. Merse în acea poziție, îngrozită de vietățile nevăzute care existau în jur.

În cele din urmă zări o lumină în față și, știind că, în curînd, avea să-l vadă pe Jared, luți pasul. Lumina provenea de la o lampă mică agățată pe peretele peșterii. Ea se îndreptă, dar încremeni când privi direct în ochii de reptilă ai lui Wat Durican!

În spatele acestuia se afla June, al cărei păr alb semăna cu o aureolă în jurul capului. Lauren își aruncă privirea în toate ungherele, dar nu îl văzu pe Jared nicăieri.

Mii de gînduri oribile îi luară mintea cu asalt, atît de iute, încît nici nu le putea identifica. Îl simți pe Kurt în spatele ei.

- Ei, ia te uită, doamna Lockett. Văd că ai reușit să ajungi la petrecerea noastră. Totuși nu-i o seară prea potrivită pentru înot, spuse Duncan rînjind indolent, în timp ce o măsura din cap pînă-n picioare.

Lauren se întoarse brusc spre Kurt.

- Unde e soțul meu? Ai spus că mă aduci la soțul meu!

Își încleștă pumnii și îl izbi în piept. Apucînd-o de încheieturi, el o ținu la distanță.

- Trebuia să-ți spun ceva ca să te aduc pînă aici. Și a mers.

- Dar de ce? întrebă ea uluită. De ce ai pus la cale toate astea? De ce?

Era deja șocată pentru a se speria. Frica avea să vină mai târziu. Acum era furioasă și uimită.

- Nu cred că trebuie să-ți spun de ce, Lauren. Cu siguranță că-ți dai seama care a fost motivul.

El își coborî privirea asupra pieptului ei și apoi de-a lungul trupului, absorbind fiecare amănunt. Lauren se cutremură, dar nu de frig. Se uită la hainele ude care i se mulau pe corp, dezvăluindu-i fiecare secret al trupului.

- Am făcut exact ce m-ați rugat, domnule Vandiver. Am adus lampa și mâncare. Totul e pregătit.

Tonul lui Duncan era lingușitor și Lauren își dădu seama că probabil i se promiseseră bani pentru serviciile lui.

- Totul e în regulă, dar ea ce caută aici? Întrebă Kurt arătînd spre June, care încă nu scosese nici un cuvînt.

- June și cu mine avem foarte multe în comun și unul din interesele astea comune e să-l terminăm pe Jared Lockett.

La auzul numelui, Lauren tresări și June o privi de sus.

- M-a implorat s-o iau cu mine. Și-n plus, îi cam place de dumneavoastră, domnule Vandiver. Voia să vă mai vadă.

Kurt zîmbi seducător și se uită printre gene la fata care stătea cu picioarele depărtate, cu mîinile în șolduri, arătîndu-și trupul cu nerușinare în rochia subțire și decoltată. Lauren își feri privirea dezgustată cînd June își trecu limba încet peste buza de jos, aruncîndu-i promisiuni lui Kurt din priviri.

- Nu arăți deloc rău, domnișoară June, spuse Kurt apropiindu-se de ea. Absolut deloc. S-ar putea să mă ocup de tine mai târziu.

Apoi se întoarse spre Lauren.

- După ce o satisfac pe doamna Lockett.

June îi aruncă lui Lauren o privire plină de ură, dar Lauren nu o văzu. June nu reprezenta nici un pericol în comparație cu Kurt Vandiver.

- De ce-ai făcut-o, Olivia? Nu era nevoie. De ce ai pus în pericol viața fetei?

Carson nu își revenise complet de pe urma realizării faptului că Olivia își trădase propriul fiu. Încă nu-i venea să creadă că putea fi capabilă de așa ceva.

Jared și fratele său, însoțiți de Thorn, pleaseră de câteva minute doar. Carson spera să o găsească pe Lauren înainte ca Vandiver să-i facă vreun rău. Stătea în picioare lângă femeia pe care o iubise atîția ani și îi privea părul negru. Șuvițele argintii i-i brăzdau, lăsîndu-i dezvelită fruntea aristocratică. Întotdeauna considerase că avea un păr superb.

Olivia nu părea deloc tulburată nici de evenimente, nici de ceea ce se întîmplase mai devreme sau de privirea atentă a lui Carson.

- Te rog, răspunde-mi, Olivia. De ce ai făcut asta?

Vocea lui era ridicată și conținea mai multă fermitate decît auzise ea vreodată din partea lui.

- Carson, zău așa, consider că această conștiință de care dai dovadă deodată e surprinzătoare și obositoare. Ar trebui să știi că, uneori, în afaceri, trebuie să facem lucruri care nu sînt întotdeauna plăcute.

- Și eu am făcut destule pentru a manipula oamenii, e adevărat, dar, din cîte știu, n-am sacrificat niciodată o tînră nevinovată, care nu mi-a făcut nimic, unui individ atît de crud ca Vandiver.-

- Nevinovată? Ha! Voi, bărbații, sînteți toți la fel, spuse ea acuzator. Și nu cred că întorcîndu-l pe Jared împotriva noastră n-a făcut „nimic”. Aș spune că e chiar ceva senzațional.

- Lauren nu e răspunzătoare de convingerile lui Jared și tu știi foarte bine. Încă de la început el n-a avut încredere în Vandiveri. Simțea că moștenirea lăsată de Ben era amenințată de aceștia. A protejat-o cum a crezut de cuviință. Cred că Lauren a fost o influență bună pentru el. L-a făcut să se privească foarte atent.

Olivia izbi cu palmele în birou, exact cum făcuse Jared mai devreme.

- Nu vreau să mai aud nimic despre Lauren și calitățile ei. M-am săturat pînă peste cap de toate laudele la adresa ei.

Carson o privi cu atenție. Ochii ei verzi aruncau fulgere, iar nările îi fremătau din cauza agitației. Atunci înțelese.

- Ești geloasă pe ea, nu? S-a strecurat între tine și Jared. Eu i-am arătat afecțiune paternă. Și Ben...

En explodă.

- Da, Ben! M-a umilit atîția ani cu tîrfa aia a lui. Oamenii rîdeau în spatele meu pentru că soțul meu prefera o tîră mexicană. I-a iubit fiul la fel de mult ca pe al meu. Legătura lui cu ea era o continuă insultă adresată mie. Mie! exclamă ea arătînd spre sine.

Frumoasa din New Orleans. Mie, care veneam dintr-una din cele mai respectate, mai înstărite și mai influente familii din istoria orașului. M-a adus în regiunea asta barbară și uitată de Dumnezeu așteptîndu-se să trăiesc ca una din servitoarele lui mexicane.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. De cînd o cunoștea, Carson nu o văzuse niciodată pe Olivia plîngînd.

- Și nu m-a iubit, adăugă ea nefericită, demnă de milă. Nu m-a iubit.

Stătu nemișcată o clipă, după care își ridică bărbia privindu-l cu răceală.

- Dar n-aveam de gînd să stau cu mîinile în sîn și să-l las s-o aducă și pe tîrfulița asta în casa mea. Să fiu a naibii!

- Olivia, știi că Ben a adus-o în speranța că Lauren și Jared...

Ea îl întrerupse.

- Așa a spus el. Dar ai auzit cum vorbea despre ea.: că Lauren e atît de frumoasă, atît de bună, de inocentă, de dulce, de cizelată.

Își ascunse fața în mîini, sprijinindu-și coatele pe birou.

- De ce nu m-a iubit? De ce?

Vorbele ei îi sfișiau inima lui Carson. Nu voia să întrebe, dar o făcu, totuși:

- L-ai iubit pe Ben în tot acest timp, nu?

- Nu! strigă ea. L-am urît. L-am urît! exclamă ea bătînd cu pumnii în suprafața biroului.

- Nu, zise el încet. L-ai iubit.

Olivia își ridică privirea spre el deodată, ca și cum și-ar fi amintit că era încă acolo. Ochii îi sclipeau din cauza lacrimilor, iar genele îi erau subțiri și negre.

- Nu-nțelegi că ai fost folosit pentru a-i face rău lui Ben? spuse ea disprețuitoare. În toți anii ăștia am întreținut o relație nenorocită cu cel mai bun prieten al lui și partener de

afaceri ca să mă răzbun pentru toate umilințele la care m-a supus, zise ea și rîse cu amărăciune. Dar el s-a prefăcut că nu vede și m-a forțat să te tolerez în toți acești ani. Abia așteptam ziua să se termine calea ferată, Vandiver să fie mulțumit și eu să te pot alunga din casa mea, din viața mea și să nu mai fiu nevoită să te văd niciodată. Nu te-ai întrebat niciodată de ce să vrea o femeie un bărbat gras, îndesat și chel care făcea dragoste ca un adolescent amărît cînd ea era măritată cu un bărbat viril ca Ben Lockett? Ești un prost.

Cuvintele acelea nu aveau nici un sens pentru Carson. Fusese deja destul de șocat cînd aflase că își dăruise cea mai bună parte a vieții unei femei egoiste și superficiale. Renunțase la ideea de a avea o soție și copii, renunțase la respectul celui mai bun prieten al său pentru o himeră, o iluzie. Ba, mai rău, își sacrificase și respectul de sine. Se gîndi la sine acum și descoperi că nu mai avea substanță. Era doar un înveliș. Vorbele Oliviei nu îl duruseră. Era prea gol ca să mai poată fi lovit.

Olivia privea drept înainte și ochii îi sclipeau. Nu l-a văzut pe Carson scoțînd pistolul din buzunarul de la piept. Apropie arma de capul ei și cînd, în cele din urmă, îl zări cu coada ochiului, își ridică privirea și rîse.

Gura îi era larg deschisă, ochii plini de lacrimi și capul îi zvîcni pe spate în clipa în care el apăsă pe trăgaci. Privi cu tristețe cum capul îi căzu apoi cu zgomot pe birou. Era atît de frumoasă. Atît de frumoasă.

Continuînd să o privească, își îndreptă pistolul spre tîmplă.

Capitolul 25.

Ploaia torențială nu ușura deloc urmărirea. Dacă n-ar fi fost talentul înnăscut al lui Thorn, Jared ar fi fost și mai disperat decît era acum. Thorn îi învățase pe el și pe Rudy în copilărie să ia o urmă, dar, cu toate că fuseseră elevi sîrguincioși, n-ar fi reușit să o facă în acele condiții. Întunericul și ploaia orbitoare făceau ca urma să fie aproape imposibil de deslușit.

Mergeau de o oră și jumătate cînd indianul se opri.

- Se îndreaptă spre rîu.

Jared îl auzi peste bubuitul unui tunet.

- Bine, atunci haideți să mergem mai repede.

Era uluit de ezitarea lui Thorn.

- Jared, știi cum e Rio Caballo acum? îl întrebă Rudy. Îngrozitor de furios. Nu cred că l-au putut traversa și, chiar dacă au făcut-o, n-o să le putem da de urmă decât mâine dimineață. N-ar fi bine să ne ducem la Keypoint și să așteptăm să treacă furtuna? Putem porni din nou în zori.

- La dracu', nu! urlă Jared la fel de tare ca tunetul. Dacă nu veniți cu mine, mă duc singur. Nici nu vreau să-mi închipui ce e în mintea ticălosului ăluia. Iar ei îi e frică de el. Știu asta.

Avea acea privire hotărâtă pe care o moștenise de la două persoane puternice. Rudy și Thorn schimbă priviri. A lui Rudy era exasperată. A lui Thorn, complet inexpresivă, ca și cum i-ar fi fost indiferent că umbla pe coclauri în toiul nopții în timpul unei ploi torențiale de primăvară. Fără să vorbească, își întoarse calul spre râu și se concentra asupra urmelor de copite care se ștergeau rapid.

- Nu știu cum o să traversăm afurisitul ăsta de râu când o să ajungem acolo, zise Rudy și fu surprins când Jared răspunse, gândindu-se că nu se putea să-l fi auzit din cauza furtunii.

- Nici eu nu știu, dar trebuie s-o facem. Trebuie s-o găsim. O să ne luăm după planul lui Thorn - e singura noastră speranță.

Cei trei își continuă drumul în tăcere.

' Zvîcnirile din capul lui Lauren deveniseră îngrozitoare. Bănuia că atunci când încercase să iasă la suprafață și se lovise de creanga copacului, se rănisese mai rău decât își închipuisese la început. îi venea să verse, dar făcea eforturi supraomenești să se abțină. Nu voia să le atragă atenția asupra ei. Cei trei beau dintr-o sticlă de whisky. Ea avea astfel timp să se gândească.

Principala preocupare a lui Lauren era copilul pe care îl purta. Încă nu prea știa multe despre sarcină, dar era sigură că un drum lung călare, căderea într-un râu învolburat și lovirea serioasă la cap nu erau bune pentru embrionul care se dezvoltă în pîntecul ei. Se rugă disperată să nu fi pățit nimic.

Ce avea să se întâmple cu ea din moment ce căzuse în mâinile lui Kurt și ale lui Wat Duncan? Dacă nu ar fi fost durerea aceea cumplită, s-ar fi temut mai mult. Așa, își accepta cu resemnare soarta. Nu li se putea împotrivi. Îi lipseau forța și abilitatea necesare. Nu putea scăpa. Unde s-ar fi putut duce în toiu noapții pe timp de furtună fără cineva care să o îndrume? Numai să nu-i facă rău copilului meu, era singurul ei gând lucid. Acela și vaga speranță că Jared avea să vină să o salveze.

Kurt nu spusese nimic de el și ei îi era frică să întrebe. Nu fusese rănit. Cel puțin nu fusese adus acolo, așa cum îi spusese Kurt. Ar fi putut fi rănit sau... mort. Nu! Nu voia să se gîndească la acel lucru. Poate - doar poate - trăia și o căuta. Probabil că nu datorită vreunei mari pasiuni pentru ea, ci din mîndrie. Nu avea să-l lase pe Kurt Vandiver să ia ceva care îi aparținea. Lauren se agăță de acel gând.

Prea multe întrebări și supoziții îi provocaseră o durere de cap și mai groaznică, așa că păstră acel gând și și-l tot repeta ca și cum l-ar fi putut face să se transforme în realitate.

Wat Duncan și Kurt Vandiver se certau și, cînd le auzi glasurile ridicate, Lauren se uită spre ei din locul unde stătea pe o pătură veche. Îi era greu să-și focalizeze privirea asupra lor, oricît de mult ar fi încercat.

- Îți spun eu c-o să fie de rău, domnule Vandiver, spuse Duncan, care se afla la cîțiva centimetri de Kurt, privindu-l sfidător. June și cu mine așteptăm de multă vreme să-l distrugem pe Jared Lockett. Și ne ești dator pentru că te-am ajutat săptămînile astea. N-am făcut tot ce ne-ai cerut? Nu ți-a plăcut ce i-am făcut femeii ăleia?

- Puțin îmi pasă ce faci după ce-mi termin eu treaba, dar acum n-o să te atingi de ea. Acum ștergeți-o de-aici. Cînd o să mai am nevoie de voi, o să vă anunț.

Aerul de superioritate și de nonșalanță a fost o greșeală. Le-a subestimat instinctele animalice.

La un mic semn al lui Wat, June își aruncă brațele de gîtul lui Kurt și îl trînti la pămînt. El căzu cu fața în pămîntul moale al peșterii, June fiind întinsă pe spatele lui și ținându-l cu o putere surprinzătoare.

Duncan rîse.

- Asta ca să te-nveți minte să înșeli un Duncan, domnule Vandiver, spuse el cu dispreț. Juney, ține-l bine, în timp ce eu mă ocup de doamna Lockett. Vandiver, fii atent. S-ar putea să mai înveți câte ceva.

June rîse seducător în urechea lui Kurt și își lipi șoldurile de fesele lui. Kurt stătea perfect nemișcat, furios că le permisesese acelor nenorociți să-l în- frîngă.

- Acum, domniță, o să-ți arăt cum e un bărbat adevărat.

Lauren se uita îngrozită la Wat Duncan care se apropia de ea. Buzele îi schițau un zîmbet obscen, dezvelindu-i dinții stricați. Ochii lui negri o măsurau din cap pînă-n picioare și ea se ghemui lîngă peretele umed. El își umezi buzele cînd se lăsă pe vine în fața ei și începu să-i descheie bluza.

Lauren încercă să-i îndepărteze mîinile, dar mișcările ei erau zadarnice. El fu cuprins de o frenezie și mai mare și îi sfîșie cămășuța dezvelindu-i sînii, mai plini acum datorită sarcinii.

- Ia uite, Juney, spuse el fluierînd. Ai văzut țîțișoare mai frumoase ca astea? Cum termin, o să poți să te joci și tu cu ele dacă vrei.

Lauren nu avusese de gînd să o facă, dar deschise gura și scoase un țipăt înfiorător.

June tresări fără să vrea și Kurt se folosi de acea fracțiune de secundă pentru a se rostogoli de sub ea și a-și scoate pistolul din toc. Nu își putea explica de ce Duncan și sora lui nu îl văzuseră. Ținti direct spre spatele lui Duncan și apăsă pe trăgaci. Lauren simți impactul în clipa în care glonțul pătrunse în trupul lui Duncan. Dacă nu s-ar fi oprit într-un os, ar fi intrat într-al ei.

Se prăbuși greu peste ea, avînd o expresie de nedumerire pe chipul său oribil. Sîngele îi șiroi din gură. Lauren țipă din nou, chinuindu-se să-i dea trupul la o parte. Izbuti să iasă de sub el și simți că leșină cînd îi văzu sîngele îmbibîndu-se în hainele ei.

June se uita ca o nebună la cadavrul fratelui ei și la sîngele care se scurgea pe pămînt. Scoțînd un sunet sălbatic se năpusti asupra lui Kurt, care era încă întins pe jos. Se rostogoliră, trăgîndu-și pumni și lovindu-se cu mîinile și picioarele. Pulpele lui June păreau foarte albe în lumina lămpii în timp ce se chinuia să pună mîna pe pistolul lui Kurt. Apoi, o altă împușcătură răsună în peșteră. Lauren privi cu răsuflarea tăiată cum cei doi rămaseră încremeniți deodată.

În cele din urmă, Kurt se mișcă, desprinzându-se din încleștarea lui June. Îi dădu la o parte brațele moi, își trase picioarele dintre ale ei și se târî, practic, pînă la proviziile pe care le adusese Duncan. Găsind o sticlă de whisky, o destupă și bău din ea, în tot acest timp privind-o pe Lauren.

Bău zdravăn, după care puse sticla jos și se șterse la gură cu dosul palmei. Cîteva zgîrieturi sînge- rînde îi brăzdau obrajii. June izbutise să-i provoace durere înainte să moară.

Lauren căzuse într-un fel de stupoare, privind cu apatie atrocitățile care se petreceau în fața ei. Capul îi zvîcnea atît de tare încît o asurzea. Pereții peșterii se aplecau într-o parte, apoi în cealaltă, iar ochii ei refuzau să vadă ceva limpede.

- Ar fi bine să meriți toate astea, spuse Kurt oprindu-se în fața ei.

Ea încerca să-și focalizeze privirea, dar silueta lui se legăna amețitor. Se întinse spre ea și lui Lauren i se păru că mîinile îi căpătaseră dimensiuni îngrozitoare. O apucă de umeri apoi și o trase brusc în picioare. Ea închise ochii cînd o durere ascuțită îi fulgeră prin cap și, amețită, încercă să se țină pe picioare.

- De cînd aștept clipa asta, spuse el.

Nu părea să observe că privirea ei era înghețată și că, dacă n-ar fi ținut-o el, s-ar fi prăbușit. Cu o mîină îi acoperi un sîn delicat și îi strînse sfîrcul cu brutalitate, în timp ce cu cealaltă își descheia pantalonii.

Lauren se înfioră și, pentru prima oară, începu să se zbată.

- Așa, Lauren, luptă-te puțin. Nu vreau să fii chiar docilă.

Ea zări atunci o mișcare cu coada ochiului și, în secunda următoare, un pat de pușcă izbi capul lui Kurt. Acesta își dădu ochii peste cap și se prăbuși greu la pămînt. Din moment ce nu mai era susținută, Lauren căzu și ea.

- Doamnă Lockett? Dumneavoastră sînteți? întrebă Crazy Jack aplecîndu-se lîngă ea cu prudență.

Ea își concentra privirea asupra acelu chip hidos, dar nici unul nu i se păruse vreodată mai frumos.

- Ce naiba se petrece aici? Unde e soțul dumneavoastră?

Lui Lauren îi veni să rîdă. Dintre toate lucrurile, tocmai asta se găsise să o întrebe!

- Domnule Turner, șopti ea cu greu. Ajută-mă.

Unde sîntem?

- Vă aflați în spatele casei mele. Credeam că nimeni nu mai știe de intrarea din spate în peștera mea. Am auzit țipetele și am venit prin tunel ca să văd ce naiba se-ntîmplă.

Se uită la trupurile întinse pe jos.

- Cine i-a împușcat p-ăștia doi ar trebui decorat, spuse el fără nici un fel de emoție.

Lauren își dădu seama că aceea trebuia să fie o altă intrare a casei lui Crazy Jack care ieșea din stîncă deasupra rîului. Chipul mutilat o privi cu bunătate în ochi. Apoi se uită în altă parte stînjedit, în timp ce ea încerca zadarnic să se acopere cu ceea ce mai rămăsese din cămășuță. Încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să vină. Creierul îi părea incapabil să formeze un gînd coerent. El simți acest lucru și se aplecă spre ea.

- Haideți să plecăm de aici înainte ca...

Tăcu brusc și răsufarea îi ieși cu putere în clipa în care piciorul lui Kurt îl lovi în stomac. Crazy Jack căzu pe spate și se rostogoli pe o parte, întinzîndu-se spre pușca pe care o lăsase jos cînd îngenunchease lîngă Lauren. Kurt observă imediat mișcarea, ridică pistolul și trase. Țipătul lui Lauren fu înăbușit de spaimă cînd trupul lui Jack zvîcni sub impactul glonțului. Se uită la trupul acela întins. Sîngele îi curgea dintr-o gaură din piept.

- Dumnezeule! gemu ea.

Cînd avea să se sfîrșească acel coșmar?

Kurt trase un picior în talpa cizmei lui Jack.

- Dumnezeule mare! Ai văzut ceva mai oribil?

Auzisem de pustnicul ăsta bătrîn și nebun, dar credeam că e numai o poveste de adormit copiii. Cu siguranță, draga mea, că nu preferi compania lui, nu? Întrebă el văzînd că scîncește și se depărtează de el. Vino...

- Dacă te atingi de ea, ești mort.

Cuvintele acelea se auziră din umbră din partea cealaltă a peșterii, lîngă intrare.

Lauren recunoscu imediat vocea lui Jared. El vorbise, dar ea era la fel de derutată ca și Kurt, care se întoarse imediat și rămase încremenit, înspăi- mîntat.

Două siluete stăteau umăr lîngă umăr. Amîndoi erau îmbrăcați în haine de „vaqueros”, cu pălăriile trase pe ochi. Amîndoi scosese ră pistoalele din toc și țevile sclipeau în lumina lămpii, Ambele erau îndreptate spre pieptul lui Kurt.

Dar mai uluitor era faptul că păreau identici. Eșarfele le acopereau fețele pe jumătate. Aveau aceeași înălțime și construcție, iar în semiîntuneric, părul lor părea să aibă aceeași culoare neagră. Culoarea ochilor nu se putea distinge din cauza umbrelor aruncate de lumina slabă pe fețele lor.

Inima lui Kurt bătea cu putere și se uită la ei de parcă ar fi fost un rod al beției, care dubla orice imagine. Încetul cu încetul se dezmetici și își dădu seama că erau Jared și fratele lui. Dar semănau atît de bine, încît nu îi putea deosebi.

- Depărtează-te de ea încet, altfel pe cuvînt că te omor, Vandiver.

Chiar în timp ce Jared vorbea, era imposibil de spus a cui era vocea. Era atît de controlată, încît eșarfa nici nu se mișca.

- Nu ți-au mai rămas decît trei gloanțe, dacă nu cumva ai mai folosit unul de care noi nu știm, ceea ce te-ar pune într-o poziție și mai proastă. Noi avem în total douăsprezece. Indiferent cum faci socoteala, tot mori. Dă-te la o parte de lîngă Lauren.

Vocea aceea calmă părea de oțel.

Lui Lauren îi era destul de greu să-și focalizeze privirea și acum vedea patru de Jared în loc de doi. Vocea îi părea depărtată și nedeslușită, dar undeva în conștientul ei știa că era acolo. Indiferent ce spusese sau făcuse în trecut, venise să o salveze din mîinile lui Kurt Vandiver. Cînd Jared îi rosti numele, ea tresări ușor, atrăgîndu-i atenția lui Kurt. Cu o viteză surprinzătoare, acesta întoarse pistolul spre făptura ghemuită la picioarele lui.

- N-o săîmpuști pe nimeni, Lockett, doar dacă nu vrei să-ți moară și soția. Chiar^ dacă mă împuști, o omor înainte să-mi dau duhul. În nici un caz nu pot să dau greș. Aș propune ca tu și bastardul de frate-tău să lăsați armele jos și să încetați cu jocul ăsta.

Rîse cînd îi văzu privindu-se cu coada ochiului,

- Acum! strigă el.

Cei doi lăsară jos pistoalele fără tragere de inimă. Kurt se apropie cu prudență de ei, dar nici de la o distanță de câțiva pași nu îi putu distinge. Le împinse pistoalele cu piciorul și se dădu repede înapoi. Ar fi vrut să le smulgă eșarfele de pe fețe, dar nu avea chiar atîta curaj. Atitudinea amenințătoare și ura cumplită din ochii lor erau identice.

- Care din voi, hombres, e Jared?

Nici unul din ei nu clipi.

Vocea pițigăiată trăda faptul că era cu nervii la pămînt. Cei doi păreau niște statui.

- Atunci bănuiesc că va trebui să vă omor pe amîndoi. Nu pot s-o violez pe femeia asta dacă unul din voi îmi suflă în ceafă, nu? Și mă cam grăbesc s-o fac.

Tăcu cîteva clipe, sperînd că amenințarea aceea avea să-l facă pe soțul lui Lauren să se dea în vileag, dar amîndoi rămaseră nemișcați, știind bine care îi era intenția. Mai știau și că Thorn aștepta...

Kurt Vandiver profită de faptul că îi avea pe puternicii fii ai lui Ben Lockett în bătaia armei. Dacă tot avea să-i omoare, măcar să se distreze întîi.

- Mă-ntreb dacă e la fel de bună ca Mendez. Numai o cățea bună ar fi putut să mulțumească un bărbat ca Ben atîția ani. Presupun că Duncan plănuia să guste și el puțin, dar Lauren a ieșit prea curînd din casă. Tăietura aia era chiar atît de frumoasă cum se lăuda el?

Un lichid scîrbos îi umplu gura lui Lauren făcînd-o să se înece. Cei doi păreau netulburați de cuvintele lui Kurt.

- Bine, atunci, spuse el. V-am dat o șansă să vă purtați ca niște bărbați.

Ținti cu atenție spre unul din ei. Lauren își ținu respirația. Credea că glumește. Nu ar fi fost în stare săucidă un Lockett pentru că i-ar fi fost frică de urmări. Era un laș.

Contrazicîndu-i bănuiala, împușcătura răsună între pereții peșterii. Se uită la amîndoi, ducîndu-și mîinile la gură pentru a-și înăbuși țipătul de spaimă. Cîteva clipe nici unul nu se mișcă, apoi, cînd o pată întunecată începu să se întindă pe cămașa unuia din ei, acesta se prăbuși la pămînt.

Soțul sau cumnatul ei tocmai fusese ucis. Era mult prea mult. Capul îi zvîcnea, iar încăperea aceea se învîrtea, dansînd nebunește în fața ei. Nu se putea să fie Jared cel care sîngera acolo, nemișcat și fără cunoștință... mort.

Ceva îi atinse genunchiul și ea se feri. Nu voia să se uite, nu voia să-i fie întrerupte durerea și neîncrederea, față de ceea ce tocmai văzuse. Pînă la urmă se forță să-și desprindă privirea de trupul acela inert și să se uite în jos. Era țeava unei puști.

Mintea ei încetoșată nu își putea închipui cum se putea mișca arma singură. Făcu un efort să-și focalizeze privirea și, uitîndu-se de-a lungul țevii, văzu mîinile cioturoase ale lui Jack Turner, ținînd patul puștii, mișcînd-o doar atît cît să-i atingă genunchiul și să-i atragă atenția.

Crazy Jack nu murise! O privea cu niște ochi plini de durere, încercînd să-i transmită un mesaj. Ea se uită la trupul gras al lui Kurt, care stătea cu spatele la ea și arunca tot felul de remarci lui Rudy sau lui Jared, aceluia dintre ei care rămăsese în viață.

Lauren știa ce îi cerea Jack, dar mai știa și că nu putea să o facă. Tot ce fusese învățată, toate principiile ei, interziceau gestul pe care o îndemna Jack să-l facă. Chiar dacă ar fi avut forța fizică necesară și puterea psihică de care avea nevoie, știa că nu o putea face. Nu era bine. Nimic nu justifica acel gest. Nimic.

Jared? Copilul ei? În acel moment răul se transforma în bine?

De ce nu înceta să se mai învîrtească încăperea aceea întunecoasă, umedă și oribilă? Capul îi zvîcnea. Nu putea să înghită. Stomacul i se revolta. Sîngele i se încheaga pe piele.

Oare copilul meu a supraviețuit acestei întâmplări? Da, te rog, Doamne, imploră ea. Și soțul meu? El zace acolo însîngerat? Nu! Jared! strigă ea, dar nu scoase nici un sunet. Era uluită, amețită, slăbită.

Se auzi un zgomot metalic cînd Kurt armă pistolul din nou.

Doamne, te rog, nu-mi cere una ca asta, imploră ea. Dacă nu-l nimeresc pe Kurt și rănesc, în schimb, pe cineva drag? Nu știi să trag cu arma. Doamne, te rog să existe altă cale.

Era prea tîrziu. Kurt țintea cu grijă. Din proprie inițiativă, mîiriile ei se întinseră spre pușcă. Amețeala și ceața de pe ochi dispărură ca prin farmec. Cu o nemaipomenită claritate, îndreptă țeava spre spatele acela lat și apăsă pe trăgaci chiar în clipa în care auzi explozia pistolului lui Kurt.

Patul puștii îi împunse pieptul cu o forță incredibilă. Ecoul puștii se combină cu acela al pistolului și răsună între pereții de piatră, făcând un zgomot asurzitor.

Apoi urmă o altă explozie. De data aceasta în capul lui Lauren. Era mai puternică și mai înspăimântătoare decât cele de dinainte și se repeta la nesfârșit în mintea ei, blocând orice gând conștient. Niște fulgere galbene strălucitoare i se aprindeau în creier în ritmul bătăilor inimii. După aceea totul deveni negru și ea cedă în fața binefăcătoarei uitări.

Capitolul 26.

Pace. Liniște. Seninătate. Numai lucruri plăcute.

Vise.

Salonul soților Prather. Lauren cânta la pian, deși nu se auzea nimic. Rochia ei era dantelată și albă, uluitoare în strălucirea ei.

Maria stătea lângă Ben care zîmbea. Acesta era mai solid decât își amintea ea. Se uită la Maria și o bătu pe braț cu dragoste. Carson Wells mai era acolo, zîmbindu-i lui Lauren în felul lui blînd și trist. Ce căutau oamenii aceia în salonul soților Prather?

Ea se uită după un alt chip, uitînd de notele pe care încerca să le cînte. Căută în zadar un chip întunecat printre ceilalți. Pe cine căuta? Nu își aducea aminte. Nu știa decât că voia să vadă acel chip mai mult decât orice altceva. Era important pentru ea, dar de ce? De ce? imaginea se transformă într-o nebuloasă în jurul ei și rămase singură din nou.

Mai tîrziu, alerga pe un coridor lung, mărginit pe ambele părți de stîlpi. Părul ei era lung, atît de lung, încît, dacă alerga printre stîlpi, se înfășură în jurul lor asemeni unei panglici fine. Se întindea pe mile întregi în spatele ei cînd continua să alerge pe coridor, printre coloane. La capătul holului văzu o siluetă îmbrăcată în rochie de mireasă. Chipul încadrat de vălul din dantelă semăna cu al ei, dar nu era al ei. Ci al mamei ei.

Mamă! strigă ea în gînd. Mamă, vin! Se apropie din ce în ce mai mult de viziune și se uită la fața aceea frumoasă care era aproape transparentă și, totuși, reală. Niște ochi exact ca ai lui Lauren o priveau cu o dragoste vădită și ea se simți cuprinsă de o mare bucurie. Buzele acelea minunate zîmbiră și se mișcară pentru a vorbi. Deși nu se auzea nici un sunet, Lauren înțelese ce spunea mama ei.

- Lauren, sînt atît de mîndră de femeia care ai devenit. Te-am iubit foarte mult cînd erai micuță. Veneam în camera ta noaptea, în timp ce dormeai și te priveam, te sărutam și te mîngîiam, minunîndu-mă de delicatețea ta și rugîndu-mă să ai un viitor superb. Erai un copil atît de bun. Nu mi-ai făcut niciodată necazuri. îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc. Aș fi vrut să te văd crescînd, dar sufeream atît de mult, Lauren. Te rog să înțelegi de ce am plecat atunci.

- Mamă, mamă, te-am iubit. Ți-am spus vreodată că te iubeam? Ți- am spus?

- Bineînțeles, draga mea. De nenumărate ori. Știam că mă iubești.

- Îți port ceasul deasupra inimii, mamă. În fiecare zi. Și mă uit la fotografia de nuntă în care ești alături de tata.

Vorbea repede, încercînd să acopere ani întregi în cîteva clipe. Chiar în timp, mama ei începea să se depărteze, iar ea ar fi vrut să o țină și să nu o mai lase să plece niciodată.

- Mamă, nu mă părăsi, te rog. Am nevoie de tine.

- Nu, Lauren, acum ai pe altcineva care să aibă grijă de tine. O să avem timp de vorbă peste multă vreme. O să te aștept, dar acum trebuie să plec.

Imaginea femeii se depărta din ce în ce mai mult. Nu o putea lăsa să plece. Așteptase atît de mult să o vadă, să-i vorbească.

întinse brațele spre mama ei, dar ceva i le trăgea în jos. Se forță, dar nu putea să scape de ceea ce i le ținea pe loc.

- Mamă! strigă ea cînd femeia aceea frumoasă dispăru.

încercă să deschidă ochii, dar durerea o împiedică. Auzea glasuri înăbușite, dar nu știa ce spuneau, îi era greu să se concentreze.

Cineva îi ținea mîna într-ale sale. Niște buze reci îi atinseră fruntea ușor. Un deget îi mîngîia palma. Nimic din toate acestea nu era neplăcut, dar încă nu voia să știe de ele. Alunecă înapoi în lumea viselor.

Numai că acestea nu mai erau plăcute. îl recunoscuse imediat pe Jared, deși era ciudat și transformat. Stătea într-o lumină orbitoare, iar trupul îi era auriu și sclipitor. Era gol în afară de o pereche de sandale ale căror șireturi din piele i se înfășurau pe gambă pînă la genunchi. Purta o spadă și un scut mic și rotund. Arăta ca un războinic spartan. Chipul îi

era dur, parcă sculptat în piatră. Sexul îi stătea drept și tare, fiind singura parte din trupul lui care pulsa de viață. El stătea nemișcat. Ea se apropie timidă, aproape speriată de aerul lui sever.

Era atât de frumos. Întinse mîna să-l atingă, dar se trase înapoi îngrozită. Nu era real, nu era om. Era construit din piatră, o splendidă sculptură care reflecta lumina din jurul lui.

În spatele ei răsună un hohot de rîs sinistru care îi făcu părul de pe ceafă să se ridice. Se întoarse și o văzu pe Olivia, al cărei păr semăna cu șerpii Meduzei. Chipul îi era urît și plin de cruzime. Lauren țipă, dar Olivia rîse și mai tare, deschizînd gura larg.

Lauren țipă iar și iar, dînd din mîini într-un efort extraordinar de a scăpa de cele care se întindeau spre ea. Întoarse capul cînd într-o parte, cînd într-alta, încercînd să nu se uite la monstrul din fața ei. Apoi, din nou, uitarea cea neagră.

Urcușul era dificil, dar odată ce îl începu, nu se mai putu opri. Acolo, de cealaltă parte a ușii, era viața pe care o lăsase pe pămîntul peșterii. Acum își amintea totul. Nu trebuia decît să deschidă ușa și să înfrunte tot ceea ce ar fi vrut să uite. Nu se putea. Încă nu era destul de puternică. Dar tot trebuia să se întoarcă odată și odată. Acum. Deschise ușa.

În fața ochilor îi apără tavanul camerei lui Jared de la Keypoint. Cunoscuta fereastră era acolo, dar draperiile erau trase pentru a ascunde lumina puternică a soarelui pe care o vedea strecurîndu-se pe margini. Dulapul cel mare de pe peretele din față. Întoarse capul încet. Întins pe fotoliu lîngă pat se afla Jared.

Nu murise! Trăia. Îi venea să strige de bucurie. Simți, însă, un puternic sentiment de vinovăție, știind că Rudy trebuia să fi fost cel împușcat în peșteră. Gloria! Copiii!

Dar nu putea să nu se uite uluită și cu dragoste la bărbatul cu care era măritată. Dormea, iar mîinile îi atîrnau peste brațele fotoliului. Lauren își aminti că văzuse una din mîinile acelea atîrnînd pe fereastra trăsorii care îl ducea la înmormîntarea tatălui său. Arătase la fel, nonșalantă, neglijentă și, totuși, trădînd forță. Trecuse atîta timp de atunci. Se uită la chipul lui și se sperie imediat. Era extrem de obosit. Obrajii îi erau supti, cute adînci îi brăzdau fruntea și colțurile gurii senzuale. Genele i se odihneau pe niște umbre întunecate de sub ochi. Nu se răsese de cîteva zile, iar hainele îi erau șifonate și murdare. Ce se întîm- plase cu el? Ar fi vrut să-i dea la o parte de pe frunte bucelele cu șuvițe blonde.

Ușa se deschise încet și Gloria apăru cu o tavă pe care se afla un ceainic. Închise ușa în urma ei și se opri brusc scoțînd un strigăt ușor cînd o văzu pe Lauren cu ochii deschiși.

- Gracias a Dios! Lauren, te-ai trezit.

Jared țășni din, fotoliu, încercînd să se dezmeticească după ce fusese trezit dintr-un somn provocat de o oboseală cumplită. Se duse spre pat împleticin- du-se și căzu în genunchi lîngă el, căutînd pe chipul lui Lauren vreun semn de durere sau delir.

- Jared? șopti ea.

- Scumpa mea.

Îi ținea ambele mîini strîns, parcă nevrînd să le mai dea drumul.

- Cum te simți?

Scumpa mea? Îi spusese „scumpa mea”? Poate că încă mai visa.

- Cum crezi că se simte? Întrebă Gloria amuzată, încercînd să atenueze tensiunea pe care o simțea apărînd în cameră. E slăbită, îi e foame și probabil că încă o mai doare capul.

Lauren se uită cînd la unul, cînd la celălalt.

- Rudy? Întrebă ea cu niște buze tremurătoare și o lacrimă începu să-i alunece pe obrazul palid.

- Nu e un bolnav la fel de cuminte ca tine, zise Gloria veselă. Nu doarme tot timpul ca tine. În schimb, se plînge în permanență și încearcă să se dea jos din pat.

- Trăiește? Întrebă Lauren derutată.

Să fi visat întîmplările din peșteră? Capul o durea îngrozitor.

Jared îi răspunse încet, îndepărtîndu-i șuvițele de păr de pe obraz.

- Da, trăiește. E nevoie de ceva mai mult decît o rană la umăr ca să-l ucidă.

- Dar l-am văzut murind, spuse ea și începu să plîngă amintindu-și tot ce se întîmplase.

Jared o luă în brațe și o liniști.

- E în regulă acum, Lauren. S-a terminat totul. Nu plînge. Sîntem bine cu toții. Șșt.

Ea se lipi de pieptul lui puternic, absorbindu-i forța. Apoi un gînd îngrozitor îi apăru în minte. Copilul! Se desprinse de ei și îl privi în ochi.

- Copilul meu? E teafăr?

Jared păru uimit, dar apoi zîmbi blînd și răbdător.

- Draga mea, ai delirat zile întregi și ai avut tot felul de vise ciudate. Țsta probabil că e unul din ele.

- Nu e, spuse Gloria urmărind scena cu ochii înlăcrimați. Doctorul Graham mi-a spus că e însărcinată după ce a consultat-o. M-am... m-am gîndit că aveai destule griji, Jared, așa că nu ți-am mai spus. Lauren, copilul e teafăr.

Jared își privi cumnata prostit, după care se întoarse din nou spre Lauren.

- O să ai un copil? Un copil? întrebă el nevenin- du-i să creadă. De ce nu mi-ai spus?

Buzele lui Lauren începură să tremure iarăși de emoție și lacrimile îi șiroiră pe obraji cînd își aminti de ultimele cîteva săptămîni de dinaintea acelei seri fatale. Și în clipa aceea mai auzea vocea aspră a lui Jared și îi vedea chipul rece cînd o demasca în fața Oliviei și Vandiver-ilor.

Cînd îi citi durerea pe chip, el abia putu să-și rețină lacrimile. Îi luă fața în mîini și șopti:

- De ce?

Îi șterse lacrimile cu degetele mari și privi în adîncul acelor ochi cenușii atît de plini de dezamăgire.

- O să poți să mă ierți vreodată pentru chinul prin care te-am făcut să treci? O să poți, Lauren?

Vocea i se frînse de emoție. Rugămintea lui era disperată. Gloria nu așteptă să audă mai mult, ci ieși încet din cameră, lăsîndu-i singuri pe cei doi care aveau atîtea de discutat.

Jared ieși din dormitor după vreo oră. Aruncă încă o privire peste umăr, parcă pentru a se asigura că Lauren era încă acolo, chiar dacă el pleca. Nu mai era în pericol, dar el nu voia să riște.

O găsi pe Gloria în dormitor, lîngă soțul ei, încercînd să-l facă să mai stea în pat încă o zi. Umărul lui Rudy^era bandajat, dar părea să se vindece foarte bine. Își ridicară privirile cînd intră Jared.

- A adormit din nou, liniștită, răspunse el întrebării pe care le-o citi în priviri. Dumnezeule, ce obosit sunt!

Se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu și își ascunse fața în mâini, frecându-și ochii cu podurile palmelor.

- A trecut prin multe, Jared. Încă nu știm ce i s-a întâmplat înainte să ajungem noi. Ea e singura care ne poate da informațiile, dar nu o putem presa. Va dura foarte mult pînă se va vindeca psihic.

Rudy știa că fratele lui suferise îngrozitor încă de cînd o scosese pe Lauren din peșteră.

Rudy își recăpătase cunoștința la timp pentru a-l vedea pe Kurt Vandiver prăbușindu-se în urma împușcăturii. Atunci începu haosul. Jared dădu fuga lîngă Lauren, aplecîndu-se deasupra ei și strigînd-o cu un glas sugrumat. Thom apăru la fel de imposibil ca întotdeauna. Așa cum stabiliseră, așteptase în tunelul care ducea spre ieșire. Fusese ideea lui ca frații să arate identic. Sîngele lui de indian punea mare bază pe criza psihică a dușmanului. Orice l-ar fi enervat pe inamic era considerat o armă. El trebuia să aștepte afară și să-l ucidă pe Kurt în caz că Rudy sau Jared păteau ceva. Înțelegea și nu se mira de dorința lui Jared de a se răzbuna.

Thorn intrase în peșteră și își dăduse repede seama de situație. Se aplecă asupra lui Rudy exami- nîndu-l în grabă. Din fericire era o rană superficială. Ascunse faptul că, dacă ar mai fi pătruns cu doi centimetri mai adînc, glonțul ar fi străpuns plămînul prietenului său. Apoi se ridică și se duse spre trupurile lui Wat și June^ Duncan, cărora nu le aruncă decît o privire scurtă. Îngenunchind lîngă Crazy Jack și dîndu-și seama că bătrînul trăia încă, Thorn începu să-i dea primul ajutor imediat, căci rana lui era mai gravă decît a lui Rudy.

Jared oftă și închise ochii cînd începu să vorbească.

- I-am povestit ce s-a întâmplat. Cum am plecat din peșteră, ea și cu mine pe Charger și Crazy Jack cu Thorn. N-a găsit foarte amuzant faptul că ai leșinat și că era să cazi de pe cal în timp ce traversam rîul.

Un zîmbet îi luminează chipul obosit, iar Rudy se încruntă.

- Da, bine, așteaptă numai să mă însănătoșesc și o să vezi ce amuzant o să îți se pară.

Rudy știa că fratele lui îi tachina doar și se priviră cu dragoste.

- Lauren e îngrijorată de faptul că Thorn n-a scos glonțul din pieptul lui Jack, continuă Jared. Dar i-am spus că e prea adânc și prea aproape de organele vitale.

- Cred că o să fie bine, zise Gloria. Mai ales că Thorn îi îngrijește rana.

Asta i-am spus și eu lui Lauren, zise Jared. E bucuroasă că l-am lăsat la Elena.

Aceasta îl luase pe bătrîn sub aripă ca o mamă iubitoare. Cu ochii negri sclipind și cu cozile clătinînd- du-se cînd dădu din cap, spusese:

- N-o să se mai întoarcă niciodată în peștera aia. Jur pe mormîntul fetei mele!

Lauren rîse cînd Jared îi relată cuvintele Elenei.

Nu îi spuse nimic despre propria lui suferință. După ce îi aduseseră trupul moale la Keypoint, el nu mai știuse de sine.

Hainele ei rupte și sîngele de pe piept și de pe față nu puteau decît să-l facă să bănuiască toate ororile prin care trecuse. Nu avea nici o rană exterioară, dar vărsa chiar și cînd nu era conștientă. Doctorul Graham sosi abia la prînz. Le spuse că avea o contuzie și le arătă umflătura din cap, de sub părul ei ca abanosul. Mai descoperise și faptul că doamna era însărcinată, dar acest lucru i-l spuse doar Gloriei, după ce aruncă o privire chipului obosit al lui Jared. În plus, vestea în legătură cu mama lui avea să fie foarte dureroasă. Doctorul își făcea griji pentru sănătatea mentală a lui Jared.

Dar acesta îi surprinse pe toți primind vestea morții mamei lui cu resemnare. Șocul vederii lui Lauren atît de aproape de moarte îl învăluia atît de mult, încît înăbușea toate celelalte lovituri.

Doctorul Graham îl urmă pe Jared înapoi la Keypoint după scurta și restrînsa înmormîntare a Oliviei și a lui Carson în Coronado. îl tulbură faptul că Lauren nu își recăpătase cunoștința, dar spuse că făcuse tot ce-i stătuse în putință.

- Va trebui să iasă din inconștiență singură și cînd va crede de cuviință. Sper doar că... e bine, mai ales că s-a lovit zdravăn la cap.

Plecă după ce rosti acele cuvinte. Acest lucru se întîmplase cu cinci zile în urmă. Jared nu-i mai părăsise camera de atunci, măsurînd-o în lung și-n lat ca un animal în cușcă și răsîndu-se la oricine îi sugera să se odihnească.

Acum, cînd îl văzură stînd cu capul plecat, Gloriei și lui Rudy li se făcu milă de el. Fusesse atît de aproape s-o piardă pe femeia pe care abia de puțin timp își dăduse seama că o iubește.

■ - Și-a amintit că l-a împușcat pe Kurt și a fost oribil pentru ea, spuse el încet. Se simte îngrozitor de vinovată.

Nu îi putea privi.

- A zis că nu... nu i-a făcut nimic... decît a atins-o. Și Duncan... Dumnezeu! Oare o să mai fie normală vreodată?

Își dădu capul pe spate și strînse din dinți, gîndin- du-se îndurerat la ceea ce suferise Lauren. Din partea tuturor. A lui.

- I-ai spus de Olivia și de Carson? Întrebă Gloria, iar el oftă adînc.

- Da. Am vrut să-i dau amănunte, dar nu m-a lăsat.

Era încă uluit de faptul că, deși era chinuită de durere încă, îl consolase în privința morții mamei lui. Întinsese degetele subțiri și palide și îi acoperise buzele cînd el îi spunea despre priveliștea oribilă care se oferise ochilor Rosei în birou.

- Știi ce-a spus? îi întrebă el retoric. Că mama era demnă de plîns. Cum poate să fie atît de generoasă după tot ce i-a spus și i-a făcut mama? zise el clătînd din cap. Consideră că mama m-a iubit în singurul mod în care a putut, adăugă el cu un glas sugrumat, că nu era în firea ei să iubească fără egoism.

Gloria fu mișcată de dorința lui de a crede acest lucru.

- S-ar putea ca Lauren să aibă dreptate, Jared, spuse ea.

- Da, eh, zise el dregîndu-și glasul, după care se îndreptă, încercînd să-și controleze emoțiile care se aflau atît de aproape de suprafață. A fost șocată cînd a auzit că Parker a părăsit Austin-ul după ce-a aflat de moartea lui Kurt. Pe urmă i-am explicat toate afacerile necurate pe care le făcea el cu cîțiva din amicii lui din comisia căilor ferate. Ea n-a știut că toate lunile astea eu i-am evitat pe Vandiver și pe lingăii lui și că m-am dus personal la directorii de la Trans Plains Railroad cu care am încheiat propriile mele acorduri. Vandiver n-a apucat să treacă în Oklahoma că a fost prins. N-am terminat cu el încă.

- Și calea ferată? întrebă Gloria.

- Ah, o s-o avem. Și la termen chiar, spuse el zîmbind. I-am spus lui Lauren că banca îl va subvenționa pe Kendrick și-l va ajuta să-și extindă centrala electrică fără să fie nevoie să lipsim pe nimeni de apă. I-am promis chiar că o să inițiez mai multe acțiuni de îmbunătățire a orașului Pueblo.

- Am senzația că aș face parte din Armata Salvării.

- Jared, ticălos ce ești. De ce-ai lăsat-o să creadă că erai de partea lui Vandiver? Îl întrebă Rudy extrem de dezgustat de lipsa de sinceritate a lui Jared față de soția lui.

- Pentru că, dacă deveneam prea apropiați, mama și Vandiver-ii ar fi fost bănuitori.

După ce...

- Roși, ceea ce nu îi stătea deloc în fire.

- După ce m-am îndrăgostit de Lauren a trebuit să-i întorc spatele, altfel ei și-ar fi dat seama că nu eram de partea lor și n-aș fi avut cum să-i înfrîng. Ea a auzit discuția pe care am avut-o în seara aia pe verandă și și-a închipuit că vorbeam despre planul lor de a ataca Pueblo.

- N-a știut că plănuiai să iei o armată de „va- queros” și de fermieri ca să ataci biroul lui Vandiver din Austin. Slavă Domnului că te-am făcut să te răz- gîndești!

- A crezut că atunci cînd plecam în toiul nopții mă duceam la întâlniri cu ticăloșii angajați de Vandiver și nu cu oamenii pe care îi adunasem eu pentru a ataca acea bandă în drum spre Pueblo, spuse el zîmbind ușor. Ba chiar l-a făcut pe bietul Pepe să îngroape lăzile cu gloanțe, crezînd că erau pentru mercenari. Pepe, bineînțeles că n-a spus nimic despre intențiile mele de apărare a comunității din Pueblo. După ce-a intrat ea în casă, a trebuit să dezgroape gloanțele.

Rîse ușor și apoi privi în podea, clătînînd din cap.

- Sper doar că o să putem să trecem peste tot ce s-a întîmplat.

- Lauren e puternică, Jared. A dat dovadă de multă forță suportîndu-te atîta timp, zise Gloria îmbrățișîndu-și cumnatul. Acum du-te și fă o baie, te rog. Și odihnește-te. O să te trezesc mai tîrziu.

El se uită la ea și apoi la fratele lui care stătea rezemat de perne în pat. Zîmbi copilărește și întrebă:

- Rudy știe de copil?

Fratele lui îi făcu cu ochiul.

- Da, i-am spus, zise Gloria bătîndu-l pe spate înainte de a ieși din cameră.

Gloria se ținu de cuvînt și îl trezi pe Jared după ce se ocupă de Lauren. Dar pînă cînd Jared se îmbrăcă și intră în dormitor, ea adormise din nou. Nu avu inima să o trezească, așa că se așeză pe fotoliul de lîngă pat și o privi.

A doua zi dimineață, Lauren se trezi simțindu-se mai bine. Creierul nu îi era amețit, chiar dacă acum realiza adevărata greutate a evenimentelor. Se simțea mai înzdrăvenită și avea mai multă poftă de mîncare.

- Eh, asta nu-i de mirare, spuse Gloria cînd o auzi. De aproape o săptămînă trăiești numai cu ceai.

Rudy îi făcu o vizită. Era atît de bucuroasă să-l vadă în viață, că ochii i se umplură de lacrimi. Stînjinit de emoția ei, el luă în glumă rana, nevrînd să-i amintească de ororile din peștera lui Crazy Jack.

În cursul zilei, toată lumea veni la ea în afară de Jared. Mîndria o împiedica să întrebe de el. Știa că n-ar fi trebuit să se aștepte la prezența lui. Totdeauna o părăsea. Ar fi trebuit să se obișnuiască deja.

Gloria era supărată pe cumnatul ei care plecase în dimineața aceea înainte să se trezească ei. Încercă să igno're durerea din ochii lui Lauren.

Totuși, ceva absolut neașteptat o înveseli. Acordurile pianului ei erau ușor de recunoscut, chiar dacă sunetele erau disonante, datorită faptului că pe clape apăsau copiii.

>'

- Pianul meu! exclamă ea.

- Da, spuse Gloria. Jared a cerut să fie adus aici. A închis casa din Coronado pentru o vreme. Știa că ai vrea s-o facă. Rosa e cu Elena, o ajută să-l îngrijească pe Jack. Grajdurile se află acum sub supravegherea lui Pepe. Jared mai are o surpriză pentru tine, dar o să-l las pe el să-ți spună.

Lauren închise ochii și Gloria o întrebă încet:

- Cum te simți, de fapt?

- Bine. Sincer. Dar sînt îngrijorată pentru copil.

- Ți-am spus de o mie de ori, doctorul mi-a zis că n-are absolut nimic. Vrea să te vadă peste vreo două săptămîni ca să fie sigur că bebelușul se dezvoltă, dar nu l-ai pierdut. Te rog să mă crezi, Nu te-aș minți.

Lauren îi luă mîna.

- Știu că n-ai face-o. Doar că mi-era atît de teamă!

Cu cealaltă mînă strînse ușor pătura.

- Copilul s-ar putea să fie singurul lucru care mi-a rămas, murmură ea.

Jared se întoarse tîrziu. Îl duse pe Charger în grajd, lăsîndu-l în grija lui Pepe, după care se duse la baracă, unde se spală și se schimbă. Călărise toată ziua și se simțea murdar.

Cînd își termină toaleta, intră în casă. După ce îi salută pe Rudy și pe Gloria care stăteau în living- roo'm înconjurați de copii, se duse direct în dormitor.

Încăperea era întunecată; doar o lampă era aprinsă. O văzu pe Lauren întinsă în așternutul proaspăt schimbat de Gloria.

Părul îi fusese periat și strălucea ca penele unui corb. Purta o cămașă de noapte albă. Pielea, pudrată cu talc după o baie cu buretele, avea tenta unei perle.

Jared închise ușa încet în urma lui și se apropie de pat, crezînd că doarme. Dar cînd ajunse lîngă ea, văzu că avea ochii deschiși și că îl privea.

- Bună, Jared, șopti ea cuprinsă de emoție.

- Lauren.

Îi ceru permisiunea de a se așeza printr-o ridicare a sprîncenelor, iar ea îi făcu loc trăgîndu-se spre mijlocul patului. El se așeză și îi studie chipul. Lauren nu mai văzuse niciodată atîta tandrețe pe fața lui. Nici chiar în momentele de pasiune, nu zărise atîta... dragoste... în ochii lui.

- Astăzi am fost la Pecan Creek și am examinat locul unde aș vrea să construiesc casa. După modul în care se înmulțește familia lui Rudy, cred că, peste puțin timp, or să ne dea afară, spuse el luîndu-i mîna. Nu sînt sigur că vom avea casa pînă la nașterea copilului, dar vom putea să-i oferim fiului nostru - sau fiicei - un acoperiș. Am luat măsuri pentru cîteva camere, așa că putem începe construcția imediat.

Ea păru atât de surprinsă, încît el spuse repede:

- Dacă-ți place locul, bineînțeles.
- Știu... știu c-o să-mi placă, bîigui ea, dar ești sigur că vrei să rămîn?
- Dacă sînt sigur că vreau să rămîi? întrebă el de-a dreptul uluit. Ce naiba tot

spui?

- Păi, niciodată... înțelegerea pentru căsătorie și...

- Lauren, scumpa mea, cînd m-am gîndit că aș putea să te pierd, am turbat. Nu ți-am spus niciodată cît de mult te iubesc. Dacă ai fi murit fără să știi ce însemni în viața mea, aș fi...

Ridică din umeri neputincios. Mîngîindu-i obrazul ușor, spuse zîmbind:

- Bineînțeles, ești mai săracă cu douăzeci de mii de dolari decît ai fi putut fi. Merit?
- Mă abțin. Dar s-ar putea să am nevoie de vreo patruzeci sau cincizeci de ani ca să

mă hotărăsc.

El o ciupi ușor de lobul urechii.

- Cred că am început să te iubesc din clipa în care ai ieșit atât de mîndră din casă purtînd acel costum de călărie ridicol.

Rîse și ea gîndindu-se la acea prostie.

- Dar mă obsedai chiar dinainte. Fără îndoială că, dacă mama n-ar fi grăbit procesul, m-aș fi însurat cu tine numai ca să te aduc în patul meu. Exact cum s-a așteptat Ben. Mă cunoștea foarte bine, spuse el zîmbind.

- Atunci, înseamnă că m-ai iubit doar pentru trupul meu.

- Ei bine, era un început, spuse el, iar în ochi îi apăru o licărire de neastîmpăr.

O sărută cu dulceață și blîndețe.

- Îți mulțumesc că mi-ai adus pianul, spuse ea încet mîngîindu-i sprîncenele cu degetul.

- Cu plăcere.

- Care e celălalt cadou al meu? întrebă ea.

El își arcui o sprînceană.

- Văd că Gloria se pricepe foarte bine să țină un secret, zise el și Lauren rîse. Ce-ai spune de o iapă numai a ta? E de culoarea mierii și are coama și coada albe. Ochi mari,

căprui. Charger e îndrăgostit lulea, adăugă el rîzînd ușor. Cu toate că, dacă stau să mă gîndesc mai bine, nu știu dacă ar trebui să-ți dau alt cal.

Lauren fu șocată.

- Ah, Jared...

Tulburarea ei era atît de evidentă, încît el regretă imediat acea lipsă de tact.

- Te-am necăjit doar. Crede-mă. Accidentele nu s-au întîmplat din vina ta.

Îi mîngîie venele de pe dosul mîinii cu degetul.

- În legătură cu Flame, aș...

- Nu-i nevoie, spuse ea acoperindu-i gura cu degetele. Acum înțeleg.

- Am simțit că mor în seara aia cînd te-am lovit. A fost un accident. N-am...

- Știu toate astea, Jared.

Se priviră în tăcere, fiecare fiind gata să izbucnească în lacrimi.

- Ești atît de frumoasă, murmură el și îi trase ușor cămașa de noapte în jos, dezvelindu-i sîinii.

Observă transformarea acestora provocată de sarcină și se minună privindu-i.

Mijlocul ei era încă subțire. I-l înconjură cu mîinile, degetele mari mîngîindu-i buricul.

Apoi își lăsă capul în jos și și-l culcă pe burta ei. Părul lui o gîdila, dar nu se mișcă. Își trecu degetele prin părul lui rebel.

- Copilul meu, șopti el, sărutîndu-i abdomenul cu o emoție mai intensă decît pasiunea.

-Te iubesc, Jared, spuse ea.

El își ridică privirea și îi zîmbi cu tristețe.

- Mi-ai spus asta acum cîteva luni și eu te-am ignorat, zise el posomorît. Acum te ascult.

- Atunci vino la mine.

El păru surprins.

- Ești sigură? Duncan și Vandiver în peșteră...

- A fost cu totul altceva. Te vreau.

El se ridică și se dezbracă repede. După ce se strecură în așternut, o trase spre el și o sărută cu pasiune. Mîinile lui îi mîngîiau trupul, reobișnuindu-se cu formele și cu senzația tactilă căreia îi ducea dorul de atîta timp.

Cît mai era în stare să gîndească lucid, Lauren îi puse mîna pe piept și îl întrebă:

- Jared, n-o să-i facă rău copilului? N-ar trebui să așteptăm...
- Nici vorbă, zise el, încercînd să-i captureze din nou buzele.
- Jared, spuse ea cu mai multă fermitate.

El își înălță capul răbdător și oftă.

- Nu ți-am spus că nu ți-aș face nici un rău? Te-aș minți în legătură cu ceva atît de important ca propriul meu copil?

Ea zîmbi șicanator.

- Iartă-mă dacă sînt de părere că, în clipa asta, s-ar putea să nu mai judeci cum trebuie.

Îl luă de gît cînd gurile li se contopiră. Degetele ei i se plimbau pe spate și începură să-i mîngîie umerii cînd el se lăsă în jos să-i sărute sîinii.

- Ai un gust atît de bun, murmură el plimbîndu-și limba peste sfîrcurile ei tari. Copilul nostru o să fie cel mai gras.

Rămase lîngă sîinii ei și îi spuse cît de singur se simțise în ultimele cîteva săptămîni.

- Te doream atît de mult, Lauren, dar trebuia să stau departe de tine ca să nu te pun în pericol.

Își ridică privirea și ea îi văzu sinceritatea din ochi.

- Spune-mi că știi asta.

În loc de răspuns, ea îl cuprinse în mînă, conducîndu-l spre poarta feminității ei.

Atingîndu-i vîrfurile care pulsa de umezeala ei, îl conduse și mai departe în adîncul primitiv al trupului.

El se întinse, acoperind-o complet.

- Ține-mă strîns, Jared, șopti ea.
- Prinde-mă, Lauren. Înconjoară-mă.

Valul puternic al iubirii îi purta departe, cînd, deodată, ea auzi strigătul răgușit care i se părea a fi cel mai prețios.

- Lauren, îți mulțumesc că mă iubești.